
Nehir Erdem
Barut
Lodos'un Oğulları
müptela
3. BASKI

Onu takip eden ölümden kaçmak için sığındığı LODOS gemisinde, kaçamayacağı kadar büyük bir aşkın içine düştü Leyla. Önce korktu, sonra güvendi. Önce masumluğuyla adını koyamadı, sonra cesaretiyle dimdik aşkının yanında durdu ama sevdiği adamı koruması içinde susması gerektiğini biliyordu. Yine de aşk masallarının o naif duygusuna sığınmaktan vazgeçemiyordu.

"Önce kaderin sever, sonra yüreğin."

Barut Reis ise yüreğini fırtınadan fırtınaya salan kızıl ateşin suskunluğu karşısında çaresizdi. Onu adalete teslim etmesi gerekirken yüreği sahip çıkmak için çırpındı. Çünkü Barut Reis'in bir düsturu vardı.

"Koruyamayacaksan sevmeyeceksin."

"Benim bir adım var," diye diklendi kadın.
"Ve?" deyip bunu hiç umursamadı adam.
"Ve bana adımla seslenmeni istiyorum."
Barut Reis o an kahkaha atabilirdi. Tek konu bu kalmıştı öyle mi?
"Sence benden bir şey isteyecek konumda mısın?
Gemimde kaçak yakalandın, bilmem farkında mısın?
Üstelik seni her an denize atıp,
üstünden tam yol ileri devam edebilirim..."
"Olsun. En azından arkamdan dua ederken
adımı söylemeniz lazım.
Sonuçta kime dua ettiğiniz önemli."

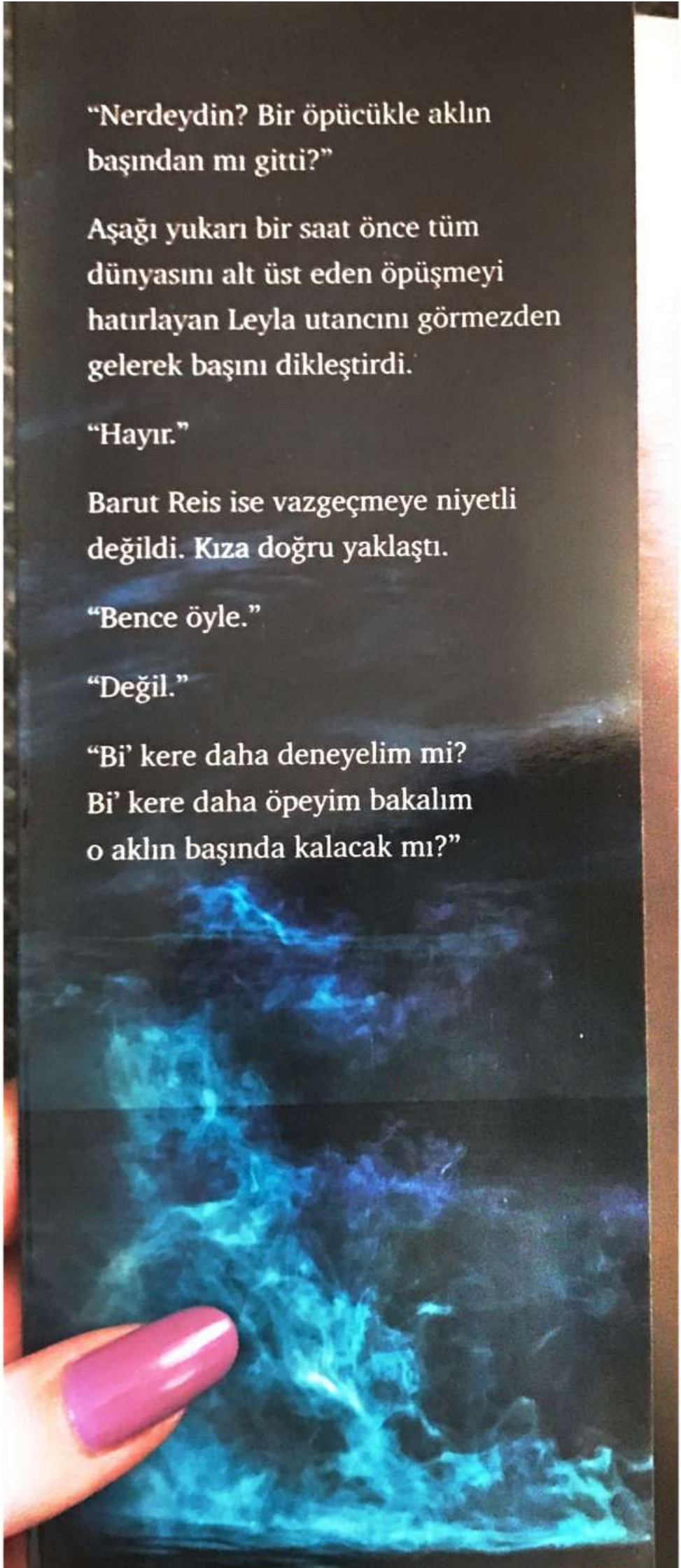

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
twitter.com/Muptelayayin

39 TL

9 786052 006214

"Nerdeydin? Bir öpücükle aklın başından mı gitti?"

Aşağı yukarı bir saat önce tüm dünyasını alt üst eden öpüşmeyi hatırlayan Leyla utancını görmezden gelerek başını dikleştirdi.

"Hayır."

Barut Reis ise vazgeçmeye niyetli değildi. Kıza doğru yaklaştı.

"Bence öyle."

"Değil."

"Bi' kere daha deneyelim mi?
Bi' kere daha öpeyim bakalım
o aklın başında kalacak mı?"

Nehir Erdem

Barut

Lodos'un Oğulları

müptela

Ne güzel demiş Özdemir Asaf...

İki tür nokta var.
Biri önüne ve ardına bakar.
Biri ardına bakmaz,
Ardını noktalar.

Lodos'a hoş geldiniz dostlar.
Uçsuz bucaksız denizlerde heyecan ve
duygu dolu maceralara hazır mısınız?
Haydi bakalım o zaman. Tam yol ileri.

EKSİKLİĞİNİZ BENDEN UZAK OLSUN

NEHİR ERDEM

Bir Gece Önce

Sağına soluna korku dolu gözlerle bakarken bunun son şansı olduğunu biliyordu Leyla. Ya ölümle yüzleşecekti ya da kendini bilmediği bir dünyanın döngüsüne bırakacaktı. Karanlığın içinden yükselen ayak seslerini duyduğu anda, iki kere düşünmesine gerek kalmadan saklandığı konteynırın arkasından fırladı. Bilmediği dünya ona sonsuza kadar kucak açabilirdi; yeter ki bildiği dünyanın kıskacından kurtulsundu.

Dizlerindeki son gücü kullanarak, kuru yük gemilerinin ve konteynırların olduğu limanda koşmaya başladı. O koştukça arkasındaki ayak sesleri de hızlandı. Eli silahlı üç adamın nefesini ensesinde hissediyordu neredeyse. Yapamayacağına inanmak istemiyordu. Başarabilirdi. Başarmak zorundaydı. Bu hayatta tek başına kalmışlığının acı faturasını ödemeye niyeti yoktu. O ne yaptıysa hayatta kalmak için yapmıştı ve şu an, pes etmesi için doğru an değildi. Koştu. Hızlandıkça nefesi ciğerlerini yakmaya başladı.

Sabah ezanının uzaktan duyulan sesiyle kısacık, çok kısacık bir an duraksadı ve içine doğan hüzünle yere yığılmak istedi ama yapmadı. Ona hüzün veren ses, aynı zamanda son kalan cesaretini de gün yüzüne çıkartıyordu. Uzun kızıl saçları ilkbaharın gece meltemiyle dalgalanarak yüzüne yapışsa da durmadı. İncecik elbisesi rüzgârla narin bedenine yapışıp adımları birbirine karışsa da yine de durmadı. Denizden gelen iyot kokusu genzine doldukça algısı yavaşladı ama durmadı. Uzak gibi görünen kuru yük konteynırlarının en ucuna kadar zikzaklar çizerek seğirtti. Büyük bir vinci aydınlatan liman ışıldağına doğru yaklaştığını fark edince yavaşladı. Birkaç adım daha atsa aydınlığın ortasında bir tavşan gibi kalacağını biliyordu.

Önü ışık, arkası ecelin ayak sesleriydi ve yine düşünmeye fırsatı yoktu. Solunda duran büyük sandıklara gözleri takılınca insan hayatının, anlık kararlarla nasıl değişebileceğinin farkında olmadan hafifçe gülümsedi.

Gölgelerin arasında sürünerek ilerlerken arkasında büyük bir kıyamet koptu. Liman görevlileri eli silahlı üç adamı fark etmiş ve o tarafa doğru ışıldağı çevirmişti. Sayısını bilmediği adamların birbirine girme sesleriyle irkilse de vazgeçmedi ve en yakınındaki sandığın kapağını açarak kendini içine attı. Sırtına batan tanecikleri umursamadı. Artık korkmak yoktu. Belki sonu yine ölüm olacaktı ama o ölüm, celladı olduğunu düşündüğü adamların elinden gelmeyecekti. Belki sonu esaret olacaktı ama o kendi prangasına, kendi hükmedecekti.

Üç günün açlığı ve yorgunluğu onu esir alana kadar dua etti. Sandığın aralarından sızan ışıkların şekil değiştirmeleri ve giderek zor duyulan kavga ve bağırtı seslerinin uzaklaşmasıyla bedeni gevşedi. Algısı fazlasıyla yavaşladığı için sesler mi uzaklaşıyor, o mu seslerden uzaklaşıyor bilemedi ama daha fazla mücadele edemeyen gözleri kapanırken kendisinin bir şeylerden uzaklaştığını içten içe hissetti.

Taksiden iner inmez gözüne giren bahar güneşiyle alnında duran gözlüğünü indirdi. Taksicinin parasını uzatıp, "Hayırlı işler birader, kazasız belasız," derken bile gözünü uzakta onu bekleyen gemisinden çekmedi. LODOS tüm heybetiyle onu bekliyordu yine. Taksinin uzaklaştığını bile fark etmeden dudağında hasret kokan bir tebessümle mırıldandı.

"Ulan, ne güzel demiş Cemal Süreyya. Fatih Sultan Mehmet gemilerini karadan yürüttü ya... Deniz kaçkını bir ulusun çocuklarıyız biz, o gün bu gün..." Kısacık bir an daha hareketsiz kaldıktan sonra derin bir soluk aldı.

"Hayde bakalım Barut Reis! Tam yol ileri..."

Çantasını omzuna atıp hızlı adımlarla yürürken arkasından gelen sesle durakladı.

"Mustafa."

Bu hayatta ona ailesinden başka Mustafa diyen tek bir kişi vardı. Gözlüklerini tekrar alnına kaldırarak arkasını döndü, dönerken de ender gülümsemelerinden biri yüzüne yayıldı.

"Günaydın Kaptan."

Kır saçlarını kısacık kestiren ve yaşına rağmen dinç bir vücuda sahip olan Solmaz Kaptan, en az oğlu kadar sevdiği ve güvendiği reisine doğru elini uzattı.

"Ayaklarımızı karadan kesmeye hazırız, ha evlat?"

Kaptanın elini büyük bir hürmetle öpen Mustafa, denizde ona babalık eden bu adama duyduğu saygıyı saklamadan mırıldandı.

"Ayaklarımız karada yavaşlıyor Kaptan. Bizi ancak deniz paklar."

Solmaz Kaptan, bu genç adamın hallerine üzülmeden edemiyordu. Geçmişe bağlanıp kalmak bu adam gibi güçlü birine yakışmıyordu. Kaşlarını babacan bir ifade ile çatarak karşılık verdi.

"Karaya bir ağaç diksen, kökleri olup ayaklarını da yere sağlam bastırır evlat. Sence yeniden denemen..." derken Mustafa, Kaptan'ın sözünü kesti. Çünkü arkasından gelecek olan şeyi adı gibi biliyordu. İşte bildiği için cümlenin sonunu duymaya hiç heves etmiyordu ya...

"Elbet bir gün bir ağaç gölgesi buluruz Kaptan. Şimdi yeni rotamıza bakalım."

Anında vereceği nasihati unutan Kaptan, hafif kırışık yüzünü daha da kırıştırdı.

"Yeni rota mı? Ulan oğlum, evladım, git gel Konya altı saat, Yunanistan bir gün, İtalya üç gün. Başka rotamız mı var?"

"Öyle deme be Kaptan. Arada bir İspanya, Almanya falan da yapıyoruz."

"Yürü git lan, hergele! Sen sakın espri yapma."

"Espri yapan kim Kaptan..."

Mustafa gerçekten de espri yaptığını düşünmüyordu. Liman görevlilerine denizci belgelerini gösterdikten sonra ailelerinden sohbet ederek yürümeye devam ettiler.

"Sizinkiler nasıl Mustafa? Epey özlem gidermişsinizdir."

"İyiler çok şükür Kaptan."

"Bir ay yetmemiştir ama Hatice Hanım'a."

Mustafa bu söz üstüne şefkatle gülümsedi.

"Dizinin dibinde kalsam anca... Yaş olmuş otuz iki ama anama bunu anlatması zor," diyen Mustafa, Kaptan'ın bakışlarından gelecek cümlelerden hoşlanmayacağını anladı. *'Yaşın değil, yaşadıkların'* diyecekti... *'Seni ananın gözünde mazlum yapan o,'* diyecekti ama dedirtmedi.

Kıvrak zekâsıyla anında konuyu değiştirdi. "Seninkiler nasıl Kaptan?"

Solmaz Kaptan, aniden girdiği duygu halinden, her zamanki gibi aynı hızla çıkarak, yüzünü sevimli bir öfkeyle kararttı.

"Nasıl olsunlar, Solmaz Kaptan'ın ömrünü yemekle meşguller. Bir ayda canıma okudular resmen."

"Yine Hilal mi?"

"Hilal ya Hilal... Öyle bir delirtti ki aldım, yatılı okula tıktım. Tutturmuş gemi kaptanı olacakmış. Hele dediğine..."

Mustafa her zamanki serzenişi hiç sıkılmadan, aynı keyifle dinledi.

"Babasını örnek alıyor işte, daha ne istiyorsun?"

"Anasını örnek almasını istiyorum, çok şey mi istiyorum? Beni örnek alacaksa oğlum alsın. Ona ne oluyor? Hiç kızdan gemi kaptanı mı olur?"

"Concon teknelerine belki..."

"Başlarım onun concon teknelerine!"

Kahkahasını saklamaya çalışan Mustafa'nın gözü o an geminin kumanya sandıklarına bağlanan çengele takıldı. Anında kaşlarını çatarak seslendi.

"Çengeli ana kancaya tak. Kuru bakliyat ağır çeker."

Çengelle uğraşan genç adam Mustafa'ya bakmadan başını sallayarak işine dönerken Solmaz Kaptan da geminin limana bağlı merdivenine doğru ilerledi. Mustafa gözünü çengelle uğraşan delikanlıdan çekemeyip sonunda kendi kendisine küfür ederek yanına gitti. Onsuz bir şey becerseler dişini kıracaktı.

"Ana kancaya tak dediğimin nesini anlamadın koçum?"

Delikanlı irkilerek başını kaldırdı.

"Ana kanca uzakta, çengel yetişmiyor."

"Çeksene oğlum o zaman."

Mustafa cümlesi bittiği an şaşkınlıktan dondu kaldı. Delikanlının kan ter içinde uğraşmasını izlerken de ağlasın mı gülsün mü bilemedi. Yok arkadaş... Bu adamlar onun bu dünyadaki imtihanıydı. *Hadi bakalım Barut Reis, sen mi yaman, bu adamlar mı yaman,* sorusunun açık ara örnekleriydi. Sonunda içinde büyüyen kendine acıma dürtüsünü bastırarak sırıttı. Tanıyanların korkması gereken bir sırıtmaydı, orası kesin...

"Ooo, laz hemşerum nasisun?"

Delikanlı alnındaki terleri silerken heyecanla başını kaldırdı.

"Oy abim eyiyum, nasi anladun laz olduğumi?"

"Nasi anlamam... Dünyada ipi sanduğa çekmek dururken, sanduği ipe çeken kaç kişi kalduk ki?"

Bu söz üstüne delikanlı şaşkın şaşkın bakarken Mustafa özüne dönüp gürledi.

"Ulan! Delirtmesene beni! Sandığı çekmeye çalışmak neyin aklı? Çengel ucunu çeksene, ip boşalsın."

"Hemen abi," diye kem küm eden delikanlı ipi çekiştirirken karşısındakinin namı okyanusları aşan Barut Reis olduğunu anladı. Allah'tan ayağı karadaydı da titreyen dizleriyle okyanus dibinde horon çekmiyordu.

Hâlâ beceriksiz ellerle çengeli takmaya çalışan adama bakan Mustafa, dişlerinin arasından hırladı. Sadece hırlayacaktı, asla öfkelenmeyecekti?

"Ula, inşallah o çengel çıkıp sandık düşer de yerden tek tek toplaturum sana o nohutları!"

Oysa o sandık çengelden sıyrılıp düşse yerden toplayacakları tek şey nohutlar olmayacaktı. Mustafa'nın tok sesi sandığın içinde baygın yatan kızın kulaklarına değ-

memişti ama sanki sözleri içine doğmuştu. Acı ile kasılan yüzünü sağa sola sallayınca yüzünü örten kızıl saçlarının bir tutamı, pembe yanağını sıyırarak yanına düştü.

Sözü biten Mustafa tam gemiye çıkan merdivenlere yönelecekti ki ikinci kez engellendi. Bu sefer engelleyen az ileride birbirine giren iki adamdı.

Birbirine yumruk yumruğa girmiş ikiliye yaklaşan Mustafa, yediği yumrukla geri savrulan genç adamı tanıdı. Filinta Murat... Her limanda bir sevgili yapan ve yaptığı sevgiliyi unutup ikinci gidişinde kızı yeni biri sanarak yanaşan fırlama... İki senedir Mustafa'nın ömrünü yiyen, her demir attıkları limanda kırk çeşit kadının, kırk ayrı hikâyeyle gemiyi basmasına sebep olan serseri... Diğeri ise uzun saçları ve yeni moda uzun sakalıyla tanımadığı bir tip...

"Bizde tip mi eksik anasını satayım..." diye mırıldanıp kavga edenlerin yanına gitti.

"Hooop! N'oluyo lan burada?"

Murat, attığı yumruk karşısında kaçan adama öfkelenirken cevap verdi.

"Kaşınan eleman hizmeti veriyorum Reis. Hoş geldin... Nasılsın?"

Mustafa bir 'La Havle' çekip Murat'ın havaya kalkan yumruğunu yakaladı.

"İyiyim aslanım. Sen nasılsın?"

Yumruğunu kurtarmaya çalışan Murat, karşısındaki adamdan gözlerini çekmeden hırladı.

"Sağlığına duacı... Abi bi' bırak ya!"

Mustafa sıkıntılıydı. Dakika bir gol bir karşılaştığı bu manzara onu birazcık sinir etmişti.

Solmaz Kaptan geminin birinci kaptanıydı ama maşallah etliye sütlüye karışmamak için tüm sorumluluğu

onun üstüne yıkmıştı. İşte şimdi de bunun ceremesini çekiyordu.

Diğer adamın üstüne atlamaya hazır, patlamış dudağındaki kanı yalayan Murat'ı ensesinden yakaladı.

"Beni delirtmeye niyetin mi var Filinta!"

O an duran Murat saygıyla başını eğdi.

"Estağfurullah Barut Reis."

Mustafa'dan altı üstü dört yaş küçük olsa da, Reis'inin ağırlığından ve önüne geçilemez öfkesinden dolayı saygıda kusur etmeyen Murat, sinirle soluyarak bir adım geri durdu.

Bunun farkında olan Mustafa da kardeş gibi sevdiği bu genç adama yumuşamadan baktı.

"Anlat."

"Şimdi Barut Reis, ben az önce taksiden indim, yanımda da manita var. Biz tam vedalaşacakken bu herif geldi, benim manitaya iş attı. Abi bu yapılır mı?"

O zamana kadar soğukkanlılığını bozmayan diğer genç adama dönen Mustafa tek kaşını kaldırarak sessiz sorusunu yöneltti.

Kendine umursamadan bakmaya devam eden adamdan cevap alamayan Mustafa, diğer kaşını da ötekine arkadaş yukarı çıkarttığında, karşısındaki adam sıkılmış bir şekilde soluğunu dışarı saldı.

"Hayırdır Reis? Birine mi benzettin?"

Baş ve işaret parmağıyla burnunun ucunu sıkıştırıp nefes çeken Mustafa, Murat'ı bırakıp tüm gövdesini adama döndürdü.

"Yumruğumu yedin mi? Yemedin. Demek ki henüz benzetmemişim. Şimdi karı gibi kıvırma da bu herifin dedikleri doğru mu onu açıkla."

"Karı gibi kıvırmak mı? Bu cinsiyetçi yaklaşımla üç ay aynı gemide yaşamak zorunda kalmak çok acı."

İşte! Bir de ona *'sakin kal Reis'* diyorlardı. *'Patlama hemen Barut,'* diyorlardı.

Sinirle adamın yakasına yapışması göz açıp kapama kadar kısa sürdü.

"Anlaşılan üç ay o gemide benimle yaşayacaksın birader."

Genç adam son derece rahat bir şekilde cevap verdi.

"Eee?"

"E'si... Bunun yaratacağı tehlikeyi var sen düşün," diyen Mustafa, adamın boynundaki elini bir tık daha sıkıp devam etti. "Şimdi bu herifin dedikleri doğru mu?"

Adam boynundaki ellerden hiç etkilenmeden, soğukkanlılığı resmen üstüne yapışmış bir zırh gibi sağlam durarak cevap verdi.

"Ben kıza iş atmadım. Ama bana atılan işi de boş geçmeyecek kadar erkeğim."

"Yani herifin birinin sevgilisi sana iş atıyor, sen de boş geçmiyorsun, öyle mi? Senin erkekliğini sevseler zevke gelir..." derken arkasında mahcup bir boğaz temizleme sesi duydu. Murat hafif tırsarak Mustafa'nın sözünü kesti.

"Öhm... Şey Reis..."

Gözlerini yabancı adamın rahat yüzünden çekmeden tısladı.

"Ne var Filinta?"

"Eeee... Açıkçası o kız sevgilim değildi."

Şaşıran Mustafa elini diğer adamın yakasından çekmeden Murat'a döndü.

"Az önce manita demedin mi oğlum sen?"

"Dedim de Reis, kız sevgilim değildi. Son gece diye pavyondan kız şey etmiştim, sonra da arkamdan mendil sallansın, bir uğurlayanım olsun istediğim için..."

Mustafa bu sefer diğerini bırakıp Murat'ın yakasına yapıştı. Ama öfkesi daha keskindi. Ve kesinlikle daha şefkatli!

"Ulan göt herif! Bir gece 'şey ettiğin' kadın sana mendil sallar mı? O sallasa sallasa ona buna kıç sallar. Bi' de gelmiş herife çatıyorsun? Benim gibi sakin adamı da delirtiyorsun."

Murat dudağında saklanan sırıtmayı engelleyemeden gözlerini Mustafa'dan kaçırdı.

"Abi senin neren sakin..."

"Lan, benim her yerim sakin. Siz delirtiyorsunuz adamı. Pavyondan kaldırdığın kadın için mi şimdi hallendik biz bu adama? Belli ki karı sallamış işte kıçını başını."

İşte Murat bu sözle yeniden hararetlendi.

"İyi de abi, kız kıç sallasa da bu adam niye bakıyor? Hayır yani, ya ciddi olsaydım kızla? Ne biliyor ki?"

Arkadaki adam yerde duran çantasını alırken sıkılmış gibi cevap verdi.

"O zaman da bana bir iyilik borcun olurdu. Ona buna iş atmaya meyilli bir kadından seni kurtarmış olurdum. Şimdi bana müsaade beyler..."

Murat giden adama, Mustafa ise yakasından tuttuğu Murat'a sinirle bakarken giden genç adam geri döndü.

"Ha, bu arada... Ben Enis. Lakap takmak için zorlanmayın, kısaca bana Tiryaki diyebilirsiniz. Geminizin yeni aşçısıyım. Görüşmek üzere beyler."

Mustafa sıkıntıyla bir nefes çekip başını sağa sola sallarken Murat'ın yakasını bıraktı.

"Ulan, elin entel dantel züppesine de madara ettin ya bizi, ben sana daha ne diyim Filinta! Senin o fazlalığını köpek balıklarına yem etmeyen ne olsun."

"Etme abi yaaa... Nimet o nimet."

Murat'ın yakasını silkeleyerek bırakan Mustafa, "Lan

siktir git!" diye kükredi. "Şimdi, yol boyu raspa* yaptırmayayım sana."

Mustafa'dan uzaklaşırken bir yandan da arkasını dönüp sanki az önce kavga eden, adamın birine diklenen, yakasından tutulan o değilmiş gibi sevimli bir şekilde sırıttı.

"Ben seni daha çok seviyorum Barut Reis."

"Vazgeçtim oğlum. Üç ay boyunca bütün raspalama işini sen yapacaksın. Bak bakalım kim kimi daha çok seviyormuş," diye homurdanan Mustafa, sırıtmasını saklayarak yerdeki çantasına uzandı.

Gemiye doğru yürürken, kreynin** gemiye doğru çektiği sarı boyalı tahta sandığa gözünün ucuyla gayriihtiyarî baktı ve tam o anda çengelin kancadan sıyrılmak üzere olduğunu gördü. Öfkeyle bağırdı.

"Ulaaaa! Düştü lan düştü! Lan, yavaş!"

Mustafa'nın bağırmasıyla Murat da tehlikeyi görmüş, çoktan geminin merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı.

Sandık her sallandığında yüzü daha da gerilen Mustafa, artık tek tek toplatacağı nohutların kaç saatte biteceğini hesaplamaya başlamıştı bile. Aynı tehlike kreyni kullanan hıyar tarafından da fark edilmiş olacak ki çekiş hızı yavaşladı. Öfkeli adımlarla gemiye koşan Mustafa kükredi.

"Sikecem şimdi belanızı! Lan bi' işi de tam yapın be! Filinta, koş kreyni durdur."

Leyla çok uzaktan duyduğu patırtıyla ağlamak istedi. Yine mi kaçamamıştı? Yine mi yakalanmıştı? Yine mi ol-

---

* Raspa: Demir, tahta ve benzeri şeylerin yüzeyindeki pas veya boyaları temizlemeye yarayan alet.

** Kreyn: Gemilerin ortasında, direk gibi görünen, altlarındaki bölmeden, liman görevlisi veya gemiciler tarafından kullanılan vinç.

mamıştı? Birileri bulunduğu dünyayı öylesine şiddetli sallıyordu ki hafızasında son kalan görüntülerle yeniden karanlığın içinde buldu kendini.

Barut, lakabını hak edecek bir öfkeyle kreyni kullanan liman görevlisini de, o sandığa çengeli bağlayan genç adamı da analarından doğduklarına pişman etti.

Zaten deniz üstünde giderken bir avuç hergeleyi yola getirmek için canını dişine takıyordu, bir de üstüne limanda yatan beceriksizlerle uğraşıyordu. Tamam, sorumluluğu altındaki herkesi, her şeyi korumak, bir Lostromo* olarak ona düşüyordu da, bir insan evladı da bu kadar zorlanmazdı ki...

Liman lostromosunun karşısına dikilip, "Sen ne sikime yarıyorsun!" diye bağırdığında asla ileri gittiğini düşünmedi. Adamın ukala cevabına karşılık kaşında ufak bir yarık oluşturduğunda da ileri gitmemişti. Bunu kabul etmiyordu. O sakin ve mantıklı bir adamdı.

"Hak edene, hak ettiği kadar," diye mırıldanıp yerden aldığı çantasını yanında duran Murat'a fırlattı.

"Kamarama götür şunu."

Murat, zaten sabah Barut Reis'i sinir etme kotasını fazlasıyla doldurduğu için hızla çantayı kapıp gözden kayboldu.

Murat'ın arkasından bakan kara gözlerini çekip kreyne döndüğünde, vincin durduğunu ve havada kalan yükün hafif hafif sallandığını fark etti. Yükleme işinin neden devam etmeiğini anlamayan Mustafa, geminin baş tarafına baktığında güverteye atlayan liman görevlilerini

* Lostromo: Gemicilerin başı. Halk arasında Reis olarak bilinir.

gördü. Solmaz Kaptan'ın da adamlarla birlikte olduğunu fark eden Mustafa, uzaktan izledi. Kaptan'ın kaşlar hayretle kalkıp iniyor, elleri hararetle sağa sola sallanıyordu. Birkaç dakikalık konuşma sonunda Solmaz Kaptan sağa sola bakmaya başlayınca Mustafa onu aradığını anladı ve ilerledi.

"Kaptanım, hayırdır?"

"Hayır mı şer mi bilmiyoruz Reis. Gece limanda üç kaçak bulmuşlar. Adamlar silahlı ve panik içindeymişler."

Mustafa'nın yüz ifadesi sıkkınlıkla kırışırken liman görevlisi, Solmaz Kaptan'ın bıraktığı yerden devam etti.

"Adamlar etkisiz hale getirildi ve sorgulandı. Söylediklerine göre birinin peşindeyken limana girmişler ama aradıkları kişiyi bulamamışlar."

"Ve siz de buna inandınız?"

Mustafa'nın soru barındıran cümlesine karşılık başını sallayan görevli, "Elbette inanmadık ama işi şansa bırakamayız," dedi. "Muhtemelen kaçak olarak binecekleri bir geminin peşindeydiler ve Lodos da saklanabilecekleri gemilerden biri. O yüzden sizin gözetiminizde arkadaşlar gemiyi arasın. Riske girmeyelim."

Mustafa soru sorar gibi Solmaz Kaptan'a bakınca, adamın başını sallayarak onay verdiğini gördü ve adamları arkasına takarak yürümeye başladı.

"Arayın bakalım. Ama işinizi çabuk bitirin de yükleme devam etsin. Gün batmadan açılmak istiyoruz."

Geminin dört ambarını da arayıp eli boş çıkan adamlar, yaşam mahalline* doğru yürürlerken Mustafa bu işin bu kadar uzun sürmesine sinirlenmişti. Kıçı kırık kaçak-

* Yaşam Mahalli: Gemi mürettebatının ve süvarilerinin yaşadığı, kamara, salon, mutfak ve kumanya ambarının bulunduğu, geminin kıç kısmında bulunan çok katlı bölme.

ları onun eline verseler, o sinirle hepsini bir güzel benzetirdi ya işte... Karadaki adalete karışamıyordu maalesef. İşi hızlandırması gerektiğini düşünerek etrafına baktı. Az ileride onları şaşkın şekilde izleyen tayfasını görünce seslendi.

"Korsan, Filinta! Buraya gelin."

Genç adamlar hızlı adımlarla yanına geldiğinde, "Gemide kaçak olma ihtimali var, bu arkadaşlar da gemiyi arıyor," diyerek diğer adamlara döndü.

"Göbek bağı ile bağlanmış gibi gezmemize gerek yok. Biriniz Korsan ile mürettebat katına, diğeriniz de Filinta ile memur katına çıkın. Sen de benimle birlikte yaşam alanlarına gel. Bu iş gereğinden fazla uzamasın."

Adamların cevap vermesine fırsat vermeden yönünü mutfağa doğru çevirdiğinde, arkada kalan tayfasının işi hakkıyla yapacağına emindi. Evet, serseri herifler olabilirlerdi ama söz konusu iş ise hepsi Barut Reis'e karşı gelinmeyeceğini bilirdi.

Mutfak ve salonda bir şey bulamayan adam son olarak kumanya ambarının önünde durdu.

"Aç bakalım ambarı Reis."

Mustafa bu ukala adamı o ambarın içine sokup avaz avaz bağırtmak istemişti ya işte en nihayetinde sinirlerine hâkim olan bir adamdı o. Asla böyle bir şey yapmazdı. Yapmadı da... Usulca kapıyı açıp ışığı yaktı ve adamı içeri davet etti.

"Acele et."

Liman görevlisi içeri girip gözünü ambarda dolaştırdığında sandıkların içinin tek tek açılması gerektiğini biliyordu ama arkasında acele etmesini söyleyen bu herif dururken bunu nasıl söyleyeceğini bilemedi. Aslında boşa arama yapıyorlardı, o yüzden şöyle bir etrafa bakıp

gidebilirdi. Sonuçta üç adam yakalanmış ve güvenlik kameralarından da başka birinin girişi görülmemişti.

"Lan, mala bakan öküz gibi dikileceğine arasana!"

Tam ense kökünden gelen kükremeyle titreyen adam telaşla başını sallayıp rafları, dolap arkalarını, dolap içlerini hızla gözden geçirdi. Sandıkların olduğu kısma gelince de ne yapacağını bilemeden durakladı.

"Sandıklara bakmaya gerek yok herhalde..."

"Neden? Sandık kutsal alan mı? Kaçak barındırmaz mı?"

"Efendim?"

"Hay sokacam efendine deee, sana daaaa..." diyen Mustafa hızla sağa sola bakarak aradığını buldu. Uzun bir döner bıçağını malzeme deposundan çıkartıp görevlinin eline verdi.

"Al. Tek tek kapak açıp bakana kadar sandık aralıklarından bunu sok. İçerde adam varsa sesini duyarız."

İşte şimdi görevlinin beyni yanmıştı. Bu adam psikopatın önde gideniydi vesselam.

"Ya... Ya adamı öldürürsem?"

"İş kazası dersin."

Hızla başını sağa sola sallayarak kapıya doğru yürüyen adam, "Ben yapamam... Diğer adamları çağırayım, birlikte açalım sandıkları," diye bir şeyler geveledi. Mustafa sıkıntıyla nefesini vererek sandıklara doğru ilerledi. Sonuçta gemiye alınmadan önce tüm sandıklar kontrol edilmişti, öyle değil mi?

"İş yine başa düştü."

Elindeki bıçağı kaldırıp tereddüt etmeden en başta duran sandığın aralığından içeriye soktu. Sandığa eğilip dinledikten sonra başını sağa sola sallayıp sırasıyla üstte bulunan sandıkların aralıklarından sokmaya devam

etti. Her sokuşta bıçağın ucu bir engele takılıyor, sonra da içeri dalıyordu. Beş sandığa ritmik hareketlerle uzun bıçağı sapladıktan sonra sıra altıncıya gelmişti ki korkuyla manzarayı izleyen adamın sesi ambarda yankılandı. "Dur tamam! Aslında buna gerek yok... Bence üç adamdan başka kaçak yoktu. Güvenlik kameralarına sadece üçü takılmıştı."

Adamın bu sözü üstüne Mustafa, elindeki bıçağı alt sıradaki sarı boyalı sandığa saplamadan durdu ve geri döndü.

"Ulan madem yoktu, ne diye gemide fare aratıyorsunuz bize?"

"Maalesef, prosedürler..."

Mustafa hızla kapıya doğru yürürken hırladı.

"Sizin prosedürünüzün ebesini..."

Ambarın kapısı hızla kapanırken sarı boyalı sandığın içinden acı dolu bir inleme yükseldi. Artık uyuşmaktan öteye gitmiş olan bacağını, kâbuslarının arasında düzeltmeye çalışan genç kız, az önce atlattığı ölüm tehlikesinden habersiz, baygın halde nefes almaya çalışıyordu.

Giden adamların ardından yaşam mahalline doğru ilerlerken, az ileride homurdanan adamı görünce artık alev alan barut kokusunu genzinde hissetmeye başlamıştı Mustafa. Bu kadarı da yeterdi be! Daha denize açılmamışlardı bile ve Mustafa üç aylık gerginliği bir günde yaşamıştı. Öfkeli adımlarla yürürken gözünü ikiliden çekmedi.

Kumanya ambarının başında duran, sol gözünü korsan bandıyla kapatmış olan genç adam, yanında duran temiz yüzlü delikanlıyı azarlıyordu.

"Kim?"

"Ya Korsan abi, valla kumanya sandıkları ile Aksak abi ilgilendi. Ben görmedim bile."

"Neredeydin de görmedin lan?"

"Abi ben o sırada mürettebat salonunun son kontrollerini yapıyordum, sen de gördün."

Mustafa, Süt Oğlan lakaplı çocuğun bu süklüm püklüm hallerine acımadan edememişti. Bu gemide Barut Reis öfkesiyle yanardınız, Korsan Fatih öfkesiyle de kesinlikle donardınız, kim olursanız olun. Başını sağa sola sallayarak yaklaştı.

"N'oluyor Korsan? Niye azarlıyorsun çocuğu?"

Fatih, masmavi denizi bile imrendirecek kadar güzel bir renge sahip olan sağ gözünü kaldırıp baktı. O tek göz, çift gözün yapamayacağı kadar korkutucuydu ve hiç kimse, kapalı olan gözün neye benzediğini bilmiyordu. Hakkında birçok hikâye dönse de, o gözün akıbetini bir tek Fatih'in kendisi biliyordu.

"Azarlamıyorum."

"Belli. Şimdi benim ayarlarımla iyice oynamadan anlatın."

Bora kendisine destek geldiğini anlamış, heyecanla söze girmişti.

"Hoş geldin Barut Reis. Korsan abi kumanya sandıklarının kontrolden geçmeden ambara koyulmasına sinirlendi de..."

Mustafa bu duyduğuyla şok oldu. O az önce kumanya ambarında bir kaçak aramış, aramakla kalmamış sandıklara kolu boyunda bıçak sallayıp durmuştu. Onun içinde bir adam olsa ve o bıçak o adama saplansa gerçekten iş kazası derdi demesine de sonra vicdanı onu neresinden sikerdi; işte bu aklına geldikçe delirdi. Gözleri dönmüş

bir şekilde Bora'ya hırladı. Bora bu sefer de Mustafa'nın gazabıyla karşılaşmıştı.

"Ne demek lan kontrol edilmedi? Birileri sandık bağlamaktan aciz, birileri sandıkları kontrol etmekten aciz. Adamlar kaçak var deyip ortalıkta dolanıyor. Oğlum sizi bana parayla mı verdiler lan! Sakin kalayım diyorum ama yok. Beni zıvanadan çıkartmak için yemin mi ettiniz lan bir aylık izinde!"

Bora ne diyeceğini bilemez halde daha beter kızarırken imdadına insanı ağlatacak kadar neşeli bir ses yetişti.

"Oooo, gelmiş benum uşaklarum! Nasisunuz uşaklar?"

"Biz iyiyiz de Aksak, Süt Oğlan'ın dediği doğru mu? Kumanya sandıkları kontrol edilmedi mi?"

Mustafa'nın sözüne şaşıran Aksak Tayfun, "Kim sıkti ula o palavrayi?" diyerek Bora'nın gözlerinin kocaman açılmasına sebep oldu.

Bora kendini kurtarmak için heyecanla atıldı.

"Ama Aksak abi, sen kontrol edilmeden alınsın içeri demedin mi?"

"He dedum?"

Bu sefer de Fatih dişlerini sıkarak sabırsızlığını ortaya serdi.

"Abi siz taşak mı geçiyorsunuz? Sen az önce ne dedin?"

"Kontrol edildi dedum."

Mustafa artık delirmek üzereydi. Karşısında duran Aksak Tayfun'la uzun yıllar birlikte çalışıyor olmasaydı şimdiye geçirmişti yumruğu.

"Hay canını yediğim yaaaa! Aksak, bak burada neredeyse hepimiz Karadenizliyiz ama Allah'ını seversen bırak Lazlığı da anlat. Kontrol edildi mi edilmedi mi?"

"Edildi dedum ya, sağır mısunuz? Ben gemiye geceden geldum ve hepsini tek tek kontrol ettum. Sabah da olari çeken uşaklara bi daha sanduklari açmayun dedum."

Mustafa ciddi bir rahatlamayla soluğunu dışarı verdi.

"Hah işte! Bunu baştan desene, ne diye hepimizi geriyorsun?"

"Sordunuz da mi demeduk Reisum."

Mustafa hepten sıyırmıştı kafayı.

"Lan valla şimdi sizi ayaklarınızdan bağlayıp üç posta daldıracam denize ha! Tamam, hayde herkes görevinin başına. Akşama doğru demir alacağız."

Sağa sola koşturan mürettebata bakarken de homurdandı.

"Bir de patlama Barut demiyorlar mı? Ulan patlatmayın da biz de sessiz sakin işimize bakalım anasını satayım..." Sonra öfkeyle kumanya ambarına yürüyen Aksak Tayfun'a seslendi.

"Aksak, o kumanya sandıklarından çıkan her şeyden sen sorumlusun."

Kumanya ambarının loş ortamına dalan Aksak Tayfun, Barut Reis faciasından ucuz yırttığını düşündü. O an altını ıslatmamak için işi pişkinliğe vurmuştu ama içinden ettiği duaları bir o, bir Allah bilirdi. İkili katlar halinde sıralanan bir sıra sandığa baktı ve tezgâhın üstünde duran döner bıçağını görünce korkuyla mırıldandı.

"Allah'tan geceden kontrol ettum o'lari. Yoksa sıçtığımun resmiydi."

Bıçağı yerine koyduktan sonra ambar kapısını hızla çekip içeriyi karanlığa boğarken, sandıkların birinden

gelen inlemeyi duymadı. Genç kızın saçları terden alnına yapışmış, yüzü acı ile kasılmıştı. Nefes almak belki de hiç o kadar zor olmamıştı ama bir şekilde yine şanslıydı. Baygın olması bu acıyı hatırlamamasını sağlayacaktı.

"Makine dairesinden kaptan köşküne... Kalkışa hazırız."

Solmaz Kaptan, geminin ilk kalkışını yapıp sonrasında dinlenmeye çekilmek için can atıyordu. Çarkçıbaşının onayından sonra gereken emirleri verdi ve dümenin başında olan usta gemiciye döndü.

"Dümen kır aslanım. Haydeee..."

Tüm heybetiyle limandan ayrılan LODOS, liman arkasında bıraktığı beyaz köpüklere vuran akşam güneşiyle daha bir özgür görünüyordu. Daha karşı konulamaz, daha asi, daha cesur... Tıpkı içindeki kızıl saçlı kaçak yolcusu gibi.

Mustafa, en sonunda denize açılmanın rahatlığıyla geminin başına doğru ilerledi. Az ilerisinde sağ gözünü batan güne diken Fatih'in huzurlu sessizliğini bozmamak için sessizce diğer köşeye doğru yürüdü. Sağ elinin parmaklarını alışkın olmadığı tıraşlı yüzünde gezdirip yönünü de günün son ışıklarına verdiğinde dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Ah anasının onu sakalsız görme isteği, ah...

Karşısında gördüğü manzara onu sakinleştiriyordu. En çok sevdiği şey günün son ışıklarıyla denize açılmaktı. Eski günü arkada bırakıp yeni bir dünyaya rota

kırmaktan daha güzeli yoktu. Belki de bu yüzden nadir sergilediği tebessümle kafa bulmak isteyen hergeleler, "Barut Reis'in gülümsediğini görmek isteyen, denize açıldığında yüzüne baksın," diyerek kaşınırlardı. Hak edene hak ettiğini vermekte usta olan Barut Reis de seve seve o hergeleleri kaşırdı.

İnsanın bildiği ailesi, ulaşamayacağı kadar uzaksa, dokunabildiği her varlığı aile olarak benimseyebilirdi. Hatta şartları çetin bir dünya ise, okyanus memleket, gemi ev, içinde yaşayanlar da aile olurdu.

Barut Mustafa için de durum öyleydi işte. Bu hergeleler kıymetliydi çünkü her biri, başka bir ailenin emanetiydi. Hastalığı da öfkeyi de sevinci de paylaşacak hepi topu bir avuç insandılar, uçsuz bucaksız deryanın üzerinde. Sinirden kuduran da kahkahalarla geberen de ne kaçacak yer bulabilirdi, ne de saklanacak bir delik. Âdem babadan hallice, birbirlerinin karşısında çırılçıplaktılar. *Sevmedik, görüşmeyiz,* gibi bir lüksleri, *bugün git yarın gel,* gibi bir oyalama imkânları yoktu. Sadece kendi ruhlarının karanlığıyla baş başa kalabilme lüksleri vardı, o da yalnızca kamaralarına karanlık çöktüğünde yüzleşebilecekleri bir gerçekti, o kadar.

Bunca yıllık denizcilik hayatında birçok insanla tanışmış, birçok insanın ciğerinden nefsinin şeceresini okuyabilir hale gelmişti. Fırtınalar insanı ne kadar güçlendirirse birbirinden farklı insanlarla bir arada olmak da bir o kadar duvarlaştırırdı. Gemi hayatında ise her ikisi de vardı. Kendinden kalın duvarlara sahip olanlar, henüz iki sıra tuğladan fazlasını öremeyenler, sırları olanlar, zaafları olanlar, saklı kalmış günahları olanlar... Ama işte bir kere özümsemişti ya aile kavramının değişik hallerini, hepsini canı bellemiş, kendini onlara ağabey tayin

etmişti Barut Reis. Madem bu tayfayı sevmişti, o zaman onları her şeye rağmen ve herkese karşı korumakla görevliydi. Koruyamadığı başka bir cana en azından bu kadarını borçluydu.

"Koruyamayacaksan sevmeyeceksin. Sevip de koruyamıyorsan ben adamım demeyeceksin."

Gemiyi sefere kaldırdıktan sonra uzun bir süre batan günü izleyen Mustafa, hergele tayfası ortalığı cümbüş alanına çevirirken kendini kamarasına zor atmıştı. Evet, onları izlemek keyifliydi keyifli olmasına ama altı ay sonunda, sadece bir ay görebildiği ailesinin hasreti tazeyken bir geceye ihtiyacı vardı. Bir gece... Ondan sonra ailesi geride, rotasında belirlenen ufuk çizgisi hedefinde olacaktı. Zeminin sallantısına alışacak, sabit duran masayı, yatağı yerinden oynatmaması gerektiğini hatırlayacak, lumbuz açıldığında memleketinin yeşillik kokusu yerine denizin iyot kokusunun geleceğini bilecekti.

Terli tişörtünü çıkarıp çamaşır torbasına attıktan sonra kemersiz kotunun düğmelerini çözmeye başladı. Anasının sözleri kulaklarında yankılanırken ender tebessümlerinden biri dudaklarında çok kısa bir an boy göstermişti. "Kara giye giye için kararacak senun," diyen anasının büyük sıkıntısı vardı aldığı siyah çoraplarla, siyah atletlerle, koyu renk düz tişört ve kazaklarla.

Oysa annesi eski gemici karısı idi. Bir gemicinin öyle renklilerle, beyazlarla, yenilerle işinin olmadığını iyi bilirdi. Gemici denilen adamın modası da kendine özgü olurdu, bunu bilirdi. Bilirdi bilmesine ama söz konusu yere göğe koyamadığı, yaralı diye içinin titrediği oğlu ise yakıştıramıyordu koyuları, berduşluğu, derbederliği. İşte o yüzden Mustafa, her sefer dönüşü sakallarını keserek giderdi anasının yanına. *Hayattayım ve yıkılmadım*, demek için yanakları acısa da gülerdi anasının o nur inmiş yüzüne. Ve bir dahaki sefere kadar da her gün tıraşını

olurdu. İçinde rahat edemese de her gün anasının türkü söyleyerek ütülediği gömlekleri bayram çocuğu neşesinde çekerdi üstüne.

Altında siyah baksırıyla kendini dar yatağına atıp sağ kolunu gözünün üstüne kapatırken kendini yarım saatlik alışma süresine bıraktı. Gecenin sonunda, aralık duran lumbuzdan* içeri giren seslerin sahiplerini haşlamaya başlayabilirdi.

Leyla mide bulantısıyla uyandığı yerden kalkmaya çalışırken kafasını şiddetle üstünde duran tahta kapağa vurdu. Başının ağrısına mı yansın, boş midesini mi sakinleştirmeye çalışsın, yoksa nerede olduğunu mu hatırlamaya çalışsın... Bilemediği bir döngünün içinde boğuluyordu. Öylesine koyu bir karanlığın içerisindeydi ki gözlerini kocaman açma ihtiyacını bir türlü yenemiyordu. Muhtemelen gecenin körüydü ve limanın ışıkları sönmüştü. Ay da bulutların arkasında mı kalmıştı ki? Ve ayrıca kurtulmuş olabilir miydi?

Umudunu büyütmemeye çalışarak karnına çektiği dizlerini sağa sola salladı ve birkaç damla kanının hareket etmesi için dua etti. Çok uzaktan gelen sesleri ayırt etmeye çalışmaktan kulakları isyan içerisindeydi. Tek şansı, kapalı kaldığı tahta sandığın aralarından hava alma sorunu yaşamamasıydı. Demek ki henüz hayattan vazgeçmesini gerektirecek bir gelişme ile karşılaşmamıştı. Nefes alabiliyorsa umut her zaman kapısındaydı. O sadece o kapıyı aralayıp minnetle umudu içeri davet etmeliydi, o kadar.

---

* Lumbuz : Gemilerin iç kısımlarını aydınlatmak için bordalara ve güvertelere açılmış olan yuvarlak delikler.

Leyla da işte aynen böyle yaptı. Üzerinde duran tahta kapağı aralamak için sırtüstü yatarak kendini sabitledi ve avuçlarını yirmi santim üstünde bulunan tahta kapağa yasladı. Derin birkaç soluktan sonra var gücüyle kapağı itmek için hamle yaptı ama sonuç umduğu gibi olmadı. İçeri girerken rahatça açtığı tahta kapak şimdi santim kımıldamamıştı. Bunun sebebini düşünmek bile istemedi ve ikinci kez yüklendi. Yine tık yoktu. Çaresizce mırıldandı.

"Hadi ama... Umut bu kapağın arkasındayken olmaz. Koca okyanusu aşıp bir kaşık suda boğulamam. Açıl hadi."

Üçüncü kez denedi ve yine bir sonuç elde edemedi. Yavaş yavaş içinde büyüyen korkuya yenik düşmemek için direnirken duyduğu sesle nefesini tuttu. Sanki çok ağır bir cisim çığlık atarak bir yerlere sürtüyor gibiydi.

Hızla tahta sandığın son durduğu yeri hatırlamaya çalıştı. O an beyninde hızlı geçişler oldu, birçok şimşek çaktı.

Sandık açık alandayken havanın girdiği aralıklardan şimdi rüzgâr girmiyordu. Sandığın içine dolan hava yoğun baharat ve daha seçemediği bir sürü şey kokuyordu ama bunların hiçbiri baharın gece havası değildi. Kalbi korkuyla çırpınırken adım sesleri duydu. İki ayrı insandan geliyor gibiydi bu adımlar ve bir tanesi sanki hafif hafif yere sürtüyor gibiydi. Sanki tek ayağı aksayan bir adamın, kendine özgü ritmiyle çalınan melodisi gibiydi. Bir klik sesi sonrasında sandığın aralıklarından ışık sızmaya başlarken adamın biri konuştu.

"Şimdi Enis şefum, bu gördüğünuz yer de kumanya ambari. Sarı boyali tahta sanduklarda kuru fasulye, pirinç ve nohut var. Beyaz boyalilarda şeker ve un, siyah

boyalilarda ise makarna var. Diğerlerinun üzerinde de zaten etiketleri var."

Leyla derin bir solukla nefesini tutarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. İçine girdiği sandık büyük ihtimalle kuru bakliyat doluydu. Sırtına batan ufak yumrulardan bunu anlayabiliyordu. En son, limanda içine girdiği bu sandıkla başka bir yere götürülme ihtimali aklına geldiğinde de sevinsin mi üzülsün mü bilemedi. Kendi bile nerede olduğunu bilemiyorsa, peşindeki o köpekler de bilemezdi, değil mi? Bekledi. Konuşmanın diğer muhatabının alaycı sesini duyana kadar da aradan saatler geçmiş gibi geldi.

"Güzel. O zaman Aksak, yanına bir adam al ve şu sarı boyalı sandıkların bir tanesini mutfağa getir. Ben sarhoş olmadan bu işi halledin, yoksa yarın yemeksiz kalırsınız."

"Lakin şefum, gemide içki içmek yasaktur."

"Ve siz de bu yasağa uyan saygın beyefendilersiniz, öyle mi? Hiç inandırıcı değil Aksak. Sen oyalanma da dediğimi yap. Ha bu arada, bana kısaca Tiryaki diyebilirsiniz."

Pür dikkat dışarıdaki konuşmaları dinlerken ayak seslerinin uzaklaşmasıyla rahat bir nefes aldı. Aldı ama bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu. O adamlar gelmeden bir an önce çıksa çok iyi olacaktı. O azimle yeniden kapağı itmeye çalıştı ama sonuç yine aynıydı. İsyan içerisinde alt dudağını ısırırken, canının acısını bile fark edemiyordu. Zaten ağrımayan, sızlamayan tek bir hücresi bile yoktu ki. İkinci kez içeriye birilerinin girdiğini duyduğunda tekrar kulak kabarttı.

"Bu herifi hiç sevmedim Aksak abi."

"Al benden de o kadar Süt Oğlan.Bizum Filinta'nun

yavuklusuna asılmiş, sonra da hakki var gibi Filinta'yı yumruklamiş."

"Yok, o öyle değilmiş abi. Filinta'nın manita yazmış bu adama."

"Ne yazmiş? Adresini nerden bulmiş?"

"Yani hallenmiş abi işte anlasana."

"Haaaa, yani demiş gel beni şey et, he mi?"

Leyla'nın gözler bu açık ifadeyle öyle büyümüştü ki nereye düştüğünü sorgulamaya başladı.

"Yuh Aksak abi ya, Filinta abi duymasın."

"Ula o duysa, hangi karıdan bahsediyosunuz bağa ayarlayun o karıyı der. Bizumki içmeden sarhoş. Ama bu Enis denen Tiryaki aşçi günün sadece üç saati ayıkmiş, o da uyuduğu zamana denk gelurmiş. Kim, hangi akla hizmet bu herifi işe alur ki..."

Kısacık bir an sessizlik olduktan sonra seslerin genç olanından bir kıkırtı geldi.

"O değil de abi, bizim Barut Reis bu herifi tımar ederken bize çok eğlenceli sahneler çıkacak."

Adının ya da lakabının Aksak olduğunu tahmin ettiği adamdan bir kahkaha koptu.

"Desena bu sefer rahatuz. Reis bu kıtıpiyosa sarmaktan bizimle uğraşamayacak. Bizum Barut buğa patlar."

Karşılıklı atılan kahkahaları duyan Leyla, bu Barut Reis her kimse ondan şimdiden tırsmış ve Enis denilen adama da acımıştı. Üstelik aklının bir köşesine çapkınlar kralı Filinta denilen adama bulaşmamayı da yazmıştı.

Kahkahaların sonunda Aksak'ın sesi bir kere daha duyuldu.

"Hayde şimdi isteduği sanduği oğa verelum da yarunki açlıktan biz sorumlu olmayalum."

Leyla olanı biteni anlamadığı için gergin beklerken

adım seslerinin ona doğru yaklaştığını hissetti. Bununla birlikte nefesini tutmuş beklerken, sesler tam kulağının dibine kadar geldi. Onun sandığı sarı boyalı değildi, değil mi? Hatırlamaya çalıştı ama tek hatırladığı, gölgeler içinde duran tahta bir sandıktı.

İkili onun başında bir şeyler yaparken Leyla hemen üstünde bir sürtünme sesi işitti. Ardından da genç olan çocuğun sesini...

"Aksak abi, altından tutma. Önce yere koyalım."

Birkaç homurdanma sonrası tam kulağının dibinde pat diye bir ses duyan Leyla irkilerek damağını çekti. Adımlar ve homurdanmalar giderek uzaklaşırken rahat bir nefes aldı. Aldı ama bu nefes her zamanki gibi erken bir nefesti çünkü seslerden bir tanesinin bulunduğu yere doğru yaklaştığını işitti. Sesler gittikçe yaklaştı, yaklaştı ve Leyla o korkuyla gözlerini sımsıkı yumarken bulunduğu sandığın çekildiğini hissetti. Gidiyordu. O sevilmeyen şef aşçının mutfağına doğru gidiyordu. Acaba tencereye atılmadan kendisini kurtarabilir miydi?

Korkudan dilinin tutulduğunu hissetti. Eğer konuşacak cesareti olsaydı da sesinin çıkamayacağına emindi ve tam o sırada Aksak'ın gürlemesini duydu.

"Herif bir sanduk istedi lan, sen onu niye çekiştiriyisun?"

"Arka tarafa iteyim dedim abi. Bir sandığı bitirene kadar ayakaltında durmasın bu."

"Bu da düzenli teyze kesildi başumuza. Bırak, sonra yaparsun."

Bir oflama sesinden sonra adımlar giderek uzaklaştı ve Leyla tekrar karanlığa gömülene, kapının kapanma sesini duyana kadar rahat bir nefes alamadı. Rahatlama nefesinden sonra da hızla ellerini yine tahta kapağa yas-

ladı ve fazla güç göstermesine gerek kalmadan kapak yerinden oynadı. İşte şimdi sevinçten ağlayabilirdi. Demek ki diğer sandık üstünde olduğu için açamamıştı kapağı.

Sandıktan çıkması on dakikasını aldı. Uzun süre hareketsiz kalan bacaklarına gücün gelmesi, başının dönmesini durdurması, bulanan midesini sakinleştirmesi zor olmuştu çünkü. Ve en nihayetinde ayakları sağ salim yere basıp belini doğrulttuğunda karanlığın içinde etrafına bakmaya çalıştı ama tek hissettiği ayaklarının altındaki zeminin kuvvetli bir güç tarafından titretildiği hissiydi.

Karanlığın içinde ellerini ileriye uzatarak yürümeye çalıştı. Birçok şeye bacaklarını çarptı, ellerine değen nesneleri anlamaya çalıştı ve sonunda demir gibi soğuk duvara ulaştığında yolu yarıladığını anladı. O duvar ile temasını kaybetmeden ilerlerken, parmağının elektrik düğmesine değmesi için dua etti. Duaları yarım dakika sonunda etkisini gösterdi ama aydınlanan mekâna bakarken küçük dilini yutacaktı.

Neredeyse bir evi içine alabilecek kadar büyük bir depodaydı. Siyah boyalı demir duvarların çevrelediği geniş alan, uzun uzun raflar, tavandan sarkan çengeller ve ayaklı platform üzerine dizilmiş çuvallarla doluydu. İki köşe ikişer sıralı sandıklarla çevrilmişti. Diğer köşede devasa buzdolapları vardı. Büyük bir fabrikanın kilerinde olma ihtimali yüzde doksan dokuzdu.

Aydınlanmış depoda çıkış kapısını bulmak zor olmadı. Koskoca demir kapıyı güç bela iterek açtı. Çok çok dikkatli olarak sağına soluna bakarken kaşları çatılmaya başladı. Kaşlarını çattıkça mide bulantısı çoğaldı. Neredeyse dört gündür ağzına lokma girmemişti, tek sebep büyük ihtimalle buydu ama... Derken mekândaki bir

şeylerin ters olduğunu düşündü. Hiç ahşap veya plastik bir şey göremediği için irkildi. Kalın sacdan duvarlar, yukarıya doğru çıkan iki adet demir merdiven, tavanda duran devasa yuvarlıktaki kapak ve... Lumbuz... "Lumbuz mu?"

Korkuyla lumbuza doğru koşarken bunun gerçekten bir gemi penceresi olmadığına, gemi atmosferi yaratılan orijinal bir mekânın içinde olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Elbette öyleydi. Bir limanda sandığa girdi diye kendini gemide bulacak değildi ya! Baş dönmesi de mide bulantısı da elbette açlıktandı. Zeminin titremesi de...

Ama tüm bu iyi niyetli düşünceleri lumbuz camına burnunu dayayıp, uçsuz bucaksız manzarada denizin geceye çalan renklerini gördüğü anda kayboldu. O mavilik kâh yıldızlı gökyüzü oluyordu, kâh karanlık deniz.

Görüntüler Leyla'nın gözünün önünde sallanırken dünya sallandı ve o sallanan dünya karanlık bir kuyunun içine girip savrulurken Leyla'yı da peşinde sürükledi. Vücudunun soğuk zemine çarptığını hissetmedi bile...

Gözlerini hafif araladığında rölantide çalışan makine sesinin artık aşina geldiğini fark ederek rahatladı. O sese alışmış olmak, karaya yabancı olmaktı artık ve Mustafa bu hissi seviyordu. Deniz kök barındırmazdı. Deniz en ufak su kanalını bile kullanarak birbirine bağlanırdı. Denizin dini, milleti, ırkı yoktu. Kanunu başka, adaleti başka, kuralları başkaydı. Deniz üstünde herkes denizin kurallarıyla yaşardı ve bunlar kâğıda dökülmemiş, ezilip geçilmeyecek kadar güçlü kurallardı. Denizde, özgür

adamların özgür kulaçlarıyla yaşarsanız var olabilirdiniz.

Dinlenmiş vücudunu esneterek kalktı. Vardiya tutan gemicilerin haricinde tüm mürettebatın uykuda olduğunu gösteren dinginliği şefkatle kucakladı.

Duvarında duran ışığı yaktıktan sonra etrafına baktı. Önce bir köşede açılmamış duran valizini boşalttı. Eşofman altını giyip havlusunu alarak kamaradan çıktı. Banyoya doğru yürürken mürettebat salonundan gelen fısıltıları, bir ağabeyin kardeşini duyması gibi karşıladı. Hergeleler yine hangi hayallere dalmışlardı kim bilir...

Yağlı boya ile boyanmış duvara monte edilen duşun altına girip gözlerini yumdu. Memleketinde sıcak suyun hasretle arandığı dönemleri de biliyordu, ama o günlerde de sıcak su hasreti çekmediği için bunu eksiklik olarak hatırlamıyordu. Soğuk su bedenini kendine getirirken alnını duvara yasladı. O malum gün, o acı haber ona geldiği gün de böyle durmuştu suyun altında. En yakındaki limana varana kadar kafasını kaldırmamış, ağlayamadığı için kendine binlerce küfür etmişti. Geçmişte kalan anıların vicdan azabıyla kahroldu.

Daha uzun süre aynı şekilde kaybolabilirdi ama dışarıda kopan patırtıyla hızla geri çekildi. İşte başlıyorlardı. Sakinlik ve huzur ancak buraya kadardı. Havlusunu beline sarıp duştan fırladı. Gece gece bu patırtıyı çıkaranın burnundan getirecekti.

Banyo kapısını öfkeyle açtığında tam da telaşla giyindiği eşofmanının ipini bağlıyordu ki kucağına düşen bir cisimle bu işi yarım kaldı.

"Lan!"

"Barut Reis, sen uyumuyor muydun ya?"

"Filinta, beni ayar etme! Samanlıkta karı mı kovalıyorsun oğlum?"

Murat'ın gözler muzır şekilde parlayarak cevabını verdi.

"Vay be abi... Sende de fantezi iyiymiş ha... Yok, ben karı kovalamıyorum ama Aksak abi beni karı zannetmiş olabilir. Peşimde de azıcık..."

Mustafa, Murat'ın ensesine yapışıp kafasını aşağıya doğru bastırırken ileriden hızlı adımlarla gelen Tayfun'u gördü. Ama ne talihsizliktir ki Tayfun, Barut'u görmemişti.

"Ula Filinta, ambardan uzak dur demedum mi sağa? Bi de kapısını açık bırakmışsun."

"Lan kaç kere diyeceğim Aksak abi kardeşim, ben girmedim kumanya ambarına falan. Herif taktı bana kafayı arkadaş!"

Tayfun yanlarına kadar gelmiş, o sırada da Mustafa'yı görmüştü.

"Oooo, Barut'um Reis'um, nasisun, hayırlı geceler," deyip eski hızıyla Murat'a döndü. "Seni gördüm en son, o taraftan geçeyidun."

"Salonda su bitmişti, mutfağa gitmiştim. Hem hadi diyelim ambardan çıktım, ne olacak?"

"O zibidi aşçıyla karşı karşıya geturcesun beni."

Murat ensesindeki pençelere aldırmadan hırladı. Zaten ilk günden herife gıcık kapmıştı.

"Hay sikeyim aşçısını yaaaa..."

Mustafa artık daha fazla dayanamayıp Murat'ı ileri doğru fırlatırken kükredi.

"Lan yeter!Siktirin gidin! Ben kontrol ederim ambarı."

"Lüzum yok Barut'um, ben kapadum kapısını. Ama bu hergele uzak duracak oradan."

"Sen benim kıçımdan uzak dur, ben de oradan uzak dururum Aksak abi..."

Murat'ın piç piç sırıtan yüzü, ona öfkeyle bakan Mustafa'yı görünce anında ciddileşti. Boğazını temizleyerek Tayfun'un omzuna elini attı.

"Öhm... Aksak ağabeyciğim, gel ben sana benim son manitayı anlatayım. Barut Reis, sana iyi geceler."

Mustafa'nın bakışlarından Tayfun da korkmuş olacak ki o da Murat'ın omzuna kolunu atıp ciddileşmişti. Sanki az önce birbirine laf sokan onlar değildi.

"He ya, anlat Filintacum. En son manitan kime kuyruk sallamişti? İyi geceler Barut'um."

"O Tiryaki denen puşta. İnanabiliyor musun Aksak abi ya, benim gibi bir adam dururken, o kılçık herife hangi kadın iş atar?"

"Orospi olan atar aslanum..."

"Ama orospu deme abi ya ayıp oluyor. En nihayetinde tek gecelik bir geçmişimiz var hatunla..."

"Affedersun Filintacum..."

"Ne demek ağabeyciğim..."

Sesler giderek uzaklaşırken Mustafa başını duvara vurmamak için kendini zor tuttu. Bu adamlar onun ahir ömrünün en büyük imtihanıydı.

Bahar olsa bile deniz havasının serinliği, çıplak üstünü hafif yollu titretti. Buna aldırmadan havlusunu omzuna attı ve mutfağa doğru yürüdü. Etrafı kolaçan edip öyle yatsa iyi olacaktı.

Köşelerde duran lambalar loş bir şekilde koridorları aydınlatsa da karanlık köşeler oldukça fazlaydı. Gözü üst kata çıkan merdivene takılınca bir ara oraya çıkmayı düşündü. Kaptan köşküne gidip vardiya tutan gemiciye de göz atsa iyi olacaktı.

Tam merdivenlere doğru yönelmişti ki lumbuzdan içeri sızan ay ışığı onu çekti. Planlamadan lumbuza doğ-

ru yaklaşan Mustafa, az ilerisinde yerde duran karartıyı görmedi. Gözü lumbuz camından görünen manzarada adım adım yaklaştı, yaklaştı...

Denizin gece görüntüsü de bir başkaydı. Artık boğazdan çıkmış, açık denize doğru yol almışlardı. Eğer geminin kıç tarafına gitmiş olsaydı uzakta kalan kentin ışıklarını seçebileceğine emindi ama Mustafa için karanlık denizin görüntüsü de bir o kadar cazipti.

Arkasında duyduğu ayak sesiyle hızla döndü ve ayağının altında ezilen incecik elbise kumaşını hissetmedi. Bir adım sağa atsa yerde baygın yatan kızın bacağına değecekti, bilemedi. Zemini titreten makinenin sesi, kızın nefes seslerini de kendi gürültüsü arasına hapsetti, duyamadı.

İleri doğru birkaç adım atarken karşısında yarı kapalı gözlerle duran adamın yüzünü ancak seçebildi.

"Aşçılar vardiya tutmaz."

Tiryaki, elindeki kadehi şerefe der gibi kaldırıp kafasına dikerken hafif sürten diliyle cevap verdi.

"Ama Tiryakiler bu saatte yaşar. Sen neden ayaktasın Barut?"

"Reis."

Enis, bu düzeltmeyi hiç iplemeden omzunu silkip mutfak kapısının kasasına yaslandı.

"Şimdi bunun için tartışmayalım. Sen de bana Tiryaki de ödeşelim."

Bu ukalalık Mustafa'nın sinirlerini zıplatmaya yetmişti. Bu herif en fazla onunla yaşıttı ama hareketleri bazen aklı kıt ergen, bazen bu dünyanın çok dışından bir hıyar gibi değişiyordu. Ergen olmadığı kesin olduğu için Mustafa onun bir hıyar olduğuna karar verdi.

"Gemide içki içmek yasak."

"Ben içki içmiyorum. Bu benim suyum."

Mustafa için bu kadar yeterdi. Hızla ileri atılıp adamın yakasına yapıştı ve o anda arkasındaki gölgenin hareket ettiğini göremedi.

"Ulan seni siker, denize gömerim, it oğlu it! Sen dalga mı geçiyorsun lan benimle?"

Leyla, daha algısını toplayamadan duyduğu bu korkunç gürlemeyle nefesinin kesildiğini hissetti. Berbat bir haldeydi. Başı zonkluyordu, midesi bulanıyordu. Ayılmak ölüm kadar acı vermişti ama gölgeler arasında gördüğü bu manzara ona her şeyi unutturmuştu. Lumbuzdan gelen ay ışığı ve köşelerde duran lambaların aydınlattığı çıplak ve geniş sırt, altında iki yana açık siyah eşofman içindeki uzun bacaklar ve mağaranın içinde yaşamış bir adama ait olabilecek o korkunç ses, aklının uçup gitmesine sebep olacaktı neredeyse. 'Hele de o sırt...' diye düşünürken zihninden kendine bir tokat salladı.

Geberip gidecekti ve karşısındaki terden parlayan sırtın zihnine saldırı yapmasına izin veriyordu. Korkuyla başını sağa sola sallamak istese de yapamadı ve gözlerini o sırttan çekemedi. Diğer adamın söyledikleri, o uyuşmuş beyninin arasında bir gelip bir kayboluyor gibiydi.

"Oooo, biz burada bir aile değil miyiz? Bu ne şiddet? Sen benim içkimi görmemiş ol, ben de senin bu medeniyetsiz hallerini unutayım. Nasıl, iyi bir anlaşma, öyle değil mi Barut Reis?"

Enis'in özellikle son cümlesindeki sinir bozucu ima Mustafa'nın zapt etmeye çalıştığı öfkesine bir darbe daha indirdi. Mustafa sesinin bu kadar korkunç çıktığını, arkasındaki duvar dibine sığınan bir genç kızın da bu sesi duyduğu için titrediğini bilse acaba öfkesine zincir vurur muydu? Elbette hayır.

"Demek öyle? Demek savaş istiyorsun?" Adamı hızla kendisine çekip yine aynı hızla duvara çarpan Mustafa devam etti.

"Sana bu geminin kurallarını öğreteceğim Tiryaki. Gerekirse sike sike, gerekirse seve seve ama öğreteceğim. Boş laf yapmadığımı anladığın zaman da bunu seve seve yapmış olmamı dileyeceksin. Şimdi siktir git zıbar, sabah bir gemi dolusu adama kahvaltı çıkartacaksın ve yarın Yunanistan'a gittiğimizde çıkış izni almanı yasaklayacağım."

Adamı hızla duvara çarptıktan sonra tam dönüp gidecekti ki son sözünü söylemediğini hatırladı ve geri döndü.

"Sorun çıkartana acımam. Acımadığım adamı da acınacak hale getiririm. Bunu o aklına sok!"

Barut Reis denilen adamın gittiğini sadece adım seslerinden anlayan Leyla ağlamamak için gözlerini sımsıkı yumdu. Başlardı adamın sırtına da terine de... Bu adamın asla blöf yapmadığını ve asla şakayla işi olmadığını anlamak için çok fazla adam tanımaya gerek yoktu. Bunu Tiryaki dedikleri aşçı da anlamış olacak ki sıkı bir şekilde nefesini dışarı üflediğini duydu. Leyla o an anladı. Şansı yoktu. Barut Reis onu yakaladığı zaman canına okuyacaktı. Uçsuz bucaksız denizde bu adamın merhametine kalmıştı. Ayrıca Yunanistan mı demişti o?

O an hissettiği çaresizlikle de dünyası yeniden karanlığa gömüldü. Bayıldığı için de Enis'in son cümlesini duyamadı.

"Şansın var ki başımı belaya sokmamam lazım Barut. Yoksa kim kime seve sike ne öğretiyor gösterirdim sana."

Kamarasına giden Mustafa da aynen böyle düşünüyordu. Karşısındaki adam en az onun kadar uzun boya

ve onun kadar güçlü bir vücuda sahipti. Çenesinin iyi laf yaptığına da emindi, ama adamın o sakin duruşunun anlamını çözememişti. Bu adam ya geniş bir mideye sahipti, ya da altından çok pis şeylerin çıkacağı bir hikâyesi vardı. Gözünü onun üstünde tutmaya karar verdi ve yatağına girerken de "Sabah ola, hayrola..." diye mırıldandı.

Leyla, başındaki zonklama ve midesindeki bulantıyla gözlerini açarken bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Hatırladığı anda da yeniden bayılacağını hissetti.

"Bayılmamalıyım... Bayılmamalıyım..."

Evet, bayılmamalıydı. İşte bu yüzden sesler ona yaklaştıkça paniğini erteledi ve sürünerek duvara doğru gidip ayağa kalktı. Eğer o Barut Reis onu bulduysa yanmıştı. Hoş, koskoca gemide onu kimin bulacağının ne önemi vardı ki? Sonuçta onu kim bulursa o canavar kılıklı adama verecekti. Acele edip çıktığı o kocaman kilere girmek zorundaydı. En azından kilere işi olandan başkası girmiyordu. Kafasını toplaması ve bulabilirse birkaç lokma yemesi lazımdı. Etrafını korkuyla gözleyip koşar adım aralık duran kapıya gitti ve kendini içeri attı.

Aceleyle sağına soluna baktı ve atıştırmak için birkaç parça yiyecek buldu. Barbunya konserve, kurutulmuş kayısı, bir de cennete düşmüş hissi verecek meyveler.

Midesindeki bulantıyı önemsemeden yiyebildiği kadar yedi. Güçlü olması şarttı ve güçlü olması için de önce aç karnını doyurması gerekiyordu. İşte sırf bu yüzden ağzına attığı son lokmada midesinin çatlama tehlikesi ile karşı karşıya kaldığını hissetti. Tokluğun da verdiği rehavetle gözleri kapanınca silkelendi. Ortalık yerde uyuması demek, denizin dibinde ayılması demekti. Bu yüzden de çıktığı sandığa geri girdi.

Sabah olduğu an plan yapacaktı. Nasıl kurtulacağını

en ince detayına kadar düşünecek ve elbette bir yolunu bulacaktı. O değil miydi tüm o karmaşanın içinden çıkan, hayatını o canavarların elinden geri alan. Elbette bu gemiden de Barut Reis denilen o adamdan da kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Gözleri ağırlaştıkça umudu arttı. Onun adı Leyla'ydı. O annesinin kızıydı. O her şeyin üstesinden gelirdi.

"Korsan, halatların sağlam bağlandığına emin ol."

"Tamamdır Barut Reis."

Mustafa, Yunan sahillerinin göz alıcı güzelliğini kısa bir süre daha izledikten sonra kaptan güvertesine çıktı. İkinci kaptan olan Raşit Kaptan'ın vardiya saatiydi ve onun önderliğinde limana yanaşacaklardı.

"Selamün aleyküm Kaptan, durum ne?"

"Aleyküm selam Barut Reis. Görevli gemiden gemiye aktarma olacağını söyledi. Pruvadan* yanaşmamız lazımmış. Hay ben böyle işin ta..." diye devam eden Raşit Kaptan'ın bu öfkesine eşlik etmeden duramadı Mustafa.

"Alargaya** çekmediler bizi. Ben de dedim adamlar imana gelmiş ama meğer olayları limandaki angaryayı bize yıkmakmış."

"Aynen öyleymiş."

Mustafa söz konusu iş ise her zorluğu büyük bir olgunlukla karşılardı. Onu deli eden iki şey vardı. Biri düzenin bozulması, diğeri ise işini düzgün yapmayan insanlardı. Kaptan köşkünden çıkarken sabırlı tutmaya çalıştığı sesiyle kaptanı rahatlatmayı denedi.

"Yapacak bir şey yok. Ha limandan yük alacağız, ha

* Pruva: Gemiyi ön uç kısmından liman ya da iskeleye yanaştırmak.
** Alarga: Geminin açıkta kalması, açıkta beklemesi, açıkta olması.

bordaya* yanaşan gemiden. Çift kreyn çalıştırır hallederiz. Sıkma canını."

"Hay sen çok yaşa Barut Reis. Bu iş bu hıyarlara kalsa filikalarla taşıtırlar bize o malları."

Mustafa başıyla selam verip kaptan köşkünden çıktı. Yarı yüklerini de Yunanistan'dan aldıktan sonra İtalya'ya doğru yola koyulacaklardı.

Ana güverteye indiği zaman gürledi.

"Hata yapan olursa kendini denize atsın ya da Yunan hükümetinden sığınma talep etsin. Gemiden çıkmak yok, içeriye liman görevlilerinden başka adam sokmak yok. Aktarma yapılan gemiden bile tek bir adam bu gemiye ayak basmayacak. Anlaşılmayan bir şey?"

Gemicilerin hepsi tek bir hareketle baş sallayıp işlerine dönerken yaşam mahallinin kapısında dikilen Enis umursamaz görünen bakışlarının ardından güvertedeki koşuşturmayı izliyordu.

Gemi yanaşıp yük aktarma başladıktan sonra kalkışa kadar herkes rahat olma hayalleri kuruyordu ama yine Barutluğunu yapan Mustafa Reis, herkesi diken üstünde tutmayı başarmıştı.

Vücudu rahat bir yatağı öyle özlemişti ki... Rüyalarına giren odası, mis gibi kokan nevresimleri, bembeyaz fayanslarla kaplı banyosu ve o tertemiz klozeti...

Leyla, rüyalarına giren her şeye eyvallah demişti de bir klozet neden rüyalara girerdi, işte onu anlamamıştı. Rahmetli annesi, rüyada büyük abdest görenin zengin olacağına dair bir şeyler söylerdi, ancak o onu da görme-

* Borda: Geminin, su üstünde kalan, dış yan kısmı.

mişti. Sadece klozet ve bunun sebebi de zenginlik ya da sıkıntı atmak değildi. Bunun sebebi idrar kesesinin zorlanmasıydı.

Sancı içinde uyanıp zar zor sandıktan kafasını uzatıp etrafı dinledi. Bu penceresiz ambarda günü geceyi anlayamaz oluşu çok kötüydü. Uzaktan gelen makine sesinden başka bir şey duymayınca sandıktan çıktı. Şimdi erzak bulunan bu odanın bir köşesine tuvaletini yapsa...

Aklına gelen düşünceyle anında kulağını üç kere çekip parmağını sandığa vurdu.

"Tövbeler olsun, vallahi çarpılırım. Nimet var burada..."

Bir gün önceden hatırladığı duvara doğru gidip ışığı bularak yaktı. Gözleri etrafı tararken aklı hızla çalışmaya başlamıştı bile. Önce tuvalet, sonra kaçış planı... Kaçış planı için bir liman, diğeri içinse ufacık bir özel alan yeterliydi de... İşte asıl soru o alana nasıl gideceğiydi.

Tuvalete gidecekti, başka çaresi yoktu, ama nasıl? Sandıkların en ucunda gözüne takılan şeyle kaşlarını çatıp o tarafa doğru yürüdü. Bir sırt çantasının askısı olduğunu anlayınca da usulca eğildi ve çantayı açtı. Çantanın içinden beş tane konyak şişesi, bir de...

Gözleri ışıl ışıl parladı. Eşofman altı ile polar üstü eline aldığında sırıtması büyüdü ve üzerindeki ince keten elbiseye baktı.

"Şanslısın kızım Leyla..." diye mırıldanırken, şansın neresine kaçtığını da düşünmeden edemedi ama bunun üstünde çok durmadı. Önemli olan hayatta kalmaktı ve şartları olduğu gibi değerlendirmekti. Hızla üzerini değiştirip eşofmanın ipini bağlarken kıkırdadı.

"Kafayı yediğim kesin...Ama önemli olan kurtulmuş olmam," derken, içindeki hayata tutunma azmiyle üs-

tüne beş beden büyük gelen kıyafetlerin aslında çok da rahatsız olmadığını düşündü. Çantayı biraz daha kurcaladığında bir kar maskesi de bulmuştu ki of... Tereyağı üzerine, bal gibi olmuştu bu. Ama bir yandan da düşünmeden edemedi. Bu çanta sanki her an kaçmaya hazır birinin buraya bıraktığı ilk yardım çantası gibi gelmişti ona. Ama önemsemedi. Hangi kaçana niyet, hangi kaçana kısmet demişlerdi, değil mi?

"Demedilerse de dedim..." diyerek kızıl saçlarını, şapka haline getirdiği maskenin içine tıkıştırdı. Artık hazırdı.

Mustafa tuvalete girdiğinde kabinlere doğru bakıp yönünü pisuarlara verdi. Fazlasıyla acelesi vardı. Fatih'in akşam güneşi izleme seansına kadar onu bulmalı ve yeni aşçı ile olan sorunları konuşmalıydı.

Enis denilen adamın gemi içindeki düzeni tehlikeye atacağından şüpheleniyordu. Bir kere adamı sarhoş görmüştü. Diğerleri bunu anladığı an içki içenlerin önüne geçmek zor olacaktı ve bu konuda ona en büyük desteği Fatih verebilirdi. Bir an önce işini halledip... Derken arkasında duran tuvalet kabininin açıldığı ve açılmasıyla da aynı hızla kapandığını belirten sesiyle başını arkaya çevirdi.

"İyi misin?"

Kabinin içinde bir eli ağzında, diğer eli kalbinin üstünde duran Leyla klozete çarptığı bacağının acısını bile duymuyordu. Kimseye görünmeden tuvalete yetiştiğine sevinmişti ama çıktığında gördüğü manzara ile de erken sevindiğini anlamıştı. Hele bu duyduğu sesin o canavar Barut Reis'e ait olduğunu fark edince, ondan köşe bu-

cak kaçan ve sadece bir eşofman ve kar maskesi altına saklanan şansına küfür etti. Barut Reis onu tuvalette yakalayacak, kafasını da klozete sokup boğacaktı. Üstelik adamın sırtı kadar sıkı kalçaları vardı. Gerçi ancak yarısını görmüştü ama öteki yarısının da aynı olduğunu farz edebilirdi.

"Hah! Ölüp gebereceksin, sen adamın kalçalarını düşün..." diyen iç sesine dişlerini sıktı. Sanki düşünecek başka şeyi vardı. O artık ölü bir kızdı. Ölmek üzere olan biri de her şeyi düşünmekte özgürdü. Bir genç kızın hayal dünyasını tarumar eden bir çift sıkı kalçayı düşünmek de bu özgürlüğün başında geliyordu.

"İyi misin dedim tayfa?"

Hakkın rahmetine kavuşmaya çeyrek var, dese olmayacaktı. Sessiz kalsa hiç olmayacaktı. O da tek kelimelik bir ses çıkartmaya çalıştı. Son derece testosteron koktuğuna emin olduğu kalınlaşmış sesiyle, "Evet," dedi. Arkasından da bir fermuar çekme sesi duydu. Çok şükür o kalçalar kapanmıştı.

"Vardiyadan kaçmak için helâya saklanmıyorsun, di mi lan?"

Lan mı? Lan demekle kalmıyor, bir de kabin kapısının dibine kadar gelip korkutmaya devam ediyordu. Niye gitmiyordu ki bu adam? Tuvaletin önünde kırk yıllık ahbap gibi sohbet etmek de neyin kafasıydı? İnsan tuvaletini bile yaparken rahat edemeyecek miydi? Bu sefer de zıt cevap vermeye hazırlandı.

"Hayır."

"Güzel. Yoksa seni acemiymiş, ustaymış demem denize gömerim."

Bu adamın denizle ne alıp veremediği vardı Allah aşkına? Her eline geçen insanı oraya atıp duruyordu. Yazık

değil miydi denize? İnsan bir sorardı. *Sevgili deniz, sana bir adam daha yolluyorum, müsait misin?* Ama yok. Sesinin kabalığından, kaslarının sıkılığından anlaşıldığı üzere bu adamda zarif ve kibar hiçbir şey yoktu.

Kapanan kapının sesiyle soluğunu kuvvetli şekilde verirken bir şey fark etti. Ya burada yalnız olduğundan ya da Barut manyağından korktuğundan, iç sesi bile sapıtmıştı. Onun gibi mantıklı bir kızın yapacağı şeyler değildi. Tamam kabul, korktuğu anlarda saçmalamak konusunda bir dünya markasıydı ama başında onca bela varken, peşinde o kadar tehlikeli adamlar varken onun iç sesi de resmen geyik yapıyordu.

"Ama kurtuldun. Bitti artık. Özgürsün," diye fısıldadığında gülümsemeye başladı. Gülümsemesi kıkırtıya döndüğünde ellerini ağzına kapattı ve o kıkırtının kahkahaya dönmemesi için de şapkasını kontrol ederek tuvaletten çıktı. Önce kendini çok lüks ve ultra her şey dâhil dinlenme odasına atmalıydı. Gerekirse orada kahkaha atabilirdi.

Mustafa, kendini yatağa attığında sabah olmak üzereydi. Yunanistan'dan çıkmaları umduğundan uzun sürmüş ve tüm geceyi gemide terör estirerek geçirmişti. Önce liman görevlilerine küfür etmiş, sonra da Yunan kız bulmak umuduyla izin kâğıdını imzalatmaya çalışan Murat'ı hizaya getirmişti. Ve en nihayetinde kalan ambarlar da dolunca, üçüncü kaptanın vardiyasında denize açılabilmişlerdi. Üç günü bulmaz İtalya limanına yanaşırlardı.

Gözleri uykuya yenik düşerken bugünleri uzun zamandır saydığını düşündü. Askerlikten hemen sonra

başladığı bu mesleğe ömrünü vermişti. Ömrünü vermekle kalmamış, ömrü olabilecek insanları da vermişti. Karısı son nefesini verirken yanında olamamasının vicdan azabını üstünden atamıyordu. Sırf kış geldi diye elleriyle ördüğü kazağı ona yollamak için ölüme adım atan karısını koruyamadığını unutamıyordu. Üstelik karısı... Tüm bu düşüncelerin arasında uykunun karanlık dünyasına geçiş yaptı. Yüzündeki hatlar giderek yumuşasa da kaşlarının arasındaki çatıklık hâlâ yerini muhafaza ediyordu.

2 Gün Sonra

Leyla, arkasından gelen adama yakalanmamak için kaçarken bir köşeye yığılmış brandanın altına kendisini zor attı. Üstünü tam örtmüştü ki o ayak sesleri, altında bulunan zeminde hissedildi. Aşçı olduğunu zannettiği adam her nereye gidiyorsa acelesi varmış gibiydi. Yanından geçip giderken bulunmamak için dua ederek gözlerini kapattı.

"Allah'ım n'olur gitsin. O gitsin, ben uyuyayım ve uyanınca kendimi evimde bulayım."

Mide bulantısını görmezden gelerek beklemeye başladı. İki gün boyunca o adamdan saklanmanın yolunu bulmuştu. Üstelik tuvalet işini de iki gündür kazasız belasız atlatmış ve Barut Reis denilen adamla da bir daha denk gelmemişti. Şanslıydı işte... Ta ki son tuvalet macerasından dönüp ambar kapısında uzun saçlarını bandana altına saklamış o dev gibi adama rastlayana kadar. Tiryaki Enis Paşa! Ondan sonra da işte bu brandanın altı

yolculuğunun sonu olmuştu. El ayak çekilene kadar orada kalmaktan başka çaresi yoktu.

Enis ise brandanın altına saklanan kızdan habersiz, seri ama soğukkanlı adımlarla mürettebat salonundan içeri girdi. Muhteşem dörtlüyü burada laflarken bulacağını biliyordu. Filinta denilen çakma Kazanova'nın her limanda bir sevgili bulduğuna dair hikâyeler anlattığına emindi. Birazdan güneş batacak, Korsan dedikleri adam da yine geminin batı tarafına geçip güneşin batışını hastalıklı bakışa sahip tek gözüyle izleyecekti.

Mürettebat salonuna girdiği zaman gördüğü manzara ile yanılmadığını anladı. Duvarda duran saati tek gözüyle takip eden Fatih'in karşısında duran dörtlü derin sohbete dalmış gibiydi. Murat heyecanla bir şeyler anlatıyor, Aksak da onu sırıtarak izliyordu. Onlara yaklaşırken son diyalogları yakaladı.

"Sonra kız ağlamaya başlamaz mı? O kırık Türkçesiyle 'Ben seni çok özlerim ama Muraaaat, gitmee' diye de yalvardı üstüne," diyen Murat'ın sesini tatlı bir alayla Mustafa kesti.

"Atma Murat, din kardeşiyiz. Kıza üç saatte Türkçe mi öğrettin yani?"

"E, ne demişler Reis, dil dile değince dil öğrenmesi kolay. Bizim diller de bir hayli değince..."

"Tamam lan, kes! Koparttıracaksın o dilini bana."

Murat dâhil herkes sırıtırken yanlarına gelen Enis'i görüp sustular. Enis ise katlandığı şeylere içinden bir kere daha küfür edip Mustafa'nın karşısında durdu. Selama sabaha gerek görmeden direkt konuya girdi.

"Barut Reis... Sabah kumanya ambarına koyduğum somon ekmek ve tereyağı kayıp. Ondan önce de artan kahvaltılıklarda eksik fark etmiştim ama önemsememiş-

tim. Bu mürettebatın kiler faresi her kimse ona söyle, benim mıntıkamdan uzak dursun."

"Siktir lan!"

Mustafa bu ukalalığı sindiremeyeceğini gösterircesine Enis'in üstüne doğru hamle yapınca Aksak Tayfun tarafından durduruldu. Mustafa'nın deli hallerine yakinen şahit olan Tayfun, çıkacak bir fırtınaya bu geminin hazır olmadığından emindi. Bir yandan Mustafa'yı tutarken, diğer yandan Enis'e alaycı bir şekilde laf sokmayı ihmal etmedi. Ona kalsa maksadı ortam yumuşatmaktı ama diğer yandan da ilk gördüğü andan beri kıl kaptığı bu herife haddini bildirmek işine geldi.

"Ula Tiryaki, koskoca tereyağı eriyip gitmez ya, somon ekmek da kuş olup uçmadi. Zulaya mı sakladun lan sen bu'lari?"

Enis, ukala bir tavırla Tayfun'un burnunun dibine kadar yaklaştı ve soğuk bir kibirle adamın alaycılığını bıçak gibi kesti.

"Aksak! Sağlam ayağına veda etmek istemiyorsan o ağzına ayar çek," dedikten sonra diğerlerine döndü. "Ben sadece size durum bildiriyorum. Birileri kumanyaları araklıyor, haberiniz olsun."

Enis, son derece rahat bir şekilde diyeceğini deyip ıslık çalarak uzaklaştı. Arkada kalanlar direkt Mustafa'ya döndüler. Mustafa kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde salonda volta atmaya başlamıştı bile. Uzaktan onu izleyen mürettebatın bakışları, tehlike çanlarını duymuşçasına sağa sola kaçıştı. Reis sessiz şekilde voltasına başlamışsa, barutun ateş almasına az kalmış demekti.

Aksak Tayfun ise yine işi gırgıra vurmayı tercih etti.

"Ula, ister misunuz o adamlarun aradığı kaçak bizum gemide olsun?"

Tayfun'un ne yapmak istediği anlayan Murat piç piç sırıtıp Mustafa'nın sabrına ateş etmeyi tercih etti. Nihayetinde onun ateş alan baruttan yana bir derdi yoktu.

"Valla ben isterim Aksak. Yine bize şenlik doğar."

Sessiz sakin bu muhabbeti dinleyen Fatih, gözündeki banda parmak ucuyla dokunarak karşılık verdi.

"Sana her yer şenlik zaten Filinta."

"Öyle demesene Korsan ya, düşünsene geçen sefer yakalanan kaçağın başına neler gelmişti."

O sırada yanlarına gelen Bora'nın yüzü merakla aydınlanırken, Aksak Tayfun sigaradan kalınlaşan sesiyle tok bir kahkaha attı.

"Barut Reis adamı ayağından bağlayup denize daldırup çıkarmıştı. Ula, ne maceraydi be!"

Mustafa düşüncesini bölen kahkahalara öfkeli sesiyle kükreyerek karşılık verirken, "Dağılın lan! Herkes işinin başına," deyip kapıya doğru yürümeye başladı. Yakaladığı eğlenceyi bırakmak istemeyen Filinta Murat son bir talihsiz girişimde bulundu. Sevimli sevimli, "İşimiz yok Reis," dedi. Hay demez olaydı. Bir de az önce ateş alan baruttan yana bir derdi yok demişti, değil mi?

Öfkeden parlayan gözlerle geri dönen Mustafa, artık iyice uzamaya başlayan sakallarını sıvazlarken kükredi. "İşin mi yok Filinta! Güzel. O zaman birinci kreyni raspa yapacaksın. Gün batmadan o iş bitecek."

"Ama Reis..." diyen Murat'ın çöken yüzüne aldırmayan Mustafa, kıstığı gözlerine eşlik eden hırıltılı sesiyle "Az daha devam et Filinta. Az daha devam et de gör. Kalan iki kreyni de raspa yaptırmazsam şerefsizim. Hadi bakalım," diyerek hızlı adımlarla gözden kayboldu. Bir yandan da düşünüyordu.

Gemideki hiç kimse yiyecek çalmaz, almış olsa da

bunu rahatlıkla söylerdi. Enis denilen adam da böyle bir şey için yalan söylemezdi. Bu da demek oluyordu ki gemide ya devasa büyüklükte bir fare vardı ya da bilinmez bir yolcu misafir ediyorlardı. Eğer fareyse sıkıntı yoktu da, eğer tahmin ettiği gibi bir kaçağa ev sahipliği yapıyorlarsa... "Avuçlarım kaşındı," diye tıslayan Mustafa, kafasında planlarla Solmaz Kaptan'a durumu bildirmek için adımlarını hızlandırdı.

Diğer yanda suratı asılan Murat homurdanarak mürettebat salonundan çıktı. Bir kere daha tutamadığı çenesi başına iş açmış, Barut Reis'in 'şefkatine' maruz kalmıştı. Kendi kendine, "Hay benim dilimi eşek arıları soksun. Hay benim ateşle oynayan aklıma sıçsınlar. Ulan, ne diye gaz verirsin manyak Barut'a, hıyar herif!" diye homurdanırken, tüm bu işkencenin sebebi olan kaçak yolcunun saklandığı brandanın yanına kadar gelmişti. O sırada Bora'nın ortalığı inleten sesiyle Leyla saklandığı yerde irkilmiş, Murat ise yumruklarını sıkarak adımlarını yavaşlatmıştı.

"Filinta abi, Filinta abi bekle!"

Bora, Barut Reis'in yanında merak ettiklerini soramazdı ama genç ve maceracı ruhu aksiyona doyamıyordu işte.

Sinirli adımlarla baş altına* doğru giden Murat, öfkeyle Bora'ya döndü.

"Ne var lan?"

"Ne bağırıyorsun abi ya. Ben sadece Barut Reis'in o kaçak yolcuya tam olarak ne yaptığını soracaktım."

Sinirini bu zavallı çocuktan çıkartmaya karar veren Murat, korkuyla açılmış gözlerle sorunun cevabını bekleyen Leyla'dan habersiz anlatmaya başladı.

---

* Baş Altı: Geminin baş tarafında bulunan, içinde boya, fırça, zincir, ip vs... saklanan, küçük odacıklardan oluşan bölüm.

"Ne mi yaptı? Önce adamın ayaklarını bağlayıp falakaya yatırdı. Sonra o yaralı ayaklara tuz sürüp tekrar sopayla haşladı. İyice açılmış yaralara aldırmadan da adamı denize daldırıp çıkardı. Arkasından da bir çuvala sokup okyanusun ortasında denize attı. Neden adamı denize attı Süt Oğlan?"

Bora en az Leyla'nın korkudan büyümüş gözleri kadar kocaman açtığı gözlerini kırpıştırıp kısık sesle sordu.

"Neden attı abi?"

Murat iyice psikopata bağlayıp cevap verdi.

"Varacağımız limana kadar adamı besleyemeyeceğini söyledi. Sen de beni deli etmeye devam edersen ben de seni ilk limana kadar besleyemeyeceğimize karar verebilirim. Şimdi yaylan, hadi."

Bora korkudan tabanları yağlarken Murat öfkeli adımlarını hızlandırdı.

Leyla ise kaybettiği nefesini bulmaya çalışıyordu. Saklandığı ıslak ve yosun kokan brandanın altında nefes almaya bile korkarken titremesinin sebebini merak etti. Teninde hissettiği soğuk mu, yoksa anlatılan hikâyede kendi payına düşen mi onu böyle titretiyordu bilemedi ama neresinden bakılırsa bakılsın, gördüğü kadarıyla yüz metrelik bir gemide, hepsi birbirinden yabani görünen bu adamların arasında sıkışıp kalmıştı. Üstelik o Barut Reis denilen, sıkı kaslara ve kalçalara sahip adam, onu ele geçirirse engizisyon mahkemelerinin idam mangasını aratmayacak şekilde işkenceler uygulayacaktı. İç sesinin keyfi de bir yere kadardı. Gözyaşlarını tutmakta zorlanırken mırıldandı.

"Allah'ım sen bana yardım et..."

Mustafa, Solmaz Kaptan'ın kamarasına girerken kafasında dönen düşüncelerin yüzüne yansıdığını elbette biliyordu. İşte bu sebeple giriş konuşması yapmadan direkt konuya girdi.

"Gemide kaçak olma ihtimali var."

Solmaz Kaptan, oturduğu sandalyeden öyle fırlamıştı ki sandalye geriye devrilmekle kalmayıp iki tur kendi etrafında dönmüştü.

"Emin misin?"

Mustafa sıkıntıyla başını sağa sola sallayarak volta atmaya başladı.

"Kumanya ambarından yiyecek araklanıyor."

"Mürettebattan biri alıyordur..."

"Belki... Ama bu bir kerelik bir olay değil. Üstelik İstanbul Limanı'nda olan olay var."

Solmaz Kaptan da o küçücük kamarada Mustafa'nın tersine volta atmaya başladı.

"Yakalanan üç adamdan başka birinin görüntüsüne de rastlanmamış, öyle demişlerdi."

"Koskoca liman... İçini iyi bilen bir fare çok rahat kör noktaları bulabilir."

"Ama gemi arandı, bir şey bulamadılar."

Mustafa sıkıntı ile nefes alırken, "Bilmiyorum. Gözden kaçırdığımız bir yer olabilir. Belki kuruntu yapıyorum ama bu işin üstünde durmam lazım," dedi. Bunun üstüne Solmaz Kaptan başını sallarken Mustafa'ya onay verdiğini belirtmişti. Eğer Barut bir şeylerden şüphelendiyse bunu göz ardı etmek akılsızlık olurdu ve o da akılsız bir adam değildi.

"Tamam, ne gerekiyorsa yap."

"Kimseye bu şüphemden bahsetmedim. Sağda solda konuşulup kaçak farenin bir deliğe girmesine ya da korkuya kapılıp denize atlamasına müsaade edemem. Çünkü eğer kaçak bir faremiz varsa onu denize ben atacağım."

Solmaz Kaptan ikinci kez başını salladığında Mustafa kapıya doğru ilerledi.

"Son durumu bildiririm."

Mustafa, ambara gitmeden önce mürettebat salonuna uğradı ve Fatih'e ufak bir baş hareketi yaparak salondan çıktı. Güverteye açılan kapıya gitmek üzereyken bir köşede yığın halinde duran brandaya gözü takılınca durakladı. Arkasında sakince yürüyen Fatih'e dönüp, "Süt Oğlan'a söyle bu brandayı buradan çeksin," diye homurdandı. Korsan sakince başını sallayıp anladığını belli ettikten sonra soru soran tek gözünü Mustafa'ya dikti.

"Hayırdır Barut Reis? Olay ne?"

Brandanın altında titreyen Leyla da bu sorunun cevabını merak ediyordu açıkçası. Nereye kaçsa bu adama rastlamak sinirlerini iyice germişti. Ne vardı yani bir köşede oturmasına izin verseler. Koskoca gemi ufacık tefecik bir kızı saklayamıyorsa ne işe yarıyordu ki... Üstelik branda da orada gayet şık duruyordu yani, kaldırılmasına hiç gerek yoktu.

"Anlatacağım. Önce Filinta'yı o direkten indirelim."

"Oraya sen çıkartmamış mıydın?"

"Ben çıkartmadım. Kendi yalvardı."

Korsan, çatılan kaşlarının sakladığı sırıtmasını bir öksürükle boğup, başını salladı. Mustafa'nın peşine takılınca Leyla brandanın altından kaşları çatık mırıldandı. "Ayarsız bu adam..."

Aklından bir sürü korkunç teori geçerken endişe içinde beklemenin onu çok yaşatmayacağını düşündü. Ne açıklayacaktı bu adam? Ve bu gemidekiler hiç mi yorulmazdı arkadaş! Gidip yatsalardı ya...

Leyla derin bir iç çekip sonra da ciğerlerine dolan yosun kokusuyla iç çektiğine pişman olarak beklemeye başladı. Süt Oğlan dedikleri şahıs gelmeden brandanın altından kaçması gerekiyordu.

Murat elindeki raspayı öfkeyle direğe sürterken kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Bazen ağzının ayarını bilmiyordu. Cami avlusuna işeyen it gibi, Barut Reis'e kaşınmanın cezasını yarım saattir direk tepesinde baykuş familyasının bir üyesi gibi tüneyerek ödüyordu işte.

"Bazen barut marut dinleme, ver fitili diyor şeytan..." derken aşağıdan gelen gürlemeyle vereceği fitil içine kaçtı.

"Filinta!"

"Eşhedü en laaaa..."

Fitil verecekken ateş almak böyle bir şeydi herhalde. Tek eliyle tutunduğu direkten geriye doğru eğilip aşağıya baktı. Hani o an bir kız geçse, siyah atletin açık bıraktığı kas ve bronz tene çarpılır, tövbe bismillah düzelemezdi. "Ama işte, bende de böyle şans yok. Baka baka Korsan'la Barut bakıyor, onlar da mümkünse etkilenmesin zaten..." diye mırıldanarak aşağıya seslendi.

"Buyur Barut Reis."

"Aşağıya in!"

"Yok böyle iyiyim."

"Lan, aşağıya in dedim!"

"Vallahi inmem. Çıkana kadar ebem bellendi."

"İnmezsen ebenin yanındaki yatağa gömerim seni."

Murat sıkıntıyla nefes çekip direkten inerken homurdandı.

"Sen de göme göme bir bitiremedin be abi..."

Murat seri şekilde inip karşılarına dikilirken hâlâ biraz alıngandı.

"Geri çıkartmayacaksın, değil mi Reis?"

Mustafa karşısındaki adama bakarken kaşlarını çattı.

"Çıkartacaksam niye indireyim Filinta, mal mısın?"

"Ne biliyim abi. Sağın solun belli mi senin? Spor olsun diye yaparsın sen."

"Sağdan soldan giriştirtme kendine Filinta. Şimdi beni iyi dinleyin. Gemide kaçak var."

İşte Murat'ın trip buraya kadardı. Heyecanla gözlerini açıp bacaklarını sağlamlaştırarak haykırdı.

"Kaçak mı? Vallahi de!"

Fatih tek gözünü devirerek Murat'a bakıp, "Oğlum az daha bağır, okyanus ötesi duymadı," dedikten sonra Mustafa'ya döndü. "Emin miyiz?"

"Değiliz ama bu gece pusuya yatacağım. Bir tek size söylüyorum, gözünüzü açık tutun. Ben kumanya ambarını gözetime alırken siz de diğer yerleri çaktırmadan kolaçan edin."

Murat anında ciddileşmiş, kahvenin her tonunu barındıran ışıl ışıl gözlerine sorumluluk bindirmişti.

"Ciddisin."

Mustafa sıkıntıyla başını sallayıp yaşam mahalline doğru yürümeye başladı.

"Eğer siz bulursanız benim kamaraya götürün ve kimseye bir şey çaktırmamaya çalışın. İlk sorgusunu ben yapacağım."

Arkasından yürüyen Murat ve Fatih aynı anda başlarını onaylarcasına sallayıp her zamanki havalarına bürünerek kapıdan içeriye daldılar.

Mustafa da yönünü kumanya ambarına doğru çevirdi. Av başlayabilirdi.

Brandanın altından tam çıkmak üzereydi ki adım sesleriyle gerisin geriye devrildi. Yok, bir türlü buradan çıkamayacak, bu nemli branda altında çürüyüp gidecekti. Adım sesleri yaklaştıkça nefesi kesildi. Bir kişi olmadıkları kesin olan misafirlerinin geçip gitmesini beklerken içinden üç Kulhü, bir Elham okuyup Yaradan'ına sayamadığı kadar dua etti. Adım sesleri tam başının dibinde durduğu zaman neredeyse ellerini yüzüne sürüp âmin diyecekti.

"Süt Oğlan!"

Gürleyen bu sesten dolayı irkilen Leyla, *artık bu kadar yeter* deyip yerinden fırlayacaktı neredeyse. Onu korkutmaktan ne haz alıyordu bu gemici milleti! Zaten gemi tutmasından dolayı midesi alt üst durumdaydı, üstüne bir de bu adamların Son Mohikan'ı aratmayan sesleri eklenmiyor muydu? Kussa yeriydi.

"Buyur Korsan abi?"

"Şu brandayı kaldır, baş altına götür."

Leyla'nın kalbi boğazında bir kere attı ve sonra durdu. Kalbi atmıyordu. Zaman durmuştu ve ayakucunda hissettiği ufak bir hareketlilikle dünyanın sonunun geldiğini düşündü. O an dizlerinde derman, bedeninde can olsaydı yerinden fırlamış, denizi koşar adım arşınlamaya başlamıştı. Otuz altı numara beyaz Conversli ayaklarının gün yüzüne çıkması an meselesiydi ve o anda duyduğu

o tapılası, sevimli ve şefkatli ses kalbinin yeniden atması için ona umut ışığı oldu.

"Ula uşaklar, ne edeyisunuz?"

"Sandal sefası edeyiruk, sen ne edeyisun?"

Aksak Tayfun, Murat'ın suratına limon yemiş gibi bakarak başını salladı.

"Zevzeksun, zevzek ölecesun Filinta. Korsanum merhaba canum. Süt Oğlan, yemek masalarını topladun mi?"

"Yok Aksak abi. Şu brandayı kaldırınca..."

"Bırak şimdi birandayi. So'ra kaldurursun. Barut Reis salona girmeden orayi düzenle. Ben üst salondayum."

Uzaklaşan aksak adım seslerine kurban olurdu Leyla. Sıkıntılı iç çekme sesleriyle göbek atıp "Na'beeer," dememek için kendini zor tuttu.

"Barut Reis bu brandayı burada görmek istemiyor. İşin bitince bunu kaldır. Yürü Filinta," diyen adama da orta parmağıyla görsel bir şölen sunmak istemişti ama hanımefendiliğini korumak her şeyden önemliydi. Böyle görmüş, böyle öğrenmişti annesinden. Adamların uğrak yeri olmaya başlayan brandasının altından çıkmaktan başka çaresi olmadığını düşünen Leyla, sesler duyulmamaya başladığı anda burnunu brandadan dışarı çıkarttı.

Mustafa olabildiğince sessizce ambarın kapısını açıp dikkatli gözlerle sağa sola baktı. Her ihtimale karşı ambarın kapısını kapayıp ışığı yaktığında adamın kaçacak yeri olmadığına emin oldu.

"Beni yormadan ortaya çıkmaya ne dersin?"

Cevap alamayacağını bildiği için çoktan arama işine girişmişti bile.

Dolapların arkası, içi derken gözü kapağı aralık duran

sandığa takıldı. Sandığa yaklaştıkça da kaşları çatıldı. Sandığın üzerindeki sarı boya şeritlerini görünce daha da öfkelendi. Bu sandık onun son anda bıçağı saplamaktan vazgeçtiği, daha doğrusu o gereksiz adamın onu son anda durdurduğu sandıktı.

İyice yaklaşıp temkinli bir şekilde sandığın kapağını tek hamlede kaldırınca içinin boş olduğunu gördü. Daha doğrusu içinde insan yoktu ama bir adet sırt çantası kumanya çuvalıyla sandık arasına sıkıştırılmıştı. Artık kaçağın varlığından iyice emindi. Öfkeyle yumruklarını sıkarak hırladı.

"Neredesin lan orospu çocuğu?"

Şahin bakışlarıyla etrafına baktığında hiçbir hareketlilik görmedi. Adamın, yirmi kişilik mürettebatı olan bir gemide, araya kaynayarak görünmez olması mümkündü. Ama el ayak çekilince nerede yattığını anlamıştı artık. O yüzden en iyisi soteye yatıp avının ayağına gelmesini beklemekti, o da öyle yaptı. Işığı kapatıp sandığın arkasına saklandı ve beklemeye başladı. Bekleyişi de uzun sürmedi.

Kapı usulca açılıp hafif ışık içeri dolduğunda gelen adamın üstüne atlamamak için zor direndi. Herif bu koca gemide elbette boş gezmiyordu. Temkinli olmasında, adamın hareketlerini gözlemlemesinde fayda vardı. En iyi vuruşu, en savunmasız zamanında yapacaktı.

Adamın ufak tefek olduğunu, adımlarındaki yumuşaklıktan anladı. Belki de yeni ergen tiplerden biriydi. Karanlığın içinde birkaç adım sayarken dolaplardan birinin açıldığını fark etti. Dolap ışığının vurduğu siluet yanılmadığını gösteriyordu. Ufak tefek bir vücut, üstünden düşecek gibi duran eşofman ve siyah bere... Sırıttı. Bir farenin peşinde olmak onun canını sıksa da kolay geçe-

cek bir mücadele olması da aslında işine gelmiyor değildi. Sonuçta gece yattığı zaman vücudu zor bir mücadele sonrası baş gösteren sızılarla muhatap olmayacaktı.

Midesine iyi geldiğini fark ettiği sütü bir dikişte bitiren Leyla, zor bela o brandanın altından kurtulduğu için şükretti. Tam dolabın kapağını kapatacaktı ki ambarda yalnız olmadığını anladı. O an korkudan ne yapacağını bilemez bir şekilde kendini yere atarak yuvarlandı. Yakalanmıştı. Artık bitmişti. Demir dolaba işkence edercesine vuran yumruk sesleri sinirlerini gererken, adım sesleri de korkudan ölecek hale gelmesine sebep oluyordu.

Dolabın yanında tetik halde beklerken, iki dolap arasına sıkışmış duran demir çubuğu fark etti. Hızla demir çubuğu çekmeye çalışırken zorlandı. İki dolabın dengesini sağlamak için araya sıkıştırıldığı belli olan demiri almak için dolaplardan birini ayağıyla itti ve bu kapağın daha da açılmasına sebep oldu. Demiri eline alıp diğer dolabın arkasına kendini attığı anda da o sesi duydu.

"Kaçacak yerin kalmadı minik fare. Pes et."

'Pes etmek mi? Asla,' diye düşündü Leyla. Duyduğu her adım sesiyle kalbi deli gibi atmaya başlarken sona geldiğinin farkındaydı. Artık kaçacak bir yeri kalmamıştı ve kaç gündür uzaktan uzağa sadece öfkesine tanık olduğu bu adam tarafından yakalanacaktı. Yakalandıktan sonra da umudunun yerini acı bir çaresizlik alacaktı ve Leyla'yı en çok bu üzüyordu. Yakalasalar ama umudunu özgür bıraksalardı ya... Zincire vursalar ama umudunun kanatlarına dokunmasalardı ya...

Arkasına saklandığı çelik dolabın geniş gövdesine şiddetli bir şekilde vurulduğunu duyduğu an yerinden sıçradı. Elinde tuttuğu bir metrelik demir çubukla kendisini korumak için gardını aldı. En azından Barut Reis de-

dikleri bu vahşi canavarın kafasında üç dikişlik bir yarık açmaya kararlıydı. İçinden üçe kadar saymaya başladı. Bir dediğinde, etrafa hâkim olan sessizlik kulak tırmalayacak hale geldi. İki dediğinde, belli belirsiz gelen adım sesinin yönünü belirlemeye çalıştı. Üç dediğinde ise ensesinde hissettiği solukla çığlığı bastı ve arkasına dönmeden kaldırdığı demir çubuğu, şiddetle geriye doğru savurdu.

O anda belinde hissettiği darbeyle yüzükoyun yere serilen Leyla, soğuk zemin yanağına çarparken dudaklarından acı dolu bir çığlığın kopmasına engel olamadı. İki yanında açık olan kolları, iki el tarafından zemine bastırılırken, sırtında hissettiği ağırlıkla nefesi kesildi. Ensesinde ikinci kez hissettiği sıcak soluk öylesine korkutucuydu ki açık olan buzdolabından sızan ışık, korkuyla açılmış gözlerinin içinden beynini yakıyordu resmen. Bitmişti. Her şey bitmişti. Arkasında duran bu heybetli adamdan artık kurtulamayacaktı. Geçen uzak yol seferinde gemiye binen kaçak yolcuya işkence yapıp denize attığı söylenen bu adam, birkaç dakika içinde onu da Adriyatik'in derin sularına gönderecekti, orası kesindi.

"Bak bak bak... Elindeki demir kürdanla beni haklayacağını düşünen minik fare çok mu korkmuş?"

Kulağının dibindeki ses öylesine yanıltıcı bir yumuşaklığa sahipti ki bağırıp çağırsa bu kadar korkutucu olamazdı. Ağzını açıp yalvarma isteğini güç bela bastırırken belinin iki yanını kavrayan ellerle sırtüstü çevrildi. O an korkuyla kapattığı gözleri yüzünden de ona hayret içinde bakan adamı göremedi.

Mustafa, altında yatan bedenin bir kadına ait olduğunu anladığı o kısa anda ne yapacağını bilemedi. Sırtüstü çevirirken kafasındaki şapka çıkmış ve ateş şelalesini

anımsatan kızıl saçlar soğuk demire yayılmıştı. Gözlerini kızın ateş eden gözlerinden çekip saçlarına doğru kaydırırken yaşadığı şokla yutkundu. Gemisinde bir kadın vardı! Dünyaya açılmak isteyen bir ergen beklerken, ya da bir kanun kaçağı, ya da bir maceraperest, karşısına çıkan bu ufak tefek kadın gerçek anlamda sürprizdi.

O an aklına gelen başka bir şeyle dişlerini sıktı. Bu aklı kıt kadın, bir gemi dolusu adamın içinde günlerdir dolaşıyordu ve onun bir koyun sürüsünden hallice olan mürettebatı da ayakta uyuyordu. O kısacık anda bu duygularla boğuşurken kadının gözlerini açmış onu izlediğini fark etti ve gölgeler arasındaki ela gözlerden bakışlarını çekemedi.

Yüzünde hissettiği nefesten korkarak gözlerini açan Leyla, kendine bakan bir çift koyu göze kilitlenip kaldı. Direkt olarak üstlerine vuran dolap ışığının parlattığı gözler hiç tekin bakmıyordu ona, ama Leyla korkusunu bile hissedemedi. O bakışların etkisinden mi, üstünde hissettiği bedenin ağırlığından mı bilinmez, nefesi kesildi. Uzaktan göründüğünden daha vahşi olan bakışlar içine işliyordu. Günlerdir kesilmediği belli olan sakalın çevrelediği yüz o güne kadar gördüğü ifadelerin hiçbirine benzemeyen, anlamlandıramadığı bir gizemle, yüzünden üç dört santim uzakta duruyordu. Dünya durmuş, gemi batmış, okyanusun tüm suları çekilmiş gibi hissetti. Hissettiği şey ile de titredi. Ve o an, adamın boğuk sesiyle yankılanan cümleyi duydu.

"Bu titremenin sebebi umarım korkudur ateş parçası."

Leyla o an *korkmuyorum* demeyi o kadar istiyordu ki... Burnunu havaya dikip 'korkmuyorum ve senin gibilerden korkmadığım için hâlâ hayattayım,' demek istiyor-

du ama diyemiyordu. Çünkü o güne kadar görmediği, karşılaşmadığı bir manyakla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sırtından gördüğü o kasların altında ezilirken gözlerini sımsıkı kapatmak istedi ama kapatamadı. O koyu renk gözler onu esir almıştı. Korkusunun sebebi ölmek değildi ya da denize atılmak... Korkusunun sebebi o gözlerdeki adını koyamadığı, o güne kadar yaşamadığı vahşetin müjdeleriydi. Ne olduğunu bilmediği bir hayatın sözünü veriyordu sanki o gözler ve Leyla bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Türk müsün?"

Sorgulanmak için hiç de uygun pozisyonda değillerdi. Bunu üstünde rahatça uzanan adam anlamıyor muydu? Altındaki kadının nefessiz kaldığını göremiyor muydu? Leyla bir kere daha nefessiz kalma sebebini sorguladı. Şu âna kadar kendini denizin serinletici sularında bulması gerekmez miydi?

"Macera peşinde misin? Bir gemi dolusu adamla fantezi yaşamak için mi buradasın?"

Mustafa, sorduğu soru karşısında aldığı tepkiden memnun sırıttı. O acıtıcı ışığın aydınlattığı yüzünde ise sırıtması daha da korkutucu durdu. Kızın uyruğunu anlaması için en doğru taktik işte buydu. Ne o öyle kes, kopart, parçala ve konuştur taktikleri! Çok ilkeldi ve Mustafa asla bir kadına şiddet uygulamazdı. Tabii fiziksel olarak...

Kor gibi yanan gözlere kapılıp gitmişken altındaki bedenin öfkeyle kasılıp onu üstünden atmak için hareket ettiğini hissetti ve bu kasılma onda başka kasılmalara sebep oldu. Bu işi pek sevmemişti.

"Kalk üstümden ayı!"

"Ayı?"

Mustafa duyduğu söze hayretle kaşlarını kaldırırken, altında yatan kadının cesaretine hayran kalmıştı ama sadece bir an. O sesin tınısına da hayran kalmıştı ama o da sadece bir an sürmüştü. Bu kadının korkusuz gibi bakması numaraydı, daha doğrusu öyle olmak zorundaydı.

"Kimsin ve gemime nasıl girdin?"

Sorusunun karşılığında aldığı sadece sessizlikti. İki beden altlı üstlü yatarken, gözleri birbiriyle savaş halindeydi. Mustafa, o an bu genç kadını ne yapacağını düşünmek istiyordu ama her sonuç canını sıkan bir kapıyı aralıyordu. Erkek olsa yapacağı işkenceler ve konuşturma metotları belliydi ama bir kadın olunca... Üstelik bu kadına gereğinden fazla öfkelendiğini hissedince tüm çareleri, çaresizlik olarak ona geri dönüyordu. Yüzünün usulca kadına yaklaştığından habersiz tekrar tısladı.

"Cevap ver bana!"

Verebilse çoktan cevabı verecekti ama gittikçe ona doğru eğilen o yüz ve nefesine vuran kahve kokusu Leyla'nın olan sağduyusunu da yok etmişti. Gözleri kaçmak istedikçe ona yaklaşan dudaklara kayıyor, adamın ona söylediği *ateş parçası* sözüne inat, karşısında duran bu yüz onu ateş gibi yakıyordu. Yakalanmaktan deli gibi korktuğu adamın altında yatarken, sebebini bilmediği kırılganlıkla gözlerini kapatmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Ve kapadığı gözleri sayesinde de kısık şekilde ona odaklanan bakışların ateşini göremedi.

Mustafa, ne yaptığını fark edene kadar kızın teninden genzine dolan kokuyla çoktan zehirlenme aşamasına gelmişti. Çok az daha eğilse dudakları Allah ne verdiyse kıza yapışacaktı. Dişlerinin arasından sıkı bir küfür savurdu ve o ses nasıl korkunç çıkmışsa kapalı olan gözler daha fazla kırışırken altındaki beden titredi.

Kapanan gözlerin korkuyla titrediğini görünce içinde ufacık bir yerde uyanan koruma dürtüsünü görmezden gelmeyi tercih etti. O an ne yaptığını sorgularcasına başını aşağıya eğip kızın üstüne boylu boyunca uzanan bedenine baktı. Gördüğü manzara karşısında kanına hücum eden ateşe şaşırdı.

Neredeyse sekiz yıldır bir kadın bedeni, kendi bedeninin altında böyle kıvrılmamıştı ve bu manzaranın onda yarattığı fırtınanın sebebi tam olarak işte buydu. O yüzden hızla gözlerini kızın ufak bedeninin iki yanında açık duran bacaklarından çekip kızın kollarını iki yanda tutmak için bir pençeyi andıran ellerine çevirdi ve çevirdiği an pişman oldu. Kız farkında değildi belki ama ellerini zapt etmek için tutan adamın parmaklarına, kendi parmaklarını geçirmişti. Kim kimi tutuyor belli değildi.

İşte bu Mustafa'yı delirtmeye yetti. Bir kadınla yakınlaşmak bir yana, o kadın bir kaçaktı ve kim bilir hangi sebeple şu anda onun gemisindeydi. O hırsla kızın üstünden kalktı ama parmaklarını bir milim dahi gevşetmek işine gelmedi. Bu sebeple de kızın ufak tefek bedeni Mustafa'nın gücüyle yerden havaya adeta fırlatılmış gibi

sıçradı. Dudaklarında korku dolu çığlıkla...

"Bu yaptığın işe yaramayacak," diye hırladı Mustafa.

Leyla bu sözün anlamını kavrayana kadar o korkutucu sesten ikinci saldırı geldi.

"Karşında eriyip bitecek bir ergen yok, Cesur Fare."

Cesur Fare? Leyla fare olduğuna hayıflanırken, cesur olduğunun vurgulanmasıyla göğsünün kabardığını hissetti ama bunun anlık bir özgüven patlaması olduğunun da farkındaydı. Çünkü o gözler öylesine içine işliyor ve onu öyle korkunç bir karanlığa çekiyordu ki bu adamdan kaçabileceğini bilse, bir saniye düşünmeden kendini denize atardı. Ama o zaman da adamın peşinden atlayacağına emindi. O karanlık bakışlar bunun sözünü verir gibiydi. Korkusunu saklamaya gerek görmeden fısıldadı.

"Düşündüğün kadar cesur olsaydım gözlerinden korkmazdım."

Bu sözle sevinmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Ama sevinememişti. Karşısındaki kişiyi korkutmak için elinden geleni ardına koymayan Barut Reis, bu kızın gözlerinden korkmasını sevmemişti. Hoş, bunu itiraf edecek kadar aptal da değildi.

"Korkmana sevindim. Olması gereken de bu. Şimdi bana benim gemimde ne aradığını söyle."

"Hiçbir şey."

"Yanlış cevap Cesur Fare..."

Leyla sinirle ayağını yere vururken bile hangi akla hizmet sinirlendiğini ve o kediyi masaya çağırmasındaki yürek yemişliği sorgulamaya başlamıştı. Üstelik sarhoş da değildi ki... Ama önemsemedi.

"Benim bir adım var."

"Ve?"

"Ve bana adımla seslenmeni istiyorum."

Mustafa o an kahkaha atabilirdi. Tek konu bu kalmıştı, öyle mi?

"Sence benden bir şey isteyecek konumda mısın? Gemimde kaçak yakalandın, bilmem farkında mısın? Üstelik seni her an denize atıp üstünden tam yol ileri devam edebilirim."

"Olsun. En azından arkamdan dua ederken adımı söylemeniz lazım. Sonuçta kime dua ettiğiniz önemli."

Mustafa o an anlamıştı ki bu kız onun aklını karıştırmak ve deli taklidi yapıp kurtulmak için taktik deniyordu. Ama Mustafa'nın bilmediği bunun taktik olmadığıydı. Korktuğu an düşünme yeteneğini kaybeden bir kız vardı karşısında.

Leyla, korktuğu olayları yok sayıp basit şeylerle aklını meşgul ederdi. Bu her zaman böyle olmuştu. Zaten bu yüzden değil miydi bir adamı bıçakladığını aklına getirmemesi... Öyle bir olay olmamış gibi davranması... Bu yüzden değil miydi aklını bu gemideki olaylarla oyalaması, buradaki adamların yaşantısına takılması, Barut denilen adamın öfkesinden korkması... Oysa korkacak ne kadar çok şeyi vardı.

Mustafa, kaşlarını giderek daha çok çatmaya başladı çünkü kollarından tuttuğu beden gittikçe ağırlaşmaya ve son olarak da dizlerinin üstüne doğru çökmeye başlamıştı. O anda kızın bayıldığını anladı. "Yapma beh!" diye tıslayarak kızın beline kolunu doladı ve onu ayakta tutmak için arkasındaki dolaba dayadı. Boşta kalan eliyle kızın başını düzeltip yüzüne dökülen ateş rengi saçları geri itti. Parmaklarına değen kirli saçlar, tüm pisliğe rağmen hâlâ parlamaya devam ediyordu ya, kıza vuran ışığı o an söndürmek istedi.Kaçak da olsa bir kızla ne yapacağını bilemeden öylece durdu.

Birkaç saniye sonra gözler açılıp ona baktığında artık daha fazla oyalanamayacağını anladı. Bu iş böyle olmayacaktı.

"Sana son kez soruyorum. Gemimde ne işin var? Ve aklın varsa bir daha bayılma numarası çekmezsin çünkü yemin olsun seni makine dairesine kilitler, farelerle birlikte mutlu bir hayat geçirmeni sağlarım."

"Yani... Denize gömmeyecek misin?"

"Ne?"

Bu soru gerçekten şaşırtmıştı Mustafa'yı.

"Her kızdığın adamı denize gömüyorsun ya? Hatta iki gün önce beni de denize gömmekle tehdit etmiştin."

"Nee?"

"Aslında bunu senin ağız alışkanlığın olarak görüyorum. Yoksa bence sen ne Filinta'ya ne de Aksak abiye kıyamazsın. Kıyar mısın? Belki bir tek Tiryaki'ye..."

Mustafa artık düşünemiyordu. Mantığı iflas, iradesi pert, öngörüsü sıfır noktasındaydı. Sabırla nefes almaya çalıştı.

"Sen benim tayfamı tanıyor musun?"

Leyla, sabırla sorulan bu öldürücü soruyu algılayamamıştı, çünkü o an korkuyla hiçbir şey algılayacak halde değildi. Ama neler döndüğünü çok iyi biliyordu. Ona neler olduğunu da...

"Yok, hepsini nereden tanıyayım. Üstelik Aksak, Korsan, Filinta ve Tiryaki'yi de gıyabında tanıyorum ama..."

"Lan, beni delirtme! Sen kimsin kızım!"

"Leyla ben."

"Ne?"

Leyla, o an korkunun verdiği o saçmalama gücüyle Mustafa'yı ayıpladı.

"Ama yapmasana böyle... Ne söylersem 'ne' diyorsun.

Bence bu çok kaba bir davranış. Bir beyefendiye yakışmıyor Barut, yani ben söyleyeyim de..." derken Mustafa var gücüyle kükredi.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?"

Leyla o an ağlayabilirdi. Ağlamamak için direnirken de kendisini açıklamaya çalıştı.

"Senin yüzünden saçmalıyorum," dedikten sonra ona iyice kararmış gözlerle bakan Mustafa'yı görünce panikle devam etti. "Valla bak... Yani ben korkunca saçmalarım. Hatta iç sesim bile saçmalar. Düşünsene tuvalette neredeyse sana yakalanıyordum ama o an tek düşündüğüm senin yarısını gördüğüm kalçalarındı..."

O an Mustafa için otuz iki yılın şoku söz konusuydu. Kıza üç başlı prenses, çift benli cadı ya da ateş saçan ejderha gibi baktı ve zor bulduğu sesiyle mırıldandı.

"Sen benim kıçımı mı gördün?"

"Evet... Ama hepsini değil ve..." Leyla dilini tutamıyordu ve işte o anda daha fazla ileri gitmemesi gerektiği gerçeğine sımsıkı sarıldı. Korkmamalıydı ki saçmalamasın. Saçmalamaması gerekiyordu ki bu adam onu öldürmesin, ama çaresizdi. Köpek gibi korkuyordu işte. Bu da dehşete düşmesine sebep oldu. Bu çaresizlik ansızın, sımsıkı kapadığı gözlerinden oluk oluk yaşlar akmasına sebep oldu. Çünkü korktukça saçmalıyor, saçmaladıkça da o deniz deniz kokan ölüme biraz daha yaklaşıyordu. Gözlerini açmadan, hıçkırıklarının arasından devam etti.

"Ya bak yine saçmalıyorum işte, gördün mü? Korkutmasana beni. Valla bak benden zarar gelmez. Yeminle tek istediğim özgürlük. Yani..."

Mustafa kapalı gözlere baktıkça daha fazla öfkelendi.

"Aç gözünü!"

"Asla açmam. Gözlerine bakınca korkuyorum ve saç-

malıyorum. Sonra da sen kızıyorsun ve bana bağırıyorsun."

"Sana aç gözünü dedim!"

"Bağırma açayım."

"Ben bağırmıyorum!"

"Ya, tabi. Bağırıyorsun işte."

Azılı bir katil olsa karşısındaki... Dövmeli, küpeli, zincirli bir kaçakçı, kaçak dövüşçü ya da hapishane kaçkını olsa Mustafa'nın işi kolay olurdu ama bu devreleri yanmış kız... Mustafa buram buram öfke kokan sesiyle, "Ne cins bir manyaksın bilmiyorum ama öğreneceğim Cesur Fare," dedikten sonra kızın tek kolunu tuttuğu gibi arkasına kıvırdı.

Leyla'nın gözleri duyduğu acıdan sonuna kadar açılırken dudaklarından istem dışı bir inleme döküldü. Artık her şeyin bittiği, umudun çöktüğü yerdeydi. Mustafa'nın gözlerinden kurtulduğu anda da korku bir kere daha içini deldi geçti.

"Yalvarırım beni öldürme," diye fısıldadı.

Tam o sırada ambarın kapısı açıldı ve Tayfun o her zamanki aksak ritimli yürüyüşüyle içeri girdi.

"Ula Barut'um, o iki manyak yukarda ne arayi..." derken onları gördü. Bir öfkeden delirmiş Mustafa'ya, bir tek kolu arkasında kıvrılmış, saçları eğik yüzünü kapamış kıza baktı ve şaşkınca fısıldadı.

"Ne oluyi buraya?"

"Kaçak fare yakalıyorum Aksak. Hani şu senin kontrol ettiğin sandıklara saklanan fare..."

Tayfun o an şahadet getirip ruhunu teslim etmeye hazırlanmıştı ki bu sefer de Fatih ve Murat art arda içeri daldılar.

Murat hararetle, "Abi, yukarıda kimse yooo....Ooo-

oo... Kız mı o?" diyerek ayaklarını zorla frenledi. Fatih ise tek kelimeyle duruma olan tepkisini dile getirdi.

"Yakalamışsın."

Leyla gözyaşlarını diğer eliyle silip başını kaldırdığında ambarın ışıkları açılmış, gözleri bu aşırı ışıkla kamaşmıştı. Arkasında duran adamın, "Filinta, gözlerine hâkim ol!" diye gürlemesiyle de başını geri çevirip celladına bakmıştı. Keşke bakmasaydı.

Bir karıştan az bir mesafede duran adamın koyu gözleri baktığı anda içine işledi. İlk defa bu kadar net görüyordu bu yüzü. Bu adam yakışıklıydı. Yakışıklı ve korkutucu... Sakalları düzeltilmemiş, gelişi güzel büyümüş olsa da hiçbir şekilde gözü rahatsız eden bir görüntü değildi. Daha önce kırıldığı belli olan burnu asla çirkin değil, aksine bir hatıra defteri misali yaşanmışlık kokuyordu. Kasılmış duran çenesi ve çenesinin üstünde tüm ihtişamıyla kapalı duran ağzı da o okuduğu aşk romanlarındaki adamların hayat bulmuş hali gibiydi. Hoş, romanlardaki adamları görmemişti ve bu daha kötüydü ya... Her okuduğu roman kahramanını kafasında böyle tasvir ediyorsa, bu tek bir yola çıkıyordu. Bu adam romanlardaki, yani hayallerindeki kahramana benziyordu. Bu düşünce de onda yine bir geri dönüş yaşatmıştı.

Kuyruğu tehlikedeydi, hayatı bu adamın dudakları arasındaydı ve o yine saçma düşünceleri ve dengesiz iç sesiyle şov yapıyordu. Kısacası romanlardaki bu kahraman onu yine ve yine korkutuyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı.

"Konuşturdun mu?"

Fatih'in sorusu üstüne Mustafa da o daldığı gözlerden kurtuldu. Kısacık an kızın bakışlarından geçen o şey her neyse Mustafa'nın gözlerini kızdan çekememesine sebep olmuştu.

"Konuşturmaya çalıştıkça saçmalıyor."

Bu söz üstüne Murat boğazını temizleyerek söze girdi.

"Ben konuşturabilirim."

Mustafa, tam buna cevap verecekti ki kolundan tuttuğu kız hızla diklendi ve ters ters Murat'a baktı.

"Asla!" dedikten sonra Mustafa'ya döndü. "Sakın beni ona verme."

Mustafa şaşkın bir şekilde kıza bakarken boş bulunarak sordu.

"Neden?"

"Nedeni mi var? Bu adam kız olsun yeter deyip herkese asılıyor. Hatta başkası bile kendi manitasından bahsetse, kim o kız bana ayarlayın onu, dermiş."

Murat şaşkın, Tayfun ve Fatih sırıtırken, Mustafa da istem dışı gülümsedi.

"Nereden biliyorsun sen bunu?"

"Aksak abi söyledi."

Tüm gözler Aksak Tayfun'a döndüğünde adam ışığa yakalanmış gibi kaldı.

"Ne zaman dedum?"

"Üç gün falan oluyor işte. Burada... Süt Oğlan'la konuşurken dedin. Demedin mi?"

"Dedum mi?"

"Dedin ya."

Mustafa artık sırıtmasını saklayamıyordu.

"Dedin mi Aksak?"

'Battı balık yan gider,' diyen Tayfun elini şöyle bir savurup, "Dediysem da doğri demişum," deyip dolaba yaslandı.

"Şimdi ayıp ettin ama Aksak abi," diyen Murat'a tek gözüyle şaşırmış gibi bakan Fatih, "Doğru söylemenin nesi ayıp Filinta," diye karşılık verdi. Karışan bu ortalık

ve kızın anlık kıkırdaması da Mustafa'yı gerçeğe döndürdü.

"Lan cıvımayın!"

Leyla bu uyarıyla anında silkinip Mustafa'ya döndü.

"Sen sorgula beni."

"Ne?"

"Ya bak yine başladın 'ne' demeye. Diyorum ki sen sorgula beni ama korkutmadan. Korkutursan yine saçmalamaya başlarım."

Mustafa bu kıza inanamıyordu.

"Sorgulamadan anlatsan olmaz mı?"

Leyla bir an düşünüp omzunu silkti.

"Olur valla. Şimdi ben kaçmak zorunda kaldım ve..."

"Neden kaçmak zorunda kaldın?"

Leyla bu soruyu duymazdan gelerek devam etti.

"Ve yolum limana kadar geldi. Kaçmak için de sandığa girdim ve..." derken bu sefer de sözünü Tayfun kesti.

"Ben sanduklara bakmıştum."

Leyla tam buna cevap verecekti ki alaycı bir sesle tüm dikkatler kapıya yöneldi.

"Oooo... Benim eşofman da yakışmış. Hayırdır, parti mi var?"

Elinde konyak şişesiyle kapıya yaslanan Enis, ambardaki kalabalığa göz atarken Leyla kolunu tutan elin kasıldığını hissetti ve anlık olarak yumuşayan ortama yine o yüklü elektrik akımları hâkim oldu. Mustafa dişlerinin arasından hırladı.

"Senin eşofmanların?"

"Evet. Kızın üstünde olanlar... Ben de nerede benim eşofmanlar diyordum. İzin alsaydın keşke güzelim be..."

O an Leyla'nın "Ben senin güzelin değilim!" diye bağırması bile Mustafa'nın dikkatini çekmedi. Bir kızın üstüne başına, bir Enis'in yüzüne bakıyordu.

"Sen mi soktun bu kızı gemiye?"

Enis son derece ukala bir şekilde cevap verdi.

"Ben soksam benim kamaramda olurdu Barut Reis."

Bu söz üstüne Mustafa'nın içine kaynar su dökülmüş gibi oldu. "Oha lan," diyen Murat'ı, "Yavaş gel," diyen Fatih'i ve "Ağzuna siçtuğum," diyen Tayfun'u yine ve yine duymadı.

Bunu nasıl anlamamıştı ki... Kız bu adamla aynı zamanda gemiye girmişti. Kumanya ambarında saklanıyordu ve bu herifin eşofmanlarını giyiyordu. Mürettebatın ortalıkta olmadığı zamanları bilip tuvalete o zaman gidiyordu ki bunu ancak gemi düzenine hâkim olan biri bilebilirdi. Aklına tuvalet kabininde saklandığını düşündüğü tayfa geldi ve kızın, onun kalçalarını ne zaman gördüğünü anladı.

Her şey buraya kadar tamamdı ama tek oturmayan parça bu herifin onları uyandırmasıydı. Ambardan kumanya araklandığını söyleyen bu herifti ve eğer kız onunla olsaydı böyle bir şeyi açık etmezdi. Anlık öfkenin kararttığı algısı yerine geldi. Bu adam onun sinirlerini zıplatmak için yine gevşeklik yapıyordu ve bu adamı gözü nedense hiç tutmamıştı. Ama şimdiki konusu bu değildi.

Daha fazla düşünmedi. Yorgunluk ve sinir iyice omuzlarına binmişti.

Yerde duran şapkayı aldı ve kızı tuttuğu gibi kendisine çekti.

"Tak şunu."

Leyla korkarak şapkaya baktı.

"Neden?"

"Tak dedim sana. Saçlarını da içine sok."

Leyla, titreyen elleriyle şapkasını takarken akıbetini

düşünmeye başladı. Denize attığında kafası üşümesin diye mi taktırıyordu bu herif? Derken silkelendi. İç sesi yine saçmalama rekoru kırıyordu ve bu da demek oluyordu ki korku kapıdaydı.

Mustafa kızı çekiştirirken diğerlerine baktı.

"Burada bulunan dört kişi haricinde kızın varlığından kimsenin haberi olmayacak. Eğer bir kişi duysun, dördünüzü de aşçı, kamarot* demem kreynin tepesine bağlarım." Enis'in gözlerine bakarak devam etti. "Ve çok ciddiyim."

Enis bu tehditten hiç etkilenmeyip ellerini son derece rahat iki yana açtı.

"Beni ilgilendirmeyen olaylara karışmam. İstersen gemide ordu yakala, bana ne?"

Sonra arkasını dönüp kapıdan çıkmaya niyetlendi ama son anda yine yapacağını yaptı. Leyla'nın yüzüne bakıp çapkınca sırıtırken, "Şapka benden daha çok yakıştı sana," dedi ve Mustafa'nın fitilini ateşledi.

Mustafa, adamın arkasından tam atılacaktı ki kolunu yakalayan Fatih yüzünden iki adımdan öteye gidemedi.

"Reis, sakin kal. İstediği bu."

"İstediğini vermek lazım o zaman."

"Şimdi değil. Önce şu kaçağı halledelim."

Mustafa sinirle soluyarak kolundan tuttuğu kıza baktı. Solmaz Kaptan'a kızın varlığından bahsetse kanun gereği en yakın ülkenin liman polisine ve Türkiye'deki kaçakçılık şubesine ihbarda bulunması gerekecekti. Mustafa ise şu anda bunu istemiyordu. Önce bu kızın olayını çözmeliydi. Kızı bırakıp karşısında duran üç adama baktı.

"Baş altına götürün ve ben gelene kadar da tek soru sormayın."

---

* Kamarot: Ortak yaşam alanlarının düzeninden sorumlu olan kişi.

Diğerleri başını sallayıp Mustafa'nın bıraktığı Leyla'yı aralarına alarak kapıdan çıkarken Leyla telaşla Mustafa'ya doğru adım attı.

"Nereye? Hani sen sorguya çekecektin?"

Mustafa bu akşam, bu kızın onu kaç kere şaşkına uğrattığını düşündü ve ilk dörtten sonra sayıyı kaçırdığını fark etti. Düzen bozan değişik ve dengesiz insanlardan hiç haz etmiyordu vesselam.

"Acele etme. Sözüm söz," diye tıslayarak kapıdan çıktı. Leyla ise arkada kalan korkunç Korsan'a, çapkın Filinta'ya baktıktan sonra ufak ufak Aksak Tayfun'a doğru sokuldu.

Üç adamın arasında sıkıştırılıp geminin baş altına götürülen Leyla, geçtiği karanlık koridorları ve demir merdivenleri korku dolu gözlerle izledi. O artık bir esirdi.

Açılan demir kapı tüylerini diken diken ederken çaresizliğini düşünmemeye çalıştı. Kurtulacaktı. Onu burada zincire vursalar bile bir yolunu bulacak ve hayatını kendi eline alacaktı. Yine ve yine...

İçeri sokulduğu anda tek gözü kapalı olan adam tarafından bir direğe itilip yere oturtuldu. O sırada yanan ışık, lumbuzdan giren ay ışığını önemsiz hale getirdi. Yüzü tam gözünün önünde olan tek gözlü genç adama baktı ve korkunun dilini ele geçirmesine izin verdi.

"Gözüne ne oldu?"

Bu soruyu sorduğu anda ise 'Keşke bir ömür Barut'un gözlerine baksam da, bu tek mavi göze bir saniye bile yakalanmasam,' diye düşündü. Resmen ciğerini deşmişti o bakışlar. Mırıldandı.

"Tamam, sustum."

Murat eğlenceli pırıltılar saçan gözlerinin sakladığı düşüncelerle kızı izledi. Çok kadın tanımıştı, işte bu yüz-

den bu kızın masumluğunu tek bakışta anlamıştı. O bakışlar etrafına bakarken korku doluydu ama bir o kadar da cesurdu. İşte bu cesaret bu kızın tek silahı olacaktı, belliydi. Her ne halt karıştırıyorsa bunun üstünden de o cesaretiyle gelecekti.

Fatih ise kızın sorusunun etkisindeydi hâlâ. Ona alışan ve onu bilen insanlar bu sorunun cevabını alamayacağını bildikleri için sormazlardı. Tanımayanlar ise bu soruyu sormaya cesaret dahi edemezlerdi. Ama bu kız her iki sınırı da çok rahat geçebilmişti. Ya çok aptaldı, ya çok cesur... Aptalsa bu hayat ona zor olacaktı, cesursa da bu cesareti başına daha çok işler açacaktı. Son düğümü attıktan sonra ayağa kalktı. O sırada da elinde birkaç parça giysiyle Mustafa içeri girdi.

Mustafa kızın bağlanmış olduğunu gördüğünde kaşlarını çattı.

"Size kim bağlayın dedi?"

Tayfun kedi gibi ürkek duran kıza acıyan gözlerle bakarken heyecanla cevapladı.

"Bence de bağlamayalum. Yazuk kıza."

"Yok. Bence beni bağlayın."

Leyla'nın bu ani çıkışıyla dördü de şaşırdı. Mustafa kaşlarını kaldırarak sordu.

"Neden bağlayalım?"

"Çünkü bağlarsan denize atmazsın."

"Sen ne diye taktın denize atılmaya bu kadar? Üçtür aynı şeyi söylüyorsun."

"Ben takmadım ki sen taktın. Sürekli birilerini denize gömüp duruyorsun."

Bu söz üstüne Murat kıkırdadı.

"Kız haklı beyler, dağılın!"

"Lan seni bi dağıtırım..."

Leyla daha da hararetlendi.

"Hah işte! Bak yine celallendin."

"Ben celallenmem."

"Yok ya, belli... Geçen sefer gemide yakaladığın adama ettiğin o kadar işkenceye ne demeli peki?"

Mustafa iyice şaşırmıştı ve neredeyse buna alışır hale gelmişti.

"Ben kimseye işkence etmedim."

"Hıı, evet. Filinta yalan mı söyledi yani?"

Mustafa öfkeyle Murat'a dönerken, Murat korkuyla iki adım geri gitti.

"Valla ben bi' şey demedim Reis."

Leyla yarattığı kaosu fark edemeyecek kadar korktuğu için saçmalamalarına devam etti.

"Dedin ya! Süt Oğlan'a anlatmadın mı?"

Murat kıza iki başı varmış gibi baktı.

"Sen nereden duydun anlattığımı?"

"Branda ses geçiriyor, hatırlatırım."

Bu söz üstüne Mustafa artık daha fazla dayanamadı.

"Güne mi geldik lan? Belli ki kız geminin her yerinde dolaşarak bol bol istihbarat toplamış işte," dedikten sonra kendi kendine hırlar gibi devam etti. "Biriniz çenenizi tutamaz, diğeriniz kıyafetlerine sahip çıkamaz, ötekiniz desen sandıkları baştan boşlamış... Kızın elinde maskara oldunuz."

Leyla tam o anda, " Sen de tuvalette..." diye cümlesine başlamıştı ki Mustafa arkasından gelecek cümleyi tahmin edip sinirle kıza döndü ve döndüğü anda da Leyla cümlesinin geri kalanını yuttu. Ama iş işten geçmişti. Murat'ın kahkahası baş altını inletti.

"Barut Reis, görünen o ki sen de tuvalette bir şeyleri tutamamışsın."

Ama bu cümle Murat'ın sonunu hazırlamıştı. Mustafa'nın Murat'ın üstüne atladığını gören duyan olmamıştı. Onlar direkt sonuçla yüzleşmişti. Demir kapı dışına fırlatılan bir adet Murat...

"Siktir git lan!"

Korsan sırıtmasını saklayarak kapıya doğru yürürken, "Aksak, yürü gidelim," diye mırıldandı. Tam o sırada Tayfun da aynı şeyi düşünüyordu. Gitmeliydi yoksa o da tutamadığı kahkahasının kurbanı olacaktı. Ama gidemedi.

"Sen kapıda bekle Aksak," diyen Mustafa'nın öfkeli sesi onun korkuyla nefesini içine çekmesine sebep oldu.

"Ula uşağum, ben gülmedum. Helâda ne ettiysen ettun, kimse karışamaz."

"Sabır Allah! Aksak!"

Mesajı alan Tayfun bir asker selamı çakıp kendini Fatih'in arkasından kapıya zor attı.

Geride kalan Leyla kınayarak Mustafa'ya bakmaya devam ediyordu. Mustafa ise kızın bakışlarına anlam veremeden tek kaşını sorarcasına kaldırdı.

Leyla bu soruya sadece daha fazla kınayan bakışla karşılık verince Mustafa sinirlendi.

"Ne oldu?"

Leyla omzunu silkerek cevap verdi.

"Yazık değil mi adamlara? Sanki yanlış bir şey söylediler."

Mustafa sinirle kıza doğru eğildi.

"Doğru haklısın, adamlara yazık. Yanlışı söyleyen senken, ben tutup heriflere patlıyorum, di mi?"

"Ben yanlış ne dedim? Cümlemi tamamlamama izin verseydin..." dediği an Mustafa yeniden cümlesini tamamlamasına izin vermeyip o ânın öfkesiyle kendi tamamladı.

"Sen de tuvalette kıçına sahip çıkamadın diyecektin. Haksız mıyım?"

İşte keşke bunu söylemeseydi. Leyla'nın gözlerinin önüne o kalçalar gelmezdi o zaman ve o da masum masum akıbeti için endişelenmeye devam ederdi. Ama demişti işte bir kere. Arkasından da elinde tuttuğu kıyafetleri yüzüne fırlatmıştı.

"Giyin."

Leyla anında o kalçaların hayalinden kurtulup elindeki eşofman ve ince kazağa baktı.

"Ne bunlar?"

"Kıyafet."

"Benim kıyafetim var."

Mustafa onun üzerindeki kıyafetleri sinirle süzerken tısladı.

"Görüyorum. Değiş onları."

Leyla bir türlü anlamıyordu.

"İyi de neden?"

Mustafa, o an söylediği söz nereye gider diye düşünmeden, kızın kıyafetlerinin Tiryaki denen o züppeye ait olduğunu öğrendiği andan beri içini kemiren düşünceyi dile getirdi. Bunu da kızın burnunun dibine girerek yaptı.

"Hiçbir kadın, ait olmadığı bir adamın kıyafetlerini giymez."

Leyla bir elindeki kıyafetlere baktı, bir yüzünden yarım karış uzakta duran yüze... Fısıldadı.

"Bu kıyafetler kimin peki?"

Bu sefer de Mustafa bakakalmıştı. Bir kızın elindeki kıyafetlere, bir de yüzünden yarım karış... Yok, birkaç parmak... Hayır, birkaç santim uzak olan kızın yüzüne... Ve nefesi kızın dudaklarını yalarken cevap verdi.

"Benim."

Mustafa'nın son cümlesi baş altının demir duvarlarında asılı kaldı bir süre. Bu sürede de ela gözler ile koyu kahve gözler birbirine kilitlenmişti. Nefesleri bile son cümlenin anlamıyla sessizleşirken ortama makinenin sesinden başka hâkim olan ses yoktu.

Leyla o an aklına gelmeyen soruları bakışlarıyla ortaya serdiğinden habersizdi. Dizlerinin üstünde duran kumaş parçalarının ısısını hissederken, o kıyafetleri giymenin bir söz olup olmadığını soruyordu gözleriyle farkında olmadan.

Mustafa da farkında olmadan karşılık veriyordu gözleriyle. *'Tenine dokunan kumaşı bile kıskanırım,'* diyordu. Diyordu demesine ama bunu o an ne aklı seçebiliyordu, ne yüreği hissedebiliyordu. Erkek ve kadın olmanın doğası, kabul edilmemiş tutkunun cephe ardı savaşı henüz gün yüzüne çıkmamıştı. Boşa denilmiyordu işte...

Önce kaderin sever, sonra yüreğin...

Fark edilmeyen sözler ve savaş naraları sonunda Mustafa söylediği lafın ne anlama geldiğini fark etti ve aptalca kurduğu bu cümleyi kızın yanlış anlaması için dua etti. Duayı ederken de hâlâ kendisine gözlerini dikmiş kadından bakışlarını hızla çekti.

Çok çok kısa bir an başını önüne eğip derin bir soluk çekti içine. Leyla da başını azıcık eğse burnuna değecek olan saçların kokusunu, ağır makine yağı kokularının arasından seçti. Ve o an bir şey fark etti. Korkmuyordu.

Belki de bu yüzden ilk defa mantıklı bir hareket yaptı ve sinirle kıyafetlerin durduğu dizlerini salladı.

"Ben bu kıyafetleri giymem."

Hiç beklemediği bu tepki karşısında şaşıran Mustafa hızla başını kaldırıp sordu.

"Lan niye?"

"Ben sana ait değilim."

"Ne?"

Yine 'ne'lemeye başlamıştı bu adam, Leyla sabırlı olmaya çalıştı.

"Diyorum ki sana ait değilim. Ben kimseye ait değilim. O yüzden kıyafetlerini al ve git."

"Bir, kendi gemimden beni kovamazsın; iki, sana bana aitsin diyen olmadı ve üç, ben sana o üzerindeki kıyafetleri çıkarttıracağıma göre," diyen Mustafa daha fazla hiddetlenerek devam etti. "Çıplak mı gezeceksin lan o zaman?"

Leyla irkildiğini göstermemeye çalışarak karşılık verdi.

"Tamam... Hadi şunu açıkla bana. Ne sana aitim ne Tiryaki'ye. Peki,neden onun kıyafetlerini çıkartıp senin kıyafetleri giyiyorum?"

Hah işte, Mustafa da tam o anda buna bir açıklama düşünüyordu. Renk vermeden kızın kucağında duran ellerini aldı ve ipi çözerken soruyu olabilecek en mantıklı şekilde cevapladı.

"Çünkü bu geminin reisi benim ve sen benim gözetimim altındasın."

Leyla adamın ipi çözüşünü izlerken verdiği cevabı mantıklı bulmuştu. Yani bulmasa bile itiraz edecek hali yoktu. Sonuçta bu adam ona bir şeyler ima etmemişti, değil mi? Hepi topu o adamın çıplak sırtının tamamını, kalçalarının da yarısını görmüştü. Bu da kimseye ait olma ya da sahip olma hakkı vermezdi. Verir miydi? Bir ara bunu sorsa iyi olacaktı.

Leyla iplerden kurtulmuş bileklerini ovarken, Mustafa da ayağa kalktı.

Hızla arkasını dönerken "Giyin şimdi," dedi.

Leyla kaşlarını çatıp kıyafetlere baktı. Bu adamın karşısında giyinmek... Gözleri karşısında duran ama bu sefer siyah ince bir kazakla kapalı olan sırta takıldı. Tamam, düzeltiyordu, bu adamın arkasında giyinmek... Kesin şaka yapıyordu.

"Çıkarsan giyinirim Reis."

Mustafa bedenini döndürmeden omzunun üstünden baktı.

"Arkamı döndüm işte. Uzatma da giyin. Daha çok işimiz var seninle."

"Ne işi?"

Sıkıntıyla ellerini yüzünde dolaştırdı.

"Sana giyin dedim Cesur Fare. Sözümü tekrarlatırsan

karşımda giyinmek zorunda kalacaksın," dediği an arkasında gürültülü bir hareketlenme hissetti. Güzel! Kız eyleme geçmişti demek ki... Derken omuzlarında hissettiği ellerle irkildi.

"Yuh! N'oluyo?"

Leyla, omuzlarını kavradığı adamı kapıya doğru iterken son derece doğal bir şeyden bahseder gibi cevap verdi.

"Ben giyinirken önünü dönmeyeceğini nereden bileyim?"

Ayaklarını yere sabitlerken omzuna değen avuçları hissetmemeye çalışan Mustafa itiraz etti.

"Kıç gözetleyen sensin. İtmesene kızım..."

"Bir kere o bir tesadüftü. Gözetlemek istememiştim. Kapıyı açıp birden karşımda kalçalarını görünce..."

"Hooov...Yavaş!"

Mustafa bir hışım dönüp kızın cümlesini yarıda bırakmıştı ama döndüğü anda da omzundaki eller, göğsünün iki yanında yerlerini almıştı.

Mustafa başını hafifçe eğip kazağına rağmen tenini yakıp geçen ellere bakarken, Leyla gözlerini adamın alnına dökülen saçlarından çekmedi.

Sonra o saçlar görüş alanından çıkıp yerine daha da koyulaşmış gözler gelince sesli şekilde yutkundu. İşte şimdi korkmaya başlamıştı ve bunun getirisinden memnun olmadığı için de çenesini sıkı sıkı kapattı. Saçmalama kotasını bugünlük doldurmuştu.

"Ellerini çek."

"Efendim?"

"Ellerini çek, Cesur Fare."

Leyla tane tane söylenmiş bu cümledeki uyarıyı algılayacak kadar korkmamıştı Allah'tan. Hızla ellerini çekip

bir adım geri gitti ve bu da Mustafa'nın rahat bir soluk almasına sebep oldu.

"Burası ortadan kaldıramayacağım kadar fazla kesici ve silah yerine geçecek aletle dolu," dediği an Leyla gözlerini bulunduğu mekânda gezdirdi.

Adam haklıydı. Boya malzemelerinden, onarım malzemesine bir sürü alet duvarlara monte edilmiş raflarda, zemine yerleştirilmiş üstü açık kasalarda boy gösteriyordu ama bunun neden konu olduğunu anlayamadı.

"Evet... Epey zengin bir malzeme deponuz var."

"Ve sen çok rahat o malzemelerden birini üstünde saklayıp yanına ilk yaklaşana saplayabilirsin."

Leyla bu sözle irkildi. O işi bir kere yapmıştı ve ikinciyi yapabilecek gücü yoktu. Çünkü bir eti delip geçen kesici aletin yarattığı hissi sevmemişti.

"Bir kere daha bunu yapmam, korkma."

Korkma mı?

Mustafa bu kızın saf mı yoksa fazla mı zeki olduğunu anlamak için dikkatle baktı. 'Bir kere daha yapmam' derken kast ettiği ambarda ona demir parçasıyla saldırmaya çalışması mıydı, yoksa başka bir şeyden mi bahsediyordu?

Geçirdikleri bir saatte kızın bir ayna gibi her duygusunu yansıttığını fark etmişti ama o kadar insan tanımıştı ki... Kuzu postu giyen kurtları bu yüzden asla yok sayamazdı.

"Sıkıldım. Hemen giyin."

Cümlesi bittiği an tekrar arkasını döndü.

Leyla sıkıntıyla adamın sırtına bakarken, sanki bir çocukla konuşurmuş gibi cümlesinden önce derin bir nefes çekti ve "Arkan dönükken bir şey saplamayacağımı nereden biliyorsun ki," diyerek kendi ipini çekti. Artık eşeğin aklına karpuz kabuğu fikrini sokmuştu.

Sabrının sonuna gelen Mustafa, uzayıp giden bu saçma muhabbete sinirlendi. Gerçekten sinirlendi. O işini yapar ve çıkardı. Konuşarak, bir şeyler açıklayarak iş yapmak ona göre değildi ama sabırlı bir insan olduğu için de...

"Ulan, yeminle konuşturmadan denize gömerim seni," diyerek gayet sakin bir hızla kıza döndü. O kadar sakin dönmüştü ki Leyla'nın kirden kalıplaşmış saçı bile o dönüşün rüzgârıyla uçuştu. Aynı şekilde gözleri de açılmıştı ki görülmeye değerdi.

"Madem arkamdan bir şeyler saplayabilirsin, o zaman gözümün önünde giyineceksin. Ve aklın varsa bunu hemen yaparsın, yoksa seni ben soyarım."

Cümlelerdeki tehdit ve öfke Leyla'nın o kocaman açılmış gözlerinden oluk oluk yaşların akmasına sebep olmuştu. Ağladığını göstermemek için de başını önüne eğmişti ama iş işten geçmişti bir kere.

Kızın ağlaması beklediği bir şey değildi. "Yapma beeh!" diyen Mustafa, içindeki pişmanlığı yok sayarak kızın koluna yapıştı ve onu sürüklemeye başladı.

Leyla ise korkudan o an ölmüştü.

"Yalvarırım denize atma. Bak, çok iyi yüzme bilmiyorum tamam mı... Boğulabilirim ve bu da senin vicdanını rahatsız eder. Öyle değil mi? Eder yani... Ben olsam benim vicdanımı... Ahh!"

Cümlesi tamamlanmadan kendini üç metre kare karanlık bir odanın içinde buldu. Önce öldürüp sonra mı atacaktı denize? Ya da bu kadar küçük yerde esir mi tutacaktı? Bu düşünce kanının çekilmesine sebep oldu.

"Kilitleme beni!"

"Lan bi' sus da, bi' sus," diye isyan eden Mustafa, "İki dakikada giyin ve çık," derken kapı koluna uzandı.

Kapıyı kızın üstüne kapattığı anda da yumruğunu kapıya indirdi.

Halatların muhafaza edildiği ufak depoya kızı daha önce neden sokmadığını düşündü. Bu sinir harbini yaşamadan bu konuya çözüm getirebilirdi. Ama o ne yapmıştı? Yok arkamı dönerim, yok kesici alet saklarsın da bilmem ne...

"Akıl mı koydu adamda..." diye homurdanarak kendi zihninde hareketlerini akladı.

Şimdi kıza ne yapacaktı? Sorgulasa tam bir sonuç elde edecek miydi? İşte bu muammaydı. Kız her sorusunu çok iyi manipüle ediyordu. Her soru sonrası onu delirtecek şekilde şapşal taklidi yapıp, Mustafa'ya asıl amacını unutturuyordu. Üstelik neredeyse gece olacaktı ve yorgunluk tüm bedenini sarmak üzereydi. En etkili çözüm psikolojik işkence olduğuna göre en iyisi kızı ufaktan sorgulayıp sonra ne yapacağına karar verene kadar esir tutmaktı.

Solmaz Kaptan'a durumu anlatıp yetkiyi aldıktan sonra izleyeceği yola karar verebilirdi. Nasılsa ertesi gün akşama varmaz İtalya'da olurlardı. Ya kızı Türkiye'ye götürecekti ya da İtalya'daki konsolosluğa teslim edecekti. Aldığı kararla rahatladı. Ama elbette bu rahatlığı uzun sürmedi.

Açılan kapıdan ürkerek çıkan kıza baktığı anda duyguları birbirine girdi.

Gri eşofmanın beli iple büzülmüş ve neredeyse büzgülü pantolon etek modelini almıştı. Paçalar öyle çok kıvrılmıştı ki kalınlığı iki parmak ölçüsüne ulaşmıştı. Üzerine giydiği ince kazağın kolları da fazla kıvrıldığı için aynı akıbeti paylaşıyordu. Buraya kadar komikti ama komik olmayan...

İnce omuzlarından sarkan kazağın açıkta bıraktığı boyundu. Ve göğüs üstünde, tüm bolluğa rağmen saklanmamak için direnen yükselti...

Daha geçenlerde bu kazak onun üstündeydi. Bu eşofmanla köyünün patikasında sabah sporu yapmıştı. Eşofmanın, kalçalarını iki yanından ele geçiren cepleri, serenderden* arakladığı ve Ali ile saklanarak yediği fındıklarla doluydu.

Kısacası kızın üstünden Mustafa'nın varlığı taşıyordu. Sertçe yutkundu.

"Yürü."

Kızı kolundan tuttuğu gibi biraz önce Korsan'ın bağladığı direğe götürdü ve yere düşmüş olan iple bağladı.

Leyla da yaşadıklarının ağırlığından olsa gerek tüm enerjisinin akıp gittiğini hissetti. Üstelik korktuğu başına geliyordu. Kendi rızası dışında bir yerde alıkoyulacaktı. Buna rağmen itiraz edemedi. İtiraz etmek güç gerektiriyordu çünkü.

Kolları arkasından bağlı bir şekilde yere çökerken fısıldadı.

"Ne yapacaksın bana?"

"Sabaha kadar hiçbir şey..."

Bu cevap çok fazla şey barındırıyordu ve barındırdığı hiçbir anlam Leyla için iyi şeyler vaat etmiyordu. Gözlerini korkuyla yumdu ve hiç şaşırmadığı o cümleyi duydu.

"Gözlerini aç."

"Kötü bakmayacağına söz ver açayım."

Mustafa, ne şekilde yaklaşırsa yaklaşsın bu kızın suyunu bulamamaktan dolayı rahatsızdı. Sıkıntıyla içini çekti.

---

* Serender: Trabzon civarında, mısır, fındık, ot gibi malzemelerin kuruması için kullanılan, dört tahta direk üstüne kurulan ahşap, tek göz yapı.

"Bakmayacağım."

"Söz ver."

Dişlerinin arasından öfkeyle tısladı.

"Söz lan, söz. Bak bana."

Leyla bu ses tonunun hiç de sakinleştirici olmadığını düşünse de ürkerek gözlerini açtı ve fısıldadı.

"Yüksek sesle de konuşmazsan..."

"Allah'um ben ne günah işledum," deyip sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışarak devam etti. Ama bu sakin ses dişlerinin arasından tıslayarak ve sabrının gerçekten zorlandığını anlatmaya çalışarak çıkıyordu. "Şimdi... Hadi beni yorma, kendin de yorulma. Bak saat geç oldu. Anlat."

"Neyi?"

"Cesur Fare? Tamam, sakin bir adamım ama sabrımın da sınırı var."

"Sen sakin bir adam değilsin ki..."

"Lan, delirtme de anlat! Gemide ne işin var?"

Leyla irkilerek adama bakarken gözlerini kapatmamak için direndi. Açıklamaya nereden başlayacağını bilemese de ne yapması gerektiğini biliyordu. Sadece sorulan sorulara cevap vermek... O da verdi.

"Sandıkta uyuyakalmışım. Ya da açlıktan bayılmış da olabilirim. Tam emin değilim. Daha önce hiç bayılma..."

Mustafa ellerini kaldırarak panikle kızın sözünü kesti.

"Yeter, Allah aşkına. O kısmı anladım. Peki, o sandıkta ne işin vardı?"

"Kaçıyordum."

"Kimden?"

"Peşimdeki adamlardan."

Sabırlı olmak zorundaydı...

"Kim o adamlar? Suç falan mı işledin? Belaya mı bulaştın?"

Bu soruyla Leyla durdu. Sorulara cevap verme kısmı buraya kadardı işte. Ne diyeceğini düşünürken gözlerini tavanda gezdirdi ama bu Mustafa'nın sabırla bekleyeceği bir eylem değildi.

"Düşünmeden cevap ver!"

"Ay tamam! Bağırma, valla korkuyorum bak. Suça karıştım mı bilmiyorum. Peşimdeki adamlar amcamın adamlarıydı."

"Amcanın? Ve suça karışıp karışmadığını bilmiyorsun?"

Leyla başını öne eğerek cevap verdi.

"Öyle."

Mustafa bir süre kısık gözlerle kızı izledikten sonra kuşkusunu açıkça ortaya koyan ses tonuyla cevap verdi.

"Nedense inanılacak bir hikâye gibi gelmiyor bana."

Leyla başını kaldırdı ve Mustafa'nın gözlerinin içine baktı. O kadar net, dürüst ve sevimliydi ki...

"Çünkü sana yalan söylememek için eksik anlatıyorum."

Mustafa o an kaldı. Gözlerine değen elalara bakarken içinde kopan şeyin ne olduğunu düşünmek istemedi ve düşünmedi.

Tek düşündüğü karşısındaki kızın dürüstlüğüydü. Birçok yalan uydurabilirdi. Kendini acındırıp ağlayabilirdi. Ya da işi pişkinliğe vurup kadınlığını kullanarak onu zorlayabilirdi. Ama bu kız ona yalan söylememek için eksik anlattığını itiraf ediyordu. İlk defa içindeki öfkenin bir köşeye sindiğini hissetti.

O da sakin ve yumuşak sayılabilecek bir ses tonuyla konuştu.

"Neden eksik anlatıyorsun peki?"

"Yalan söylediğim an anlarsın. Anladığında da kızar-

sın. Yani aslında..." diyen Leyla kısacık bir an sustu ve sonra gözlerini uzak bir noktaya dikip devam etti. "Yani aslında kızmanı çok önemsememem lazım ama..." deyip tekrar Mustafa'nın gözlerine baktı. "Kızdığın zaman korkuyorum ve korkmayı sevmiyorum. Artık korkmak istemiyorum. Sadece bu gemiye planlayarak girmediğimi bil ve buna inan."

"Yani bu yalan değil?"

"I-ıh... Yalan olsa anlardın."

"Ve başka bir açıklama yapmayacaksın."

"Hayır."

"Bari kaç yaşında olduğunu söyle. Reşit misin?"

Leyla, her kadın gibi bu sözle öyle bozulmuştu ki burnunu havaya dikerek cevap verdi.

"Ben yirmi iki yaşındayım. Reşit olalı dört yıl oldu."

Mustafa hafifçe gülümseyip ayağa kalkarken, "Matematiğim iyidir, hesaplayabilirim," dedi. Dedi ama kızın yaşının kendi yaşından on yıl daha az olduğunu da ona yine o muhteşem matematik bilgisi gösterdiğinde kaşlarını çattı. Bunun ne gibi bir önemi vardı ki...

Elleriyle yüzünü hızlı bir şekilde ovarken sıkıntısı gözle görülür şekilde ortadaydı. Gemide bulmayı umduğu kaçak asla böyle bir profil içermiyordu ve Mustafa bu kızla ne yapacağını bilmiyordu. Bu akşam tek bir şeyden memnun kalmıştı. Kıza o Tiryaki denilen herifin kıyafetlerini çıkarttırmıştı.

"Aksak, buraya gel."

Mustafa'nın seslenişi bitmeden, Tayfun sanki bu anı bekliyor gibi hızla içeri girdi ve gözü hemen Leyla'yı buldu. Bakışlarıyla hızlı bir şekilde kızda hasar kontrolü yaptıktan sonra rahatladı.

"Oh be! Ben da dedum bu kada zaman kızi geberttun

mi ne ettun dedum. Şükür sağ salim burayadu." Sonra da anında sıyrıldığı endişesinin yerini alan bir muzırlıkla sırıttı.

"Deyun bağa bakayim, ne ettunuz bu kada zaman?"

Leyla kirpiklerini şaşkın şaşkın kırpıştıradursun, Mustafa Tayfun'un yüzüne 'sen şaka mısın?' der gibi baktı.

"Cıvıma Aksak. Geç direğin yanına."

"Ne edeceğum oraya?"

"Cezalısın."

"Ula niye?"

Tayfun'un görülmeye değer şaşkınlığına samimi olmayacak şekilde gülümseyen Mustafa, "Sana o sandıktan çıkan her şeyden sen sorumlusun, demiş miydim Aksak?"

Tayfun kısacık bir an düşünüp başını salladı.

"He... Öyle bi'şeler gevelemiştun."

"Ben de öyle hatırlıyorum. O sandıktan ne çıktı peki?"

"Habu kız çıkti. Uy canını seveyim ya, nasi da şaşkun bakayi yavrim."

"Hah işte. Sen de o şaşkınlığa eşlik edeceksin şimdi. Ses çıkarmadan otur ve bu Cesur Fare'yle birlikte burada sabahla ki bir daha aynı sorunla karşılaşmayalım."

Tayfun o an duruma aymıştı işte. Başını sağa sola sallayarak medet umdu.

"Şaka yapayisun?"

Mustafa ise son derece ciddiydi.

"Ben ne zaman şaka yaptım Aksak?"

Tayfun yine bir düşündü ve tekrar başını sağa sola salladı. Sıkıntıyla iç çekip suratını asarken "Hiç yapmadun canuna yanduğum, hiç..." dedi ve kaderine razı gelip Leyla'nın yanına oturdu.

Oturunca da kıza doğru fısıldadı.

"Bazen insan, arada bi şaka yapsa eyiydi, demeden duramayi," dedikten sonra kıza cesaret verir gibi gülümsedi. "Bacum nasisun?"

Leyla'nın bu soruya vereceği cevap yoktu. Şaşkın bakışlarını Mustafa'ya çevirdiğinde adamın hafiften sırıttığını gördü. O anda göz göze geldiler ve o sırıtma anında kesilip yerini yine o aşina sert bakışlar aldı.

Mustafa kapıya doğru giderken, "Sabah görüşürüz," dedi ve arkasına bakmadan çıktı.

Solmaz Kaptan'ın kamarasına doğru yol alan Mustafa, kızın söylediklerine gerçekten inandığını fark etti. Ama daha fazla konuşturamayacağına da emindi. Yok, aslında konuştururdu da söz konusu korkusuna rağmen cesur olan bir kızsa konuşturma yöntemleri işe yaramazdı. Farkında olmadan gülümsedi.

"Korktuğunda saçmalamak yerine dili çözülseydi işim kolaydı..."

Tam o anda duyduğu sesle adımları durdu.

"N'aptın Barut Reis?"

Arkasını döndüğünde Fatih'in tuvaletlerden çıktığını gördü. Yanına gidip duvara yaslanırken, "Hiç... Konuşmadı," diye cevap verdi.

"N'apıyoruz peki?"

Mustafa sıkıntıyla iç çekti.

"Aksak'ı yanına bıraktım. Güya ona da ceza verdim ama işin aslı kız yalnız kalmasın dedim. Şimdi kaptana durumu anlatacağım. Sabah ola hayrola..."

Korsan başını sallarken Mustafa yaslandığı duvardan doğruldu.

"Filinta'ya da söyle gözünüzü dört açın. Tiryaki denilen herif vaktinden önce ötmesin."

"Öten cezasını çeker. Hadi eyvallah."

Korsan ve Mustafa ayrı yönlere doğru yürümeye başladılar.

Diğer tarafta ise büyük bir eğlence kopuyordu.

"Yani şimdi her gün batımında tek kelime etmeden güneşin batışını mı izliyor?"

"He ya... İlk başlarda dedum ki heralde bu Korsan manyaktur. Sonra anladum ki manyağun ağa babasıymiş."

Tayfun yaptığı espriye tek başına gülerken Leyla çoktan kendi dünyasına dalmıştı.

"Kıyamam yaa... Acaba nasıl anıları var o gün batımıyla," deyip iç çektikten sonra aklına gelenle heyecanlandı. "Ay Aksak abi, acaba gözü bir gün batımında mı kör oldu?"

"Olabilur. Her akşam da kaybolan gözünün arkasından dua edeyi demek ki..."

"Dalga geçiyorsun benimle."

Tayfun bu masum tespite gülerken kızın dizini hafifften okşadı.

"Anlamadum ki saf mısuuuun, cin misuuun, yoksa cin gibi görünen bi peri misun?"

"Sen şimdi kötü bir şey mi dedin bana?"

Tayfun hafif çatık kaşlara panikle bakıp ellerini kaldırdı.

"Tovbe! Aksine iyi bişe dedum. Senun gibi kız kaldi mi bilmem."

"Kalmıştır kalmıştır da siz deniz üstünde, yabancı memleketlerde unutmuşsunuzdur."

"Açma dertlerumi. Biz buraya karı kısmini unuttuk kaldı ki melek gibi kızları hatırlayalum."

Leyla kıkırdamasını engellemeye çalıştı ama nafileydi. Bu adamın dertleri gerçekten çok büyüktü. Tatlı tatlı gülümsedi.

"E, o zaman Filinta'ya söyleyin, size de manita ayarlasın."

"Ula, o puştun başkasına faydasi olur mi? Kızı bağa diye geturur, so'ra kendi götürur." Cümlesi bittiği anda da kırdığı potu fark edip elini ağzına götürdü. "Uy! Afedersun."

Leyla artık düpedüz kahkaha atıyordu. Tayfun da kızın bu halinden rahatlamış olacak ki o da eşlik etti ve birkaç dakika neredeyse sinir boşalmasını anımsatacak şekilde gülmeye devam ettiler. Tayfun gittikçe kahkahasını bitirirken Leyla'nın giderek daha fazla güldüğünü gördü. Ama bunun gülmekten çok ağlamak olduğunu fark edince de içi sızladı ve dayanamayıp kıza sımsıkı sarıldı.

"Ağlama kurban olduğum. Dertleruni anlatursan dinlerum. Anlatmazsan da susarum ama ağlama."

"Anlatamam ki..."

"Ha deyisun bağa ki o zaman sus? He mi?"

Leyla telaşla başını kaldırıp Tayfun'a bakarken, gözyaşlarının yanaklarını kaşındırmasıyla yüzünü şekilden şekle soktu.

"Yok susma. Susarsan sessizlik olur ve ben..."

Tayfun'un uzanan eliyle sustu. Sonra yanağına değen nasır tutmuş parmaklarla gözlerini kapattı. Yüzünü kaşındıran gözyaşları şefkat kokan bir adam tarafından siliniyordu. Tıpkı bir zamanlar babasının yaptığı gibi...

Hıçkırıkları boğazında düğümlendi. Başını yanağındaki avuca doğru itmek istedi ve itti de. Hatta o sırada hızla açılan kapının sesini duyduğunda bile çekemedi yüzünü. İçeri giren adamın anında yumruklarını sıktığını ve yerde yan yana oturmuş ikiliye bakarken gözlerinin karardığını da göremedi.

Ama Mustafa'ya gördükleri yetmişti.

"N'oluyo lan burada?"

"Geldi yine sinirine sırgan oti tıktuğum..." diye mırıldanan Tayfun, korkuyla sıçrayan kızı sakinleştirmek için omzundan tutarken Mustafa'ya döndü.

"Bi'şe olduğu yok. Kızun yaşlarını sileyidum."

Mustafa yanakları yaşlardan ıslanmış kıza baktı. Eğer birileri o gözyaşını silecekse bu kişi Aksak Tayfun olamazdı. Korsan ya da Filinta da olamazdı. Tiryaki denilen herif hiç olamazdı. O gözyaşlarını silecek kişi...

"Siktir..." diye tısladıktan sonra iki hızlı adımla kızın yanına gelip diz çöktü. Korkudan geri sinen kıza aldırmadan iki elini kızın yanaklarına götürdü ve kızın yüzünü kendine doğru kaldırdı.

O sırada gözlerini sımsıkı kapayan Leyla, başını kurtarmak istese de yanaklarını sımsıkı avuçlayan ellerden kurtulamadı. "Gözlerini aç."

Leyla inatla kapadığı gözlerini hafifçe araladı ve sert bakışlarla karşılaştı. Yanaklarındaki ellerin sert ama yavaş şekilde hareket ettiğini hissettiğinde titrek bir şekilde nefes aldı.

Mustafa kızın gözyaşlarını sert bir şekilde silip kendi avuçlarını kızın gözyaşlarıyla ıslattı. Onu çatık kaşlarla izleyen Aksak Tayfun'dan habersiz...

"Ağlama," diye tısladıktan sonra da aynı hızla geri çekildi.

Leyla yapılan hareketten dolayı o kadar şaşkındı ki adama tek kelime edemedi. Yoksa elbette ona söyleyecek birkaç çift lafı vardı.

Ancak onun suskunluğuna inat Mustafa devam etti.

"Kaptan'la konuştum ve onu ikna edebildim. Seni ihbar etmiyoruz ve bizimle Türkiye'ye dönüyorsun."

Bu duyduğu sözle Leyla birden irkildi. Telaşla başını salladı.

"Hayır! Türkiye'ye götürmeyin. İtalya'da bırakın, başınız da ağrımaz hem... İtalyancam yok ama olsun. İngilizcem iyidir ve ben..."

"Sus be kızım! İstemeyerek binmedin mi sen bu gemiye?"

Gerçekten Mustafa'nın aklı karışmıştı. Kız istemeyerek gemiye bindiğini söylemişti ve bunun üstüne de Mustafa kıza kaçak muamelesi yapmamaları için Kaptan'ı ikna etmiş, hatta tüm sorumluluğu üstlenmişti. Gemide ağzını açacak hiç kimse yoktu, herkes güvenilirdi, Enis denilen adam hariç. Onu da bir şekilde susturabileceklerini düşünmüşlerdi. O bu kadar düşünürken, bu kızın geri dönmemesi akıl karıştırıcıydı ve Mustafa'nın aklına kızın kaçtığı adamlar geldi.

"Kaçtığın adamlardan mı korkuyorsun?"

Aksak Tayfun bu açıklamaya şaşırsa da çaktırmadı.

Leyla ise korkudan titrese de çaktırmamaya çalıştı.

"Senden başka kimseden korkmuyorum ben."

Mustafa yine ve yine bu itiraftan rahatsız oldu.

"Benden korkmana gerek yok."

"Var."

"Lan, yok dedim!"

Yok demişti ama yine gemiyi sarsacak kadar büyük bir öfkeyle gürlemişti. Bunun üstüne Tayfun'un kınayan

bakışlarıyla karşılaşmıştı ama bunu önemseyecek halde değildi.

"Bak... Bu gemide yapacağın bir şey yok. Türkiye'ye kadar burada esirsin, İstanbul'a vardığımız anda da istersen liman polisine, istersen de kafana göre herhangi bir deliğe gidersin. Ama o zamana kadar sorun çıkarma, çünkü ben sorun çıkaranı sevmem."

Mustafa tam gidecekken Tayfun'a döndü.

"Sen de kızdan uzak dur, benim sabrımı zorlama."

Mustafa çıktıktan sonra Tayfun yüzünü ekşitti.

"Olmayan sabır nasi zorlansun. Bu da bi kot kafa..." Sonra da akıtmamaya çalıştığı gözyaşlarıyla boğuşan kıza döndü.

"Bi' tek şeyde haklıdur bizum uşak. Ağlama."

Leyla usulca başını sallarken yanağındaki gözyaşını omzuna silmek için başın eğdi ve tam da o anda adamın sinirle küfür ettiğini duydu.

Ne olduğunu anlamadan bileğindeki iplerin çözüldüğünü fark etti.

"El kadar kız nereye kaçacak da bağladı seni bu hergele Barut."

Leyla çözülen ellerine bakarken minnettardı aslında ama bu sevgi dolu koca yürekli adamın başı belaya girsin istemiyordu.

"Barut sana kızar. Az böyle kalsın, sonra bağlarsın."

"Kızarsa ataruk oni denize da soğur. Meraklanma sen."

Leyla derin bir iç çekerek başını direğe yasladı ve gözlerini yumarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Aslında bakma bizum Barut'un esup gürleduğune, onun da yüreği yarali."

Leyla gözlerini açmadan cevap verdi.

"Nesi var?"

"Kimse bilmez. Tek bilduğumuz o pırlanta kalbun, o acınun derinlerinde saklanduği."

Leyla neredeyse uykuya yenik düşecekti.

"Sizde de herkes bir muamma, bir sır..."

Tayfun'un bu sözle kıkırdadığını işitse de ona eşlik edemedi. Uykuya yenik düşmeden az evvel fısıldadı.

"İyi ki buradasın Aksak abi... Yoksa korkardım."

Tayfun kızın başını usulca çekip dizine yatırdı. *'Barut Reis bu kızın canını yakmasa iyidir,'* diye düşünürken o da uykunun kollarına kendini saldı.

Reis kamarasında ise gözleri tavana sabitlenmiş bir adam vardı. Hâlâ avuçlarının içinde hissettiği o ılık sıcaklıkla yaptığı şeyi sorgulamaktan kendini alamayan bir adam.

Aslında Aksak Tayfun'u kolundan tuttuğu gibi oradan çıkartmak istemişti ama kızın korku dolu gözlerini görünce onu yalnız bırakamayacağını anlamıştı. Bu da fazlasıyla canını sıkmıştı.

Böyle giderse bir şeylerin ucunu kaçıracağı kesindi ve bu kaçan ucu düşünmek işine hiç gelmiyordu. O yüzden inandığı bahaneye sığındı. Gemide üç kaptan olsa da geminin asayişinden o sorumluydu ve bu kız o yüzden onu ilgilendiriyordu.

"Sağdan geçir halatı, sağdan geçir!"

Mustafa'nın sert adımları güvertede duyulurken, sesi de açık deniz havasına rağmen yeri göğü inletmişti.

Çömez gemici kreyne bağlı halatı makaraya sağdan sarmaya başladığında ise ses daha yakınında yankılandı.

"Ulan oğlum, çeyiz makarasına ibrişim ipi mi sarıyorsun? Sıkıştır lan!"

Mustafa, genç gemicinin başına gidip arzı endam ederken onu uzaktan izleyen Murat ve Fatih'in sohbetinden habersizdi. Aslında daha çok Murat'ın sohbetinden...

"Çok fena kudurdu bu sefer."

Mustafa'dan gözlerini çekmeyen Fatih, işaret parmağıyla göz bandını hafifçe okşarken Murat'ın sözüne tepki vermemişti ama bu elbette Murat'ı durdurmadı.

"Aslında bu konuyla alakalı bir teorim var."

Cümlesi biten Murat hâlâ sessiz kalan Fatih'i iplemeden devam etti.

"Bence bizim Barut'un ağlarına kaçak kız takıldı, bu öfkenin tek sebebi bu. Sen ne dersin Korsan?"

Fatih, sağ gözü iyice kısılmış halde karşısındaki manzarayı izledi, izledi... Ardından da Murat'ın cevap bekleyen yüzüne son derece soğuk bir bakış atıp arkasını döndü.

"Limana yanaşmadan ambar sorumlularını kontrol et."

Aldığı, daha doğrusu alamadığı cevap karşısında yü-

zünü ekşiten Murat, Fatih'in arkasından ters ters bakarken, "Bunun da sohbetine doyum olmuyor ha! Ah gidi Aksak abim yaaa, yerin doldurulamaz vallahi de..." dedi ve yine bakışlarını Mustafa'ya çevirdi.

Çok kıymetli Barut Reisleri bu sefer de genç gemiciyi kreynin tepesinde talime göndermekle meşguldü. Adamdan öyle bir öfke taşıyordu ki...

Murat, o gencin yerinde olmayı hiç istemezdi. Zavallının acısını tam yüreğinde hissettiği kesindi.

"Lan, çocuğa kreyn tepesinde şınav çektirecek neredeyse..."

Son bir kez bilmiş bilmiş patlamaya hazır Mustafa'ya bakan Murat uyuşuk adımlarla mürettebat salonunun yolunu tuttu.

Arkasında da kendisine kızgın bir Mustafa bıraktı.

Sabah uyanır uyanmaz soluğu baş altında aldığını düşündükçe Mustafa'nın kendine olan öfkesi artıyordu. Altı üstü gemisine kaçak girmiş bir kızı düşünerek uykuya daldığına mı, yoksa uyanır uyanmaz o kızı görmek için soluğu kızın kapısında almasına mı kızsın bilemiyordu. Allah'tan tam içeri girecekken gerzek bir gemicinin kreynin makarasını sıkıştırdığını öğrenmiş, bunu çözmek için güverteye çıkmıştı. Açık hava da zihnini açmıştı vesselam.

Aslında yapacağı iş basitti. Evet, kaçak yakalanan yolcu ihbar edilmeliydi; evet, bu bir suçtu ama sonuçta kızı hiçbir ülkeye çıkartmadan geri götürürse bu olay aralarında sır olarak kalırdı. Ve yolculuk boyunca kızı esir tutarlarsa sıkıntı da olmazdı. Sonuçta üç ay denilen zamanın bir haftası geçmek üzereydi.

"Mustafa."

Kreynin tepesindeki gemiciye, "Makarayı yağlama-

dan aşağıya inme," diye seslendikten sonra Solmaz Kaptan'a döndü.

"Günaydın Kaptan."

"Sana da günaydın. Beni şu kıza götür bakalım."

Mustafa yüzünü buruşturmamaya çalışarak başını salladı ve eliyle yol gösterir gibi hareket yaptı.

"Buyur."

Leyla gözlerini açtığında lumbuzdan giren gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Sırtının ağrısına aldırmadan doğrulmak için hareket yaptığında başının yumuşak bir yerde olduğunu fark etti. Hızla gözlerini yukarıya kaldırdığında kendisine gülümseyerek bakan Tayfun'u gördü.

"Ah... Aksak abi üzgünüm. Bacağın ağrıdı mı?"

Yarım saattir uyuyuşunu izlediği kıza gülümseyen Tayfun başını sağa sola salladı.

"Kuş kada kızsun, nası ağrısun bacağum. Asıl senun sırtun ağırmıştur."

Leyla hızla doğrulurken ikna edici derecede gülümsemeye çalışmıştı ama o an sırtına giren sızlamayla gülümsemesi de yarım kaldı. Gerçekten sırtı tutulmuştu ama bundan şikâyet edemezdi.

"Önemli değil. Bağlı değilim ya... O yeter."

"Kız nasi yeter? Demir zeminde yattun."

"Olsun. En azından sen yanımdaydın. Üstelik..." derken üstünü değiştirdiği ufacık halat odasını işaret ederek devam etti. "Şu ufacık odaya kapatılmadığıma memnunum. Kapalı kalmaktan korkuyorum."

Tayfun kaşlarını çatarak kıza baktı. Üç günü bir sandıkta geçiren kız mı bunları söylüyordu yani...

"Kıçum kadar sandukta yattun kalktun üç gün. Kapa-

lı kalmaktan korkayısan orada nası kaldun?"

Leyla son derece normal ve doğal bir şekilde omzunu silkti.

"Orada kendi isteğimle kaldım ve sandıkta olduğumu kimse bilmiyordu. Ama birilerinin beni bir yere kapatması..." dedikten sonra boğazında bir yumru varmış gibi yutkundu. Sonrasında daha kısık sesle devam etti. "Bunu sevmiyorum. Dışarıda benim orada olduğumu bilen adamlar olunca... Korkuyorum."

İşte şimdi Tayfun'un kaşları çatılmıştı. Bu kızın bir şeylerden korkup kaçtığı o kadar belliydi ki...

Kızın omzuna kolunu doladı.

"Artuk korkmana gerek yok. Ben varum..."

Tayfun'un cümlesi açılan kapıyla kesildi. Yine ve yine... İçeri giren adamı gören Tayfun, sıkıntıyla içini çekip kolunu yavaşça kızın omzundan indirdi.

Ama çok geçti.

"Ben sana kızdan uzak dur demedim mi Aksak?"

"Dedun Barut. Dedun ve bu kızı habu soğuk yerde bıraktun."

Bu söz üstüne Mustafa'nın gözleri Leyla'nın üstünde dolaştı ve bakışları iplerinden kurtulmuş bileklerine takılınca tek kaşı havaya kalktı.

"Üstelik ip de çözülmüş."

Mustafa'nın sinirini tamamen yanlış anlayan Leyla telaşla ayağa kalkarken açıklamaya çalıştı.

"Aksak abiye kızma, tamam mı? Beni çözmesi için ona yalvardım, o da çözdü."

"Hiç da yalvarmadun."

Leyla kaşını gözünü anlamsız şekillerde oynatmaya başladığında, bu hareketinin Mustafa tarafından görüldüğünden habersizdi.

"Yalvardım!"

"Kız yalvarmadun. Ben kendum çözdum.Tovbe tovbe..."

"Aksak abiiii... Uykulusun ya unuttun. Yalvardım ya bee!"

Mustafa kızın aşağı yukarı inip kalkan kaşlarını, şekilden şekle giren suratını görünce sırıtmamak için kendini zor tuttu ve bakışlarını kaçırdığında kapıda onları izleyen Solmaz Kaptan'ı gördü. Adamın varlığını tamamen unutmuştu.

Mustafa'nın bakışlarını takip eden Tayfun ve Leyla da Kaptan'ı görünce destur çeker gibi toparlandılar.

"Kaptanum, nasisun?"

"İyiyim Aksak. Senin ne işin var burada?"

Tayfun tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Mustafa araya girdi.

"Sandık kaçaklarından sorumlu kendileri."

"Hmmm..." diye mırıldanan Solmaz Kaptan'ın bakışları Leyla'ya döndü. Babacan yüzü sert bir ifadeye bürünse de onu tanıyanlar gözlerindeki şefkatten asla korkmazdı.

Birkaç adım atarak kıza yaklaşırken, "Aksak, sen çık. Benim odamın toparlanması lazım," dedi.

Bu emre anında itaat eden Tayfun tam arkasını dönecekti ki Mustafa'nın sesiyle durakladı.

"Süt Oğlan'a söyle kapıda beklesin."

Başını sallayıp dönen Tayfun, ona acılı gözlerle bakan Leyla'nın haline dayanamayıp kızın kolunu cesaret verir gibi sıktı ve çıktı.

Tabii bu hareket de Mustafa'nın gözünden kaçmadı. Bunu da yazmıştı bir kenara.

"Söyle bakalım kızım, sen kimsin?"

Leyla ürkek bir şekilde yutkundu.

"Leyla ben."

"Memnun oldum Leyla."

Solmaz Kaptan'ın gözleri devam etmesini söyler gibi baksa da Leyla bu mesajı almamış olacak ki o da aynı şekilde sordu.

"Siz kimsiniz?"

Bu söz üstüne Solmaz Kaptan tam kendini tanıtacaktı ki Mustafa'nın sesi duyuldu.

"Hayret! Hepimizi tanıdın da Kaptan'ı tanıyamadın mı?"

Ona atılan bu taşı anlamayan Leyla son derece doğal omuzlarını silkti. Gerçekten de tanımamıştı bu adamı ve mantıklı bir açıklaması vardı.

"Yok. Sanırım tuvalette ya da kaldığım ambarda hiç bulunmadı kendisi. Ya da belki de ben uyurken gelmiştir."

Sorduğu soruya bir cevap gelmesini beklemeyen Mustafa nerdeyse 'ne' diye soracaktı ki kendini tuttu ama bu şaşkınlığını gizlemesine yetmemişti.

"Nereye?"

"Ambara..."

"Kaptan ambara neden gelsin?"

"Ne biliyim. Hem madem kaptanlar ambara gelmiyor, ben nasıl tanıyayım?"

Solmaz Kaptan delirmiş bir Reis'e alışkındı, alev alan bir Barut'a da alışkındı ama ne diyeceğini bilmez bir Mustafa'ya asla alışkın değildi. Bu yüzden de neredeyse kahkaha atacaktı. Kahkaha atıp delirmiş bir Mustafa'yla karşı karşıya gelmemek için de olaya el koymaya karar verdi.

"Tamam, tamam... Evet, kaptanlar ambarlara pek sık

gitmezler ama senin orada olduğunu bilseydim gelirdim."

Leyla bu içten yaklaşıma karşılık sevgiyle gülümsedi.

"Yaaa... Çok şekersin Kaptan amca."

"Şeker?" diyen Mustafa şaşkın şaşkın "Amca?" diye devam ederken, Solmaz Kaptan da artık kahkahayı basmıştı.

Üstelik Solmaz Kaptan ona şaşkın şaşkın bakan Mustafa'yı gördükçe kahkahasını durdurmakta epey zorlanmıştı. Ama Allah'tan görev bilincini hiçbir koşulda kaybetmeyen bir yapısı vardı da Leyla denilen kızla karşılıklı sırıtmasına, bir dakika sonunda bir son verebilmişti.

"Öhm... Tamam, her neyse. Şimdi söyle bakalım bu şeker amcana, neyden ya da kimden kaçıyorsun? Duyduğuma göre Türkiye'ye geri dönmek istemiyormuşsun."

Leyla soruyu duyunca yüzündeki gülümsemesini daha fazla koruyamamış, hüzünlenmişti. Bu kaçma olaylarından o kadar yorulmuştu ki aklına çaresizliğini getiren bu soruyla ağlama dürtüsü boğazını daralttı.

Gözlerinden akmak için savaş veren gözyaşlarını saklamak zor olacaktı ve Leyla da başını önüne eğerek önünde birleştirdiği ellerine baktı. Oysa eskiden bildiği tek duygu huzur ve mutluluktu. Şimdi ise rotası şaşmış bir gemi gibi her yöne savrulan duygulara sahipti.

Mustafa da kızın bu ikilemini ve duygu değişimini fark etmişti. Bir şeyler sakladığı kesin olan kızın bu sefer ne şekilde saçmalayacağını merakla beklerken kızın konuşmaya başlamasıyla şaşırdı.

"Aslında ben Türkiye'den ayrılmak istemedim. Zaten özellikle ülkemden kaçmak için de bu gemiye binmedim. Saklanmak için girdiğim sandıkta uyuyakalmışım. Ama madem bindim, madem buradayım..." diyen Leyla başı-

nı kaldırıp Kaptan'ın gözlerine bakarak devam etti. "Geri dönmek istemiyorum."

"Peki neden?"

"Çünkü... Çünkü dönemem. Kaçtığım kişiler beni yakalarlar."

"Neden kaçıyorsun?"

Derin bir nefes çeken Leyla omuzlarını dikleştirdi.

"İşte onu söyleyemem."

Solmaz Kaptan kızın sakladığı şeylerden rahatsız olmuştu. Eğer bu kız belanın kendisiyse rahatsız olması için haklı bir sebepti. Eğer değilse, eğer göründüğü kadar masumsa bu daha büyük rahatsızlıktı. Bilmediği yerlerde, tek başına el kadar kız ne yapardı ki? Üstelik bu kız en fazla kendi Hilal'i ile yaşıt olmalıydı. Belki bir iki yaş büyük... O kızının gözünün içine bakarken, bu kız burada yaşam mücadelesi veriyordu.

Çaresizlik en nefret ettiği şeydi...

"Söyleyemezsen seni burada esir tutmak zorunda kalırım. Türkiye'ye döndüğümde de kaçakçılık şubesine teslim etmem gerekir. Ama eğer söylersen..."

Leyla şiddetle itiraz etti.

"Söyleyemem. Sizin de başınız belaya girebilir. Hem de hepinizin."

Mustafa ve Solmaz Kaptan kısa bir an bakıştıktan sonra Mustafa kıza döndü.

"Koskoca gemi mürettebatını korumak için mi susuyorsun yani?"

"Evet."

Solmaz Kaptan kapıya doğru gitmeden başını sağa sola salladı ve "O zaman üzgünüm kızım," dedi. "Bir suçlu bile olabilirsin. Tamam, şu anda seni ihbar etmiyoruz ama döndüğümüz an teslim edeceğiz. Allah'tan

merkezde adamlarım var da sefer boyunca ihbar etmediğimiz gerçeğini ört bas ettirebileceğim."

Leyla çaresizce başını aşağıya doğru eğdi.

"Siz bilirsiniz. Eğer başınız belaya girecekse ihbar edebilirsiniz."

Solmaz Kaptan kıza gözlerini kısıp bakarken, "Sen nasıl bir kızsın?" diye mırıldandı ve kapıdan çıkmadan önce Mustafa'ya bakışlarıyla 'iş sende' der gibi bir hareket yaptı. Ama aklı hâlâ çaresizce başına gelecekleri kabul eden kızdaydı.

Mustafa kızın bu kırılgan halini görmekten hoşlanmamıştı. Kaşları çatık bir şekilde kıza bakarken düşündü. Normal haline getirmek için bir şeyler yapabilir miydi? Denedi.

"Demek, Aksak ipini çözsün diye ona yalvardın, öyle mi?"

Leyla bu soruyu hiç beklemiyordu işte.

"Efendim?"

"Yalvarmışsın ya Aksak'a iplerini çözsün diye. Yoksa yalvarmadın mı?"

Leyla birkaç kez gözlerini kırpıştırıp, o hiç yalan söyleyemeyen yüzüne inandırıcı olduğunu umduğu bir ifade yerleştirip hızla onayladı.

"Evet. Evet, ısrar ettim."

"Ona kızacağımı bile bile? Öyle mi?"

"Iıı... Aslında ayıp ettim, değil mi?" diye soran Leyla neredeyse kendi yalanına inanacak kadar hüzünlendi.

Mustafa ise kızın bu hallerine artık alışmaya başladığını fark etmişti. Yalan söyleyemeyen yalancı bir Pinokyo vardı karşısında. Belki de bu yüzden burnu uzamıyordu. Kaşlarını çatarak devam etti.

"Neyse... Bir seferlik affettim onu. Şimdi gelelim ikinci konuya."

Biri Leyla'yı bulunduğu dünyadan çekip alsaydı keşke. Sıkıntıyla gözlerini kapatıp açtı.

"İkinci konu da mı var?"

Mustafa usulca başını salladıktan sonra direğe doğru tek omzuyla yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Maşallah... Senin dilinin çözülmesi için Solmaz Kaptan'a ihtiyaç varmış."

"O ne demek?"

"Ben sana sordukça saçmaladın ama Kaptan'ın bir sorusuyla döküldün demek."

Leyla konuyu anlamıştı.

"Aaa, sen onu diyorsun. Sana dökülmediğim hiçbir şeyi söylemedim ki. Ayrıca Kaptan amcam kibar kibar sordu ama sen hep bağırdın ve sen bağırdıkça ben korktum. Ben korkunca..."

Mustafa gözlerini kızın üstünden çekmeden, sakin bir şekilde "Saçmalıyorsun," diyerek cümlesini tamamladı.

"Evet."

Mustafa yaslandığı direkten doğrulup ellerini cebine soktu ve kıza dikkatli bir şekilde baktı.

Leyla, bu bakışlardan öylesine rahatsız olmuştu ki korkudan değil belki ama her an o bakışların etkisinden saçmalamaya başlayabilirdi ve bu yüzden gözlerini yere indirdi.

İşte Mustafa'nın sorusu da tam bu anda geldi.

"Yani kısacası sen benden korkuyorsun. Doğru mu anlamışım?"

"Evet."

Bu düşünülmeden verilen net cevap canını sıkmıştı. Ve bu cevabın canını sıkıyor olması, canını daha fazla sıkmıştı. Zaten o da cesur fareleri korkutmaya bayılmıyordu.

Hiddetle başını salladı.

"Tamam, o zaman. Madem seni korkutuyorum Türkiye'ye dönene kadar beni görmeyeceksin."

Leyla bu sözle hızla başını kaldırıp Mustafa'ya baktı.

"Nasıl yani? Nasıl görmeyeceğim?"

"Görmeyeceksin işte. Burada tutulacaksın ve ihtiyaçların Süt Oğlan tarafından karşılanacak."

Mustafa tam dönüp gidecekti ki Leyla koluna yapıştı.

"Beni buraya kapatma."

Mustafa o an koluna inen felçle şok olmasaydı belki kızın gözlerindeki korkuyu görebilirdi. Ama o önce, güneşin ve deniz rüzgârının kararttığı esmer bileğindeki bembeyaz ele kilitlenmişti. Baktı, baktı... Sonra yavaşça bakışlarını kızın ela gözlerine çevirdi.

"Gemide sık uğramadığım tek yer burası," diyen Mustafa, kızın gözlerine korkutucu bir şekilde bakmaya devam etti. "Şimdi kolumu bırak da seni tuvalete götürmesi için Süt Oğlan'ı yollayayım."

Leyla, o âna kadar fark edemediği tuvalet ihtiyacını bu adamın nasıl anladığını düşünerek hızla elini çekerken, yeniden kapatılacağı duygusuyla baş etmeye çalıştı. Dün gece de kapatılmıştı ama o zaman yanında Aksak abisi vardı. Şimdi tek kalacaktı ve üstelik onunla ilgilenen de hiç görmediği o Süt Oğlan olacaktı.

Fısıldadı.

"Bari Aksak abi gelsin. Söz ipi çözdürmeyeceğim."

"Olmaz. Onun işleri var."

Mustafa kapıdan çıkıp "Süt Oğlan!" diye kükredikten sonra neden Aksak değil de Süt Oğlan, sorusuna mantıklı cevap arıyordu ve buldu.

"Aksak bu geminin bel kemiği, kamarotların hası, kralı, laz uşağı. Onsuz bu gemi dönmez."

Evet. Son derece mantıklı bir cevaptı.

"Geldim Barut Reis."

Karşısında el pençe duran genç çocuğa baktığında, Bora'yı asıl seçme sebebinin bu çocuğun kendisinden köpek gibi korkması olduğunu anladı. Anladı ve buna da mantıklı bir sebep buldu.

"Benden korktuğu için kızın kaçmasına, başını belaya sokmasına izin vermez."

Evet. Bu cevap da çok mantıklıydı.

"İçerde kim var biliyor musun?"

"Bilmiyorum Reis."

"İçerde bir kız var ve..."

Bora, Reis'inin cümlesini tamamlamasına izin vermeden heyecanlı şekilde araya girdi.

"Demeeee!Filinta abi gemiye kız mı atmış?"

Mustafa bu soruya kükreyerek cevap verdi.

"Lan başlıyacam şimdi Filinta abine! Kız gemiye kaçak girmiş ve biz Türkiye'ye dönene kadar kıza göz kulak olma işi sende. Eğer canımı sıkacak bir şey yaparsa onu ve seni denize atarım." Sonra bir an durdu ve ekledi.

"İkinizi de ayrı yerlerden denize atarım."

Karşısında ona salak salak bakan çocuğa, tehdit eden bir bakış daha attıktan sonra devam etti.

"Şimdi onu tuvalete götür. Döndüğünde kapısını kilitle ve kahvaltı getir. Üstelik o kapı hep kilitli kalacak. Anladın mı?"

Bora korkuyla başını salladı. Anlamamak gibi bir lüksü yoktu. O daha çok gençti. On dokuz yaş demek, hayatın baharı demekti. Baş altını açan kapıya uzandı.

Mustafa'nın hızla ilerleyişini izleyen Enis ise kafasındaki düşüncelerle boğuşuyordu. Kız onun zulasını patlatmıştı ama çantasındaki belgeleri görmüş müydü çok

merak ediyordu. Eğer gördüyse ve konuştuysa...

Enis, Bora'nın girdiği kapıya bakıp Mustafa'nın gittiği istikamete doğru yürümeye başladı.

İçeri giren Bora, direğin dibine çökmüş, dalgın dalgın ayaklarına bakan kızı sessizce süzdü. Demek gemiye giren kaçak buydu. Doğrusu hayal kırıklığına uğramıştı. Madem bir kaçak binecekti gemiye, bu neden çelimsiz bir kız olmak zorundaydı ki... Şöyle kelli felli bir adam binse ve Barut Reis o adamın hakkından gelirken Bora'ya da macera kapıları açılsaydı ya... Bir senedir bu gemideydi ve en büyük macerası geçen kış karşılaştıkları yarım günlük fırtınaydı. Onda da Solmaz Kaptan'ın ve Barut Reis'in sayesinde yeterince heyecan yaşayamamıştı.

Makinelerin hızını kesip dalgaya ayak uydurmakta neyin nesiydi arkadaş! Şöyle tam yol ileri o dalgalarla raks etseydiler ya...

"Bakman uzun sürecek mi?"

Duyduğu sesle öyle irkilmişti ki az önce macera isteyen genç adam, saklanacak delik bulsa çoktan girerdi.

Sesin sahibini ve buraya geliş amacını hatırlayınca çoktan ayağa kalkmış ve ince kaşlarını kaldırarak ona bakmakta olan kızla göz göze geldi.

Evet haklıydı. Kız fazla çelimsizdi ve zayıfa acıyan Barut Reis bu kızı suya daldırıp çıkarmazdı. Sıkıntıyla içini çekti.

"Benim adım..." diye söze başlamıştı ki kız aceleci bir tavırla sözünü kesip kapıya doğru adım attı.

"Biliyorum. Sen Süt Oğlan'sın ve aşırı düzenli birisin."

Şaşıran Bora kaşlarını çatarak sordu.

"Sen beni nereden tanıyorsun?"

"Sandıktan."

"Ben sandıkta değildim."

Leyla bu söz üstüne kıkırdadı.

"İnan bana sandıkta olsaydın fark ederdim. Sandıktan derken, ben sandıktayken sen ambara gelmiştin."

Bora bu mantıklı cevapla başını salladı ve yürümeye devam eden Leyla'yı durdurdu.

"Hey! Nereye?"

Leyla kasıklarındaki sıkışmadan dolayı istem dışı sallanırken cevap verdi.

"Sence? Acele edelim hadi."

"Neye acele edelim?"

"Ya söyletmesene işte..."

Bora kızın tuvalet ihtiyacı içinde kıvrandığından habersiz kapının önüne geçip kollarını göğsünde birleştirdi ve bir muhafız edasıyla başını yukarı kaldırdı.

"Söyletmeyeyim mi? Gizli kapaklı işlerine beni alet edemezsin."

Leyla kendini zor tutuyordu. Bacaklarını azıcık daha birbirine yaklaştırıp fazla renk vermemeye çalışarak açıklamaya çalıştı.

"Gizli kapaklı olmak zorunda zaten bu iş."

"Asla olmaz. Barut Reis'in kesin emri var."

Bu sözle dayanamayan Leyla patladı. Bacaklarını birbirine yakın tutarken kollarını iki yana açtı.

"Aaaa! Yeter ama ya! Çişimi yapmama da mı karışıyor senin o Barut Reis'in?"

İşte bu sözle Bora'nın o haşmetli duruşu bozulmuş, vücudu iki boy kısalmış gibi çökmüştü.

"Eee... Yok, sanırım ona karışmaz."

"Aslında ben bundan çok emin değilim. Ondan beklenir yani."

"Yok ya... Valla karışmıyor. Hatta seni tuvalete götürmemi söyledi."

Bu çocuk fazla mı saftı yoksa Leyla bir şeyleri mi kaçırıyordu? Sabırlı duruşuna alay ekleyip sordu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sandığın kadar korkunç biri değildir. Rahat rahat şeyini yapabilirsin."

"Ay, sağ olsun ya. Bak nasıl da gözümde yüceldi şimdi. Ulu Manitu Barut Reis."

"Hm... İyi bir şey, değil mi bu? Bak eğer değilse Barut Reis duymasın, kızabilir."

Leyla daha fazla dayanamadı. Acilen tuvalete gitmesi şarttı.

"Of! Süt Oğlan, sen benden daha çok saçmalıyorsun, farkında mısın? Bak valla kötü durumdayım."

Bu sözle durumu anlayan Bora panikledi ve hızla kapıyı açtı.

"Aaa... Tamam... Tamam tut. Hadi gidelim. Bak sakın yolda..."

"Sus be salak! Yürü hadi."

Kızla birlikte dışarı çıkan Bora aceleyle yürürken tuvaletlerin olduğu tarafı işaret etti.

"Tamam, şuradan."

Menzili gözüne kestiren Leyla, Bora'yı arkasında koşturur halde bırakıp adımlarını hızlandırdı.

"Yeri biliyorum."

Vardiyası olan mürettebat iş başında sağa sola koştururken, Murat aylak aylak yük ambarlarının kontrolünden dönüyordu. Kontrolleri yaparken bile aklı minik kaçak hanımdaydı. Kızın hakkında alınan kararı Solmaz Kaptan'dan öğrenmişler, Fatih ve o, tüm mürettebatla durum hakkında konuşmuşlardı. Şimdi herkes gemideki

kaçak kızı merak eder olmuştu. Ama hepsinin verdiği tek söz vardı. Kaptan ve Reis ne derse o.

Diğer iki kaptana durumu Solmaz Kaptan açıklayacakken, Enis denilen yeni gelen adamın çenesini kapatma işi Barut Reis'e düşmüştü. Murat bu ikna etme yönteminin eğlenceli olacağını düşünürken sırıttı.

"Bu sahneyi görmezsem çatlarım."

Yönünü mutfak bölümüne çevirmişti ki karşıdan gelen Fatih'i görünce durakladı.

"Korsan, makine dairesindekilerle konuştun mu?"

Fatih koyu kumral dalgalı saçlarını parmaklarıyla tarayıp başını salladı.

"Hepsi tamam. Kaptan ne derse o, dediler."

"Diyecekler tabi oğlum. Sıkıysa hayır desinler. Valla Solmazcım bi' şey yapamaz belki ama Barutcum ebelerine muta nikâhı kıyar yani."

Fatih, Murat'a sıkkın bir bakış atarken mırıldandı.

"Filinta... Abi, bi' sus."

"Valla susacağız artık Korsancım."

"Benimle konuşurken cım'lama."

"Peki... Cımsız konuşurum. Ha, bu arada Barut Reis kızın emrine Süt Oğlan'ı verdi, biliyor musun?"

Fatih'in sağ gözü kuşkuyla kısıldı.

"Aksak?"

Murat bu soruyla sırıtmaya başladı.

"Aksak abinin dediğine göre, bizim Barut kızla fazla samimi olunmasını sevmiyormuş. Eh Aksak abi de samimiliğin ata yurdu gibi. Doğal olarak..." diyen Murat kaşlarını muzır muzır oynattı.

Oynattı ama karşısında duran Fatih hâlâ soğuk soğuk bakmaya devam edince ofladı. "Ya anlasana birader... Kıskandı işte."

Başını sağa sola sallayan Fatih, Murat'ı geçip giderken homurdandı.

"Kadın gününe çevirdiniz iyice ortamı..."

Bu adamın bu hallerine göz deviren Murat, arkasını dönüp mutfağa doğru yoluna devam ederken homurdandı.

"Bu herif bir gün patlayacak ama ne zaman acaba... Arkadaş, geril geril de nereye kadar ya..."

Mutfağa yaklaştığında ise duyduğu seslerle kaldı.

"Ağzını açıp tek kelime etmek yok. Soru sormak yok. Ve o kıyafetlerini sağda solda bırakmak yok. Anlaşılmayan bir şey?"

Enis sıkıntıyla iç çekerek karşısındaki adama baktı. Bu herifle sıkı bir kavgaya tutuşmak için her şeyini verirdi. Verirdi ama kader elinde verecek bir şey bırakmayınca bu sözü de askıda kalıyordu işte.

Bora'nın kızın kaldığı yere girişini izledikten sonra laf toplamak ve limana ne zaman varacaklarını öğrenmek için mürettebat salonuna gidecekti ki Mustafa denilen Reis'le burun buruna gelmişti. Adam taviz vermez bakışlarla ona, "Mutfak," dediğinde ise neredeyse kahkaha atacaktı. Çocuklar Duymasın dizisindeki Meltem rolü de Barut Reis'e güzel yakışmıştı hani.

Ama yine de o an onun Haluk olmaya niyeti yoktu. Başını belaya sokup bu adamların dikkatini çekmemeliydi. O ayyaş bir aşçıydı. Sinir bozucu, evet, ama zararsız...

İşte şimdi de bu adamın onuncu kez tekrarladığı ültimatomu dinliyordu. Sıkıntıyla içini çekti.

"Barut... Üçüncü kez tekrar ediyorum. Gemide ne sakladığınız umurumda değil. Mutfağımdan uzak durun yeter."

"Güzel. Türkiye'ye döndükten sonra da sesin çıkma-

yacak. Eğer bir halt yaparsan, bu işten ekmek yemeni engellerim. Ve inan bana bu benim için hiç de zor olmaz."

Enis içinden, '*Tabi bir daha bu işe ihtiyacım* olursa', diye geçirdi ama renk vermedi. Ukala bir hareketle göz kırpıp başını sallamakla yetindi.

Bu hareket Mustafa'nın sinirden kudurmasına yetmişti. Ama gelin görün ki Enis denilen adam böyle sakin kaldıkça Mustafa ona dalamıyordu işte ve bu çok can sıkıcıydı onun için. Oysa şu adam şöyle bir diklense, Mustafa da o ukala ağzının ortasına şöyle gelişine bir yapıştırsa...

En azından kızın üzerinde olan kıyafetlerin hırsını almış olurdu.

"Ve bir şey daha... Kızdan uzak dur. Seni baş altının civarında görürsem yakarım."

İşte bu Enis'in fitilini ateşlemek için çok çekici bir fırsattı. Piç piç sırıtırken, "Ya kız benden uzak durmak istemezse," dedi. "Malum... Yokluğumda kıyafetlerimden teselli bulmuştu."

Hah işte! Mustafa'nın beklediği o fırsat ayağına kadar gelmişti. Büyük bir minnetle buna kucak açtı ve yumruğunu Enis'in sol gözünün üstüne çaktı.

Yumruğu atıp sakinleşirken "Anca laf," diye mırıldandı ve tam o anda üstüne doğru hızla atağa geçen Enis'i fark etti. Gardını almış hamle yapmasını bekledi.

Enis'ten o hamle gelmedi.

Aslında çok isterdi yumruğa karşılık vermeyi ama intikamını almanın çok çeşitli yolları vardı, öyle değil mi? İşe de, uzak durulması emrinin verildiği kıza ufak bir ziyaret yaparak başlayabilirdi. Üstelik akşama doğru İtalya limanına varacaklardı ve bu insanlara en fazla yarım gün daha sabretmesi gerekecekti.

Bu kısa anda iki adam da kendi muhasebesini yaparken Murat içeri daldı.

Reis'inin gözünün nasıl karardığını çok iyi biliyordu ve hiç sevmese de en nihayetinde Enis denilen adam da bir can taşıyordu. İnsan evladıydı sonuçta...

"Barut Reis, sana bir şey diyeceğim."

Mustafa arkasını dönmeden, "Sonra," diye kükrese de Murat'ın vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Valla olmaz Reis. Benim için hayat memat meselesi."

Mustafa sıkıntıyla içini çekip karşısındaki adama son kez tehdit savurdu.

"Söylediklerimi unutma."

Bu adamın neden ona karşılık vermediğini deli gibi merak ediyordu aslında ama oturup bunu düşünecek hali yoktu. Öfkeyle Murat'ın arkasına takılıp çıktı.

Mutfaktan çıktıktan sonra hırsla, "Neymiş o önemli mesele?" diye sordu.

O an ne diyeceğini düşünen Murat, aklına gelen fikirle atomu yeniden icat etmiş gibi kendiyle gurur duydu.

"Çıkış iznim imzalanacak, değil mi?"

"Bu muydu hayat memat meselesi olan?"

"E, bundan önemli mesele mi var Reis? Manita bekler."

"Lan, hangi manita?"

"Geçen sene beni bekleyeceğini söyleyen manita..."

"Sen mal mısın Filinta? Senin o manita ona uğrayan her gemiciye aynı şeyi söylüyor."

Bu sözle Murat arsız arsız sırıttı.

"Ne biliyorsun Reis? Sana da mı söyledi?"

Ama bu çok yersiz bir sırıtmaydı. Hangi aklı başındaki adam canına bu şekilde kastederdi ki? O Enis'in insan evladı olduğunu düşünüp canını kurtarmıştı da, kendi canının derdine niye düşememişti?

Tüm bu düşünceler onu öldürecek gibi bakan Mustafa'nın göz bebeklerine bakmamak için çabalarken aklından geçmişti.

"Ulan, seni şimdi pruva direğine bağlarım it!"

Hah! Tehditler başladıysa tehlike yok demekti. Şahsen yüzüne bir yumruk beklemişti. Yine eski rahat haline dönüş yapması birkaç saliseyi geçmedi.

"Tamam ya, tamam... Çıkış iznim imzalanacak mı sen onu söyle."

"Yok lan sana izin mizin. Karısız kal bakalım ne olacak? Şimdi siktir git! İtalya kara sularına girmek üzereyiz. Bayrakları çekin. Hayde!"

Mustafa sinirle yürürken arkasından yüzünü ekşiten Murat'tan habersizdi.

"El deliye ben akıllıya muhtaç..."

Murat ise bir belayı engellemenin gururunu yaşayamayacak kadar moralsizdi.

"Gitti ya lan hatun! Ulan daha İspanya'ya çok var yaaa..." Sonra durup sırıttı. "Oha lan! İspanya'daki hatun da taş gibiydi ha..."

İşte şimdi keyfi yerine gelmişti.

"Selam fıstık."

Leyla kapının açıldığını bile duymamıştı. İrkilerek yerinden sıçrayınca elindeki çay dökülmüş ve zaten leş gibi olan alt eşofmanını geçip bacağını hafifçe yakmıştı.

"Korkma. Kaçak güzele selam vermek için uğramıştım."

Adamın sakinleştirici sesi ona iyi gelmişti, yalan yok. Hele ona doğru yaklaşırken son derece ilgili, "İyi misin?"

diye sorunca Leyla, Aksak abisinden sonra birinin daha onunla ilgilenmesine sevinmişti.

Bora denilen Süt Oğlan kahvaltısını getirmiş ve İtalya'ya yaklaşacakları için yapılacak çok iş olduğunu söyleyip onu yalnız bırakmıştı. Tamam, bağlanmamıştı ama üstüne kapı kilitlenmişti.

Yavaşça başını salladı.

"İyiyim."

Adam iyice yaklaşınca onun kim olduğunu anladı.

"Aa, sen Tiryaki'sin."

Enis hafifçe gülümseyip başını salladı ve tek dizini kırarak kızın karşısına çöktü.

"Peki, siz kimsiniz küçük hanım?"

"Leyla."

Enis şöyle bir etrafına bakarak yüzünü ekşitti.

"Yerin pek rahat değil galiba Leyla."

Leyla sıkıntıyla iç çekip başını sallarken, "Evet," diye onayladı. "Ama Türkiye'ye döndüğümde bunu bile arayacağıma eminim."

Enis merakla kaşlarını çattı.

"Nasıl yani?"

"Boş ver... Eee, bu arada kıyafetlerini izinsiz aldığım için özür dilerim. Ama içkilerine dokunmadım."

Aklına gelenle Enis hafifçe diklendi.

"İçki ve kıyafetten başka bir şey gördün mü çantada?"

Leyla bir düşündü.

"Mmm... Görmedim." Sonra birden doğruldu.

"Bak, eğer çantanda bir şey kaybolduysa valla ben almadım. Yani bir tek kıyafetler... Eğer para falan..." deyip telaşla elini ağzına kapattı. "İnan bana ben hırsız değilim. Kıyafetleri ihtiyacım olduğu için..."

Kızın bu panik hallerine gülümsemeyen Enis, onun belgeleri görmediğine emin oldu ve kızı sakinleştirdi.

"Şşşt! Tamam... Bir şey kaybolmadı. Sadece içinde erkekleri ilgilendiren ve senin gibi masum kızların yüzünü kızartacak birkaç şey vardı. Hani görüp utanmış olmanı istemediğim için..."

Bu sözlerin bile kızı utandırdığını görünce de kahkahayı bastı.

"Gülmesene," diyen Leyla, başını önüne eğmiş, ölse de kaldırmayacak gibi boynunu kilitlemişti.

Ta ki Enis'in kahkaha sonrası söylediği sözü duyana kadar...

"Seni Türkiye'ye dönünce teslim edeceklermiş."

Bu gerçek fazlasıyla canını sıkıyordu.

"Evet... Ben gitmek istemedim, beni İtalya'da bırakın dedim ama Barut Reis kabul etmedi."

Enis, çok kısa bir an beyninden birçok olasılık geçirip hafifçe sırıttıktan sonra sakin bir sesle sordu.

"Peki, buradan kaçmayı hiç düşündün mü?"

Leyla'nın gözleri umutla açılırken Enis içinden sırıttı. O yumruğun intikamını almak için efor sarf etmesine ne gerek vardı ki?

"Bunu nasıl yapacağım?"

Enis rahat bir tavırla bağdaş kurdu ve ellerini önünde birleştirerek kıza doğru eğildi.

"Bak, o bulduğun çanta benim kaçmak için hazırladığım çantaydı."

"Nee! Sen de mi kaçacaksın?"

Enis hızla kapının olduğu tarafa baktı.

"Yavaş! Herkes duysun mu istiyorsun?"

Bu soruya Leyla ağzına fermuar çekip başını hızla sağa sola sallayarak cevap verdi.

Enis aldığı cevaptan memnun devam etti.

"Güzel... Bak şimdi... Eğer istersen ben kaçarken seni

de kaçırabilirim. Gün battıktan sonra boşaltma işi tamamlanmış olur ve sen o karanlıkta kaçabilirsin."

Leyla fısıldadı.

"Nasıl?"

"Ben çıkmadan önce buranın kilidini açarım. Sonra çıkışta Reis ile kavgaya tutuşur dikkatleri dağıtırım. Sen de o karışıklıktan faydalanıp kaçabilirsin."

"Peki, sen?"

Enis tatlı tatlı gülümseyip göz kırptı.

"Benim çıkış iznim olacak. Kavgadan dolayı çok gerilmiş olacağım ve bir saat hava almaya çıkacağım."

Leyla bir yandan fazla heyecanlanmış, diğer yandan da parasız pulsuz bilmediği bir yerde ne yapacağının endişesine düşmüştü. Düşmüştü düşmesine ya, döndüğünde başına gelecekleri düşündükçe bu riski göze alıp alamayacağını düşünür olmuştu.

Enis de kızın tereddütlerini anlayıp biraz daha öne eğilerek kısık sesle devam etti.

"Adamlarım var. Sana sahte izin çıkartabiliriz. Sen de iş bulursun falan... Ne dersin?"

Leyla dönen şansına inanamıyordu. Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miydi? Ama aklına takılan soruyu sormadan edemedi.

"Neden?"

Enis bir kaldı önce. Kıza dürüst bir cevap mı verseydi, yoksa muhterem insan taklidi mi yapsaydı?

Gerçekleri söylemeye karar verdi.

"Neden kaçmana yardım ediyorum? Çünkü Barut Reis'i sevmedim ve ondan intikam almak istiyorum. Malum, adam seni kendine saklıyor."

Bu cevapla Leyla'nın aklı fazlasıyla karışmıştı.

"O beni kendine saklamıyor."

"Ben bir erkeğim Leyla, farkında mısın?"

Karşısındaki yakışıklı adama bakan Leyla, 'Bunu fark etmemek için kör olmak lazım,' diye düşündü.

"Farkındayım."

"Ve bir erkeğin ilkel mesajlarını anlarım, çünkü ben de o mesaj yoluyla diğer erkeklere gözdağı verebiliyorum."

"Kafam karıştı."

Enis dayanamayıp güldü.

"Ben de bunun farkındayım ama sen bu kısmı düşünme. Ha, bir de... Neden mi sana çıkışta yardım ediyorum?" diyen Enis derin bir nefes alıp devam etti.

"Tamam, çok şerefli bir adam olmayabilirim ama sırf bir hıyardan intikam alacağım diye savunmasız bir kızı cehennemin ortasında bırakamam."

Bu seferki cevabı gayet iyi anlamıştı Leyla. Başını salladı.

"Şimdi söyle bakalım. Seni kaçırayım mı, kaçırmayayım mı?"

Leyla, kalmak isteyen tarafının, onu bir daha görmeyecek olan Barut Reis'le ya da ona bir ağabey gibi davranan Aksak ile alakası olup olmadığını düşündü. Belki de kendini güvende hissetmeye o kadar fazla ihtiyacı vardı ki aslında çok kötü olmayan bu insanlara alışmayı hemen kabullenmişti. Ama nereye kadardı ki...

Bir yanı anlamsız derecede kalmak istese de yaşama içgüdüsü daha baskın ve tanıdıktı.

Mustafa, kıç sancakta sallanan Türk bayrağını gözüyle süzerken içi gururla kabardı. Bir insanın ülkesinden kaçmasına hiç aklı ermiyordu. Hal böyleyse o kızın bunun için sağlam bir nedeni olmalıydı, değil mi? Bunu sorup

öğrenmek için deli gibi bir istek duysa da kızın karşısına çıkmayacağına dair verdiği sözü hatırladı ve dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Bir insanın ondan neden korktuğunu da anlamıyordu ya neyse...

Yavaş yavaş orta sancağa çekilen İtalya bayrağına bakarken içine düşen anlamsız sıkıntıyı yok etmeye çalıştı. O verdiği sözü tutan bir adamdı ama kızı Türk yetkililere teslim ettikten sonra da peşini bırakmayacağını biliyordu. En azından korktuğu şeyin ne olduğunu öğrenip kızın güvenliğini sağlayana kadar. Ondan sonra kız istediği yere gitmekte özgürdü.

Leyla ise Mustafa'nın bu düşüncelerinden habersiz, kendinden cevap bekleyen Enis'e baktı.

Başını salladı.

"Kaçır."

Enis gülümseyerek ayağa kalkarken kıza göz kırpmayı da ihmal etmedi.

"Benden haber bekle."

Leyla da bekledi.

"Beni dinleyin!"

Mustafa'nın gür sesiyle tüm mürettebat dikkat kesildi. Gemiye giren liman görevlileri izin kâğıtlarını imzalamış, mürettebat kontrollerini yapmış ve yük boşaltımı için sabahın ilk ışıklarının saatini vermişlerdi. En azından mürettebat birkaç saat özgürdü.

Tabii Mustafa olaya el atmadan önce...

"Bizden önceki geminin yük boşaltma işleminde aksaklık olduğu için sabahı beklemek zorundayız ama bu sizi gevşetmesin. Çıkış kâğıtları olmayanlar gemiden ayrılmayacak. Çıkanlar ise gece yarısı olmadan gemiye dönecekler, sağdan soldan sarhoş gemici toplamam, yemin olsun burada bırakır giderim. Siz de gavur ellerde inim inim inlersiniz."

"İnleme kısmından yana kuşkum yok. Ah gavurun kızı ah..."diye mırıldanan Murat'ın kafası Tayfun tarafından yumruklandı.

"Başuna bi hal gelecek bi' gün o şeyun yüzünden."

"Neyum yüzünden Aksak?" diye sorsa da Tayfun'un ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ama onu kızdırmak hoşuna gidiyordu.

"Şeyun," diyen Tayfun, kaşını gözünü oynatıp tüm mimikleri ile Murat'ın pantolonunun ön tarafını işaret ederek devam etti. "O gaybana da ander, gızlarun başına bela sarduğun şeyun."

Murat bu laftan gocunmadı. Gücenmedi. Yerinmedi.

Böbürlendi.

"Sen hiç tatlı bela diye bir şey duymadın mı Aksak abi

ya? Tatlı bela, muhteşem bela, *oha lan* dedirten bela..."

O âna kadar muhabbeti sessizce dinleyen Fatih'in sesi tam o anda Murat'ın cümlesini kesti.

"Dert etmeyin ya, ufacık bir bela."

Tayfun kahkaha atarken Murat suratını astı ve ikisine de kızgın kırgın baktı ve hâlâ bir şeyler anlatan Mustafa'ya dönerken homurdandı.

"Allah'tan övünmeyi sevmiyorum. Yoksa meydan mal görürdü."

Ve o anda Mustafa'nın son cümlesini yakaladı.

"Son kez uyarıyorum. Gece yarısından sonra dönecek olanı gemiye almam."

Barut Reis her ne kadar gürlese de ona kıyamamış ve liman güvenliğinin çıkış kâğıdını imzalamasına izin vermişti. Vermişti vermesine ama daha Murat, "Vallahi büyük adam," diye övgülerini sıralamadan adam yine barutluğunu yapmıştı arkadaş.

"Oldu olacak gece yarısından önce, hatundan kaçarken camdan donumu da düşüreyim."

Bu homurtusuna Fatih hafif alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Sen o donu vaktinde giymeyi bir becer de sonra düşün, camdan mı düşer, yoksa..."

Arkadaş... Zaten Murat'ın derdi başından aşkındı, bir de bu soğuk adam böyle espri yapmıyor muydu?

"Korsan... Abicim sen espri yapma ya, valla bak... Sen öyle bön bön daha bir karizmasın abi. Kızlar seni öyle seviyor... Gizem katıyor, anlatabildim mi?"

Cümlesini tamamladıktan sonra da sessizce devam etti. "Bi' de taşak geçiyor şerefsiz! Ah ulan Barut Reis..."

Ama tam o anda, sol arka tarafında öylesine bir kükreme hissetti ki nefesi dalağında patladı.

"Bir derdin mi var Filinta?"

Var, derse top olsundu, o derece tırsmıştı hani...

"Yok, Reis ya... Sağlığına duacıyız, ne derdi?"

"Güzel... O uçkuruna sahip çıkacaksın koçum."

"Abi, uçkurumu işe karıştırmasak?"

Mustafa, Murat'ın önüne geçerken cevap verdi.

"Ben de onu diyorum Filinta. Uçkurunu işe karıştırma."

Sonra da daha sesli bir şekilde gürledi.

"Üçüncü vardiya grubu sabah beşte hazır olacak."

Fatih, Murat'ın omzuna teselli edercesine dokunup, "Espri yapmamıştım Filinta," dedikten sonra yaşam mahalline doğru giderken Murat homurdandı.

"Hepiniz Filinta'ya çalışın zaten, oh..."

Sonra da vakit kaybetmeden saatlerin hesaplamasını yapmaya başlamıştı.

Bir saatte hatunu bulsa, on dakikada kızı tavlasa, iki saatte de işi bitirse... E, beş dakika giyinme, bir dakika uçkur bağlama, on beş dakikada gemiye dönüş...

Toplamda üç saat, otuz bir dakikada gemide olurdu. Dakika sayısı sırıtmasına sebep oldu.

"Mübarek sayı vesselam..."

Murat hızla kamarasının yolunu tuttu. Montunu kaptığı anda geri sayım başlamış olacaktı.

Bir türlü geçmeyen saatlere bir hayli küskün olan Leyla, Enis'in onu gerçekten kurtarıp kurtaramayacağını düşünmek bile istemiyordu.

Evet, belki o melek gibi annesi ve tonton babasıyla huzurlu bir ortamda büyümüştü. Evet, belki o bir kozanın içinde hep güven içinde yaşamıştı ama hayatın aslında

ne kadar acımasız olabileceğini de yakın zamanda çok iyi görmüştü. Birilerine güvenmenin nelere yol açacağını biliyordu. Annesi amcası olacak adama güvenmişti de ne olmuştu?

Geçmişe dalan Leyla'nın tek bir tesellisi vardı. Annesi onu güvenli ellere teslim ettiğini zannetmiş, bu dünyadan da bunun rahatlığıyla göçmüştü. Arkasında kalan kızının canını kurtarmak pahasına adamın birine bıçak sapladığından habersiz, cennete kanat açmıştı. Ve Leyla bir kere daha aynı hatayı yapmayacaktı. Sorgusuz sualsiz kimseye güvenmeyecekti.

Bunu derken bile içinde bir yerlerde Barut Reis denilen adama güvenmiş olduğunu hissetmiyor değildi ama bunu tuhaf işleyen mantık mekanizmasının bir ürünü olarak görmeyi tercih ediyordu. Nasıl ki korktuğu anda saçmalıyor, o şefkate alışkın yüreği de kendine mutlaka sığınacağı bir liman buluyorsa bunu da onu bulduğu o anda, gözlerine derin derin bakan Barut Reis'ten almıştı. İşte tek sebebi buydu.

Bu da bir yanılsamaydı belki de... Hoş, değilse bile ne değişecekti ki? Çok kısa bir zaman sonra gemiden kaçacak, sonra da Enis denilen o adamdan kurtulacak, izini kaybettirecekti.

Hani hapse girmek o kadar korkutmuyordu onu da, amcasının gözlerine yeniden bakma düşüncesi kanını donduruyordu.

Kapıdan gelen sesle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Enis, üstünde siyah gömleği, siyah pantolonu ve siyah beresiyle kapıdan süzüldüğünde Leyla anlık bir irkilmeyle geri kaçtı. Gölgelerin arasında kalan boyu olduğundan daha uzun görünmüş, heybeti tüm baş altını hâkimiyeti altına almıştı sanki.

O kısacık anda 'keşke Barut Reis gelse ve kaçmama engel olsa' diye aklından geçirdi. Ve bu düşünce geldiği gibi hızla kayboldu. Türkiye'ye döndüğünde her yerde kolları olan amcası onu mutlaka bulacak ve ortadan kaldıracaktı.

Fısıldadı...

"Vakit geldi mi?"

Enis kapadığı kapıya hafifçe yaslandı.

"Evet. Ben yukarıda bir arbede kopartacağım ve sen saçlarını kapatıp o kargaşada kaçacaksın. Liman kontrol merkezinin yanında gümrük kulübesi var. Arkasında bekle beni..."

Leyla'nın kalbi korkuyla tekledi.

"Hadi gemiden kaçtım diyelim, oradan nasıl çıkacağım?"

"Kulübe ile turnike arasında ufak bir açıklık var. Ben liman polisini oyalarken sen oradan dışarı kaçacaksın. Ama bensiz sakın çıkma. Yakalanırsan soluğu konsoloslukta alırsın."

Leyla hızla başını salladı. Nasıl çıkacağını da öğrendiğine göre, Enis'i beklemesine gerek kalmayacaktı.

Enis de beklediği onayı aldıktan sonra arka cebinden siyah bir bere çıkartıp Leyla'ya fırlattı.

"Tak şunu ve kimseye görünmeden güverteye çık. Gemide kalanlar salonda demleniyor."

Enis hızla çıktıktan sonra adımlarını merdivenlere yöneltti. Korsan denilen adamın batan güneşi izleme seansı bitmiş, o da dinlenmek için kamarasına çekilmişti. Aksak zaten memur salonundaydı. Geriye Leyla'yı tanıyanlardan Filinta Murat kalıyordu. O da çoktan soluğu bir kadının yanında almıştı. Bu da demek oluyordu ki oyalaması gereken tek kişi Reis'ti.

Reis'in ise hiç oyalanacak gibi bir duruşu yoktu.

Gözlerini İtalya kıyılarına dikmiş dalgın dalgın izlerken, aradan geçen sekiz yıla rağmen bu limana her baktığında o eski kâbusu görür gibi oluyordu.

İtalya seferinin yarısında aldığı haber sonrası bu limana nasıl bir korkuyla geldiğini ve o an İtalya'nın dünyanın en karanlık ülkesi olduğunu unutamıyordu. Gemiyle geldiği İtalya'dan uçakla dönmüştü. Acı içinde...

Sıkıntıyla derin derin nefes çekti ve arkasından duyduğu sesle gözlerini devirdi. İnsana hiçbir yerde rahat yoktu. Sabır dileyerek tam dönecekti ki bedenine ağır bir kütlenin çarpmasıyla sendeledi ve yaslandığı yeri iki eliyle kavradı.

"Çüş ulan!"

"O-oo... Reislere çarpılmaaaz!"

Burnuna gelen alkol kokusuyla yüzünü ekşitti. Tiryaki denilen hıyara şu anda patlasa adam bu alkolle kesin havaya uçardı.

Sinirle dönüp adamın suratına ve fıldır fıldır dönen gözlerine baktı.

"Gemimde içki içmek yasak Tiryaki..."

"Biliyorum. Bunu unutmam için hiç yardımcı olmuyorsun ama gördüğün gibiiii..." diyen Enis, sarsak adımlarını geminin çıkış merdivenine doğru yöneltti ve devam etti. "Ben de tam olarak gemiden ayrılacaktım."

Enis ona izin vermeyeceğini biliyordu ve düşündüğü gibi de oldu. Omzunu kavrayan elle geri sendeledi.

"Hop hop! Bu halde çıkamazsın. Geç zıbar, sabah git nereye gideceksen."

"Asla olmaz Barut. Ayaklarım kara görecek."

"Lan, senin burnunun ucunu görecek halin yok, ayakların ne görecek! Siktir git, adamın asabını bozma!"

Enis'in gözleri yaşam mahallinin kapısına sıkışmış onları izleyen kıza takıldı. *Aferin,* diye düşündü. Kedicik kaçmak için doğru ânı kolluyordu ve o da o ânı verecekti.

Sarhoş bir öfkeyle Mustafa'yı itti.

"Sen buranın kralı değilsin Barut. Üstelik küfür küfür nereye kadar... Medeni ol medeniiii..."

"Ulan, şimdi seni medeni medeni bir döverim, feleğin tarih yazar. Çek lan elini..."

Leyla, rüzgârın ona taşıdığı sesleri dinlerken gülümsemeden edemedi. Barut Reis'in sözleri nedensiz şekilde hoşuna gidiyordu. Hele ona değil de başkasına öfkeleniyorsa, izlemesi eğlenceli bile olabiliyordu.

Ama tam izlemenin keyfine kendini kaptırmıştı ki Enis'ten yakasını kurtarmak isteyen Mustafa direkt ona doğru döndü.

Kalbi göğüs kafesini parçalarcasına atan Leyla kendini hızla geri çekti ve korkuyla damağını üç kere kaldırdı.

"Sen de bir bıkmadın şu adamı gözetlemekten be kızım... Yeminle tımarhaneliksin."

Korkuyla burnunun ucunu çıkarıp karşısındaki manzarayı izlemeye koyuldu.

Enis'in de midesi ağzına gelmişti neredeyse. Adamı neresinden tutarsa tutsun herif kurtulacak bir açıklık buluyordu. Sarhoş taklidi yapmak da işini kolaylaştırmıyordu işte. Saatin hızla ilerlediğini fark ettiği için son bir hamle yaptı ve Mustafa'nın yakasına yapışırken ikisinin de devrilmesini sağladı.

"Sana çok pis gıcığım Barut."

Mustafa, üstünde anlamsız hareketler yapan adamı alttan yukarı izledi. Güya yumruk atacaktı ama kolları sağda solda sallanıyordu. Hani alttan yukarı bir geçirse herif güverte zeminiyle bütünleşirdi ama onun kitabında üç şey vardı.

Bir, çocuğa el kalkmaz. İki, kadına el kalkmaz. Üç, sarhoşa el kalkmaz.

Çünkü bilirdi ki bu üçüne de o el kalksa, karşısındakinin hiç şansı olmazdı. Mustafa'nın adalet duygusu da bunu kaldıramazdı.

Sabır dileyerek soludu.

"Sabah ayıldığın an ağzını yüzünü dağıtcam senin."

"Sabahlar olmasın o zaman ha Barut?"

"Ulan bi siktir git, bela mısın? Alacam ayağımın altına şimdi ha!"

"Sen de sabit dur, iki yumruk atayım, kalkayım. Ne sallanıyorsun oğlum?"

"Sallanan kim be hıyar..."

Enis düşünür gibi yaptı ve yumruğunu yine havada sallayıp Mustafa'nın başını ıskalayarak yere indirdi.

"Gemi sallanacak değil ya."

Leyla karşısındaki manzaraya kahkaha atmamak için dudaklarını ısırırken merdivenlere yaklaştı. Son birkaç adım daha ve sonra özgürdü.

Ve tam o sırada artık sabrının sonuna gelen Mustafa üstündeki adamı öfkeyle fırlattı.

"Eeeh! Yeter lan! Karımla bile senin kadar samimi olmadım be!"

Leyla'nın ayakları birden yere çakıldı. Karım mı demişti o?

Kırgın gözlerini usulca Mustafa'ya doğru çevirdi.

O sırada Enis de kızın durakladığını görmüş, geri zekâlı kıza içinden kırk küfür sallamıştı. Ama kırk birinciye vaktinin olmadığını anladı ve üstünü toparlayarak yerden kalkmaya çalışan Mustafa'nın ayaklarına dalıp onu yere geri devirdi.

"Sen bana ne dedin lan!"

Enis'in bu kükremesi Leyla'yı kendine getirmişti. Artık daha fazla kalamazdı. Gözyaşlarının neden aktığını bilmeden merdivenlerden koşmaya başladı. Ses çıkmasın diye elinde tuttuğu ayakkabılarına sıkı sıkı sarılırken sanki tek kurtuluşu onlar gibiydi.

Kendini gecenin karanlığına ve limanın monoton ritmine atarken bulanıklaşan görüşünü netleştirmeye çalıştı. Barut'a ait olduğunu bildiği ince kazağın kollarıyla gözyaşlarını sildi.

Mustafa sonunda dayanamamış, Enis'i tuttuğu gibi kendinden on metre öteye fırlatmıştı.

"Bela mı arıyorsun oğlum akşam akşam? Git kamarana, zıbar."

Enis tehlikenin geçmesiyle son derece memnun bir şekilde yerinden kalktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi üstünü başını temizledi.

"Bu saatte tavuklar yatar. Hadi sana iyi geceler Barut."

Mustafa sallanarak merdivenlere giden adama bakarken dişlerini sıktı. Şeytan diyordu vur kıçına tekmeyi, salla denizden aşağıya!

"Seni bu sarhoşlukla dışarı salmazlar. Yorulacaksın."

"Olsun. En azından ayaklarım açılır."

Mustafa sinirle, "Ne halin varsa gör, çocuk bakıcılığı yapıyoruz anasını satayım," diye mırıldandı ve tek harekette ayağa fırladı. Merdivenleri inen adama dönüp bakmadan yaşam mahalline doğru yürüdü. Açıkçası bu herif gitse ve bir daha dönmese kayıp ilanı bile vermezdi. *Gebersindi it!*

Leyla saklandığı yerden derin derin soluklar alıp etrafı kolaçan ediyordu. Bir fırsatını bulup Enis gelmeden kaçmalıydı. Ve aradığı fırsat ayağına gelmişti. Kontrol turnikelerinin oraya gelen bir grup kadın ve erkek ingi-

lizce bir şeyler konuşuyorlardı. Belli ki liman görevlilerini bir şeye ikna etmeye çalışıyorlardı.

Çat pat anladığı kadarıyla adamlar Rus gemicilerdi ve zil zurna sarhoştular. Bu yüzden de gemilerine kadın getirmişlerdi. Leyla bu fırsatı kaçıramazdı ve kaçırmamak için de birkaç adım atarak boşluğa doğru ilerledi.

Ama tam o anda dondu kaldı.

Liman ışığının aydınlattığı Rus gemici diğerlerinden ayrılmıştı. Sağ yanağını boydan boya ikiye bölen yara izi kristal bir çizgi gibi parlıyordu. Bedeni sarhoş gibi sallansa da gözleri bir atmaca gibi karanlık limanı ve limana yanaşmış duran iki Türk, bir Rus gemisini süzüyordu. Leyla'yı ise o an donduran o adamın tanıdık simasıydı.

Leyla biliyordu ki bu adamın sağ boşluğunda taze bir yara izi daha vardı. Kendi elleriyle açtığı...

Kapatıldığı bodrumun kapısından günde üç öğün yemek sokan adamdı bu. Kaçarken bıçaklamak zorunda kaldığı adam... Amcasının sadık köpeği... Amcasının emniyeti açılmış tabancası... Her an patlamaya, öldürmeye, yok etmeye hazır uşağı.

Onu bulmuşlardı.

İçini dağlayan korkuyla LODOS'a baktı. Geri gitse Mustafa'ya yakalanacaktı, ileri gitse amcasının adamının kucağına düşecekti. Bunca çektikleri de tamamen boşa çıkacaktı.

Karanlık bölgeye doğru geri geri gitmeye başladı. Bu adamlar İtalya'ya kadar onu takip edebilmişse, yol iz bilmediği bir memlekette yakalanması sadece an meselesi olurdu. Kaçamazdı. Ama gemiye de dönemezdi. Mustafa onu Türkiye'ye döndükleri an teslim edecekti. Leyla, çıplak ayaklarına batan taşlara aldırmadan geri gitmeye devam etti. Ne yapacağını bilseydi keşke...

Mustafa, baş altına gitmeyeceğine dair kendine söz vermiş olabilirdi ama bu Cesur Fare hakkında bilgi almasına engel değildi. O sebeple de Süt Oğlan'ı bulmak için mürettebat salonuna doğru yürümeye başladı. Ama yolu daha yarılamamıştı ki karşısına asık suratlı bir Tayfun çıktı.

"İyi akşamlar Aksak."

"Sağa da..."

Mustafa ona hiç yüz vermeden geçip giden adamın önüne dikildi.

"Hayırdır? Bu ne surat?"

"Sağa ne suratumdan! İşum var?"

Mustafa artık dayanamıyordu.

"Lan, yeni gelinler gibi naz yapıp durma bana! Zaten canım burnumda. Ne sıçtı suratına söyle!"

İşte Aksak Tayfun'un yürek yemişliği buraya kadardı. Korkuyla yerinden sıçradı ama diyeceklerinden de geri durmadı.

"Kim sıçacak, sen sıçtun. O kız yanluz kalmaktan, kitlenmekten korkayi. Kim bilur başına ne geldi de korkayı. Ama sen ne ettun? Kızi kitledun."

"Aksak sabrımı taşırma. O bir kaçak!"

"He... El kada bi kaçak. Korkarum seni gelur vurur, he mi?"

Mustafa'nın iyice kararan gözleri Aksak Tayfun'un o gece kesin rüyalarına girecekti.

Korkuyla yutkundu ve şansını zorlamamak için sesinin tonunu yumuşattı.

"Etma kurban olayim Barut Reis. Sen merhametli adamsun. Bari bırak yanında kalayim yavrinun."

Mustafa sıkıntıyla içini çekti. Kızın bir şeylerden korktuğunu o da biliyordu ama korktuğu şeyin kilitlenmek değil, Barut Reis olduğuna emindi. Ama yine de ses etmedi. Yorulmuştu.

Sıkıntıyla nefes çekerek, "Tamam, kal yanında," dedi ve Aksak Tayfun'un bunu bekliyormuş gibi hızla koşturmasını izledi. Ama son anda aklına gelenle arkasından kükredi.

"Ama kıza bir metreden fazla yaklaşmak yok."

Aksak Tayfun'un sesi çınladı.

"Oldi. Ölçerum."

Enis, kontrol turnikelerinin yanına geldiğinde ortamı sakin gördü. Ağır adımlarla adamların dikkatini çekmeden gümrük kulübesinin arkasına doğru döndü ve döndüğü anda da durdu.

Hızla etrafına baktı ama görünürde görevlilerden başka kimse yoktu. Kızın bir yolunu bulup kaçtığını düşünse de buna emin olamadı. Sinirlenmeye başlamıştı. Ve bir kere daha öğrenmişti ki kimseye acımayacaksın.

Gömleğinin içine sakladığı dosya tenine yapışmıştı ama bunu umursamadı. Önce kendi dışarı çıkmalıydı. Kıza şans vermişti ve değerlendirip değerlendirmemek tamamen ona kalıyordu.

Turnikelere doğru yaklaştı.

"Buona sera, signori. (İyi akşamlar beyler)"

"Buona sera. İl documento?(İyi akşamlar. Belgeniz?)"

Gözleriyle etrafı çaktırmadan kolaçan ederken arka cebinden izin kâğıdını çıkartan Enis, turnikelerden geçerken son bir umut deyip durdu. Ama görünürde ne kız

vardı, ne kızdan haber. Ortalık bu kadar sakinse demek ki kız görünmeden kaçmayı başarmıştı.

Liman görevlisinin ona uzattığı izin kâğıdını alıp başıyla selam veren Enis, artık olan oldu deyip, İtalya'nın karanlığına doğru yola koyuldu. Şimdi sırada ona lazım olan kişiyi bulmak vardı.

Leyla yine bir dejavu yaşıyordu. Yine karanlık bir liman ve yine bir sürü konteynır. Bir yandan kulaklarında amcasının sesi, diğer yanda da Mustafa'nın 'karım' diye gürleyen sesi...

Bir yanda amcasının köpeğinin korkutucu yüzü, diğer yanda Mustafa'nın korkunç olduğunu sandığı yüzü...

Önünde uzanan boşluğa baktı ve içi titredi. Bu limandan çıkışı yoktu. Çıksa da artık özgür kalacağına olan inancı yok olmuştu. Bir kere daha geri döndü ve LODOS'un karanlıklar içindeki siluetine baktı. Acaba Barut uyumuş muydu?

Derken başının üstünde işittiği sesle yukarı baktı ve tam o anda ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün hemen altından, üstüne doğru düşen vinç makarasını gördü. O kısa anda bedeni kaçmak için çırpınsa da ayakları yere kilitlenmişti ve son anda kendini sağa atarken sol kulağının hemen üstünü sıyırıp geçen makara ayaklarının birkaç santim ötesine düştü.

Bedeni yavaşça ağırlaşmaya başladığında ise içinde sessiz bir çığlık yükseldi. "Bayılamam..."

Ama çok geç olmuştu. Makaranın üstüne düştüğünü de, sol kulağının üstünden yanağına doğru akan sıcaklığı da hissetmedi. Bir de yanağındaki nemli taş zemini...

"Ne demek yok!"

Tayfun öylesine telaşlıydı ki amaçsızca sağa sola koşturmaya başladığının farkında bile değildi.

"Yok işte Reis, yok! Süt Oğlan kapıyı kilitlediğine yeminler etti. Kız yok."

Mustafa deliye döndü. Süt Oğlan'ı elbette gebertecekti ama önce o Cesur Fare'yi bulup zincirleyecekti. Öfkeli sesiyle koca gemiyi inletti.

"Mürettebat!"

"Barut Reis, hayırdır?"

Mustafa sinirini nereden çıkartacağını bilemez şekilde Fatih'e döndü.

"Kaçak kayıp."

"Süt Oğlan'a sordunuz mu?"

Soruyu Tayfun cevapladı.

"Sordum ama garibum bi'şe bilmeyi. Kendini kapadi helâya, Barut Reis onu öldürecek diye tir tir titreyi."

"Titresin! Öldürcem zaten ama zamanı var," diyen Mustafa, burnundan soluyarak Fatih'e döndü.

"Mürettebatı topla. Tüm gemi aransın. Ben de limana bakacağım."

Fatih başını sallarken devam etti. "Kaptanlara haber gitmesin. Önce kızı bulup şu işten bir sıyrılalım."

Kızın aptal korkusu yüzünden başına bir şey gelmesinden endişeleniyordu. Onun gibi saf bir kız, bilmediği bir ülkede başına kaç bela açardı, haberi yok muydu? Üstelik liman görevlilerinden kaçması da imkânsızdı. Eğer burada yakalanırsa onu değil Barut Reis, Solmaz Kaptan bile kurtaramazdı.

Mustafa kendini güverteye atıp merdivenlere doğru koştururken gözü Enis ile kavga ettiği zemine takıldı. O anda da sinirden ölecek hale geldi.

Şerefsiz herif onu oyalarken mi kız kaçmıştı? Zaten ikisinin aynı anda gemiye gelişi şüphelenmesi için yeterken, kızın onun kıyafetleriyle yakalanması her şeyi apaçık ortaya koyuyordu ve o da mal gibi bu ihtimali hemen aklından atmıştı.

"Aklını siksinler Mustafa!"

Merdivenlerden koşar adım fırladı ve liman görevlilerinin olduğu tarafa doğru gitti.

"Facilevenire, signori. (Kolay gelsin, beyler.)"

Görevliler başlarını sallarken Mustafa sakin görünmeye çalıştı. Adamların yüzünde telaşlı bir hava yoktu. Bir kaçak bulunduğuna dair bir hareketlilik de yoktu. Ortalık gayet sakindi. Sadece görebildiği kadarıyla güvenli alanın dışında birkaç sarhoş gemici, yanlarındaki kadınlarla oynaşıyordu.

Mustafa sakin kalmaya çalışarak adamlara döndü.

"Ciò è statofatto da un marinaiodinome Enis sera? (Bu akşam Enis adlı bir gemici çıkış yaptı mı?)"

Soru üstüne görevli önündeki kâğıdı incelemeye başladı. Mustafa ise çaktırmadan etrafı gözlüyordu. Sağa sola koşturan birkaç liman görevlisinden başka bir hareketlilik yoktu.

Görevli başını kaldırdı.

"Si. Mezz'oraprimauscita.(Evet. Yarım saat önce çıktı.)"

"Era solo uno? (Tek miydi?)"

Adam bir kere daha kâğıda baktıktan sonra başını salladı.

"Si.(Evet.)"

Mustafa aldığı haberle biraz rahatlasa da hâlâ aklındaki kuşkularla boğuşuyordu.

Turnikelerden uzaklaşıp sağını solunu kontrol ederken limanın sote yerlerini daha fazla inceledi. Kalabalığın dışında saklanıyor olmalıydı Cesur Fare... Derken gözü gümrük kulübesinin olduğu yere takıldı ve kulübe ile turnike arasında, gözden kaçan ufak boşluğa odaklandı.

Gümrük görevlilerinin giriş çıkış yaptığı, gündüz daha ciddi kontrol edilen nokta, gece sadece dışarıdan kontrol ediliyordu ve eğer görevlilerin dikkati dağıtılırsa kaçmak için ideal bir kör nokta olarak görünüyordu.

İçindeki kuşkuyla o tarafa doğru yürümeye başladı. Tam kulübenin arka tarafına geçmiş, o açıklığa doğru ilerleyecekti ki ayağına takılan kirlenmiş convers ayakkabıyı gördü. Bu ayakkabıyı tanımıştı ve o anda içini kaplayan sıkıntıyla küfür etti.

"Siktir..."

Kız onun kadar zekiydi ve oradan kaçmıştı. Ama bu aklı o kıza biri vermiş olmalıydı.

'Elbette ya,' diye düşündü. Enis adamları oyalamış, turnikelerden çıkmış, kız da bu kör noktadan kaçmıştı. O yüzden adamlar o şerefsizin tek çıktığını söylemişti.

Aklına gelenle gemiye doğru gitmek için döndü. Çıkış iznini alıp dışarı çıkmalıydı.

Ama tam döndüğü sırada ileride duran bir karaltı dikkatini çekti. Birkaç adım daha yaklaşınca, beyaz beton zemin üstündeki koyu kıyafetli bedeni gördü.

Yaklaşmasına gerek yoktu. Orada yatan kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Aklına anlık doluşan deli sorularla boğuştu.

Enis'le kaçmamış mıydı? Herif kızı burada bırakıp git-

miş miydi? Ve kız neden yerde yatıyordu?

Son soru nefesinin kesilmesine sebep oldu ve hızla kızın olduğu tarafa doğru ilerledi.

İyice yaklaştığında yerde yatanın Cesur Fare olduğuna emin oldu. Sağ tarafının üstünde yatan kızın yüzünü ince bir şekilde ikiye ayıran kanı gördü. Aynı anda kızın üstünde yattığı vinç makarasını görünce de artık delirdi ve "Hassiktir!" diye tıslayıp tek dizinin üstüne çöktü.

Elini hızla saçlarını sıkı sıkı saklayan bereye götürüp çektiğinde, yün berenin kandan ağırlaştığını fark etti. Başını yukarı kaldırıp makaranın koptuğu vince bakınca az da olsa rahatladı. Yükseklik çok değildi ama yarım metreden bile olsa makaranın ağırlığı bir insanı öldürmek için yeter de artardı bile.

Korkuyla titreyip kıza uzandı. Şah damarını kontrol ettiğinde yumuşak bir ritimle atan nabzı fark etti ve rahatlaması ikiye katlandı.

Tek hamlede kolunun birini kızın bacaklarının altına, diğerini de sırtına dolayıp kızı kucağına aldı. Turnikede duran görevlilere yakalanmamak için yolunu uzatırken dişlerinin arasından homurdandı.

"Kadın milleti bir kere söz dinlese ya..."

Kucağındaki hafif bedenin titrediğini fark edince farkında olmadan kızın bedenini iyice kendine çekti. Hele de o anda kızın sayıklamasını duyunca...

"Barut..."

Mustafa'nın adımları şaştı. Kızın dudaklarından dökülen lakabı çok kısa bir an sinirini zıplattı.

Barut değildi. Mustafa'ydı onun adı...

Ve bu anlık gelen düşünceyi hızla aklından uzaklaştırdı. Ona sadece ailesi adıyla sesleniyordu. Ve bunları düşünecek zaman değildi.

Bu kızın bir an önce sağlık kontrolünden geçmesi lazımdı. Adımlarını hızlandırdı.

Merdivenlerden çıktığında bir gemi dolusu mürettebatı güvertede buldu. Hepsinin gözlerinde merak ve telaş varken tek tek cevap vermekle uğraşmadı.

Tayfun telaşla Mustafa'nın yanına koşturdu.

"İyi mi? Ne ettun kıza? Uyyyy, kan mi o?"

Mustafa sakin kalmak zorundaydı. Dişlerinin arasından hırladı.

"Henüz bir şey yapmadım kıza," dedikten sonra sesini yükseltti.

"Sağlıkçıyı kamarama getirin."

Cümlesini adımlarını yavaşlatmadan kurmuştu.

Bu kıza Türkiye'ye dönene kadar rahat yüzü yoktu. Gözünün önünden ayrılmayacaktı. Madem ona verilen şansı iyi değerlendirmemişti, bundan sonra o çok korktuğu Barut Reis'le burun buruna yaşayacaktı ve tutsak nasıl olunurmuş görecekti.

Eee, boşa dememişlerdi. Etme bulma dünyası.

Üstelik kızı baş altından çıkartan biri vardı. O kapıyı birileri açmıştı ve o kişiyi bulduğunda anasından emdiği sütü, kulaklarından çıkartacaktı. Burundan çıkartmak bile az gelirdi.

Yastığının üstüne yayılan ateş rengi saçlar, kirden ve kandan iyice keçeleşmişti. Gemideki sağlık personeli kontrollerini yapıp, kızın çok şanslı olduğunu söyledikten sonra kamaradan çıkmıştı ve Mustafa ondan bir açıklama bekleyen Tayfun ile Fatih'i birkaç dakikadır görmezden geliyordu.

Yerde ölümcül bir silah gibi duran vinç makarasının görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü. Bu salak kızın gerçekten şansı vardı. Yoksa o vinç beyninden girer, topuklarından çıkardı.

"Nerede buldun kızı?"

Fatih'in sorusuna cevap verirken gözlerini kızdan çekmedi.

"Gümrüğün arkasındaki vinçlerin orada..."

"Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi? Kızı teslim edecek miyiz?"

Mustafa sıkıntıyla nefes çekerken, kanlı parmaklarını saçlarından geçirdi ve yüzünü buruşturarak eline baktı.

"Hayır. Planımızda bir değişiklik yok," diyen Mustafa alnını ovalayarak yorgun bir şekilde devam etti. "Önce duş almam lazım. Sonra da o Süt Oğlan karşıma gelecek. Ha, bir de Enis denilen herif gemiye döndüğü an bana getirin."

Fatih'in kaşı anında çatıldı.

"Tiryaki'yle alakası mı var diyorsun?"

"Bilmiyorum Korsan. Ama fazla tesadüf olan şeyler var."

Dolabına doğru yürüyüp kapağını açarken devam etti.

"Ben duştayken sen burada kal Aksak. Sonra da bu Cesur Fare kendine geldiğinde ne boklar yemiş öğreniriz."

Mustafa kıza bir kere daha bakıp kamarasından çıktı.

Mustafa'nın arkasından ranzaya doğru yanaşan Tayfun, kapıdan çıkmak üzere olan Fatih'i konuşmasıyla durdurdu.

"El kada kızdan ne isteyi bu uşak anlamadum."

Fatih'ten cevap beklememişti aslında. İşte bu yüzden aldığı cevaba bir hayli şaşırmıştı.

"Onu koruyamazsa, ciğerlerinin sikileceğini biliyor."

Enis elinde tuttuğu telefonu resmen ağzının içine kadar sokup bağırdı.

"Ne demek lan bulamadım! Ne demek! Hani elinle koymuş gibi bulacağın bir yerdeydi?"

Öylesine delirmişti ki karşıdakinin verdiği cevap sakinleştirmek yerine iyice gözlerini kararttı.

"Ben aylardır bu işin peşindeyim. Bu mu lan alacağım cevap?"

Karşı tarafın cevabını yarıda kesip sanki mümkünmüş gibi daha fazla kükredi.

"Siktirin lan hepiniz! Topunuzun sülalesini sikeyim!"

Hırsla kapadığı telefonu, ona korkmuş gözlerle bakan kadının eline tutuşturdu. Gerçeklikten çok uzak bir gülümsemeyle bakarken, "Graziesignora, (Teşekkür ederim bayan)" dedi ve telefonu alır almaz kaçan kadına bakmadan limanın yolunu tuttu.

Başka çaresi yoktu. Bu işkenceye bir süre daha katlanmak zorundaydı. Kendi endişesi içinde öylesine boğulmuştu ki liman güvenliğinden geçene kadar aklına Leyla gelmedi. O anda yüzünü hafifçe buruşturdu. "Ne oldu acaba kıza?" diye düşündü.

En iyisi gemiye dönüp durumu kontrol etmekti. Eğer kız gemide değilse, el mecbur az önce kükrediği herifi kızı bulması için bağlantılarını kullanmasına ikna edecekti. En azından kızın emniyetini sağlarsa vicdanı biraz rahatlardı. Her ne kadar kız onsuz kaçmayı göze almış olsa bile...

Kamarasına giren Mustafa, ıslak saçlarından ensesine doğru akan sulara aldırmadan yatağa doğru yaklaştı.

Bakışlarıyla Tayfun'a çıkmasını işaret etti ve Tayfun'un kalktığı sandalyeye çöktü. İyice beyazlamış yüzü, morarmaya yüz tutmuş dudakları incelerken kaşları çatıldı. Kapanan kapıyı bile duymamıştı.

Bu kız ölebilirdi. Onu salmamış, bağlamış, kilitlemişti ama koruyamamıştı. Ve biliyordu ki eğer bu kız ölseydi bir daha hiç kimse Mustafa'yı toparlayamazdı. Aynı yükü bir kere daha kaldıramazdı. Bir kere daha koruyamayacağı kişinin sorumluluğunu almanın yükünü taşıyamazdı.

Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü avuçlarının içine aldı. Dağılmak üzereydi ve tam o anda kızın fısıltıyla bir şeyler söylediğini duydu.

"Bağlama beni..."

Kıza biraz daha yaklaştığında söylediklerini daha net anladı.

"Kilitleme beni..."

Yarım yamalak dönen dilin söylediği kırık cümleler içine işlemişti. Bir kaçak olmasına rağmen ona fazla iyi davranmıştı ama bu bile şu anda çaresiz şekilde yatan kızın, onda uyandırdığı pişmanlık duygusunu kapatamıyordu. Hele kız konuşmaya devam ederken...

"Barut... Gitme... Korkuyorum..."

Kalkmak istedi, kalkamadı. Kaçmak istedi, kaçamadı. Tek yapabildiği kirden görünmeyen zayıf yüze elini değdirmek oldu. Avucunu kızın yanağına bastırırken mırıldandı.

"Gitmiyorum..."

O sırada hafifçe açılan gözler, Mustafa'nın gözlerini buldu. Morarmış dudaklar hafifçe yana kaydı. Gülümsemek istediği çok belliydi.

"Senden korkmuyorum..."

Son duyduğuyla içindeki öküzün kanat açtığını his-

seden Mustafa tüm soru işaretlerine rağmen hafifçe gülümsedi.

Belki de uzun zamandır ilk defa gemisinin sefere çıkışına eşlik etmeden gülüyordu.

Solmaz Kaptan'ın kamarasının önünde dururken aklını hâlâ o Cesur Fare meşgul ediyordu. Hiç bilmediği bir ülkede her şeyi göze alarak kaçmaya kalkışması fazlasıyla düşündürücüydü. Kızın anlatamadığı olayların, düşünülenin çok üstünde tehlike içeriyor olma fikri yumruklarını sıkmasına sebep oldu. Nasıl bir tehlikeden kaçmış olabilirdi ki bu kız? Koruyanı, merak edeni, onun için dua edeni yok muydu?

Arkasından gelen adım sesleriyle düşüncelerini rafa kaldırdı. Aksak Tayfun'a ait olduğu belli olan yürüyüşe doğru yavaşça döndü.

"Günaydun Barut Reis."

"Sana da günaydın Aksak. Hayırdır, barıştık mı?"

"He... Zavalli kızi kitlemeduğun için baruştuk," diyen Tayfun, sesini biraz daha alçaltarak devam etti.

"Tiryaki gece gemiye dönmüş. Kız da uyandi. Ne yapalum?"

Mustafa kaşlarını hafifçe çatarak boğazını temizledi.

"Kızın kahvaltısını götür, bizimkileri topla. Ben de Kaptan'la konuşup geliyorum."

Tayfun hafif bir baş selamı verip arkasını dönerken, Mustafa da Kaptan'ın kapısını çaldı.

Elindeki kahve fincanını hafif hafif sallayan Murat, gözlerine giren güneş ışığına düşmanıymış gibi baktı ve baktığı anda da pişman oldu. Akşamdan kalma kafasına

o düşman üç boy büyük gelmişti. İnleyerek gözlerini geri kıstığında Bora'nın kıkırtısını duydu.

"Lan sırıtma, Süt Oğlan falan dinlemem, anandan emdiğin sütü burnundan getiririm. Barut Reis seni yağlı urgan üstünde horon teptirecek, sen de bir rahatlık, bir gevşeklik..."

O an Bora'nın içine çektiği hızlı nefes ona kâbusunu hatırlatmıştı, belliydi.

"Ya abi sen de ikide bir hatırlatıp durmasana şunu. Kızın kapısını kapattığıma eminim ben."

"He, zaten kız da istediği zaman sıvılaşıp katılaşabiliyor tabi... Sızıvermiştir kapının altından."

"Yok, sızmamıştır da... Acaba diyorum gerçekten Tiryaki çıkartmış olabilir mi kızı?"

Murat kahvesindeki son yudumu içip fincanı bırakırken homurdandı.

"O adamdan her şey beklenir ama neden kızın kapısını açıp gitsin. Kızı kaçırsa anlarım da... Dediğin gibi kızdan önce limandan çıktıysa bir anlamı yok." Sonra gözlerini kısıp kuşkulu kuşkulu Bora'ya baktı.

"Lan Süt Oğlan, acaba kapıyı sen açık unutmuş olabilir misin cidden?"

Bora bu sefer ciddi ciddi düşünmeye başladı.

"Ben de şimdi kendimden şüphelenmeye başladım abi. Acaba gerçekten kızı ben kaçırmış olabilir miyim?"

"Senden beklenir."

"Beklenir değil mi?" diyen Bora, etekleri tutuşmuş gibi dövünmeye başlayarak devam etti. "Şimdi yandım işte. Barut Reis beni topun ucuna koyacak."

Murat bu çocuğun şapşallığına sırıtarak ayağa kalktı.

"Ucunda kalsan iyi valla oğlum... Bence fitilin de ateşlenecek."

"Deme yaa..."

"Valla dedim bile."

Saf olmak güzel bir şeydi işte. Murat karşısında duran çocuğun endişeli bakışlarına daha fazla dayanamayıp saçlarını karıştırırken vicdanının sesine uyarak Bora'yı rahatlatmaya çalıştı.

"Korkma lan süt. Fırlatıldığın yerden toplarım ben seni."

Ve elbette bu rahatlatma çabası Bora'ya şiddetli bir karın ağrısıyla geri dönmüştü.

Tayfun'un telaşla mürettebat salonuna girmesi de tam bu âna denk geldi.

"Kız uyandi, Barut hepumuzi kamarasında bekleyi."

Bora'ya vurulan son darbe işte buydu.

"Öldüm ben. Bittim ben. Mezar taşıma yazın. Gencecikti, gül dalıydı..."

Murat keyifle Bora'nın sözünü tamamladı.

"Koklanamadan öte dünyaya yollandı."

"Ula zevzekluk yapma. Tiryaki denen adam nereyedu? Oni da çağırun, oyalanmayun, hayde."

Murat telaşla Tayfun'un önünü kesti.

"Ben niye geliyorum Aksak abi ya, dün gece burada yoktum bile..."

"Ben oni buni anlamam. Barut zaten fitil almaya hevesli, bizumkileri topla dediyse bitmiştur. Korsan'i da çağurun."

Tayfun'un arkasından sıkı bir küfür sallayan Murat kalktığı sandalyeye öfkeyle bir tekme attı.

"Kızın kapısını açık bırakan sen, Barut'u sarhoş ayağına oyalayan Tiryaki, sorguya giden ben. Ne kadermiş arkadaş..."

Bora'nın buna söyleyecek tek lafı yoktu. Başı önde,

olacaklara razı bir şekilde mutfağa doğru yola koyuldu. Suç ondaysa hak ettiğini yaşayacaktı işte. Elden bir şey gelmiyordu. Hele söz konusu Barut Reis ise elden gelen öğün kesmiyordu.

İçli bir nefesten sonra on dokuz senelik hayatını bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirerek Tiryaki'yi bulmak için yoluna devam etti.

Kaptan'ın kamarasından çıkan Mustafa, yük boşaltım saatine kadar kamarasındaki sorunu çözmeye çalışacaktı.

Solmaz Kaptan'la yaptığı görüşme sonunda ilk planlarına sadık kalma kararı almışlardı. Kızın kaçtığı için ne kadar korktuğunu ve yaralı olduğunu öğrenen Solmaz Kaptan, Mustafa'nın teklifini ikiletmemişti bile. Sonuçta bu küçük fare, bir yerde onlara emanet gibiydi. Her ne kadar o emanet farenin sakladığı şeyler olduğunu bilse de, kızı yabancı bir ülkede yetkililere teslim etmeye Mustafa'nın içi elvermemişti.

Bu düşüncelerle kamarasına kadar yürüdü ve kapısının önünde bekleyen dörtlüyü gördüğünde kaşlarını çattı.

"N'apıyosunuz lan burada?"

Murat hızla söze atladı.

"Hah! Ben de işte aynen bunu söylüyordum Reis. Benim bir alakam yokken burada ne işim var diyordum. Sonuçta dün gece yoktum ve..."

"Ve gece yarısını bilmem kaç geçerken gemiye girdin. Bunun hesabını da vereceksin Filinta," diyerek Murat'ın sözünü kesti.

Murat, *'Kızı bırakmak zor oldu be Reis,'* diyemeyeceğine göre, çaresizce başını önüne eğdi.

Mustafa, Murat'ın haline içten içe gülerken dışından ateş etmeye devam etti.

"Kapının önüne imamesi eksik tespih gibi niye dizildiniz diye sormuştum."

"İçeri girsek kafamıza sıkmayacağın ne malum Reis? Malum, imame sen oluyorsun bu durumda."

Fatih'in yerinde tespiti Mustafa'yı hiç endişeye düşürmemişti. Haklıydı. Kızın yanına ellerini kollarını sallayarak giremezlerdi.

"Uzatmayın. Yürüyün bakalım. Aksak, Tiryaki nerede?"

Süt Oğlan, tek kelime etmeden usul usul Tayfun'un arkasına saklanırken Mustafa bunu görmezden geldi. O direkt bakışlarını Aksak'a yöneltmişti ki korkudan bayılan bir Süt Oğlan'la uğraşmasın.

Tayfun da mesajı alıp bedenini Süt Oğlan'a siper ederek cevap verdi.

"Süt Oğlan oğa bakti ama adam kahvaltı içun hazurluk yapayimiş. Bitince gelecekmiş."

"Başlarım onun kahvaltısına," diyen Mustafa sinirle kapıyı açtı ve içeri girdiği anda da diğer adamları kamarasına çağırdığına pişman oldu.

Yastığı yükseltip sırtını yatağın başına yaslayan kızın, elleri önünde beklediğini görünce içini çekti.

O kirin pasın içinde bile ışıldayan yüzü ondan başka kimse görmese ya... Yorganın ucundan görünen ayak parmaklarını saklasa ya... Ya da kendi kazağının saklayamadığı vücudu, kendi bedeniyle örtse mi?

Ama bu düşüncelerin hepsi öfkesinin altından sadece kısacık bir an baş kaldırabilmişti. Bu konular, üstünde

düşünmeye değmeyecek konulardı. Bu düşünceler sadece kızın savunmasız duruşunun onda bıraktığı etkiydi. O sebeple gözlerine umutla bakan kıza, çatık kaşlarının altındaki koyu kahve gözleriyle karşılık verdi.

Ama Leyla'nın bu kadar sessiz bir karşılamayla tatmin olacak ruh hali yoktu.

Mustafa'nın korkunç bakışlarını hiç iplemeden Tayfun'a çemkirdi.

"Aşk olsun Aksak abi ya! Niye beni yalnız bırakıyorsun ki?"

"Oy abisinun bali... Bizum hergeleleri toplamak içun gittum. Bi'şey mi oldi? Bi'şey mi lazim? İyi misun?"

Tayfun'un sözünü arka tarafta duran Murat'ın serseri sesi kesti.

"Anan nasidu, baban nasidu, halan nasidu..."

Murat'ın sözünü ise bu şebekliğe kıkırdayan Leyla'nın yüzüne kısa bir an baktıktan sonra kükreyen Mustafa'nın sesi...

"Kesin lan! Geçin içeri."

Leyla anında kıkırdamasını kesip oturduğu yatağa iyice sindi.

Bora ve Murat tırsarak kamaraya girerken Fatih bakışlarını yerden kaldırmadan, sert adımlarla içeri süzülmüştü bile. Gerçekten burada ne işleri vardı?

Mustafa tam bir komutan edasıyla herkesi süzdü ve Leyla'ya döndü.

"Söyle! Hangisi açtı kapıyı?"

Leyla elbette bu soruyu bekliyordu. O yüzden hiç şaşırmadan bir Bora'ya bir diğerlerine baktı. Bunlar yapmadı dese, kimin yaptığına emin olmuş olacaktı ve bu da devamında başka soruları getirecekti. Yalan söylese onu da beceremeyeceğini biliyordu. Üstelik yalan söylemeyeceğine dair annesine sözü vardı. Ne olursa olsun.

O da yalana gerek kalmaması için dua ederek, kıvırabildiği yere kadar kıvırmaya karar verdi. Belki Barut sonunda pes eder ve sonuca bakardı. En nihayetinde gemiden kaçamamıştı, öyle değil mi?

Omuzlarını silkti.

"Hatırlamıyorum."

"Ne?"

Hah! Barut Reis'in devreler daha şimdiden yanmaya başladıysa bu işten kolay yırtacaktı. Gözlerini kocaman açıp elini başındaki yaraya götürerek cevap verdi.

"Şimdi kafama makara vurdu ya... Sence hafızamı kaybetmiş olabilir miyim?"

Mustafa karşısındaki bu sevimli surata gülmemek için direnirken, yine çatık kaşlarının arkasına sığındı.

"Türk filmi çevirmiyoruz Cesur Fare."

"Hımmm... E, o zaman benim bu hatırlamama olayımı ne yapacağız?"

Mustafa biraz daha şiddetini arttırarak yatağa doğru bir adım attı.

"Sana zorla hatırlatmamı istemiyorsan ötmen lazım."

"Hatırlasam öterdim. Hatırlamıyorum ama... Aaa, bak aklıma ne geldi. Acaba ben erken mi bunadım?"

Arkada duranların hızlanan soluklarından anladığına göre hepsi kahkahalarını zor zapt ediyordu. Aslında Mustafa da benzer durumdaydı ama bu yine de ona geri adım attırmadı.

"Yok. Bence sen erken öttün. Erken öten horozların da akıbetini biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem... Benim hiç evcil horozum olmadı ki..."

İşte şimdi Mustafa'nın devreler yanmaya başlamıştı. Düşünceli bir ifadeyle kıza baktı, baktı, baktı... Son derece anlayışlı ve sakin bir sesle sordu.

"Sen yine mi korktun?"

Leyla gözlerini hızla birkaç kere açıp kapadıktan sonra son derece doğal cevap verdi.

"Yooo..."

"E, o zaman niye saçmalayisun kızum!"

Mustafa öyle bir kükremişti ki kamarasının duvarları birkaç santim dışa doğru genişlemiş bile olabilirdi.

Ama Leyla buna rağmen dimdik ayaktaydı işte. Üstelik bu adam bazen böyle Karadeniz şivesi ile konuşunca da ayrı bir sevimli oluyordu ya neyse...

Konunun bununla alakası olmadığını düşündü ve koca Korsan'ı bile yerinden zıplatan kükremeye omzunu silkerek cevap verdi.

"Aslında bu korku saçmalaması değil, bu kıvırma saçmalaması."

Hızla gözlerini açıp kapama sırası Mustafa'ya geçmişti.

"Ne?"

Enis, tam da Leyla telaşlı açıklamasına başladığı sırada kapıya gelmişti ve dudaklarında oluşan sırıtmayla konuşmayı dinledi. Bu kızın karşısında Barut denilen adamın hiç şansı yoktu.

"Ooo... Sen ne'lemeye başladığına göre, ben hemen açıklayayım. Büyük ihtimalle ben beni oradan çıkaranı biliyorum ama sana söylemeyeceğim, çünkü adam bir iyilik yapmış, nankörlük etmek ayıp olur. Sen de ısrar üstüne ısrar falan... Olmuyor bak. Beni zor durumda bırakıyorsun. En iyisi ne sen soooor, ne ben söyleyeyim... Eee, daha daha nasılız inşallah..."

"Hamd olsun abisunun bali, sen nasisun?"

"Şükür valla Aksak abim..."

Derken Mustafa nasıl bir günah işlemiş olduğunu düşündü. Bunları hak edecek ne yapmış olabilirdi?

Fatih, Mustafa'nın gerçekten delirdiğini fark edince, Tayfun'u ayağıyla dürtüp susturdu.

"Aksak, kapa gaganı abi."

"Haklısun..."

Leyla tam, "Baskı yok ama..." diyecek olmuştu ki burnunun ucuna giren Mustafa'nın kükremesi saçlarını savurunca sustu.

"Cesur Fare! Derhal saçmalamayı kesip seni kimin çıkardığını söylüyorsun!"

Bu öylesine güçlü bir bağırtıydı ki Süt Oğlan yerinden zıpladı. Büyük ihtimalle Filinta haklıydı ve kapıyı o açık unutmuştu. Eh, korkunun ecele faydası da yoktu. Üstelik itirafçı affı denilen bir şey vardı, değil mi?

Ürkerek bir şeyler geveledi.

"Eee, Barut Reis. Sanırım ben kapıyı şey etmiş olabilirim, şey ettiğimi de şey etmeyince, sanırım sonra da şey edemeyince..."

Bu sefer Mustafa dönüp ona doğru esti.

"Lan, şeyine başlatma! Adam gibi anlat."

Bora son nefesini yutkunan bir fani gibi tek avazda meramını açıkladı.

"Kapıyı ben açık unutmuş olabilirim diyorum."

Mustafa'nın öfkeden kanat açan burnunu gören Tayfun telaşla öne atıldı. Süt Oğlan bu öfkenin karşısında dayanamazdı. Yazıktı el kadar çocuğa.

"Ula tamam! İtiraf edeyirum, ben açtum kapiyi."

"Ne?"

Fatih sıkıntıyla başını sallayıp duvara yaslanırken, Murat'ın kaşlar hayretle havaya kalktı.

"Abi o zaman niye hepimizi buraya topladın?"

Leyla ise Tayfun'a diktiği kızgın bakışlarının arasından söze karıştı.

"Çünkü kapıyı o açmadı."

Mustafa akıllıya muhtaçtı. Bu delilerin arasında kaldığı sürece de daha çok muhtaç kalacak gibi görünüyordu.

Murat ve Fatih'e dönüp, "Siz de biz açtık deyin, kadro tamamlansın. Sizin neyiniz eksik?" dediğinde Murat resmen tövbe çekmeye başladı.

"Alakam varsa İspanya'yı görmeyeyim Reis. Gemide bile yoktum ben."

Fatih ise cevap verme ihtiyacı bile hissetmemişti. Sadece kaşları havada merakla olacakları izliyordu.

Hoş, Mustafa'nın da Fatih'ten bir cevap beklediği yoktu. İyice delirmiş halde, "Lan, o zaman kim açtı?" diye bağırdı.

Mustafa'nın sözü üstüne Bora ve Tayfun arasında bir çekişme başladı.

"Ben unuttum dedim ya abi..."

"Fışki unuttun. Ben açtum deyirum size."

"Aksak abi, atma ben unuttum."

"Ben açtum."

"İkiniz de açmadınız. Ay saçmalamasanıza yaaa..." diyen Leyla Mustafa'ya döndü. "Barut bak valla onların bir suçu yok. Hatta kimsenin suçu yok. Ben kendim kaçtım işte. Bir ceza vereceksen bana ver. Denize illa birini atacaksan beni at. Tamam, kabul ama..."

"Eeeeh! Yeter ulan! Beynimi si..." diyen Mustafa küfrünün devamını getirememişti. Çok rahat basardı küfrü ama işte karşısında bir kadın vardı.

O hırsla dilini ısırıp tam arkasını dönecekti ki kapıda onları izleyen ve izlerken de arsız arsız sırıtan Enis'e takıldı gözleri. Bu herifi sevmiyordu vesselam...

Enis ise izlediği eğlenceli ortamı bölmemek için bir türlü araya girmek istememişti. Ama şimdi madem ya-

kalanmıştı, kamaraya doğru birkaç adım attı.

Leyla ile göz göze geldiğinde kızın kaşlarını hızla oynattığını gördü. Bu ufak kaçak onu korumak için iki saattir saçmalamada zirveyi zorluyordu ve hâlâ onu susması konusunda uyarıyordu. Sevimli bir hareketti.

Ama Enis'in bu sevimliliğe ayıracak vakti yoktu.

Mustafa ile göz göze geldi ve bakışlarını kaçırmadan tek cümleyle olayı aydınlattı.

"Kapıyı ben açtım."

"Hayıır!"

Leyla'nın bu telaşlı itirazı ise Enis'in itirafından daha çok koymuştu Mustafa'ya.

Öfkeyle kıza baktı ve kulaklarına uzaktan çalınan davul sesleri gelmeye başladığında gözünün dönmesinin an meselesi olduğunu anladı.

"Filinta, Korsan... Çıkın!" diyen Mustafa; Murat, Fatih ve Bora'yı da önlerine katıp çıkarken, çekmecesinden hızla eşofman alıp devam etti. "Aksak, sen de kızı banyoya götür. Yaralı bölgeyi yıkamasın."

Aksak Mustafa'nın elindeki temiz kıyafetlere uzanırken Leyla hızla yataktan fırladı.

"Ben banyoya gitmek istemiyorum. Olayı şimdi çözelim."

Mustafa sert bir ifadeyle kıza döndü.

"Banyoya gidiyorsun Cesur Fare."

"İyi de neden?"

"Kokuyorsun."

Leyla bu sözle kalakaldı. Çaktırmadan kendini koklamaya çalışacaktı ki gerçekten de bir haftadır yıkanmadığını ve o bir hafta içinde de girmediği yer kalmadığını hatırladı. Tembel bir şekilde duvara yaslanan Enis'e bakarken korkuyla sordu.

"Ne yapacaksın Tiryaki'ye?"

"Sana ne? Sen git banyonu yap."

"Ama..." diyen Leyla'nın telaşını anlayan Enis, hafif bir tonla araya girdi.

"Korkma. Bir şey yapacağı yok. Adamın haklı olduğu tek şey var, kokuyorsun kedicik."

Leyla artık dayanamayıp kendini kokladı ve o an burnunu buruşturdu.

"Aksak abi, gidelim."

Ama Mustafa hâlâ kıza takılan o takma isimde kalmıştı. *Kedicik*...

Kızın kapıdan çıkma süresi ne kadardı bilmiyordu ama tüm bu süreç içinde aklından saatlere sığmayacak düşünceler geçmeye başlamıştı.

Ne yapıyordu? Kimi, neyden ve niye korumaya çalışıyordu? Karşısındaki adam için korktuğu belli olan bir kız vardı ve Mustafa kendini üçüncü kişi gibi hissetmeye başlamıştı. Üstelik bu düşünce canını sıkmıştı. Evet, hâlâ aldığı kararda ısrarcıydı. Hâlâ kızı Türk sınırları içine girdiğinde teslim edecekti ama o zamana kadar içinde anlam veremediği çatışmanın büyümesine de engel olacaktı.

O Barut Reis'ti. Onun hayatı deniz, rüyası deniz, kavgası denizdi. Varacağı yer de baba ocağıydı. Başka bir gerçeği yoktu ve olamazdı.

İçinde anlam veremediği kırgınlığı bir tarafa atıp Enis'in gözlerine baktı.

"Birlikte misiniz?"

"Hayır."

Aldığı net cevabın içini soğutmasına izin vermedi.

"Kapıyı neden açtın?"

"Çünkü kaçmak istediğini söyledi."

"Ne zaman?"

"Onu ziyaret ettiğimde..."

Mustafa diliyle sağ yanağını şişirdikten sonra sert bir nefes çekti ve sesinin sakin çıkmasına dikkat ederek sorularına devam etti.

"Ziyaret sebebin?"

"Senin üstüne titrediğin kızı yakından tanımak..."

Mustafa bunu inkâr etmedi. İnkârın, şu aşamada kabulleniş olduğunu fark etti ve doğru olanın kayıtsızlık olduğunu düşünerek başka bir soru yöneltti.

"Kapıyı açtın ama kaçması için tek başına bıraktın. Neden?"

"Gemiden çıktığımda onu bulamadım ve gitmiş olduğunu düşündüm."

"Hiç bilmediği bir ülkede başına gelecekleri düşünmek sana göre değildi tabi."

Enis, bu kadar soru cevabın yettiğini düşünerek yaslandığı duvardan ayrılıp ellerini cebine soktu.

"Ona yardım edecek kişilerle irtibatını sağlayacaktım ama konumuz bu değil, öyle değil mi Barut? Konumuz kendine ayırdığın kızın başkasına güvenip kaçması. Sana güvenmemesi."

Mustafa asla sakinliğini bozmadı. Ne Enis'in üstüne üç adımda çıkarken, ne de Enis'in yakasını avuçlarının içine alıp nefesini sıkarken...

"Benimle oyun oynama Tiryaki. Anlamam. Bilmem. Benim kıvırmaya müsait kalçalarım yok. Benim laf ebeliği yapacak kadar zengin kelimelerim yok. Sana canımı sıkma demiştim. Kızla alakan varsa söyle bilelim, yoksa kızdan uzak dur."

Enis zor nefes alırken sözlerini esirgemeyi hiç düşünmedi.

"Durmazsam?"

Cümlesi bittiği an Enis sağ yanağına inen yumrukla sarsıldı. Sırtı o şiddetle duvara çarptığında hızla yakasındaki ele yapıştı ve uzaklaşmayan Mustafa'nın karnına dizini geçirdi.

Mustafa'nın soluğu kısa bir an kesilse de bunun hızını kesmesine izin vermedi ve sağ elini Enis'in yakasından çekip kıvırdığı kolunun dirseğiyle alttan yukarı çenesine şiddetli bir darbe indirdi.

Odada sadece soluk ve darbe sesleri vardı. Tam o sırada kapı açıldı ve içeri giren Leyla gördüğü manzara karşısında aceleyle duş almasının ne kadar doğru bir karar olduğunu düşündüp çığlık attı.

"Hiii! Ne yapıyorsunuz ya!"

İki erkek de birbirinden gözlerini çekmedi.

Leyla'nın sorusu havada asılı kalırken Mustafa sadece Enis'in duyacağı bir sesle tısladı.

"Ve sakın ona bir daha kedicik deme!"

Enis o gözlerdeki yangını görmüştü. Aslında içindeki piç, *kedicik* diye nara atmak istiyordu ama bu adamlığa sığmayacağı için sesini çıkarmadı. O da aynı kısık sesle cevap verdi.

"Hayatımı zorlaştırırsan, hayatını zorlaştırırım."

"Sen kendi hayatını umursamazsan, ben hayatını sikerim."

İkisi de aynı anda kollarına dokunan sıcaklıkla kamaradaki kızı hatırladılar ve ona döndüler.

Ama Leyla'nın bakışları Mustafa'nın üstündeydi.

"Bırak adamı. Tek yapmak istediği beni korumaktı, o kadar. Bırak dedim!"

Mustafa bir süre daha kıza bakarken genzine dolan sabun kokusunu hafızasına sokmamaya çalıştı. Nemli

saçları da... Kızarmış yanakları da... Kirden arınmış yüzün ortaya çıkardığı çilleri de...

Hırsla Enis'in yakasını bırakıp bir adım geri çekildi. O anda, kızın elinin Enis'in kolundan kopması ve hâlâ kendi kolunda asılı kalması ruhunu ikileme düşürmüştü.

Enis'e bir şey yapmasından korktuğu için mi hâlâ onu tutuyordu, yoksa ona dokunduğunun ve dokunduğu yerin ateş aldığının farkında olmayacak kadar ona mı kilitlenmişti? Bu soruyu umursamadı.

Enis'in tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

"Görevinden başka bir şeyle ilgilenme. Bu son uyarım Tiryaki."

"Emredersin Barut."

Enis kamaradan çıktıktan sonra Mustafa yumruklarını sıkıp başını öne eğdi. Kızın üstünde bu sefer de gri eşofman altı, Trabzonspor'un orijinal armalı tişörtü vardı, üstelik beş beden büyük. Bunu görmeye cesareti yoktu.

Ufak bir hareketle kolunu kurtardı.

"Gemi denize açılana kadar burada kilitlisin."

Mustafa tam kapıdan çıkacaktı ki Leyla adamın söylediği şeyin farkına vardı ve telaşla az önce bıraktığı kolu yeniden yakaladı.

"Kilitleme beni..."

Mustafa tüm iradesine rağmen kıza döndü ve ela gözlerindeki korkuyu gördü. Ama o anda kendi de öyle bir ruh hali içindeydi ki bu korkuyu hiç umursamadı.

"Tekrar kaç diye mi?"

Leyla son çaresiymiş gibi Mustafa'nın diğer kolunu da yakaladı. Panik dalga dalga içini sarmaya başlamıştı.

"Tövbe vallahi bir daha kaçmam, korkmazsam niye

kaçayım ki... Hem hiç benlik değil o işler. Zaten istesem kaçardım ama istemedim."

Mustafa kızın kolları tarafından kapana kısılmıştı. Aklını zorla toparlamaya çalıştı ve tehlikesiz sularda yüzmenin daha mantıklı olacağını düşündü.

Hafif alaycı bir şekilde cevap verdi ama yine de kollarındaki ateşten kurtulmak hiç aklına gelmedi.

"Ha, yani kafana makara yediğin için değil, kaçmak istemediğin için buradasın? Ya da o çok güvendiğin Tiryaki'nin seni arayıp bulmaması yüzünden değil?"

"Mmm... Şimdi bu sorunun cevabı öyle karışık ki..."

Kızın yüzündeki o masum ve saf ifade Mustafa'nın sabrının son sınırıydı. Zaten iyice burnunun dibine kadar girmiş, yeni işkence metotları uygular gibiydi. Üstüne bir de fazla sevimli saçmalamalarını kaldıracak hali yoktu.

Panikle kollarını kurtarıp ellerini havaya kaldırdı.

"Sakın... Sakın açıklama, fazlasını kaldıracak halim yok. Türkiye'ye döndüğümüz an telsim edileceksin. Ve aklın varsa o zamana kadar uslu durursun. Yoksa yeminle seni kendime bağlar denize atarım, orada bile benden kurtulamazsın."

Mustafa hızla dönüp çıktığında Leyla çaresiz bir şekilde yatağa doğru geriledi. Onunla birlikte denize atlamak mı? Gülümsemek istedi...

Ama tam o anda kapanan kapının arkasından kilit sesi duymayınca hızla başını kapıya çevirip baktı. Gerçekten onu kilitlememiş miydi?

Ürkek adımlarla kapıya gitti ve dua ederek kapının koluna asıldı. Hiç zorlanmadan açılan kapıyı fark edince çığlık atmak istemişti ama bu şansını zorlamak olurdu ve çenesini sıkı sıkı birbirine kilitledi. Yavaşça açtığı ka-

pıdan kafasını uzattı ve genzine dolan makine yağı kokusunu umursamadan başını sağ tarafa çevirdi. Uzayıp giden koridorun boşluğunu izledikten sonra sol tarafa döndü ve o anda onu gördü.

Sırtı ona dönük, yanında duran Korsan Fatih'e bir şeyler anlatıyor ve Fatih de başını sallayarak onu onaylıyordu.

Leyla o anda koşup o geniş sırta sarılmak istedi. Yaşadıkları artık çok ağır geliyordu ve birinin korumasına öyle ihtiyacı vardı ki... Ülkesine döndüğünde başına neler geleceğini çok iyi biliyordu ama yine de kızamıyordu bu adama. Kendine göre haklıydı. Doğru olanı yapıyordu ve Leyla bu süre içinde belki de son mutlu günlerini yaşıyor olacaktı. Hatta belki de hayatının son günlerini...

Korkuyla titredi ve o anda tek gözün ona baktığını fark etti.

Uzaktan bile olsa o tek mavi göz içini titretmişti. Ürpermişti. Bu korku değildi ama yine de Korsan denilen adamın o tek ifadeli bakışında çok acılar saklı gibiydi.

Mustafa'yı dürtüp onu ihbar etmesini beklemişti ama Fatih bunu yapmamıştı. Sadece belli belirsiz kafasını sağa sola sallamakla yetinmişti ki Leyla bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Korsan Fatih onun kaçacağını zannetmişti.

'Kaçma,' diyordu. *'Zorlama,'* diyordu. *'Gir içeri,'* diyordu.

Ve Leyla içeri girdi.

Mustafa, Fatih'in bakışının arkasında bir yere odaklandığını fark edince yavaşça arkasını döndü. Boş koridordan başka bir şey yoktu.

"Sen beni dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum Reis. Vardiya sistemini yeniden kurarım. O iş bende."

"Güzel. Bir de şu Tiryaki'yi kızın yakınlarında görürsen..."

"Tamam... O zaman da olaya el atarım ama adamın açıklaması seni tatmin etti mi?"

Mustafa kısa bir an düşünüp elini hâlâ sızlayan karnının üstünde gezdirdi.

"Aslında o saf kızın inkârlarının üstüne yatıp sessiz kalabilirdi ama herif itiraf etti. Bana meydan okumayı seviyor belli ama kızla bir alakası olduğunu sanmıyorum."

"Bir aşçı neden bir Reis'le sidik yarıştırsın?"

"Kendi alanını işaretlemek için."

Fatih'in dudaklarında, Mustafa'dan bile daha seyrek görülen tebessüm dolaştı.

"Sanırım bu alanın ortasında da o kız var."

"Lan bi' yürü git."

"Filinta ilk defa haklı olabilir."

Mustafa bu imayı anlamadan Fatih'e baktı.

"Filinta'nın haklı olduğu tek bir nokta göster bana."

Fatih'in anlık keyfi her zamanki soğuk duruşunun arkasına saklandı ve adam omzunu silkti.

"Zor yerden sordun Reis."

"Bence de...Hadi iş başına."

İkili kendi düşüncelerine dalarak ayrı yönlere doğru uzaklaştı.

Fatih'in aklından ne geçtiği bilinmez ama Mustafa'nın aklından geçen Filinta'nın hangi konuda haklı olduğuydu.

Leyla geminin harekete geçmesiyle daldığı düşüncelerinden sıyrılıp doğruldu. Saatlerdir aklını meşgul eden görüntü algısını resmen uyuşturmuştu.

Onu İtalya'da bile bulan bir güçten nasıl kaçacağını bulmaya çalışıyor ama yine de dönüp dolaşıp bir çıkmazın içinde sıkışıyordu.

Bindiği gemiyi nereden öğrenmişlerdi? O bile nereye gideceğini bilemezken onlar nasıl bilebilmişti? Amcasının tehdidi kulaklarında çınlarken, bir tek kendisini değil, etrafındaki herkesi tehlikeye attığını düşünmek bile istemedi. *"Sana yardım edecek olan da, seni ipe dizecek olan da benim,"* demişti amcası. *"Adamlarımdan birine selam verdiğini duysam, gözlerinin önünde onu gebertir, seni de onunla canlı canlı gömerim,"* demişti. Ve neredeyse gömecekti de...

Bunu başka birine daha yapabilir miydi? Ya da Mustafa'ya... Adamı bekleyen bir karısı vardı. O adam evliydi.

Leyla'nın gözleri kocaman açıldı. Gece duyduğu sözü daha yeni hatırlar olmuştu.

Koluna dokunduğu, bakışlarında titrediği, koşup sarılmak istediği adam evliydi.

Hıçkırıklarının arasında ellerini yüzüne kapattı ve inledi.

"Allah'ım bana yardım et. Derdim az değil, yenisini ekleme..."

İçinden daha birçok dua okuyarak kendini sakinleştiren Leyla, artık akıtacak gözyaşı kalmadığını anladıktan sonra yavaşça yataktan kalktı. Kilitlenmemiş kapısını su istimal etmeyecekti ama bacaklarının harekete ihtiyacı vardı. Bu yüzden onar adımda sonuna geldiği kamarada dolaşmaya başladı.

Aklını başına toplamalıydı, daha doğrusu aklını başka şeylere vermeliydi, yoksa kafayı yiyecekti. Her zaman yaptığı gibi kendine kaçış yolu aradı. Belki de Barut Reis kitap okuyan biriydi, ya da dergi, ya da gazete... İmkân-

sız gibi görünen bu umuda sarıldı ve etrafı araştırmaya başladı.

Açtığı iki kapaklı demir dolaptan burnuna sızan kokuyla gözlerini yumdu. Mis gibi sabun kokusu geliyordu. Reis'in karısı temiz bir kadın olmalıydı. Sefere gönderdiği eşinin kıyafetlerini ev kokusunu hatırlatacak kadar temiz tutmasından belliydi. Aklına gelmeye çalışan görüntüleri hızla iterken dolabın kapısını şiddetle çarptı. O çarpmayla da dolabın üstünde duran valiz yere düştü.

"Kırsaydın be kızım..." diyerek kendini azarlarken valize uzandı. Valizin üst cebindeki yarı açık gözden görünen fotoğrafı da ucundan tutup gayriihtiyari çekti.

Eline aldığı fotoğrafla da içi titredi.

İlk defa Mustafa'yı geniş bir gülümsemeyle gördü. Kolunun altında sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu, erkek çocuğunun yanında da gencecik, su gibi bir kadın... Saçları iğne oyalı yemeni altından sarı sarı parlarken, üstünde kot pantolon ve yarım kollu bir tişört... Köy kızı ile modern kadın arası bir görüntü. İkisi de aralarındaki çocuğa sarılmış ve objektife gülümseyerek poz vermişlerdi. Karısının çok genç ve güzel olduğunu kabul etti.

İçindeki burkulmayı görmezden gelen Leyla, elini valizin cebine daldırarak başka bir fotoğraf buldu.

Bulduğu fotoğraf ister istemez gülümsemesini sağlamıştı. Burada da Mustafa vardı ama bu Mustafa daha başka bakıyordu. Daha çocuk, daha kaygısız...

Yaşlı bir kadının dizine uzanmış, elindeki otu ağzına takmış gülen adamın kolunun üstünde yine o küçük erkek çocuğu vardı. İkisi de objektife sırıtarak bakarken dizine yattıkları kadın, keşanını* kulak arkasına sıkıştırmış, kaşları çatık ama dudakları güldü gülecek objektife

* Doğu Karadeniz'e ait yöresel örtü

bakıyordu. Bu kadının annesi olduğu belliydi.

Leyla fotoğrafa damlayan gözyaşlarını fark ettiğinde aceleyle fotoğrafı aldığı yere koydu ve valizi dolabın yanına bıraktı. En iyisi uyumaktı. Başka türlü ne zaman geçerdi, ne yol biterdi.

Ama buna rağmen yatağa oturduğunda uyuyamayacağını fark etti. Midesinden gelen açlık isyanları da buna alkış tutuyordu resmen. Gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti. Ağlaması artacaktı ki tıklatılan kapıyla yerinden sıçradı.

"Korkma, benum."

Tayfun'un huzur veren sesiyle gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Eski günlerine dönmek istiyordu. Başını önüne eğip gözyaşlarının geri gitmesini bekledi.

"Neyun var? Yaran mi acıdi?"

Leyla ağzını açsa hıçkırıklarının firar edeceğini bildiği için başını sağa sola sallamakla yetindi, ama yılların kurdu Tayfun'un gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Elindeki tepsiyi sehpanın üstüne bırakıp kızın yanına oturdu ve çenesinden tutup yüzünü kaldırdı.

"Aslunda melek gibi kalbi vardur."

"Kimin?"

Leyla'nın şaşkın ve titrek sesine gülümseyerek karşılık verdi.

"Kimun olacak, Barut denen hergelenun. Tamam, ben da ondan korkayırum ama içini de iyi bilirum."

"İyi biri olduğuna eminim ama..." diyen Leyla, titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Bazen onun bildiği doğrular, başkaları için yanlış olabilir. Kötü sonuçlar doğurabilir."

"Sen da bu yüzden kaçtun?"

"Aslında kaçamadım. Ben..." Nasıl da anlatmak isti-

yordu... Ama anlatamazdı. Hem bu koca yürekli adamı tehlikeye atamazdı, hem de onu anlayacağını düşünmüyordu. Gözlerinin içine baktı.

"Sence her şey düzelir mi?"

"Barut'a karşı gelmezsan düzelur, düzeltur."

"Her şeye gücü yetmez ki... Üstelik ondan bunu isteyemem."

"Neyi isteyemezsun?"

Leyla lumbuzdan görünen gökyüzüne bakarak mırıldandı.

"Beni bırakmayacağı ortada... Ben de ondan beni korumasını isteyemem. Görüyorsun ya..." deyip tekrar Tayfun'a döndü. "Beni koruyamaz ama bırakamaz da... Yani yine kendi kaderimle baş başa kalıyorum. Ama şunu bil ki suçlu değilim, yanlış bir şey yapmadım."

"Anlatmıycak mısun?"

"Anlatamam Aksak abi."

Tayfun da böyle düşünüyordu işte. Yataktan kalkarken yüzünü sıvazladı ve kıza döndü.

"Bağa anlatma tamam ama Barut'a anlatmalısun. Neden kaçtığını bilsun. Bilsun ki iş işten geçmeden bi'şeler yapılacaksa yapsun. O da çok acı çekti. Karısı öldüğünden beri onun boyle canlandığını görmedum. Senun içun endişe ederse belki de yaşamaya başlar yeniden..."

Leyla arada söylenen söze öylesine takılmıştı ki sonrasını duymamıştı bile.

Üzüntü ve kederle Tayfun'a baktı.

"Karısı mı öldü?"

"He ya..." diyen Tayfun geri yatağa otururken devam etti. "Sekiz sene önceydi. Seferdeyduk. Bi telefon geldi ve karısınun maçtan çıkan bi grup serserinun kurşunlarıyla yaralandığı haberini aldi, yoğun bakumda yatayimiş.

İtalya'ya varduğumuzda hemen yola çıktı ama sonra öğrenduk ki Barut yetişememiş. Gittiğinde karısı çoktan ölmiş. O günden beri daha bi' sert oldi ama..."

Leyla sonrasını dinleyememişti bile. Sekiz sene önce öldüyse o fotoğraftaki kız karısı olamazdı. Çünkü fotoğraflar Mustafa'nın şimdiki hali gibiydi. Kafası iyice karışan Leyla, zaten kendi derdi kendine yeteceği için düşünmekten vazgeçti. Ama buna rağmen Tayfun'un son cümlesini yakalamıştı.

"O günden sonra da bi' daha ne evlendi, ne de işinden başka bi'şeye dikkat etti. Varsa yoksa, oğli, anasi, kız kardeşi. Şimdi seni eğer önemsediyse yarı yolda komayacaktur. Bunu unutma emi."

Leyla, Mustafa'nın evli olmadığı fikrine alışmaya çalışırken aklına gelen fotoyla eksik taşları yerine koydu. O sevimli, gülen çocuğun annesi yoktu, öyle mi?

İçi çok fena acıdı. Annesiz kalmanın ne olduğunu öyle iyi biliyordu ki... Keşke Mustafa'nın karısı yaşasaydı ve o çocuk annesiz kalmasaydı, diye düşündü. Tüm bunları öğrendikten sonra Mustafa'yı asıl şimdi bir şeylere karıştıramazdı.

Ne yapıp ne edecek, Mustafa onu Türkiye'de teslim ettikten sonra tekrar kaçmanın bir yolunu bulacaktı. İçi huzurla dolu Tayfun'a baktı.

"Teşekkür ederim Aksak Abi. İçimi öyle rahatlattın ki..."

"He... Ben hep rahatlaturum. Afferum bağa. Hayde şimdi yemeğini ye da, Barut bi da seni açtan öldürdüm diye tepeme binmesun."

Leyla kıkırdayarak tepsiye uzandı.

"Merak etme. Buna asla izin vermem. Sen benim tontiş kahramanımsın."

"Kız kırk beş yaşına gelmiş adama tontiş denur mi?"

"Senin tontişliğin ruhunda abilerin kralı, yaşında değil ki..."

Aksak Tayfun utanmış ve mahcup sırıtırken ayağa kalktı.

"Ha deli kız ya... Ye ha'de ye... Bi'şe olursa bağa haber et."

Leyla mis gibi tavuk çorbasına gömülürken başını sallamakla yetinmişti. Bu gemi yolculuğunu tam konforlu tatil sayacaktı. Başka yolu da yoktu, çaresi de...

Amaaan, akacak kan damarda durmazdı ki canım.

Yeni rotalarına doğru dümen kırmışlardı Bir aksilik çıkmazsa iki günü bulmaz İspanya'da olurlardı ama aldıkları habere göre İspanya limanında hatırı sayılır bir sıra vardı ve gemi kaç gün açıkta bekleyecek belli değildi.

Günlerce deniz üstünde sefer yapsalar Mustafa'nın umurunda olmazdı da şöyle bekletilmek yok muydu, canını fazlasıyla sıkıyordu.

Canını sıkan bir diğer şey de kamarasında yaşamaya başlayan kızdı. Enis denilen adamla kaçma planı yapmasına mı kızsın, adamı koruduğuna mı sinirlensin bilemez haldeyken, üstüne bir de Tayfun'un atarları binince hepten kafayı sıyırıyordu.

Sanki kızı gemiye o almıştı da, sonrasında yaşananlardan onu sorumlu tutuyordu o herif. *"Kıza adam gibi davran,"* dediğinde şeytana uymak işten bile değildi. Kızı İtalya'da görevlilere teslim etmemişti işte, daha ne istiyorlardı ki ondan? Üstelik kamarasından ayrılmış, mürettebat kamaralarından boş olana yerleşmişti.

Türkiye'ye dönene kadar zaman nasıl geçecek düşünmek bile istemedi. Tek çaresi kızı mümkün olduğu kadar ayak altından çekmek ve kızdan mümkün olduğunca uzak durmaktı. Gemideki tüm adamları bu konuda uyarmıştı da Enis'in bu uyarıya ne kadar uyacağı tam bir muammaydı.

Gün boyunca adamı göz hapsinde tutmuş, Murat aracılığıyla attığı her adımdan haberdar olmuştu. Eğer başarabilse İtalya Limanı'nda adamı gemiden def ederdi

de işte, Solmaz Kaptan'ın acıma hissi olmadık zamanda kendini yine göstermişti.

"Adam kızın istediğini yapmış, korkularını çözmeye çalışmış, göz hapsinde tut ama ilişme," dediğinde Mustafa o korkulara ve onu çözmeye çalışan adama sıkı bir küfür sallamıştı.

Yorucu geçen günün sonunda tek istediği huzurlu bir uykuydu. Bunun için de önce duş alması ve temiz kıyafetleriyle yeni günü beklemeye başlaması lazımdı.

Kamarasının kapısını olabildiğince sessiz açıp içeri süzülürken odayı aydınlatan duvar lambasının ışığında kendini göreceği manzaraya hazırladı. Ama ne kadar hazırlarsa hazırlasın, kendi yatağını ve kendi çarşaflarını süsleyen kızın görüntüsüne hazır olamazdı.

Saçlarının bir tutamı yatağın kenarından asılan kızın bacaklarının arasına sıkışmış duran yorgan bedenini açıkta bırakmıştı. Bir an üşüyeceğini düşünse de, o yorganı oradan çıkartıp kızın üstüne örtmeye cesaret edemedi.

Kendine söz vermişti, kızdan uzak duracaktı.

Bu sözü hatırlamasıyla direkt dolabının olduğu tarafa sessiz adımlarla yürüdü. Yerde duran valizini gördüğünde de kaşları çatıldı ve istem dışı yatakta uyuyan kıza baktı. Eşyalarını karıştırma ihtimali yüzde yüzdü. Onun gibi cesur ve meraklı bir farenin yapacağı bir işti bu. Hafifçe gülümseyerek kıza daha fazla yaklaştı.

Nasıl bir çaresizlik içindeyse tanımadığı bir adamın sözüyle, bilmediği bir dünyaya adım atabilecekti. "Aptallık parayla değil ya," diye mırıldanırken parmaklarının kızın saçlarına uzandığını fark etti ve çekmedi. Kulağının yanında duran bandajı görünce kaşları çatıldı.

Ölebilirdi.

"Kesinlikle aptal."

O anda parmak uçları kızın kulağına değince irkildi. İrkildi ama elini yine çekmedi. Kulağından yanağına doğru ilerledikçe ne yaptığını düşündü. Kıyafetlerini alıp çıkması lazımdı. Kızın tenine dokunmak işini asla kolaylaştırmıyordu ve daha da kötüsü kendini tacizci ve fırsatçı olarak hissetmesini sağlıyordu. Kız uyanık olsa yüzüne şiddetli bir tokat geçirirdi ve kesinlikle haklı olurdu.

Bu düşünceyle elini tam çekecekti ki kız elinin olduğu tarafa doğru döndü ve parmakları yastık ile kızın yanağı arasında sıkıştı. İçine çektiği hızlı bir solukla ne yapacağını bilemez halde gözlerini kapattı.

"Asıl aptal kim acaba..." diye homurdandı.

Parmak uçları ateşe değmiş gibi yandı. O Barut'tu ve değdiği ateş onun sonuydu. Bileğinde hissettiği nefes ise o ateşi harlayan oksijen gibiydi. Titredi.

Elini çektiği hızla arkasını döndü ve dizlerinin üstüne çöktü. Ateş resmen her yere kıvılcımlarını yayarak ona doğru yaklaşıyordu.

Sıkı sıkı kapadığı gözlerini ovalayarak açtı. Bu odadan çıkması şarttı. O hızla yerdeki vaizini aldı ve bir hışım kaldırarak dolabın üstüne koydu. Ama dengesiz aklı, vücudunu da dengesizleştirmiş olacak ki ayarlayamadığı hızından dolayı tavana çarpan valiz, girdiği yerden çıkıp büyük bir gürültüyle yere düştü.

Çıkan ses arkasında uyuyan Cesur Fare'yi uyandırdı.

"Hiii!"

Kızın çığlıkları yükselmeden hızla yatağa doğru dönüp elini ağzına kapattı.

"Şşştt... Korkma, benim."

Leyla, kocaman açılmış gözleriyle bir süre karşısın-

daki adama baktı ve sonra gözlerindeki korku ifadeyerini farkındalığa bıraktı. Giderek yumuşayan bakışlar ise Mustafa'nın korkularını körükledi.

Avucunun içindeki ıslaklık hafifçe kıpırdanmaya başladıkça Mustafa'nın bedeni yay gibi gerildi. Ne elini çekebildi, ne de tek laf edebildi. Sadece baktı.

Bu kız böyle bakmasaydı ya...

Ne kadar süre bakıştıklarını anlayamasa da oturduğu yerden kalçasına değen bacağı hissettiğinde gerçekliğe döndü.

Boğazını temizlerken gözlerini kaçırdı, gözlerini kaçırırken de elini usulca kızın ağzından çekti.

Avucu üşümüş müydü?

"Uyandırdım, kusura bakma."

"Önemli değil. Başkası sandım, korktum."

Mustafa uzak durmak istedikçe çekildiğinin farkında olarak kızın gözlerine bakıp fısıldadı.

"Başkası mıymış?"

Leyla'nın bakışları hiçbir oyun ve kurnazlık taşımayacak kadar saf bir bakışla koyu kahve gözlere kilitlendi. Başını sağa sola sallarken öylesine kendinden emindi ki... Mustafa'nın fısıltısına eş kısık sesiyle cevapladı.

"Değilmiş. Senmişsin."

Şimdi Mustafa ne deseydi ki?

Ne deseydi de bu masum kadınlığın, ruhunda yarattığı şaşkınlığı dile getirseydi. Hoş, başının üstündeki görünmeyen noktaya bakan kız onun dediğinden neler çıkartır, kafasında neler kurar kaldırır orası da bir muammaydı ya... Boş verdi.

İçinde anlık beliren gereksiz sözcükleri yuttu ve dudaklarında seğiren gülümsemesini saklayarak arkasını döndü. Bir kere daha ama bu sefer daha sakin şekilde yerdeki valizine uzandı.

"Kıyafet almaya geldim. Sen uyumana devam et."

Leyla tek kolunun üstüne başını yaslayıp yan dönerken, bir yandan da dudaklarının üstünde hissettiği karıncalanmanın sebebini düşünüyordu. Gözlerini açtığında karşısındaki karaltı şeklinde gölgeyi görüp arkasından da dudaklarının üstünde bir el hissedince içinden "Barut!" diye haykırmıştı. Ve nasıl bir haykırıştı ki o anda Barut'un gözleriyle karşı karşıya gelmişti. Boşta olan elini dudaklarına götürerek hem o sıcaklığı muhafaza etmek istedi, hem de gülümsemesini saklamak...

Ama tam o anda dolabın üstüne kalkan valizden düşen fotoğrafı gördüğünde gülümsemesi dondu. Aklına yine annesi ölen o minik çocuk gelmişti. Dolu dolu gözlerle Mustafa'nın yerdeki fotoğrafa uzanışına baktı. Ve dalgın gözlerle fotoğrafı izleyişine...

"Sana çok benziyor..."

Mustafa duyduğu sözle hızla kıza baktı.

"Nereden biliyorsun?"

"Iıı..." diyen Leyla hafifçe doğruldu. "Az önce görmüş olabilirim."

"Yani eşyalarımı karıştırmış olabilirsin?"

"Öyle de diyebiliriz ama konumuz bu değil."

Nedenini bilmediği öfkeyle sağduyusunu neredeyse kaybedecekti Mustafa. Bu kız nasıl da fütursuzca onun bütün sınırlarından sızıyordu böyle? İzin istemeden, hak verilmeden, destur çekmeden...

İkinci kere düşünmeden kızın üstüne doğru eğildi. Aslında oldukça sakindi ama...

"Konumuz ne Cesur Fare? Kaçman mı?" Sesini daha fazla yükselterek devam etti. "Kaçmakla kalmayıp o herifle kaçman mı?" Artık iyice kükrüyordu. "O herifle kaçmakla da kalmayıp o herifi savunman mı? Konumuz ne lan!"

Leyla bir anda ortaya çıkan bu öfkeyle yattığı yatakla bir bütün oluşturduğunun farkında bile değildi. Konu gerçekten onlar değildi ki... Bu adam niye saptırıp duruyordu her şeyi? Telaşla bu öfkenin merkezi olmaktan kurtulmaya çalıştı.

"Konumuz bu saydıkların değildi ki ama... Konumuz oğlunun sana benzemesiydi. Aksak abi anlattı da... Ben... Eşin için çok üzgünüm."

Mustafa'nın iyice kararan bakışlarından Leyla yine yanlış tele bastığını anlamıştı ama iş işten geçmişti. Üstüne heyula gibi çöken adamın korkutucu sesi ikinci kez iliklerine işlerken, kendine bu adamdan korkmadığını hatırlatması bir hayli zor olmuştu.

"Sakın benim hayatımla alakalı bir daha yorum yapma. Sesini kes ve sana söylenileni yap Cesur Fare. Duydun mu?"

Duydum, bile diyememişti. Hızla açılan ve kapanan dolap, aynı hızla açılıp kapanan kapı sesi bile tuttuğu nefesini salmasına yetmemişti.

Ne demişti ki şimdi? O gerçekten üzgündü. Genç yaşta ölen kadın için annesiz kalan çocuk için ve sevdiği kadını kaybeden adam için... Hatta biraz da kendisi için... Sebebini bilmese de...

Zaten çarpmanın etkisiyle sızlayan bir başa sahipti, bir de Aksak hariç dengesizlikte zirve yapmış gemici milletiyle uğraşıyordu. Kendi derdi yokmuş gibi...

Korsan denilen Fatih neden ona kaçmaması için işaret yapmıştı? Neden yardım etmişti? Yardım denilen şey eninde sonunda dönüp dolaşıp insanın başını belaya sokmuyor muydu? Mesela amcası da ona çok yardım etmişti, ilk başlarda.

Sonra Tiryaki denilen Enis vardı. Güya ona yardım

edecekti. Eğer ona güvenip gemiden kaçmış olsaydı, adam aynı gece elini kolunu sallayarak gemisine geri dönecek, onu da bilmediği yerde tek başına bırakacaktı. Allah'tan o adama güvenmeyi seçmemişti de kafasına makarayı yiyip oturmuştu oturduğu yerde.

Sonra bir an durdu. Tüm bu saçmalama oyununun içinde gerçekten başının ne kadar büyük belada olduğunu hatırladı. Hatırladığı anda da kendi dâhil tüm insanlara karşı aşırı öfke hissetti. Bırakmıyorlardı ki rahat rahat mutluluk oyununu oynasın. Bırakmıyorlardı ki annesinin ve o tonton babasının nazlı kızı olsun, dünya tasasız oyun bahçesi olarak kalsın. Bırakmıyorlardı ki Leyla o çok korktuğu gözyaşlarıyla uyumasın.

Yastığı ıslatana kadar ağlayıp, gözleri acıyana kadar uykuya direndi.

Mustafa'nın uyuması da o kadar kolay olmamıştı. Oğlunun fotoğrafına bakarken onu ne kadar özlediğini düşünüyordu. Ve onu nasıl ihmal ettiğini...

Bu duygulardan kaçmak için elinden geleni yapıyordu ama o Cesur Fare, oğlunun ona benzediğini hatırlatınca saklısında kalan korkuları tekrar gün yüzüne çıkmıştı işte. Ona benzeyen bir oğlu vardı. Ölmüş olan annesinin bedeninden alınıp hayata tutunmak için direnen, sonrasında senede en fazla bir ay babasını gören bir oğul... Ama kendine benzediği için gurur duyduğu bir oğuldu bu aynı zamanda.

Yetmezlik duygusu bir kere daha boğazını sıktı. *Seviyorsan koruyacaksın,* diyen kendisiydi. Sevdiği halde oğlunu korumak için onun yanında olmayan da kendisiydi. Annesi ve kız kardeşini de ortada bırakan o değil miydi?

Kaldığı kamaranın duvarları iyice üstüne gelirken dayanamadı ve kapıdan fırladı. Denizden başka hiçbir yerde nefes alamadığını kendine bir kere daha hatırlattı. Bu yüzden buradaydı işte; hayatta kalabilmek için, bildiği tek ezberi yaşamak için. Oğlunu anasına, anasını da Allah'a emanet edip kendini karısının onca ısrarına rağmen vazgeçmediği denizin uçsuz bucaksız merhametine teslim etmekten başka yapabileceği ne vardı ki?

Kendini güverteye attığı an yüzüne vuran nemli rüzgâr ve genzini dolduran iyot kokusuyla titredi. Buydu işte. Ailesi yemyeşil yaylasında, mis kokan Karadeniz'in kıyısında huzurla yaşamalıydı. Kendi kaybolmuşluğuyla onları da zorlamasına gerek yoktu. Ona benzeyen oğlu, güven içinde yaşamaya devam edecekti. Deniz onu bıraktığı an elbet yanlarına giderdi.

Ruhu bedenine fazla gelerek ellerini iki yana açtı ve karanlık denize doğru haykırdı.

"Sana ne lan, sana ne! Oğlumun bana benzemesinden sana ne! Karımın ölümünden sana ne! Sana ne lan!"

Bora'nın getirdiği kahvaltıyı zorla midesine indiren Leyla, artık daha fazla dayanamayacağını anlayınca usulca kamarasından çıktı. Her şey iyi hoştu da, kamaraya şeyini de yapamazdı ki canım.

"Hiç yani! Olmadı bir de sabah güneşi vursun bana tam olsun."

Söylene söylene tuvalete giderken gülümsedi. Odasının penceresinden her sabah güneş yüzüne vurarak uyanır ve bundan her şikâyet ettiğinde annesi "Fena mı, sidiklerin kurur işte," diye dalgasını geçerdi. İlk başlarda buna çok sinirlense de sözün aslını öğrendikten sonra ne yapıp edip her akşam, güneşin yüzüne vurmasını sağlamıştı. Sonuçta akşam güneşi de güzele vururdu, öyle değil mi?

Mazisindeki tatlı anılarla içi hafif hüzün, hafif mutlulukla dolarken tuvalete bile yetişmesine gerek bırakmayacak o sesle korkudan zıpladı. Baygın haldeyken bu adamdan korkmadığını söylediğinden habersiz...

"Aklındaki plan yüzünden mi bu gülümseme?"

Bu adamın bir kullanma kılavuzu olmalıydı. Kesin! Ya da birileri her sözüne alt yazı geçmeliydi. Plan nereden çıkmıştı şimdi yahu?

"Gideceğim yer gülümsetti."

Mustafa, kaşlarını havaya kaldırıp sessiz sorusunu sordu önce ve yine kızın ona saf saf baktığını görünce sabırsız bir soluk alıp sorusunu dillendirdi.

"Neresiymiş seni mutlu eden yer?"

Leyla kaşıyla gözüyle tuvaleti işaret ederken cevap verdi.

"Tuvalet."

Kaldı... Aldığı cevapla kaldı. Bir ayaktan diğer ayak üstüne hafif hafif seken ama renk vermemeye çalışan kızı izlerken gerçekten dondu kaldı. Sonrasında da kahkaha atmak üzere olduğunu fark etti ve bu düşünceyle kaşlarını çattı.

Mustafa kaş çatmaya devam ederken, kızın da ona gözlerini dikip bakması devam etti. Kızın bakışları gittikçe ışıldarken, Mustafa'nın kaşları şeklini korudu ve havada asılı duran sessizliği Leyla'nın tatlı sesiyle ortaya attığı cümle kesti.

"Sana yakışıyor."

Bu kızın karşısında iyice dengesi bozulan Mustafa, "Ne?" diye sorduğunda alacağı cevaba hazır değildi.

"Kaşların çatıkken gülümsemek. Tutarsız bir hareket ama bence seni daha yakışıklı yapıyor."

Mustafa'nın gözler iyice irileşip kaşları düz bir çizgiye dönerken, Leyla'nın eli de "Hiii!" nidası sonunda dudaklarının üstüne kapandı.

Karşısında gördüğü bu manzarayla ve bu kızla ne yapacağını bilemeyen Mustafa ya bu kızı o tuvalete sokup üstüne kapıyı kapatacak ya da...

"Kızım bi' yürü git!"

Ya da bu şekilde denyolaşıp arkasını dönerek oradan kaçacaktı.

Leyla kaçar gibi uzaklaşan adamın arkasından bakarken elini hafif hafif dudaklarına vurmaya başlamıştı bile.

"Manyaksın kızım sen. Aklına her gelen öyle söylenir mi? Tamam, söylenir belki ama en azından bu adama söylenmez."

"Ne söylenmiyormuş ve kime söylenmiyormuş?"

Leyla ikinci bir "Hii!" nidası daha attıktan sonra arkasında duran Murat'a döndü.

"Ya siz el birliğiyle beni öldürmek mi istiyorsunuz ama?"

Murat serseri bir şekilde sırıtıp duvara yaslandı. Kızın başındaki yarayı gösterip cevap verdi.

"Sanırım bizim fazla bir şey yapmamıza gerek bırakmıyorsun."

Eli hızla bandaja giden Leyla yüzünü astı.

"O bir kazaydı. Kafamı bilerek makaraya çarpmadım."

"Ama makaranın kafana çarpması için çabaladın."

"Çabalamadım."

"Ne işin vardı o zaman altında?"

"Kaçıyordum. Hem... Makaranın hiç mi suçu yok ya? Barut bir yandan, siz bir yandan sürekli beni suçlayıp duruyorsunuz. Üstelik..." derken iki ayağının üstünde eşit derecede sıçrayıp arkasında duran tuvalet kapısına hasretle baktı.

"Ay benim gitmem lazım," dedi ve kendini tuvalete zor attı.

Kızın arkasından sırıtan Murat, ensesini kaşırken bilmiş bilmiş başını salladı.

"Barut Reis'in Cesur Fare'yle imtihanı... Çok yakında LODOS ekranlarında..."

Akşama doğru Leyla arşınlayacak yer kalmadığına karar verdi. Bu kamarada biraz daha kalırsa gerçekten sıkıntıdan ölebilirdi ve denize adam atma meraklısı olan Barut da denizde ölen insanlara yapılan şeyi büyük bir keyifle yerine getirip onu denize fırlatırdı.

Üstelik daha önce söz verdiği gibi kendini de ona bağlayıp denize atlamazdı.

"Sonuçta ölmüş bir insana neden bağlansın ki..."

Cümlesi daha havaya karışmadan Leyla yüzünü buruşturdu.

"Bazen ben bile kendi saçmalamamdan korkuyorum."

Başını sinirle sallarken kamaranın dışını gözüne kestirdi. Denizin ortasında da kaçmasından endişelenmezdi herhalde bu adam.

Koridor boyunca yürüdü ve yaşam mahallinin kapısını tereddütle açarak burnunu açık havaya uzattı.

"Oh be! Mis gibi..."

Sonra da aralık duran kapıdan usulca güverteye süzüldü. Tabi arkasında koşarak Mustafa'ya giden Bora'dan habersizdi.

Bora mürettebat salonuna telaşla daldı.

"Barut Reis! Kaçak yolcu firar etti."

Mustafa bu duyduğuyla yerinden fırladı.

"Ne? Kaçtı mı?"

Sorusunu yolun yarısında tamamlamıştı ki Fatih tarafından durduruldu.

"Denizin ortasında nereye kaçacak?"

"O bulur kaçacak bir yer."

Mustafa tekrar hamle yaparken Fatih'in dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı.

"Sen de onu bulursun. Sakin ol."

Mustafa bu sözle gerçekten de ne yaptığını düşünmeye başladı. Kız denizin ortasında kaçacak değildi ya.

Bora'ya döndü.

"Nereye gitti?"

"Senin dediğin gibi kamarasını gözlüyordum. Bu saate kadar gayet sakindi ama az önce güverteye çıktı."

Bu sefer de Mustafa başka bir sebeple gerildi.

"Güverte yağan yağmurdan dolayı kaygan... Başına bir şey gelecek..."

Ama yine hareketlenememişti. Bu kez kolundan tutan Murat'tı.

"Reis... Kız tuvaletten başka bir yere gitmiyor. Bunalmıştır. Üstelik bebek de değil ya... Tamam, bebek gibi kız ama..."

Elbette cümlesini tamamlayamamıştı. Reis'i kızdırmak uğruna bir gün canından olacağı kesindi. Bunu anlaması için o an boğazına sarılan eller yeterliydi.

"Filinta! Sıktırtma boğazını bana."

Zorla nefes alarak cevap verdi.

"Abi... Zaten sıkıyorsun."

"Ama nefes alıyorsun."

"Allah razı olsun. Abi dur... Şakaydı..."

"Ben şaka sevmem."

Mürettebat saklamaya çalıştıkları gülümseme ile bu sahneyi izledi. Filinta açık ara kaşınmıştı.

Birkaç kere daha zorla nefes aldıktan sonra boğazının rahatladığını hissetti. Tehlike geçmişti ama her an geri geleceğinin de sinyallerini veriyordu.

"Bazen seni neden gebertmiyorum diye düşünüyorum Filinta."

Murat, şeytan tüyünün ona verdiği yetkiyle sırıtarak cevapladı.

"Çünkü sen iyi bir adamsın Reis."

"Palavra," diyen Mustafa üstündeki bakışların eşliğinde salondan çıktı. Gidip, kızın başını belaya sokmamasını sağlasa iyi olacaktı.

Leyla ise başını belaya sokmaktan çok uzak bir şekilde yaşam mahallinin etrafında turlamaya başlamıştı. Kıç tarafa geldiğinde az ileride sırtını güvertenin demirine yaslamış halde oturup sigara içen Enis'i fark etti ve kaşları anında çatıldı. Bu adamın ona verecek hesabı vardı.

Enis iyice azalmış sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırırken ona doğru yaklaşan fırtınaya bakıp hafifçe sırıttı. Bu kızın ona yaklaşması demek, yakın zamanda Mustafa'nın da oraya gelmesi demekti. Kendi kendine Mustafa'ya on dakika süre verdi.

"Selam kedicik."

"Bana kedicik deme."

"Neden?"

"Barut kızar."

Bu cevapla Enis'in yüzünü ukala bir ifade kapladı.

"O neden karışıyor buna?"

"O Reis... Karışırken sana mı soracak? Hem sen onu bunu bırak bakalım. Beni orada bırakıp gemiye dönmek de ne oluyor? Hani birlikte kaçacaktık?"

Enis başını yukarı kaldırıp kıza baktıktan sonra geri eğdi.

"Otur. Boynum ağrıyor."

Leyla kısacık bir an Enis'e bakıp suratını ekşitti ve tam karşısına otururken alaycı bir sesle homurdandı.

"Fıtık olmuşsundur."

Oturduktan sonra da devam etti.

"Evet. Seni dinliyorum."

Enis son derece rahat bir şekilde bacağını uzatıp diğerini dizinden kırarak dirseğini yasladı. Umursamaz bir ifadeyle kıza baktığında, evinin havuz başında keyif çatan adamdan farkı kalmadı.

"Aslında seni bırakmayacaktım. Sadece kaçamadım."

"Yalan atma. Ben becerdim de sen mi beceremedin?"

Enis kıza hiçbir şey anlatmadan, olayı nasıl açıklayacağını düşünürken Leyla'nın devam etmesiyle kalakaldı.

"Hoş, ben zaten seni beklemeyip kaçacaktım ama bu önemli değil. Önemli olan senin sözünü tutmaman ve buna bir açıklama getirememen."

"Ha, yani sen beni bırakıp gidecektin, öyle mi?"

Leyla gözlerini kısarak baktı.

"Tanımadığım bir adama nasıl güveneyim?"

Enis bu kızdan ciddi ciddi hoşlanmaya başlamıştı.

"Kullandın beni, öyle mi?"

"Kullanamadım ki? Sen gemiye döndün. Bir de yok efendim o yabancı bir ülkede kız bırakacak kadar şerefsiz değilmiş."

"Değilim tabi. Sadece işler istediğim gibi gelişmedi. İtalya'da temasa geçeceğim adama ulaşamadım."

Leyla anında meraklı ajan moduna büründü.

"Temasa geçmek derken? Bu çok ajan filmleri repliği gibi olmadı mı?"

Enis bu sözle kahkaha attı. Bu kızdan gerçekten hoşlanmıştı.

"Kedicik, sen gerçek misin?"

"Kedicik yok," diyen Leyla son derece ciddi devam etti. "Ve evet, elbette gerçeğim."

İçmeyi unuttuğu sigarası parmağını yaktığında izmariti denize fırlatan Enis, bu kıza gerçekten özür borçlu olduğunun farkındaydı. O yüzden gerçekten samimi bir şekilde kıza baktı.

"Gerçekten özür dilerim. Ben kaçamadım ama yine de İtalya'daki tanıdıklarımın sana ulaşmasını sağlayacaktım."

Adamın gerçekten ciddi olup olmadığını anlamak için uzun uzun bakan Leyla, sonunda ikna olacak ki başını salladı ve gülümsedi.

"Tamam, özrün kabul edildi. Ama bir daha seninle kaçmayacağımı bil."

Enis de gülümsedi.

"Tamam, anladım bu kısmını," dedikten sonra ciddi-

leşti. "Neden Türkiye'ye dönmüyorsun? Başını belaya sokacak kadar masumsun."

Bu sözü beklemeyen Leyla bir anlık kasılmadan sonra başını önüne eğdi.

"Dönemem."

"Neden?"

"Çünkü... Amcam peşimde ve her şeyden önemlisi," dedikten sonra etrafta kimse var mı diye sağa sola baktıktan sonra Enis'e doğru eğilip kısık sesle devam etti. "Ben bir adam bıçakladım."

Enis ne şaşırdı, ne korktu. Sanki son derece normal bir şeyden bahsediyorlar gibi sordu.

"Öldü mü?"

Bu soğukkanlı soruyla sıçrayan ve elini ağzına kapatan Leyla, "Hiii! Ay Allah korusun ölmedi çok şükür," diye cırladıktan sonra üzgün bir sesle cümlesini tamamladı. "Ama... Yine de suçluyum."

Enis hâlâ soğukkanlılığını koruyor gibi görünse de sesinde belli belirsiz bir ima oluştu.

"Emin ol Leyla, bu gemideki en masum insan sensin."

Leyla'nın numara, oyun bilmez gözleri, kendine has zekâsıyla parlayarak karşısındaki adamı bir süre inceledi. Sonra bu zekâsını, içinde düşünce saklayamayan huyu sayesinde gün yüzüne çıkardı.

"Hımm... Hepsini bilmem ama bence senden masum olabilirim."

Bu açık sözlülük Enis'i şaşırttığı kadar hoşuna da gitmişti.

"Nasıl ya?"

"Bilmem. Ama bence sende suçlu tipi var. Çok gizemlisin." Sesinde acayip bir gizemle sorusunu sordu. "Söylesene sen ne yaptın?"

Eh artık! Enis gerçekten bu kadar açık olmaya hazır değildi. Hayretle ellerini iki yana açarak isyanını dile getirdi.

"Şimdi konu bana nasıl döndü ki? En son hatırladığım sen adam bıçaklamıştın."

Leyla'nın o ajan ve zorlayıcı kız havaları anında sönmüştü. Aklına düşen gerçeklikle yine aynı paniğe kapıldı.

"Ay değil mi? Evet, bıçakladım ve hatta biliyor musun, bıçakladığım adam peşimde. O akşam limanın dışında gördüm onu. Nasıl bilmiyorum, ama beni buldular."

"Bunda şaşacak bir şey yok. Senin saklandığın limandan üç gemi sefere çıktı. Eminim üçünün de uğrayacakları her limana adam koymuşlardır."

Leyla duyduğundan hiç hoşlanmamış halde isyan etti. Çaresizliği hiç sevmiyordu.

"İşte gördün mü? Kaçacak hiçbir yerim yok."

Kısacık bir an sessiz kalan Enis, temkinli bir şekilde sordu.

"Bunu Barut'a anlattın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"İtalya'da o adamı görene kadar kurtulurum sanmıştım, anlatmamıştım. Hem ayrıca onun başını belaya sokmak istemiyorum."

"Ama bana anlatıyosun, çünkü benim başımı belaya sokabilirsin."

"Yook... Başını belaya sokmayacağımı biliyorum çünkü sen umursamazsın ki. İlle de beni korumak için yırtınmazsın, ama Barut kesinlikle bela falan dinlemeden ortaya atılır. Ayrıca artık neden kaçtığımı sormaktan da vazgeçti. Anlatmama gerek kalmadı. Tutturmuş

beni Türkiye'ye dönünce teslim edecekmiş. Hele adam bıçakladığımı bilse önce ölmeyen adamı öldürür, sonra da ikimizi birbirine bağlar bizi hapse attırır. Tıpkı denize atması gibi..."

O an Enis'in gözü yaşam mahallinin köşesine takıldı ve onlara öfkeli gözlerle bakan adamı gördü. Sırıttı.

"Attırır valla. Ya kızım, hazır elin bıçak sallamaya alışmışken şu Barut'a da birkaç tane sallasan ya."

Leyla bu şakaya kahkaha attı. Kahkaha atarken de sanki soğuk bir rüzgâr esti. Ensesindeki saçların havalandığına bile yemin edebilirdi ama Enis'in saçları gayet düzgün duruyordu. Bu rüzgâr bir tek ona mı esiyordu?

Enis'in gözlerinin arkasında bir yere odaklandığını fark edince yüzünü buruşturdu.

"Arkamda değil mi?"

Enis hafif sırıtarak başını salladı ve tembel bir hareketle yerinden doğruldu. Tam kalkarken Leyla'nın kulağına fısıldadı.

"Şu bıçaklama işini bir daha düşün bence."

Leyla yine kahkaha atacaktı ama bu sefer yemedi. Enis'e doğru homurdandı.

"Güldürmesene ya!"

Enis, Mustafa'nın yanından yürüyüp giderken bu sefer de ona doğru eğilip mırıldandı.

"Beş dakika geciktin Barut."

"İki dakikada canına okumadan yaylan."

Mustafa arkasından öfkeyle bakarken, Enis'in dudaklarındaki sırıtmadan habersizdi. Sonra aynı öfkeli bakışlarını hâlâ sırtı ona dönük olarak oturan kıza çevirdi.

Leyla arkasından gelen fısıldamaları dinlerken bile ne gözlerini paslı demirden çekti ne de arkasını döndü. Ama bu kurtuluş değildi. O arkasını dönmezse arkasındaki önüne gelirdi. Gelmişti de.

Şimdi o gözlere oturduğu yerden bakmaya çalışıyordu.

"Selam, Barut."

Mustafa'nın hiç selam alacak hali yoktu. Uzun süredir uzaktan ikilinin konuşmalarını izlemiş, ne dediklerini duymasa bile adamın her hareketini gözlemlemişti.

Kızın yüzünü görmese bile kızı tanıyordu artık. Adamın bakışlarından da neler hissettiğini gayet iyi biliyordu. Herifin karşısında bugüne kadar görmediği bir kız vardı. Saf deseniz değil, kurnaz deseniz hiç değil... Doğallığı en tehlikeli cazibesi olan bir kız. Şaşkın gözlerine kilitlenip kalabileceğiniz bir kız. Korkudan saçmalayan ve saçmaladıkça da aşırı tatlı olan...

Bu düşünceyi tamamlamak için kendine izin vermedi. En azından bu konuda içi rahattı. Bu kız bir tek ondan korkmuştu ve bir tek ona saçmalamıştı. Bu adama değil.

"Ne konuşuyordunuz?"

Genç adamın sessizliği boyunca değişen yüz ifadesini izleyen Leyla, bu soruya yine yalan söylememek adına kıvırarak cevap vermeyi tercih etti. Ayağa kalkarken elini şöyle bir savurdu.

"Hiiiç! Havadan sudan işte... Açık denizde başka neyden konuşulur ki?"

Ama elbette yememişti. Kuşkuyla kalkan tek kaş ve kurulan cümle bunun ispatıydı.

"Mesela kaçma planlarından?"

Leyla kıvırma işini bir sonraki aşamaya taşıdı.

"Sen çok paranoyak oldun ama. O haltı bir kere yedim, daha kaçmam dedim sana. Şey..." dedikten sonra içinden inşallah anlaşılmaz diye dua ederek devam etti.

"Acaba bir sonraki limana ne zaman varırız?"

Ama Mustafa'nın kasılan çenesinden anlaşıldığını anladı. Çok şükür.

Mustafa iyice kıstığı gözlerle karşısındaki kıza bakarken bu soruya ölse cevap vermeyeceğini biliyordu. Ama o cevap vermese bile cevap verecek sazanların da farkındaydı.

Mesela aceleyle gelip söze giren Aksak Tayfun gibi...

"Yarun sabaha İspanya'da oluruk inşallah," diye cıvıldayan Aksak, kızın saçlarını sevgiyle okşadıktan sonra kendine öldürecek gibi bakan Mustafa'ya döndü. "Reisum, nasisun?" Bu Barut Reis zibidisinin, kızın canını sıkmasına izin vermeyecekti.

Mustafa'ya evrenin bir şakasıydı tüm bu olanlar. Aksak bir kaplan gibi kızın önüne geçmiş ve *sıkıyorsa bulaş kıza* mesajını da bakışlarıyla gayet net vermişti. En iyisi gidip koruyucusu olmayan Enis'in ifadesini almaktı.

Dişlerinin arasından sıkı bir küfür savurarak arkasını döndü.

"Siktir git Aksak!"

Öfkeli adımlarla yürüyen adamın arkasından bakan Aksak Tayfun ise tam bir melekti. Omuzlarını hayretle kaldırarak Leyla'ya döndü.

"Bu neye dellendi yine?"

Leyla acayip doğal, samimi ve imadan uzak bir netlikle cevap verdi.

"Dellendi mi? Yooo, bence gayet her zamanki gibi yani."

Tayfun bu cevapla önce gökyüzüne baktı, sonra hızla nefesini soludu ve kıza geri döndü.

"Siz birbirunizi nasi buldunuz boyle ya? Birunun hari soğumaz, birunun fitili nemlenmez. Tovbe Ya Rabbim," dedikten sonra döndü ve aksayan ayağını kendi özel ritmiyle sürüyerek uzaklaşırken son cümlesini söyledi.

"Sen da dolanma ortalukta. Her zaman ateşi baruttan uzak tutamayabilirum."

Homurdanarak giden adamın arkasından bakan Leyla, Aksak'ın ne demek istediğini düşünse de bir sonuca varamayınca herkesin değişik olduğunu karar verdi ve gözünün önünde uzayıp giden gökyüzüne huzur dileyerek baktı.

Hafif kırmızılaşmaya yüz tutan gökyüzü, batan güneşin müjdecisi gibiydi. O an aklına gelen bilgiyle hızla yerinden kalktı ve gözleriyle geminin açık güvertesini dolaştı. Aradığını tam o anda bulmuştu.

Ellerini ceplerine koyan Korsan Fatih'in dalgalı saçları korsan bandının altında ince bir çizgi halinde sıkışsa da ensesinin üstüne doğru hafifçe kıvrılmış ve yukarıdaki hapsolmuşluğa isyan edercesine kabarmıştı.

Duruşu heykel gibi hareketsizdi. Belli ki batan güneşin cazibesinde kaybolup gitmişti genç adam.

Bir an içi sızladı Leyla'nın. Bu adam o kadar yalnız duruyordu ki... Kendi derdi ne kadar büyük olursa olsun, annesinden çok iyi biliyordu ki insanın içinde kalan dert daha öldürücü, acısı daha keskin oluyordu. Belki annesinin acılarını paylaşamamıştı ama Korsan Fatih'e faydası olabilirdi. Aceleyle ona doğru yürüdü.

"Selam."

Adamın bir tepki vermeden duruşunu izledikten sonra mahcup bir şekilde gülümsedi ve devam etti.

"Hımm, anladım. Özel an."

Yine tepki alamamıştı. Sanki aslında orada yoktu veya Fatih'in hayaleti ile konuşuyordu.

"Gitmemi ister misin?"

Bu sefer de cevap alamayınca yüreğinin bu adam için daha fazla sızladığını hissetti. En ketum adam bile yalnızlığı hak etmiyordu.

O da güverte demirine yaslanarak batan güneşi izlemeye başladı.

"Tamam. Çok ısrar ettin, kalıyorum..."

Bir süre sessizce batan güneşi izlediler. Leyla artık cevap alamayacağının fazlasıyla farkındaydı ama yine de kendine engel olamıyordu. Gözlerini güneşten çekmeden, sesinde saklı kalan hüzünle usulca devam etti.

"Biliyor musun, bazen hiç tanımadığın birine bütün hayatını anlatmak istersin."

Derin bir soluk aldı. Kovulmadığı sürece vazgeçmeyecekti. Başını Fatih'e doğru çevirip oyunbaz bir havayla devam etti.

"Gerçekten bak. Mesela ben çok isterim anlatmayı ama anlatamıyorum. Anlatabilsem anlatırdım," dedikten sonra sevimli bir merakla devam etti. "Anlatabildim mi?"

Yine tepki yoktu. Leyla'nın bulunduğu yerden görünen mavi göz, bir kere bile kırpılmadan batan güneşin içinde yanıyordu sanki.

Leyla o an o kadar bilmek istemişti ki... O gözün arkasında hangi acıların ve kaybolmuşluğun hikâyesi vardı acaba? Bu kadar güçlü bir adam, nasıl bu hale gelirdi?

Çok üzüldü. Bir ağabeyi olsaydı ve o ağabeyi bu kadar net bir acı içinde kıvransaydı, Leyla onu asla yalnız bırakmazdı. Bu sebeple Fatih'i de yalnız bırakmayı içi almadı.

"Peki, anladım. O zaman seninle sessizce bekleyebilir miyim? Sessizliği paylaşmak da iyi gelebilir insana."

Pes etmişlikle soluk aldı.

"Hiç konuşmak yok, söz. Kalabilir miyim?"

Sanki onaylama almış gibi gülümsedi ve bakışlarını güneşin son haline çevirirken mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

Deniz ve gökyüzü karanlığa karışana kadar bekledi-

ler. İkisi de tek kelime etmeden, kendi acılarının içinde, sadece geminin usulca yardığı denizin sesi, geminin makinesinden gelen mekanik gürültü ve aldıkları nefesler eşliğinde güneşin gözden tamamen kaybolmasını izlediler.

Borda seyir fenerlerinin* yeşil ve kırmızı ışıkları karanlığı zorlarken, Fatih bir rüyadan uyanır gibi titredi. Sanki o an dünyaya dönmüştü.

Başını öne eğerken işaret parmağıyla da gözündeki bandı hafifçe okşadı. Sanki az önce yaptığı ritüelin son ayinini gerçekleştiriyor gibiydi.

Aldığı sıkı bir nefesle arkasını denize dönüp bir adım attı ve durdu. Leyla'ya bakmadan uzun süre sessiz kalmış bir adamın hırıltılı sesiyle konuştu.

"Üşüme burada."

Leyla, o cümleyle gerçekten havanın soğuk olduğunu fark etti ve kollarını bedenine doladı. Acıların ateş gibi yaktığı ne kadar da doğruydu. Acının içindeyken zemheri ayazını bile hissedemiyordu insan.

Acaba Barut da ölen karısını düşündükçe böyle yanıyor muydu?

Enis'le yaptığı kavganın etkisiyle kızın kamarasına doğru yürüyen Mustafa, kime dalacağını şaşırmış gibiydi.

Cesur Fare'ye yaklaşmaması için uyardığı adamın ukala tavırları yeterince can sıkıcı değilmiş gibi, bir de o son söylediği söz sinirlerini iyice germişti.

"Esip gürleyeceğine kıza derdini sor. Neden dönmek iste-

* Gece yol alan geminin, iskele ve sancak tarafında yanan, yeşil ve kırmızı ışıklar

mediğini sor. Bir kere normal bir adam gibi davran lan! Dinle kızı..."

Kendine gerçekleri anlatmamak için kırk takla atan kızın, bu adama tereddütsüz açıldığı ortadaydı. Bunun kanına dokunmuş olmasına bir bahane bile aramadı. Bahane aramak için gereken sağduyu, şu anda Mustafa'nın kara sularından çok uzaktaydı.

O öfkeyle aslında kendinin ama şimdilik kızın olan kamaranın kapısını tereddütsüz, çalmadan, tek hamlede sonuna kadar açtı. Açtığı an dondu kaldı.

Eğer birkaç saniye önce açsa kızı ne halde göreceğini düşündü. Muhtemelen kendine ait olan siyah tişörtü henüz kafasından geçirmeden görmüş olacaktı kızı. Hatta içinde kaybolduğu, boyu en fazla baldırlarının yarısını örten tişört belki de elinde olacaktı. Belki de şu anda karşısında uzanan çıplak bacaklardan daha fazlası gözlerinin önünde serili olacaktı. Belki de şu anda kesilen nefesi, o zaman sonsuza kadar duracaktı.

Ya da ona şaşkın şaşkın bakan gözler utançla kapanacaktı.

Belki de kamaraya geliş sebebini tamamen unutacaktı.

Sahi... Neden gelmişti ki buraya?

Hatırlaması için birkaç adım yeterli olur muydu?

Leyla, hiçbir ifade belli etmeyen bir yüzle ona doğru usulca yaklaşan adama öylesine kilitlenmişti ki *nefes nereden alınıyor* diye sorsalar, *nefes nedir*, diye cevap verirdi.

Titreyen bacaklarını geminin alışılmış sallantısına yormak istedi ama iyice yaklaşan adamın varlığından dolayı aradaki farkı ayrıştıramadı. Bir adım geri gitmesi gerektiğini bilse de kımıldayamadı. 'Çık kamaradan,' demesi gerektiğini bilse de konuşamadı.

Yüzünü okşayan kısa ve keskin nefesten başka her

şeye algısını kapattı. O nefes yüzünü okşadıkça bacaklarındaki titreme tüm bedenine yayıldı, hemen önünde duran yüzden gözlerini alamadı.

Şimdi düşse bu adam onu tutar mıydı?

İçini saran duyguların yoğunluğundan gözlerinin kapandığının bile farkında değildi.

Peki ya Mustafa?

Mustafa kapanan gözlerin son derece farkındaydı. Sanki incecik bir ipti kızın bakışları ve o incecik ipin ucundaydı Mustafa'nın yaşamı.

Korktu.

"Gözlerini aç."

Kendi sesi kulağına öylesine yabancı gelmişti ki sinirlendi. Sesi içinde büyüyen korkuyu, çaresizliği yüzüne vuruyordu. Hele de aradan geçen zamanda kızın gözleri ısrarla kapalı kalırken endişesi paniğe dönüşmeye başlamıştı ki titredi. Eğer o gözler açılmazsa kendi gözleri kapanacaktı ve o zaman da hiçbir şey onu aralarındaki iki parmaklık mesafeyi kapatmaktan alıkoyamayacaktı.

Zor çıkan sesiyle tekrarladı.

"Gözlerini aç Cesur Fare."

Leyla, yüzünü yalayıp geçen nefesle titrerken gözlerini araladı. Araladığı anda ise bir çift koyu renk gözün etkisi altına girdi. Ne olduğunu anlayamıyordu. Korkuyordu ama korkusunun canıyla hiç alakası yoktu. Üstelik o gözler dudaklarını hedef almışken adını koyamadığı korkusuna kapılıp gitmek istiyordu ve bu onu yeniden korkutuyordu.

Acemi kalbi çarparken, tecrübesiz kadınlığı karşısındaki adamın ne istediğini hissetmişti. İçine çektiği nefesle fısıldadı.

"Ben hiç öpüşmedim."

Mustafa'nın yüzüne buz gibi su dolu kovayı fırlatsaydı ancak bu kadar etkili olurdu. Büyülü an denilen olay gerçekse, şimdi dağılmıştı işte.

Hızla bir adım geri giderken ağzından çıkan şaşkın sözcüğe engel olamadı.

"Ne?"

Ne'si mi vardı? Onun itiraf edemediğini kız anlamıştı

işte. Öpmek istediğini, hatta öpmek için delirdiğini anlamıştı. Kendine küfür edecek bile hali yoktu. O kamaradan bir an önce çıkmalıydı. Ne için geldiğinin hiç önemi yoktu ama bacakları bir adım geri gitmekten başkasını yapamadı.

"Yani ben daha önce öpüşmedim. Öpüşmek istediğimden değil ama... Of yani..."

Mustafa bir adım daha geri giderken sanki başka kelime bilmiyormuş gibi tekrarladı.

"Ne?"

Leyla ise söylediğini daha yeni idrak etmiş gibi ellerini kollarını sallamaya başladı.

"Ya bak, sen yine ne'lemeye başladın. Bu da demek oluyor ki ben de saçmalamaya başladım. Yani saçmaladıysam da bu korkuyorum anlamına geliyor. Oysa korkmuyorum."

"Korkmuyorsun?"

"Yani korkuyorum tabi ama öyle değil. Başka türlü..."

"Nasıl?"

"Öpersin diye..."

Mustafa o kamaradan çıkmalıydı. Yoksa bu kızın saçmalayan ağzında nefes almaya başlayacaktı.

"Sus."

"Tamam. Bence de susayım ama sen de öyle bakmayı kes."

Mustafa sıkıntıyla gözlerini kapattı ve yalvarır gibi tekrar etti.

"Tamam... Her ne şekilde bakıyorsam Allah belamı versin, bakmayacağım bir daha ama sen de..." dedikten sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini açarak devam etti. "Sen de benden başka hiç kimseye saçmalamayacaksın."

"Anlamadım?"

Mustafa'nın sesi kamaranın duvarlarını her hecede dövmeye başladı.

"Anlama! Bir kere de anlama ama yap! Dediğimi yap! Bir kere de itirazsız yap ve saçmalamayı kes!"

Leyla, bu bağırtıdan ürkse de belli etmemeye çalışarak başını salladı. Sonuçta durup dururken öpüşmekten bahseden kendisiydi ve adam haklıydı. Saçmaladığı an gerçekten saçmalıyordu.

Ve yine en iyi bildiği şeyi yaptı.

"Peki... Saçmalamamaya çalışırım. Ama eğer kendimi tutamazsam... Yani biliyorsun, burası bilmediğim bir dünya ve beni korkutan çok fazla şey var. Ya saçmalamaya başlarsam yine..."

Mustafa artık delirmişti. Ellerini iki yana açarak haykırdı.

"O zaman da gel benim yanımda saçmala. Allah Allah ya!"

Leyla anlamıyordu. Bu adamı gerçekten anlamıyordu.

"Ama saçmalayınca da kızıyorsun."

"Tiryaki denen puştun yanında saçmaladığında daha çok kızıyorum!" Cümlesi bittiği an kaşları çatıldı. Bir gerçek daha o farkında olmadan gün yüzüne çıkmıştı.

Leyla, bir an ona ne dediğini anlamamış gibi baktıktan sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"He... Ama ben onun yanında hiç saçmalamadım ki?"

Mustafa neden rahatladığını sorgulamasa da kızın söylediğine tam olarak emin olamamıştı.

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Aslında düşündüm de..." dedikten sonra başını önüne eğerek fısıldadı. "Ben senden başkasının yanında pek saçmalamıyorum."

Leyla kısacık bir an öyle kaldıktan sonra başını kaldırdı ve Mustafa'nın dudaklarında yakaladığı sırıtmanın anlamını çözmeye çalıştı ama o anlayana kadar sırıtma kaybolmuştu. Acaba öyle mi hayal ettim diye düşünmeye başlamıştı ki Barut Reis'in derin bir solukla söylediği, "Güzel," sözcüğüyle kafası iyice karıştı.

Başını sağa sola sallayarak genç adama baktı.

"Yoruyorsun sen beni Barut."

"Sevindim. Ödeşiyoruz o zaman," diyen Mustafa, dudaklarında sakladığı gülümsemeyle kendini kamaradan dışarıya attı. Yoksa çok daha farklı şekilde ödeşecekti ki bunu asla istemiyordu.

Kamaranın kapısı sırtına kapanırken kaşları çatıldı. Buraya ne için gelmişti ve neler olmuştu. Kıza dönüp, neden ülkesine dönmek istemediğini sormayacak mıydı o? Tiryaki denilen adamın bildiği ama onun bilmediği şeyi öğrenmeyecek miydi?

Hızla arkasını dönüp elini kapının koluna attı ve attığı anda da ateşe değmiş gibi geri çekti.

"İçeri girersem siksinler beni!"

Aldığı karardan vazgeçmekten korkar gibi hızlı adımlarla koridorda uzaklaşmaya başladı.

Leyla da soluklarını düzene sokmaya çalışarak kapıya bakıyordu. Az önce çok önemli bir şeyler olmuştu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama yine Barut'u hem kızdırmış, hem de gülümsetmişti.

"Acaba dengesiz olan hangimiz?" diye mırıldanırken yorganı açtı ve yatağa girdi. Bu gece kesinlikle dengesiz olan kendisiydi. "Adama öpüşmekten bahsettin kızım. Hâlâ kim dengesiz diye mi soruyorsun?"

Derin bir iç çekip gözlerini kapattı. Sabah kaçta limanda olurlardı acaba?

Gözleri Valencia Limanı'nın uzun kıyılarında dolaşan Mustafa, liman devriyesinin kontrollerini de çaktırmadan takip ediyordu.

İspanya sınırlarına girdikleri an, yük boşaltan Norveç gemisinde çıkan sorundan dolayı üç gün açıkta bekleme emri almışlardı. Üç aşağı beş yukarı bu beklemeleri hesaba kattıkları için malum rota ve sürelerinde bir değişiklik olmayacaktı elbette, ama açık denizin sağladığı güveni vermediği için bu durum Mustafa'yı rahatsız etmişti.

Gemilerinde kaçak bir yolcu vardı ve gemicilerden birinin es kaza boşboğazlık yapması durumunda sağlam bir ceza almaları işten bile değildi. En büyük endişesi de o Cesur Fare içindi. Yabancı bir memlekette kızı kaderine teslim etmek istemiyordu. Bu yüzden de görevlilerin kontrollerini bitirip sahil güvenlik teknesine bindiğini görünce rahat bir nefes aldı. Tehlike atlatılmıştı.

"Barut Reis, Valencia Trabzon maçına gidiyoruz, değil mi?"

Arkasından gelen hararetli sese dönerken çatık kaşlarına inat hafiften gülümsedi.

"Sen maça diye gidip hatun koynuna girmeyeceğine emin misin Filinta?"

Murat sanki büyük bir hakarete uğramış gibi elini kalbine götürdü. Gerçekten canı yanmıştı.

"Çok kırıldım şimdi Barut Reis. Bir gün, bir kadını Trabzon'uma tercih edersem, işte o gün aldığım nefes haram olsun bana."

Mustafa'nın gülümsemesi sırıtmaya dönüşürken Murat'ın saçlarını karıştırdı.

"Siktir lan oradan! On bire on bir kıllı adamlar mı, bire

bir esmer hatun mu diye sorsam, *sarışına hayır diyen, kumral yüzü görmesin* dersin. Sanki bilmiyorum ben malımı."

İşte bu tespit Murat'ın maskesinin düşmesine sebep olmuştu. O da aynı şekilde sırıtıp göz kırptı.

"Kızıllara ayıp olmasın Reis."

İşte yine bir gaf, işte yine bir patavatsızlık... Bu patavatsızlıkta ensesine yediği şaplakla ödüllendirildi.

"Kızıllardan uzak dur, ciğerini deşmiyim."

Bir an bu tepkiye şaşırsa da Murat cin gibi bir genç adamdı. Şaşkınlığı fazla kısa sürmüştü ve sırıtması da biraz fazla mı büyümüştü?

"Ooo, olmuyor ama Reis. Bir kızıl uğruna, tüm kızıllara el koydun. Vicdansızlık bu."

Mustafa zeki bir adamdı ve o da yaptığı gafın ve yediği lafın fazlasıyla farkındaydı. Kendine kızması gerekirdi bu durumda, ama karşısında Murat dururken kendi istihkakını doldurmak istemedi. Bu kafayla giderse kendine kızacak daha çok zamanı olacaktı zaten.

"Lan, yine başladın zevzemeye. Canımı sıkma valla..."

"Denize atarsın, biliyorum. Ama limana yakınız hatırlatayım da."

"Ula, siktir git!"

Mustafa'nın kükremesi bitmeden Murat kendini diğer tarafa atmıştı bile. Son cümlesini söyleyerek...

"Maça dört bilet ayarlarım."

Eğer onun da lakabı Filintaysa ve eğer yirmi sekiz yıllık hayatında az çok kadın erkek ilişkisinden anlamışsa, bu Barut Reis, o Cesur Fare'ye tutulmaya başlamıştı, buna da kalıbını basardı. Ama bu konuyu, kendi kalıbının bekası için fazla uzatmamak en akıllıca olan şeydi. Güverteden limanı izleyen Fatih'e doğru giderken bilmiş

bilmiş sırıtmaya devam etti. Arkasında homurdanan bir Barut bırakarak...

"Kızıl ateşler sarsın seni barut. Çenenin bağına sıçayım!"

İşte az önce çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Kendine bolca kızacağı zamanların yakın olduğunu bilmişti. Hoş, bu kadar yakın beklemiyordu ama sonuçta şu anda kendisine en afilisinden ağız dolusu küfrü basmıştı. Kendini bilmek güzel bir şeydi sonuçta. Baş altına gidene kadar da kızmaya devam edecekti.

"Yine ne dedin de Barut'u ateşledin?"

Murat, yüzündeki sırıtmayı silmeden Fatih'in sorusuna cevap verdi.

"Kızıl bir hatun o barutu ateşleyecek demiş olabilirim."

Fatih'in havaya kalkan tek kaşı çok mantıklı bir soru soruyordu. Murat da aynı mantık içinde cevap verdi.

"Ciddiyim. Hatta barutun fitili çoktan ateş almış olabilir. Ama bizimki inat olduğu için fitilin ipini uzun tutuyor."

Fatih'in suratında beliren hafif gülümsemeden cesaret alan Murat devam etti. "Sence de haklı değil miyim? Sen hiç Barut Reis'i böyle gördün mü?"

"Daha önce gemiye kaç kadın bindi de değerlendirme şansın oldu?"

"Valla onu bunu bilmem Korsan. Gün gelecek, hepinize ben demiştim diye hava basacağım."

"Dikkat et de Barut senin kuyruğuna basmasın."

Murat, Fatih'in yanından ayrılırken göz kırptı.

"Hele o güne kadar ben onun kuyruğuna bir basayım da..."

Islık çala çala uzaklaşırken kendinden de, Barut'tan

da, onun bakışlarındaki o hararetten de emindi. Keyifli olacaktı Barut Reis'le uğraşmak.

Baş altının kapısını usulca açan Mustafa, son homurdanmasını da yaptıktan sonra usulca kapıyı kapattı ve halat deposuna doğru yürüdü. Geminin sahil güvenlik tarafından kontrol edildiği süreci burada geçirsin diye kızı Bora eşliğinde baş altına yollamıştı, bunu yaparken bile aklı kızda kalmıştı. O yüzden kendi akıl sağlığı için kızı buradan çıkartma görevini reisliğin ona verdiği hakla üstlenmek zorunda kaldı. Giderek dengesiz hareketlerde bulunduğunun farkındaydı ama sonuçta olağan dışı bir durum yaşıyorlardı ve tedbirli olmaları şarttı. Tabii duyan yerse...

"Cesur Fare. Çıkabilirsin..." Daha cümlesi tamamlanmadan deponun kapısı hızla açıldı ve kızarmış bir yüzle kendini dışarı atan Leyla koşarak Mustafa'ya sarıldı.

"Çok şükür, boğulmak üzereydim."

Evet... Sarılmıştı... Leyla'nın kolları Mustafa'nın boynunu bir tur dolarken, Mustafa'nın biçare kolları iki yanına şahin kanadı gibi açılmıştı. Bu kız gerçekten kollarında iki ateş topuyla baruta yaklaştığının farkında değil miydi?

"Az uzaklaşsan iyi olur sanki."

Leyla, ufacık depodan kurtulmanın verdiği rahatlıkla olmayan algısını da kapattığı için genç adamın ne demek istediğini anlamamış, kollarını çözmeden başını geri atıp burnunun ucundaki güneş yanığı yüze bakmıştı.

"Evet, bence de..." dese bile gözlerini adamdan çekememişti. Bütün gece boyunca kaçma planları kurup limana yanaştıkları an kendini gemiden atmanın kırk

yolunu arayan o değilmiş gibi bu adama can simidi edasıyla sarılmasının mantıklı açıklamasını bulmaya çalışıyordu o anda. Üstelik bir şeyin daha farkındaydı.

O sıkı sıkı sarılmışken bu adamın kolları neden iki yanında teslim olmuş gibi açık duruyordu ki?

Nedeni açıktı. Adam onun sarılmasından rahatsız olmuştu. Sonuçta başa bela olan fazlalıktan başka bir şey değildi. O gözler beklentiyle ona bakarken bunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu işte.

Boynundaki kollar usulca çözüldüğünde ancak nefes alabilmişti Mustafa. Hayatının en uzun ve çileli yolculuğunu yaşadığı kesindi.

"Şey... Ben hani kapatılmaktan hoşlanmıyorum ya... O yüzden yani. Seni de birden karşımda görünce sevindim."

"Anlıyorum."

Nah anlıyordu.

Anlamak için önce düşünme yetisini kazanması gerekmiyor muydu? Oysa o, çözülen kolların bıraktığı boşluk duygusundan başka bir şey düşünemiyordu. Ama düşünmesi gerekiyordu. Ve bu düşünme işini bu kızdan birkaç adım uzakta belki kazanabilirdi. O da birkaç adım geriledi.

"Gittiler mi?"

Kim? Kimler? Onun aklındaki cinler henüz bu birkaç adımla gidecek gibi durmuyordu.

"Kimler?"

"Gemiye gelen İspanyollar..."

Ha... Onlar gitmişti canım. Asıl gitmeyen, son zamanlarda tepesini horon alanı ilan eden cinlerdi.

"Gittiler."

"Güzel."

Mustafa hâlâ o cinlerin esiri olabilirdi, ta ki kızın gözlerinde parlamaya başlayan minik şeytanları görene kadar. Tısladı.

"Gemiden kaçmayacaksın."

Leyla yakalanmanın verdiği rahatsızlıkla yüzünü ekşitti.

"Bu kadar belli mi?"

"Ayna gibi yüzün var Cesur Fare. Bu yüzden beni kandırmaya çalışma, kendini yorarsın."

Leyla bu sözle direğin dibine çöktü. Kaçması gerektiğinin nesini anlamıyordu bu adam?

Başını kaldırıp Mustafa'ya baktı. Yalvarış saklayan kısık sesiyle seslendi.

"Barut..."

"Efendim."

"Bırak beni."

Bu istek Mustafa'nın dişlerini sıkmasına sebep oldu. Hele de bu isteği yalvarırcasına dile getirmesi yüreğinin bir köşesine ufacık bir sancı bırakmıştı ki akıllara zarar. O an aklına dün akşam Enis'in söylediği sözler gelince kızın tam karşısına çöktü. Bu kızın büyük bir derdi vardı.

"Neden?"

"Biliyorum doğru olanı yapmak istiyorsun, benim için en iyisi bu zannediyorsun, ama değil. Ben genç kızlık hayalleri ve macera düşkünlüğü yüzünden kaçmadım. Eğer dönersem başım belaya girecek."

"Sana neden diye sordum, Cesur Fare."

"Çünkü..." diyen Leyla gözlerini sımsıkı kapatıp fısıldadı. "Söylersem benden nefret edersin."

Mustafa'nın kaşları iyice çatılmıştı. Böyle kapalı işler hiç ona göre değildi. O ya yapardı, ya susardı...

"Bir kere daha sordurtma bana. Hadi..."

Leyla derin bir soluk ve kısa bir sessizlikten sonra tek hamlede söyledi.

"Adamın birini bıçakladım ama sen sormadan söyleyeyim ölmedi."

Mustafa bir an irkilse de ensesindeki ürpertiyi görmezden geldi. Bu kızın bir adamı bıçakladığını hayal dahi edemiyordu. Kızı ürkütmemeye çalışarak sordu.

"Ne yapmıştı sana?"

"Beni..."

Kız susunca Mustafa en kötü senaryoları yazmaya başladı kafasında. Beni, ne? Beni dövdü mü? Beni taciz etti mi? Beni kullandı mı? Beni ne?

Dişlerinin kırılma tehlikesine aldırmadan sıktığı çenesinin arasından tısladı.

"Ne yaptı sana o şerefsiz?"

Leyla hızla başını kaldırdı.

"Tahmin ettiğin gibi bir şey değil. O sadece... Beni kilitledi ve... Kurtulmaya çalışınca da tokat attı. Bıçaklanmayı belki hak etmiyordu ama amcam..." derken Leyla cümlesinin sonunu yutmak zorunda kaldı.

Mustafa bu zamana kadar deli bakıyorsa artık tamamen aklını kaybetmiş gibi bakıyordu. Kıza doğru hafifçe eğilip burnundan soluyarak kıza baktı.

"Amcan mı?"

"Değil. Adamı."

"Amcan ne bok yiyordu o sırada?"

Leyla zor duyulur sesle cevapladı.

"Emri amcam vermişti."

Tam yanı başında yere inen yumrukla çığlık attı. Leyla'nın çığlığı Mustafa'nın hırıltısına karıştı.

"Bacak kadar kıza mı yetmiş amcanın gücü?"

Leyla'nın korkan yüzü anında ifade değiştirip huysuz bir hal aldı.

"Ben bacak kadar değilim."

"Ne?"

"Sana diyorum ki ben bacak kadar değilim."

Mustafa kıza deli görmüş gibi baktı. Ya da çift başlı Cesur Fare... Yerde duran yumruğunu görünce de durumu anladı. Yumruğunu usulca açarken, sakin olmaya çalışan bir tonla konuşmaya başladı.

"Cesur Fare, korkma tamam mı? Ben sana kızmadım, amcana ve adamına kızdım. O yüzden saçmalamana gerek yok."

Leyla burnunu havaya dikerek Mustafa'nın gözlerine baktı.

"Ben korkmadım. Ayrıca saçmalamıyorum da. Hangi kız olursa olsun, karşısındaki yakışıklı adam ona bacaksız derse köpürür. Kızar. Bunun adı saçmalamak değil, erkeğin yediği halttır. Ne yani, sen de deve gibi boy var diye bacaklı mı oldun?" diyen Leyla, alık bir şekilde bakan Mustafa'ya aldırmadan ayaklandı. Ayaklanırken de söylenmeye devam etti. "Ben gidip Aksak abiyi bulayım en iyisi. Sen yine benim sinirlerimi oynattın."

Mustafa dirseği dizinde, başı elinde, öylece kapanan kapının ardından dakikalarca baktı.

Yakışıklıydı ve Cesur Fare'nin sinirlerini mi oynatmıştı? Peki, kendi sinirlerinin hesabını kimden soracaktı? Sebepsiz yere sırıtıyor oluşunu nasıl açıklayacaktı? Çok sevgili Aksak ağabeyi bunlara da bir cevap verebilir miydi?

Açıkta beklenen üç gün boyunca koskoca gemide kedi fare oyunu oynanmıştı. Kızın ihtiyaç saatlerini kollayıp kamarasından eşyalarını almaya giren Mustafa düştüğü duruma sinirlenirken, kıyıya çıkacakları zamanı bir türlü öğrenemeyen Leyla da eşdeğer sinirle yoğrulmuştu.

Ona her şekilde yardım eden Aksak ağabeyi bile konu kıyıya çıkma süreleri olunca adeta bir taşa dönüşüyordu. Belki art niyet düşünmeyen bir kızdı ancak bu durumun sebebini anlaması için kurnaz bir tilki olmasına gerek yoktu. Barut denilen o sinir bozucu dengesiz adam, herkese yaptığı gibi Aksak Tayfun'a da kesin emir vermişti, bu açıkça ortadaydı. Yoksa Aksak Tayfun'a her sorduğunda, "Kızum sorma. Zor tutayırum kendumi zaten," deyip yangından kaçar gibi yanından uzaklaşmazdı, değil mi?

Leyla'nın en sevdiği saatler, Korsan ile birlikte güneşin batışını seyrettiği saatlerdi. Kâh derin bir sessizliği paylaşıyorlardı, kâh Leyla hayallerini anlatıyordu ama her akşamın sonunda ikisi de biraz daha perçinleşmiş dostluğun farkında olarak kamaralarına gidiyorlardı. Her akşam onları izleyen Mustafa'dan habersiz...

Mustafa, kamarada yaşadığı o akşamdan sonra kendine güvenemez olmuştu. Hayatının hiçbir döneminde kadınlara düşkün, onları kullanan bir adam olmamıştı. Karısından başka hayatına giren kadın sayısı sınırlıydı. Flört denilen olaydan ise bihaber şekilde geçirmişti ömrünü. Onun gözünde kutsal olan kadın, kullanılıp bir

köşeye atılamayacak kadar değerliydi. Hele onun koruması altında olan kadın tehlikelerin farkında olamayacak kadar saf olunca, Mustafa içinde büyüyen erkeksi arzularından daha fazla nefret eder olmuştu. İşte bu sebeple bu kızdan uzak durmalı, en azından içindeki har soğuyana kadar kızı görmezden gelmeliydi. Öyle de yapmıştı. Uzaktan takip edip, Aksak aracılığıyla kontrol ederek...

Bir de Fatih ile her akşam izledikleri akşam güneşi vardı. Söz konusu Fatih ise Mustafa'nın aklına asla kötü bir şey gelmezdi, ama yine de o Cesur Fare başka bir adamla yan yanayken içinin kaynamasına engel olamıyordu.

Bazen anlattığı şey her ne ise öyle güzel gülümseyerek anlatıyordu ki yüzüne vuran akşam güneşi bile o gülümsemeyle daha fazla kızarıyordu sanki. Ve Mustafa her akşam o kızın yanında olma dürtüsünün arttığını görerek sinirle giriyordu kamarasına.

Tek tesellisi Enis'in artık kıza yaklaşmamasıydı. Adam nedenini anlayamadığı bir şekilde sakin ve sessizdi. O sinir bozucu hali devam etse de etliye sütlüye karışmaz bir hale bürünmüştü.

"Barut Reis, Ali'ye de bir forma kaparız ha, ne dersin?"

Mustafa çayından kalan son yudumu içerken gülümsedi. Salonun ucundaki masada oturan mürettebata dönüp cevap verdi.

"Almazsam işim zor Osman. Dört gözle bekliyor serseri."

"Benim yeğen de bekliyor valla..."

"Alırız artık ikisine de..."

Murat doyduğunu belli edecek şekilde arkasına yaslanıp gerinirken söze karıştı.

"Ya Reis ya, bir dahaki sefere Ali paşayı da getir. Birlikte hovardalığa falan çıkarız onunla. Çocuğun gözü gönlü açılsın."

Mustafa ters ters hovarda herife bakarken bir baba edasıyla homurdandı.

"Zamanı gelince açılır onun gözü gönlü, sen telaş etme koçum."

"Açılır da ancak Karadeniz kızı görür bu gidişle Reis."

Mustafa bu deli fişekle ne yapacağını bilmez halde başını sallarken Fatih, Murat'a döndü.

"Beğenemedin mi Karadeniz kızını?"

"Yok lan Korsan, tövbe. Beğenmezlik değil de Karadeniz kızının eli sopalı ya hani... Şimdi kadın dediğin de azıcık..." derken arka masalarında oturan Enis'in sesi Murat'ın cümlesini yarıda kesti.

"Öhm... Bence konuyu değişin beyler, misafirimiz var."

Bu söz üstüne başlar salonun kapısına çevrilince Leyla'yı gördüler. Kendinden emin bir şekilde masadakileri süzüyor ve belli ki birini arıyordu. Ve aradığını bulması da çok uzun sürmedi.

Mustafa kapıdaki kızla göz göze gelince bir destur çekmek istedi ve kız gözlerini ondan çekmeden yaklaşırken desturu dile gelmek üzereydi.

"Herkese günaydın. Afiyet olsun. Barut, bir bakar mısın?"

Mustafa göz ucuyla masadakilerin sırıtan yüzüne bakarken tısladı.

"N'oldu?"

"Gel sen az... Söyleyeceğim ne olduğunu?"

Sırıtmalar hafif hafif öksürmeye dönüşürken Mustafa boğazlamaya hangisinden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Uyarı içerikli sert bir bakıştan sonra başucunda dikilen kıza döndü.

"Sen geç, gelirim birazdan."

Daha cümlesi tamamlanmamıştı ki koluna yapışan minicik elle dondu kaldı. Hayır, bir yandan da o küçük cüsse tarafından çekiştiriliyordu.

"Allah Allah! Birazdan değil, şimdi söylemek istiyorum. Görüşürüz çocuklar. Yürü hadi..."

Mustafa ya kızla fiziksel mücadeleye girecek, ya da kızın kendisini kaldırdığını zannetmesine izin verecekti, o da ikinci şıkkı seçti ama tam kalkarken Murat'ın ıslıkla karışık nidası duyuldu.

"Vuuuu..."

Bunun üstüne sağ kolu Leyla'nın elinde olan Mustafa, Murat'a doğru eğildi.

"Lan, şimdi göstercem sana vuyu!"

Tam Murat'ın yakasına yapışacakken ikinci kez çekiştirildi.

"Bağırmasana çocuğa."

Bu söz üstüne Murat'ın yüzü masum bir çocuğa dönüştü.

"Hiç yani... Yazık değil mi bu çocuğa!"

Mustafa baktı ki olay büyüyecek, Fatih dâhil tüm salon kahkahasını tutuyor, dişlerini sıkarak homurdandı.

"Hay ben o çocuğun... Tamam ya, çekiştirme sen de..."diyerek kızın peşine takıldı. Tam salondan çıkacakken arkasını dönüp ölümcül tehdidini savurdu.

"Sırıtanın dişlerini midesine gömerim."

Neredeyse tüm salon aynı anda dudaklarına fermuar çekerken, Enis açık şekilde sırıtmaktan geri durmamıştı. Bunun hesabını da elbet ödeyecekti.

"Aaa, yürüsene ama Barut," diye çemkiren kızın sayesinde, içindeki öfke bile yarım kaldı Mustafa'nın.

Murat ise masada bir iddia başlatmıştı.

"Türkiye'ye varmaz, kızıl ateş bizim barutun fitilini ateşler. İddiaya girmek isteyen?"

Ve neredeyse Aksak hariç, hiç kimse kaybedeceklerini bildikleri bu iddiaya yanaşmadı. Görünen köyün kılavuza ihtiyacı yoktu sonuçta.

Ama Aksak pek o fikirde değildi.

"Benum kibarcuk kızum ne etsun o ayıyı?"

Kamaradan içeriye neredeyse sürüklenerek sokulan Mustafa, karşısında dikilen kıza çatık kaşlarla baktı.

"Konu ne?"

"Sensin."

"Af buyur?"

"Yok, ben buyururum o affı canım da..."

"Canım?"

"Ha... Canım lafın gelişi yani."

Mustafa'nın beyni yine arıza verme noktasına gelmişti. Derin bir soluk aldı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Anladım. Peki, bu lafın gidişi neresi?"

Leyla, kısacık bir an duraksadıktan sonra ellerini beline koyup genç adamın gözlerine gözlerini dikti. Bunun için başını fazla kaldırmasına gerek yoktu çünkü her nedense Mustafa kapının dibinden bir adım bile ileriye atmamıştı.

"Ben de gelmek istiyorum."

"Buyur gel de nereye gelmek istiyorsun?"

"Maça."

Göğsünde bağlı olan kolları vücudundan bağımsız iki yanına düştü.

"Yok artık!"

"Bence de yok artık. Siz hep birlikte gideceksiniz, peki ben burada ne yapacağım çok af edersin? Gemide bir Solmaz Kaptan kalacak, bir de Tiryaki."

Mustafa bu söz üstüne kaşlarını çattı.

"Tiryaki'nin kalacağını nereden biliyorsun?"

İşte şimdi Leyla'nın oyunu başlıyordu. Mustafa'nın ifadesine de bakılırsa Enis bu konuda haklı çıkabilirdi.

Akşam midesindeki rahatsızlıktan dolayı süt almaya gitmiş ve mutfakta Enis ile karşılaşmıştı. İkisi de kaçmaktan vazgeçmemişler bunu yapmak için de birbirlerine yardım etme sözü vermişlerdi. Ama bu sefer birlikte değil, ayrı ayrı yapacaklardı bu işi.

Leyla gemiden Mustafa ile çıkacak, dışarıda izini kaybettirdikten sonra da Enis'i arayacaktı. Sonra ikisi bir yolunu bulup İtalya'ya geçeceklerdi. Söylediğine göre Enis'in İspanya'da tanıdığı yoktu ve onlara yardım edecek kişi İtalya'daydı.

Düşüncelerini şimdilik arka tarafa atıp omuzlarını silkti.

"Sordum."

İşte bu söz üstüne Mustafa içeriye doğru bir adım atmıştı.

"Sordun? Ne sordun?"

"Maça gidip gitmeyeceğini sordum. Eğer gidecekse beni de götürmesini isteyecektim."

"Tiryaki'den?"

"Hı hı... Yani diğerlerine soramadım çünkü onlar sen ne dersen onu yapıyorlar."

Genç adamın gözleri tehdit eder gibi kısıldı.

"Akıllı adamlar."

Leyla da buna karşılık yüzünü ukala bir şekilde buruşturdu.

"Bu konu tartışılır. Ama şimdi onu tartışmakla zaman harcamayalım. Ee, ne diyorsun?"

Dişlerinin arasından hırlayarak cevap verdi.

"Asla olmaz diyorum Cesur Fare."

"Yani götürmeyeceksin maça?"

"Hayır. Hem sen ne anlarsın maçtan!"

"Sana ne! Belki de artık maçtan anlama zamanım gelmiştir. Olamaz mı?"

Mustafa hafifçe gülümsedi. Amacı uğruna savaşmaktan asla vazgeçmeyen insanları severdi.

"Olur tabi Cesur Fare. Eğer yanlış bilmiyorsam akşama maçın tekrarı oynayacak televizyonda. Hatta birlikte izleriz, ben sana anlamadığın yerleri anlatırım."

Leyla onunla dalga geçen bu adama öfkeyle baktıktan sonra hiç istemese de son kozunu oynamak zorunda olduğunu fark etti. Enis'in ona verdiği bu akla ihtiyaç duymamayı diliyordu ama görünen oydu ki başka çaresi kalmamıştı.

"Tamam, o zaman. Siz maçtan dönene kadar da Tiryaki bana ön hazırlık yaptırır. Anlatır falan... Özellikle ofsaytı."

Mustafa'nın kararan yüzünü görünce acayip tırsmıştı. Enis'in aklına uyandaydı kabahat. Dev gibi adamı kızdırmak hangi aklı kıt insanın amacı olabilirdi ki? Normalde onun böyle aptalca bir amacı olmaması gerekiyordu ama o istikrarlı bir şekilde bunu görev haline getirmişti.

"Tiryaki? Sana maç anlatacak? Öyle mi?"

Hafif tırsmış bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Rica etsem anlatır sanırım. Gemide bütün gün ne yapacağız ki zaten?"

Çok büyük hata yapıyordu ve bir adım ötesine kadar yaklaşan adamın bozulan sesi ve şivesi bunu çok açık şekilde ortaya koyuyordu.

"Beni delirtme kızum..."

İrileşmiş gözlerini kırpıştırarak fısıldadı.

"Delirtiyor muyum?"

"Soruyor musun?"

"O zaman beni de götür."

Pes etmek üzere olduğunu hisseden Mustafa, yine o hatayı yaptığını anlamıştı ve kısa bir nefes alıp bir adım geri çekildi.

"Sen kaçaksın."

"Olsun... Bir daha kaçarım. Hem bu sefer yanımda sen olursun, bir şey olmaz."

Enis ve bu kızın gemide baş başa kalma ihtimali içindeki hayvanı kamçılıyordu resmen. Pes etmesine çeyrek kalmıştı. İki elini de yüzüne kapatıp sıvazlarken çaresiz şekilde homurdandı.

"Pişman olacağım."

Leyla'nın içinin bir yerleri bu görüntü karşısında sızladı ve şefkatle titredi. Hiç farkında olmadan o da iki elini uzatıp Mustafa'nın ellerinin üstüne koydu ve hafifçe aşağıya indirdi.

"Barut."

Bir kızın ellerine, bir kızın gözlerine baktı.

"Ne var?"

"Lütfen... Bak bu belki de son özgür günlerim. Döndüğümde amcam ya da adalet beni yakalayacak. Ne olur seninle geleyim?"

Mustafa kıza uzun uzun baktı. Kızın çaresizliği canını çok fazla sıkıyordu ve her geçen günle, kızı teslim etme kararı zora giriyordu. Kendi teslim etmek istemese de

Solmaz Kaptan bu konuda asla geri adım atmazdı. İçinin sıkıştığını hissetti.

Üstelik kızın amacını öyle iyi biliyordu ki... Kaçacaktı. Bir yolunu bulacak ve İspanya'da sırra kadem basmaya çalışacaktı. Ama bildiği bir şey daha vardı. Bu kız asla yalan söylemiyordu. Gözleri birleşen ellerindeyken keskin bir şekilde sordu.

"Kaçacaksın, di mi?"

Leyla bu soruyla dondu kaldı. Ne deseydi ki şimdi? Usulca ellerini Mustafa'nın ellerinden çekip umursamaz olmaya çalıştı.

"Yanımda sen olacaksın."

Rahatlayan elleri bir yandan iyi gelirken, diğer yandan kızın ellerine uzanmak için adeta sızlamaya başlamıştı. Bu kabul edilir bir şey değildi. Bu yüzden daha güvenli bir şey yaptı. Ellerini cebine soktu.

"Cesur Fare, kıvırma. Planını anlamak için fazla zeki olmaya gerek yok."

Kızın yüzünden tüm düşünceleri ayna gibi belli oluyordu. Yalan söylemeden yırtmanın yollarını aradığı çok belliydi. Bu yüzden son hamlesini yaptı.

"Bana yanımdan ayrılmayacağına söz ver, ben de senin istediğini yapayım."

"Ama..."

"Söz ver Cesur Fare."

Bu plan da elinde patlamıştı işte. En iyisi gitmemek ve Enis'i onu kaçırması için ikna etmekti. Tam ağzını açacaktı ki Mustafa meydan okur gibi devam etti.

"Burada kalıp Tiryaki'yi ikna etme fikrini de unut. Ya benimle çıkar ve bu gemiye yine benimle girersin ya da seni bu kamaraya kilitler, anahtarı da yutarım. Seç."

"Oha ama... Koca anahtar yutulur mu?"

Mustafa kızın şaşkınlığına gülmemek için kendini zor tuttu.

"Söz ver."

Leyla başka yapacağı bir şey kalmadığını anlamıştı. Bütün günü kamaraya kapatılmış şekilde geçirmek istemedi. En azından yabancı bir memleket görmüş olurdu. Başını salladı.

"Peki ya tamam... Söz."

Mustafa istediğini almış olmanın rahatlığıyla sırıttı.

"Mantıklı karar. Bir saate hazır ol," dedi ve kamaradan çıktı. Ama çıktığı gibi de kaşları çatıldı. Şimdi kim kimin istediğini yerine getirmişti? Kızı maça götürmek gibi bir isteği yokken kızdan maça gelmesi için söz almıştı.

Sıkıntıyla soluğunu bıraktı.

"Başıma çok fena bela olacaksın Cesur Fare."

Mustafa'nın çıkmasından iki dakika sonra Leyla sağa sola sine sine mutfağın yolunu tuttu. Enis'i kulağında telefon ile bir köşede öfkeden delirmiş halde bulduğunda ise bu adama aldığı kararı ve verdiği sözü nasıl açıklayacağını kara kara düşünmeye başladı.

En nihayetinde Enis, "Bu sefer bitmeden o kızı bulacaksın!" diye kükreyerek telefonu kapattı.

Kısacık bir an merakına yenilip hangi kızı diye sormak isteyen Leyla, her sorduğu soru karşısında kendine de soru sorulacağını düşünerek vazgeçti ve kıyın kıyın Enis'in yanına yanaştı.

"Ayy, Tiryakicim n'aber?"

Enis kedi gibi bakan kıza dönünce gülümsedi. Bu kıza boşu boşuna kedi demiyordu.

"İyidir kedicik, senden..."

"A, ama kedicik demek yoktu. Bak tamam, kader ortağıyız falan ama..." derken anında susup elleriyle iki ağzını da kapattı. Saçmalıyordu. Bu adama saçmalıyordu ve daha az önce başkasına saçmaladığında kızan, Enis'e saçmaladığında daha çok kızan, bir adamla bir konuşma yapmıştı.

O yüzden ona şaşkın şaşkın bakan ve ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışan adamın çilesini umursamadan bir çırpıda konuşuverdi.

"Ben seninle kaçamayacağım Tiryaki. Çok üzgünüm. Beni affet ve hayat sana başarı ve mutluluk getirsin ve... Mmm..." deyip kısacık bir an düşündükten sonra sanki hatırlamış gibi sırıtarak devam etti. "Seni tanımak güzeldi."

Enis'in şaşkın ifadesi her kelimede büyürken, sonunda dayanamayıp kahkahayı bastığında kız çoktan mutfak kapısından çıkıp koşturarak gözden kaybolmuştu.

Gemiden kaçamayacağını kıza nasıl açıklayacağını düşünmesine gerek kalmamıştı. Sırıttı.

"Bu gidişle ikimiz de bu gemide yaşlanacağız galiba."

Kamaradan ayrılıp mürettebat salonuna gelen Mustafa, kızı nasıl çıkaracağını düşünürken imdadına tayfası yetişmişti. Yarım saatlik düşünme sonunda Murat'ın, "Kızı bavula koyup çıkaralım," fikrinden, Tayfun'un "Adamları bayultalum," fikrine kadar uzanan bir sonuç elde etmişlerdi.

Mustafa sinirle yüzünü sıvazlarken, "Lan sizin aklınıza güvenenin taaaa..." diye homurdandı ve sonunda kendi ortaya sağlam bir fikir attı.

"Aslında gemiden çıkmayan mürettebatlardan birinin izin belgesini alsak, hasta tayfayı dolaştırmaya götürüyoruz ayağına geçirebilirdik kızı."

Bu sefer de devreye kimden o kâğıdı alacakları sorusu girmişti. Malum Trabzonspor maçından dolayı, vardiyası olanlar hariç herkes maça gidecekti, vardiyası olanlara da zaten izin belgesi çıkmıyordu.

İstemeye istemeye Tayfun izin belgesini vereceğini söylemişti ama Mustafa adamın o maç için iki aydır gün saydığını biliyordu.

Tam o sırada, salona ne zaman girdiğini anlamadıkları Enis'in sesiyle şaşırdılar.

"Trabzonsporlu değilim ve izin belgem var. Verebilirim."

Mustafa burnundan soluyarak adama baktı.

"İstemez."

Enis kafasını sağa sola sallayarak yürüdü, ellerini masaya dayadı ve Mustafa'ya doğru eğildi. Sesinden, söylediği şeye çok inandığı belliydi.

"Tamam, benden hoşlanmıyorsun. Benim de sana bir haberim var Barut, ben de senden hoşlanmıyorum. Ama görünen o ki ikimiz de o kıza değer veriyoruz. O yüzden inat etme ve izin kâğıdını al. Yapamam diyorsan, ben kızı çıkartmanın bir yolunu bulurum."

Elbette tüm bu söylenen sözler arasında Mustafa'nın takıldığı tek bir şey vardı.

Yerinden sakin sakin kalkarken bu takıldığı yeri dile getirmeden duramadı.

"Sen... O kıza... Değer veriyorsun... Doğru mu anlamışım?"

Bu şiddet tavırları canını sıkıyormuş gibi gözünü deviren Enis, bir eliyle sakalını sıvazlarken diğer elini havaya kaldırdı.

"Sakin ol şampiyon. Kız tipim değil."

İşte bir fitil böyle ateşlenirdi.

"Lan, senin tipini sikerim şerefsiz!"

Sonrasında geçen bir dakikalık sürede, kalan müretteba Mustafa'yı Enis'in üstünden almaya çalıştı. En nihayetinde bunu başardıklarında Enis, Mustafa'nın sağ kroşesinden birkaç kere nasibini almıştı.

Hafif kanayan dudağını dilinin ucuyla yalarken, Mustafa'yı sağ kolundan yakalamış olan Murat'a baktı.

"Gel de sana izin kâğıdını vereyim."

"Lan yürü git..." diye kükreyen Mustafa, kendini takmadan salondan çıkan Enis'in arkasından bakmayı kesip sağ tarafındaki Murat'a döndü.

"Almayacaksın o heriften o kâğıdı."

Murat vallahi de canından bezmişti.

"He Reis he! Delleniyon ama bazen neye delleniyon yemin ederim anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok Filinta. Sana dediğimi yap yeter."

Kalan on beş dakikada da Mustafa'yı o kâğıdı almaya ikna etmeye çalışmışlardı. Sonunda ikna olan Mustafa, o adama borçlu olmayı hazmedemiyordu ama Cesur Fare'ye bir kere söz vermişti, değil mi?

Kamarasına gitmek için ayaklanırken hâlâ horon tepen cinlerinin ayak sesleriyle titriyordu.

Bir de kıza değer mi veriyordu herif?

"Ağzına ettuğumun peze... Tövbe tövbe!"

"Türkiye'den ayrılan diğer iki gemide benim yeğenden iz yokmuş demek ki kız senin takip ettiğin gemide. Sen ne âlemdesin?"

Adam yara izi olan yanağını dalgın dalgın kaşırken telefondaki hırıltılı sese cevap verdi.

"Ben beklemedeyim patron. Üç günlük açıkta bekleme süresi sonunda LODOS limana yanaştı."

"Sakın gözden kaçırma. Gemiden kaçak ihbarı yapılmaması canımı sıktı. Ne yap et, Leyla'ya ulaşmanın bir yolunu bul."

Gözleriyle Lodos gemisini tarayan adam, "Kızı ortadan kaldırma konusu hâlâ geçerli mi?" diye sorduğunda cevap kısa bir sessizliğin ardından geldi.

"Önce birilerine ötüp ötmediğini öğren. Sonra arkanda iz bırakmadan kurtul kızdan. Bu sefer de eline yüzüne bulaştırırsan seni diri diri gömerim Basri."

Adamın eli bu kez karnındaki yaranın olduğu yere

gitti ve yüzünde nefret dolu bir ifade ile gemiye baktı.

"Tamamdır patron. Bir daha olmayacak."

Adam telefonu kaparken edindiği bilgileri kafasında tazeliyordu. Gemi limana yanaşmıştı ama limandaki yüklerin nakliye işleri tüm günü alacağı için ertesi sabaha kadar kendi yükünü boşaltamayacaktı. Bu da demek oluyordu ki kreynler çalışana kadar gemiye giremeyecekti.

Uluslararası bir yayın organında manşet olma hevesiyle ona bilgi veren liman lostromosunun yanına giderken yüzündeki ifadeyi değiştirip zararsız bir gazeteci havasına büründü.

Andy Warhol'un o ünlü sözünün sadık temsilcisi gibi mutlaka bir yerlerde ünlü olma hevesinde olan bir adam bulunurdu.

Herkes bir gün 15 dakikalığına ünlü olacaktır.

Mustafa elleri cebinde, kamaranın kapısında bir sağa bir sola dönerken kendi haline resmen inanamıyordu. Randevuya giden ergenler gibi kızın hazırlanıp çıkmasını bekliyor olması bir yana, bir de içindeki saçma sapan heyecan canını sıkmaya başlamıştı. Altı üstü kızı bir liman dolusu görevlinin arasından kaçıracaktı. Buraya kadar stres yapması zaten normaldi de, normal olmayan bu kısmı hiç düşünmüyor oluşuydu. Enis'ten aldığı yardım bile aklına gelen ilk şey değildi. Kızla açık havada dolaşma düşüncesi daha ağır basıyordu. Bu da ona gerçekten ensesinden bastıklarının açık kanıtıydı işte.

"Lan bende sike sürülecek akıl yok..." diye homurdanıp bilmem kaçıncı turu için döndüğü an gereksiz diye tabir edilebilecek genç adama çarptı.

"Hooov! Lan yavaş!"

Murat göğsüne yediği ağır kütlenin etkisiyle yüzünü buruşturdu.

"Asıl sana yavaş Barut Reis. Kuyruğunu mu yakalamaya çalışıyorsun döne döne?"

"He Filinta... Ama diyorum ki acaba kuyruğumun ucuna seni mi taksam, yakalanacak av cazip olunca azmi artarmış insanın."

Canına susayan bir adet Murat'ın yapacağı şeyi yaptı ve Enis'ten aldığı izin kâğıdını sallarken sırıttı.

"Bence biz o kuyruğa kızıl bir ateş takalım abi. Hani cazibe artırmak için..."

"Ulan ben şimdi senun..." diye hırlayarak Murat'ın yakasına yapışmasıyla, arkasında açılan kapının sesini duyması bir olmuştu. Boş kalan eliyle Murat'ın elindeki kâğıdı hızla alıp cebine atarken de o cırlamayı duydu.

"Hiiii! Ama Barut ya, sen de bir inmedin şu çocuğun tepesinden."

Mustafa'nın derdi büyüktü. Yakaladığı yakadan elini, hâlâ sırıtan surattan da gözlerini çekmeden terslendi.

"Kazık kadar herife çocuk deyip durma!"

Arkasındaki kız fısır fısır bir şeyler gevelerken Mustafa'nın dikkati hâlâ sırıtan çocuktaydı.

Murat, Leyla'nın duymayacağı kadar kısık sesle son golünü attı.

"Arkanda ateş gibi kız dururken bana böyle sarılmak biraz saçma olmuyor mu abi?"

"Ulan, seni gebertmiyorum ya, aklıma sıçayım..."diye devam edecekti ki yine o ateş parçası kolunu yakıp kavurdu.

Gözleri kolunda duran beyaz ve küçük ele takılan Mustafa, yutkunsun mu kükresin mi bilemez haldeydi.

İçinden bir dizi küfür sallarken elini Murat'ın yakasından çekti ve son derece medeni bir şekilde az önce buruşturduğu beyaz keten gömleğin yakalarını düzeltti.

"Güvertede bekle beni koçum. Hadi... Hadi aslanım. Yürü..." dedikten sonra son kez Murat'a eğilip tekrar etti. "Yürrüü!"

Kurtulmanın hevesiyle birkaç adım geri giden Murat, Leyla'ya sırıtarak baş selamı verdi.

"Dışarıda görüşürüz Leyla."

"Ay görüşürüz Filintacım. Yenersek size baklava açacağım, söz."

Yumruğunu havaya kaldıran Murat, "Evveet beee!" diye nara atarken Mustafa'nın sesi koridoru inletti.

"Lan yürüü dedim!"

Kükremesi daha dinmeden, Murat'ın arkasından gülümseyerek bakan Leyla'ya döndü ve onun yüzüne doğru devam etti.

"Sen de elin adamlarına ne akla hizmet baklava açıyorsun kızım?"

Leyla'nın gülümsemesi anında solmuştu.

"Ama hani yenersek diye şey etmiştim... Sevineceğiz ya hani..."

"Baklavasız sevinemiyorlar mı? Allah Allah ya!"

Derin bir nefes alsa da sakinleşememişti ve bunun sebebi de belliydi. Ortaya koymaktan da çekinmedi.

"Üstelik..." diye hırlarken kızı omzundan dürtüp açık kapıdan içeri soktu. "Filintacım nedir? O adamın bir adı var. Çok istiyorsan Murat dersin, olur biter."

Leyla kararan gözlerden bir hayli tırsmıştı da o gözler neden kararmıştı öyle, onu pek anlayamıyordu.

"Ya tamam. Eğer ayıp olduysa çocuğa, özür dilerim, bir daha da öyle seslenmem."

"Ona ne ayıp olacak? İşine geliyordur yavşağın."

Leyla'nın kocaman açılan gözleri kınama doluydu.

"Ay çok ayıp. İnsan dostuna yavşak der mi?"

Mustafa cidden ayıp etmişti. Zaten bu aralar o sakin ve dengeli halleri ona uzaktan uzaktan el sallar olmuştu.

Derin bir soluk alıp saçlarını parmaklarıyla tararken ağzının içinde homurdandı.

"Dedirtene bak sen..."

Leyla ona laf sokulduğunu anlamamıştı bile. Zor duyduğu sözü anlamadığı için de Mustafa'ya biraz daha yaklaştı.

"Efendim?"

Mustafa kızın yakınlığıyla iyice devreleri yakmadan onun yaklaştığı ölçüde geri çekildi.

"Yok, bir şey ya... Hadi çıkalım."

Bu adamı hiçbir şekilde memnun edemeyen Leyla'nın suratı asılmıştı. Sürekli böyle oluyordu işte. Onun yaklaştığı gibi yaklaşıyordu, adam kızıyordu. Korkuyordu, adam kızıyordu. Saçmalıyordu, adam kızıyordu... Derken önüne eğdiği başının sakladığı sırıtması dudaklarına yayıldı. Saçmaladığı zaman pek kızdığı söylenemezdi. Acaba sürekli saçmalasa mıydı? Hazır az önce Enis'e de saçmalayamamışken...

"Hadisene kızım."

Leyla hızla başını kaldırdı.

"Tamam."

Leyla başını kaldırdığı an Mustafa ela gözlerin ışıldadığını fark etmişti. O gözlerde saklanmış bir neşe mi vardı, ona mı öyle gelmişti?

Kızın neşesi onu mutlu etse de kaşlarını çatmaktan kendini alamamıştı. Ona neydi arkadaş kızın neşesinden? O sonuçta Enis'le yalnız kalmasın diye kızı maça

götürmüyor muydu? Enis'ten yardım almasına rağmen o herife güvenmiyordu ve bu kızın o adamla baş başa kalması da canını sıkıyordu. En iyisi gözünün önünde olsun ve...

Bu kız elbise mi giyiyordu?

Üstelik beyaz bir elbise... Belini saran, bacaklarını ortaya seren, kollarını okşayacağı kadar açıkta bırakan...

"Böyle mi geleceksin?"

Leyla utanarak üstüne baktı.

"Kaçarken üstümde bu elbise vardı ve başka da bir şeyim yok. Yıkadım kuruttum falan ama ütüleyemedim. Çok mu kötü duruyor?"

İki parmağıyla burnunun kemerini sıkan Mustafa, gözlerini kaparken derin bir soluk aldı. Sakin kalmalıydı. O sakin bir adamdı. Onu hiç kimse kolay kolay delirtemezdi.

"Cesur Fare?"

"Efendim Barut."

Masum ve tatlı çıkan bu sesle Mustafa'nın sinirler anında yumuşamış, yumuşamakla kalmamış bu aralar çok sık hissettiği sırıtması da dudak kenarlarını zorlamaya başlamıştı.

Kızın kırpışan gözlerine baktı ve korkutmamak için sakince konuştu.

"Seni kaçak olarak çıkartacağız. Sence elbise giyen, saçları savrularak dolaşan bir kızı gemici olarak yedirme oranımız yüzde kaç?"

Leyla kısacık bir an düşündü ve sonra yüzünü ekşitti.

"Sanırım yüzde sıfır."

"Bence de. Şimdi git ve benim eşofmanlardan giyin."

Bu fikir Leyla'nın hiç hoşuna gitmemişti.

"Ama koskoca İspanya'da öyle mi dolaşacağım? En azından yanıma alsam elbisemi?"

Mustafa'nın gözleri elbisenin yan tarafındaki yırtığa takıldı. O an kendinden utandı.

Bu kızın bu yırtık elbiseden başka hiçbir şeyi yoktu ve kadınların yer, mekân, maddiyat gözetmeksizin takıldıkları şeyleri ve ihtiyaçlarını az çok bilirdi.

"Sen git dediğimi yap, gerisini çıktıktan sonra hallederiz."

"Nasıl?"

"Ya hallederiz dedim işte, geç kalıyoruz, hadi."

Leyla son bir inatla, "İyi de nasıl?" diye sorduğu an Mustafa'nın sesini duymadan önce hissetti.

Esen bir rüzgâr gibi saçlarında, yüzünde...

"Lan kızım, uzatma! Hadi dediysem hadi!"

Leyla, bu kükremeyle anında yarım metre zıplayıp kendini kamaraya kapattı.

Mustafa en son kapanan kapının arkasından zor işitilen "Ayarsız ya!" sözcüğüyle başını salladı. Ama sırıtması da belli belirsiz dudaklarına yerleşmişti.

Kükredi.

"Saçlarını da berenin içine tıkıştır!"

Fatih, yaşam mahallinin kapısından çıkan Mustafa'ya çattığı kaşının altından kuşkuyla bakarken bu işten hiç hoşlanmadığını ortaya seriyordu. Bu sebeple de yanına yaklaşan adama tereddütsüz sordu.

"Reis, bu planın tutacağına emin misin?"

"Değilim Korsan. Ama başka çare yok."

"İstersen ben kızla kalırım. Riske girmeyelim."

Mustafa düşünceli bakışlarını yaşam mahallinin kapısına çevirirken bunu neden istemediğini biliyordu.

Konu Fatih'e güvenmemesi değildi. Her akşam kızla batan güneşi izleyen Fatih'in, o anlarda kıza tek kelime etmediğini, kızın farkına dahi varmadığını bilmese bile genç adamın karakterine güveniyordu. Kızı bırakmak istememe sebebi onun gemide sıkışıp kalmasına karşı duyduğu rahatsızlıktı. Bir de o olmadan Enis'in bulunduğu mekânda tek kalması...

İşte tam bu düşünceleriyle boğuşurken ve bunu Fatih'e nasıl açıklayacağını düşünürken kızın kapıdan çıktığını gördü. Ve genç kızın yüzündeki yaşam dolu ifade ile doğru karar verdiğine emin oldu.

Gözlerini kızdan çekmeden mırıldandı.

"Dışarıya çıkacak diye çok hevesli."

Fatih de Mustafa'nın bakışlarını takip ederek kıza döndü. Her akşam yanında duran ve konuşmalarını sislerin ve kâbus gibi anıların arkasından dinlediği genç kızın yüzündeki çocuksu sevinç Fatih'i de etkilemişti.

Sıkıntılı bir teslim olmayla konuştu.

"O halde planın tutması için dua edelim."

"Merhaba Korsan!" diye ortalığı çınlatan Leyla'nın keyifli yüzü Mustafa'ya döndü. Elini başındaki berede dolaştırırken devam etti. "Nasıl? Olmuş mu?"

Mustafa o saçların kapalı kalıyor olmasından rahatsızdı. Bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih edeceği için huysuzluğunu başka bir kılıfla üstüne giyindi.

"İnşallah olmuştur Cesur Fare. Çünkü eğer olmadıysa yandığımızın resmidir."

Mustafa cümlesi bittikten sonra onlara doğru gelen Murat'ın yanına doğru yürüdü. Leyla ise adamın arkasından bakarken yüzünü ekşitti.

"Sence de biraz fazla ayarsız değil mi? Yani mesela sen ketum ve soğuk bir adamsın ama sen hep öylesin

yani. Filinta tam tersin, hep keyifli. Ama bu adam öyle ayarsız ki... Dengemi çok fena sarsıyor."

Kızın kendisiyle konuşmasına rağmen, gözleriyle Mustafa'nın her hareketini takip ediyor oluşu Fatih'in dikkatinden kaçmamıştı. Bu işin sonu tahmin ettiği gibi gelirse olaylar biraz fazla karışacak gibiydi ve içinden Filinta Murat'ın haksız olmasını diledi. Bu kızın karıştığı bela canını sıkıyordu çünkü.

Genelde insanların söyledikleriyle değil, söylemedikleriyle tanındığını düşünen Fatih, Leyla'nın da söylemediklerinden birkaç çıkarımda bulunmuştu. Bunların en kesin olanı ise, başındaki belanın sadece kendine değil, çevresindekilere de zarar vereceği yolundaydı. Çünkü bir insan ya dermansız bir dertteyse susardı ya da anlattığı kişiye zarar vermemek için susardı. Kendi tecrübelerinden biliyordu.

"Hey! Karadeniz'de gemilerin mi battı diyeceğim, gerçekten çok tiksindirici olacak. Ama aramızda mısın Korsan? Daldın gittin?"

Kızın dikkatle kendine baktığını gören Fatih gerçekten dalıp gittiğini o zaman fark etti.

"Pardon ya... Ne demiştin?"

"Bu hep böyle ayarsız mı demiştim ama cevap verme, buraya geliyor."

Zaten Fatih'in de bu soruya cevap vermek gibi bir niyeti yoktu. Üstüne bir de Murat'ın zevzekliği eklenince...

"Vay vay vay! Demek gemiden uçuyorsun ha Cesur Fare?"

Aslında bu çocuğun özünde bir melek yatıyordu, Leyla bunu biliyordu ama... Yani en azından böyle tahmin ediyordu ama ona Cesur Fare dediği için de sinirlerinin zıplamasına engel olamıyordu.

"Benim adım Leyla. Cesur Fare değil."

"Ben kızdırmak istemedim. Barut Reis öyle seslendiği için..."

Leyla'nın gözleri kısa bir an, kendisine kaşları havada bakan Mustafa'ya takılsa da hemen toparlanıp yeniden Murat'a döndü.

"O Reis... O der ama sen diyemezsin. Kimse diyemez."

Murat, yanı başındaki Reis'inin boğazında esir kalan kahkahanın farkındaydı farkında olmasına ama bu onu daha da coşturdu.

"Çifte standart ha? Vay beh! Öyle olsun Leyla Hanım. Sen bana Filinta derken sorun olmuyor ama."

"Sana herkes Filinta diyor. Ayrıca... Barut benim sana..." derken Mustafa neden sevindiğini düşünmek için kendine fırsat vermeden kızın koluna yapıştı. Konuyu kapatıp bir an önce gitmeleri lazımdı yoksa bu kız, az önce konuştuklarını bir bir anlatacaktı.

"Kesin şamatayı da yürüyün. Korsan, kontrol yerinde sıkı bir karışıklık çıkartın."

Sonra da cebinden belgeyi çıkarıp Leyla'ya uzattı.

Leyla elindeki izin belgesine bakarken kaşlarını hafif çatıp, "Tiryaki'nin belgesiyle ne yapacağım ki?" diye sorunca Mustafa söze girdi.

"Tek yapman gereken hasta taklidi yapıp suratını saklamak... Gerisini bize bırak."

Omuzlarını silken Leyla'ya göre hava hoştu. Sonuçta hasta taklidi yapabilirdi. Ve daha aklından düşünce geçer geçmez, Mustafa'nın kollarına yığıldı.

Mustafa bir anda kollarına düşen kıza sarılırken gözlerini devirmesine ramak kalmıştı. Hele de o kapalı bir çift gözün, bir tanesi aralanıp kız kısık sesle, "Nasıl? Ya-

pabildim mi?" diye sorunca sabır diler gibi gökyüzüne baktı.

"Birincisi, bayılma ki seni taşımak zorunda kalmayayım. İkincisi de..." deyip kükredi. "Lan burada yapmayacaksın numarayı, kontrol gişesinde yapacaksın!"

Anında toparlanan Leyla ters ters Mustafa'ya baktıktan sonra merdivenlere doğru yürüdü.

"Baştan söylesene sen şunu..."

Kızın arkasından isyan içinde bakan Mustafa mırıldandı.

"Lan, bende mi sorun var, bu kız mı ayarsız?"

"O da az önce aynı soruyu senin için sormuştu Reis."

Fatih'e şaşkın şaşkın bakan Mustafa, en ayarlı adam olduğuna adı gibi emin bir şekilde tısladı.

"Benim nerem ayarsız birader?"

Sonrasında ise sırıtmalarını saklama cüretini bile göstermeyen dostlarına dönüp klasik Barut Reis tehdidini savurdu.

"Sırıtanı denize gömerim! Maç saati stadın orada buluşuruz. Yürüyün."

İkili ellerini teslim olmuş gibi kaldırırken derin bir soluk alan Mustafa, "Hayde rast gelsin," deyip, merdiveni yarılamış olan kızın yanına doğru hızlı adımlarla ilerlerken Enis'i kızın yanında gördü ve kaşları öfkeyle çatıldı. Adam kıza para mı uzatıyordu?

Leyla kendine uzatılan paraya baktı.

"Anlayamadım tam olarak? Bu para ne için?"

"Leyla, saçma sapan gurur yapmanın sırası değil," derken kızın üstündeki kıyafeti süzen Enis devam etti. "Hadi kıyafet konusu önemli değil, sen her halinle güzelsin ama kişisel ihtiyaçlarının olduğu da kesin. O yüzden bu parayı al ve..."

Mustafa, Enis'in son sözlerini yakalamış, o anda da dünyayı kırmızı görmeye başlamıştı. O zaten kızın her ihtiyacını alacaktı. Bu adama neydi? Ona ne oluyordu? Ne haddineydi arkadaş!

Öfkeyle ileri doğru atılırken o kurban olduğu sesin verdiği cevapla tökezledi.

"Çok sağ ol da... Ben zaten Barut'la çıkıyorum ve bir şey alınacaksa o bana alır. Hem bu yaptığını bence duymasın..." diyen Leyla'nın sözünü Mustafa hırlayarak tamamladı.

"Yoksa senin canına okur!"

Enis ensesinde biten adamın öfkeden deliye dönen gözlerine bakarken bu ilkel tavırlara karşı ufacık bir küçümseme hissetmeden duramadı. İşeyerek sınırını belirleyen av hayvanları gibiydi Mustafa.

"Canıma okuyacağın bir durum yok Barut. Ben sadece..."

Mustafa, "Sen sadece cami duvarına işiyorsun Tiryaki. O yüzden," deyip tam adamın üstüne gidiyordu ki Murat omzundan yakaladı.

"Abi... Bence kontrol yeri kalabalıkken gidelim."

"Gidelim. Yoksa ben bu herifi yemin ediyorum öldürürüm."

Enis iki elini ensesine getirip sıkıntıyla gerindikten sonra Leyla'ya döndü.

"İyi gezmeler kedicik."

Tam gidecek olan Mustafa tekrar geri döndü. Bu seferki dönüşü yıldırım hızında olmuştu.

"Lan, ben seni!"

Murat, Fatih'e kısa bir bakış atıp Leyla'yı merdivenlerden sürüklerken, Fatih de Mustafa ile Enis'in arasına girmişti.

"Reis, hadi," diyen Fatih, buz gibi bir öfkeyle Enis'e döndü. "Kaşınırsan kaşırım dostum ve emin ol benim kaşımamı hiç istemezsin."

Enis omzunu silkerek geri adım attı.

"Aşırı testosterondan ölecekler bir gün."

Fatih ve Murat'ın sıkı kavgası sonucu birbirine karışan kontrol noktasından kolaylıkla sıyrılan Mustafa, kavgaya meraklı olan İspanyol halkının Akdeniz genlerine büyük bir minnet duymuştu. Leyla'yı ise içten içe takdir etmişti; kız beş dakika arıza çıkartmadan ve saçmalamadan durabilmişti.

Az önce Enis'in kıza para uzattığını görünce öfkeli bir boğadan farkı kalmamıştı ama kızın verdiği cevabı duyunca siniri yarı yarıya azalmıştı. Nasıl yapıyordu bilmiyordu ama bu kız ondan önce, onun istediği cevapları verebiliyordu. Hani hayatında bir kadın olsa, dürüstlüğüyle, sahiplenişi ve teslim oluşuyla bu kız gibi olmasını isterdi.

Kontrol noktasından çıkıp tehlikeyi atlattıklarında rahat bir nefes almışlar ve ikisi birbirine bakıp keyifle sırıtmıştı.

"Atlattık ha Barut Reis."

"Vallahi atlattık. Üstelik sana rağmen."

Yüzünü Akdeniz güneşine çeviren Leyla o an o kadar mutluydu ki şapkasını çıkartıp hafif esen melteme saçlarını savururken Mustafa'nın soktuğu lafı takmamıştı bile.

"Ne dersen de, bugün keyfimi kaçıramayacaksın."

Özgürdü ve mutluydu. Onu izleyen tutkulu gözlerin bile farkında değildi.

Bir de izleyen ikinci adamın...

Basri, gözünü alan kızıl saçlara bir an inanamasa da kendi etrafında yavaş yavaş dönen kızın yüzü görüş ala-

nına girdiğinde yüzündeki uğursuz sırıtmayı engelleyemedi. O gemiye nasıl gireceğini düşünürken, kız ayağına kadar gelmişti.

Sonra gözleri kızın yanındaki heybetli adama takıldı. Bire bir kavgaya tutuşsalar adam onu zorlardı ama o belindeki silahtan dolayı bir adım öndeydi. Kendini saklayarak ikiliyi takip etmeye başladı. Bir tenha sokakta ikisinin de hakkından gelirdi nasılsa. Patron sorduğunda da kızı konuşturduğunu ve kimseye ötmediğine emin olduğunu söylerdi.

Ama Basri'nin keyfi, adamın bir taksiye el etmesiyle kesintiye uğramıştı. İşte bunu o kısacık anda hesaba katmamıştı.

Taksiye binen Mustafa, orta derecedeki İngilizcesi ile en yakındaki alışveriş merkezine gitmek istediğini söyledi. Leyla'nın memnun bir şekilde açılan gözlerini gördüğünde hafifçe gülümseyerek, "Sanırım ufak bir alışveriş yapman lazım," dedi ve başını cama doğru çevirdi. Kızın mahcup oluşunu görmek istemiyordu ki kızdan çıkan "Hı hı... Ama aldığın her şeyin listesini yapacağım. Borcum borç," şeklindeki fısıltı bu mahcubiyetin en büyük işaretiydi.

Bir de o kadar yakın mesafede, bu kadar dar alanda kızın gözlerine bakmaya fazla cesaret edememişti.

Sessiz geçen on dakika sonunda daha fazla dayanamayan Mustafa, genç kıza kaçamak bir bakış attığında Leyla'nın kendi dünyasına dalıp gittiğini fark etti. Kocaman açılmış gözlerle geçtiği yerleri izleyen kızın yüzündeki ifade ile istemsiz bir şekilde gülümsedi. İlk defa

lunaparka gitmiş bir çocuğun heyecanıyla gördüğü her şeyi resmen içiyordu.

"Beğenmiş gibisin."

Leyla, sessizliğe öyle alışmıştı ki kısık da olsa genç adamın konuşmasıyla irkildi ama bu irkilmesi geldiği hızda kayboldu. Işıl ışıl gülümseyerek yanındaki adama döndü.

"Asla bir Türkiye olamaz ama evet... Bayıldım," dedikten sonra bakışlarını onu içine hapseden gözlerden çekip tekrar manzaraya döndü. "İnsanların telaşı çok güzel..."

Mustafa kaçıncı kez gördüğünü hatırlamadığı kente bir de genç kızın gözleriyle bakmayı denedi. Hiç bilmeyen ve ilk defa gören biri gibi... Ve o zaman fark etti ki bu kıza her şeyi vermek istiyordu. Görmediklerini göstermek, hissetmediklerini hissettirmek... Derken son kısmı acilen sisteminden atması gerektiğini fark etti.

Kızın hissetmediği şeylerden ona neydi birader!

İlk aklına gelen şeyi söyledi.

"Buranın kapalı pazarları meşhurdur, özellikle Mercado Central denilen bir yer var. Bizim Kapalı Çarşı'ya benzer."

Öğrenme merakıyla dolu olan Leyla, Mustafa'nın iç dünyasından habersiz heyecanla bu sohbete ortak oldu.

"Yaa... Biz oraya mı gidiyoruz şimdi?"

"Yok ya... Önünden geçebiliriz ama orada dolaşacak kadar zamanımız yok."

Leyla yaşadığı hayal kırıklığını yansıtmaktan çekinmeyerek suratını astı.

"Anladım," dedikten sonra buruk bir şekilde gülümseyerek camdan dışarıya döndü. "Başka zamana artık, diyemiyoruz da değil mi?"

Mustafa, kızın bu hüznünü sevmediğine karar verdi. Az önce içinde beliren his yeniden gün yüzüne çıktı. Keşke elinden bir şeyler gelseydi ve keşke kıza birçok şeyin sözünü verebilseydi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu kız sadece onun geçici süre için koruyacağı bir kızdı, o kadar. Kız, her ne kadar ona çok daha fazlasıymış gibi hissettirse de...

Aklına gelen soruyla kıza döndü. Alacağı cevaptan bir parça korkuyordu aslında. Ya daha fazlasıysa... Ya da daha azı... Ya da umduğunun dışı... Hoş, ne umduğunu da bilmiyordu ama... Sadece sormak istedi.

"Cesur Fare?"

"Hımm?"

Mustafa dalgın bir şekilde ona dönen gözlere bakarken nasıl soracaktı ki sorusunu? Denedi...

"Hani Filinta sana Cesur Fare dediği zaman kızdın ya..."

Leyla oldukça net bir şekilde başını salladı.

"Evet?"

Mustafa belki de ömründe sayılı kere konuşurken bu kadar zorlanıyordu. Boğazını temizledi.

"Ama ben söyleyince kızmıyorsun?"

"Kızmıyorum."

Sürekli saçmalayan kızın şu anda kısa ve tek kelimelik cevapları Mustafa'nın zoruna zor katar olmuştu. 'Acaba korkutup saçmalatsam mı' diye düşünmeden edemedi ama anında bu fikirden vazgeçti. Zira saçmalayan bir Leyla'nın sözleri ne kadar dikkate alınır, o kısım tartışılırdı. Gerçi kızın hiçbir yalanına rastlamamıştı ama... Yine de o bildiği yoldan gitmeyi tercih etti.

Hedefe doğrudan ulaşmak en kestirme yoldu.

"Neden?"

Kızın yüzündeki dalgın hüznün yavaş yavaş silinip yerini düşünceli ama kararlı bir ifadeye bırakmasını izleyen Mustafa'nın kaşları çatılmıştı.

Bu kız bilmediği gemide, tanımadığı onlarca gemiciyle baş başa kalmış, hayatı tehlikeye girmiş, sınır dışı edilmekten kıl payı kurtulmuştu ama yine de Mustafa onun yüzünde bu kadar ciddi bir ifade görmemişti. Bunun altından ne çıkacak bilmiyordu ama hiç ummadığı bir cevapla karşılaşacağına emin olmuştu.

Leyla ise derin bir soluk aldıktan sonra bedenini hafif yan çevirerek Mustafa'ya doğru döndü.

"Babam derdi ki... Tek başına mücadele etmen gerektiği zaman güveneceğin kişiyi iyi seç ve eğer o kişiden eminsen başka birine güvenme." Derin bir soluk aldıktan sonra hafifçe omzunu silkti. "Ben de sana güvendim. O yüzden sen hepsinden başkasın. Ama neden sensin? İşte bunu gerçekten bilmiyorum."

Mustafa bu cevabın ardından, kızın baygın olduğu zaman sayıkladığı şeyi hatırladı. *Senden korkmuyorum,* demişti kız. İşte Mustafa o an ne hissettiyse, kızın ona güvendiğini öğrendiği zaman da aynı şeyi hissetti. Kıza dokunmaktan korkmasa sımsıkı sarılırdı ama o sadece gözlerinden anlamasını umarak kıza baktı.

"Güvenmeye de devam et."

"Etmek zorundayım zaten."

Kızın daha fazla konuşmayacağını anlayan Mustafa onu zorlamanın yollarını aradı.

"Peki, baban neden bir kişiye güvenmen gerektiğini söyledi?"

Leyla camdan dışarıyı dalgın gözlerle izlerken, o dalgınlığını sesine de yansıttığından habersiz cevap verdi.

"Çünkü... Ne kadar çok kişiye güvenirsen, hayal kı-

rıklığına uğrama riskin o kadar çoğalır, derdi. Haklıydı değil mi?" dedikten sonra Mustafa'ya dönüp gülümsedi. "En azından şu anda beni hayal kırıklığına uğratacak sadece sen varsın."

Mustafa için medeniyet bununla sınırlıydı işte. Öne doğru eğilip tüm gövdesiyle kıza döndüğünde taksinin içini varlığıyla resmen doldurmuştu. Kaşlarını da çatınca bu varlık, korkutucu bir hal almıştı.

"Ben hayal kırıklığına uğratmam."

Leyla'nın bu cümleye cevabı sadece yutkunarak baş sallamak oldu. Bu adamdan korkmuyordu ama o an kendinden korktu. Sebebini bilemediği için de bu durum onu bir hayli rahatsız etmişti. Sadece başını sallayarak adamı yok saymayı tercih etti ve tekrar cama döndü.

Kızın başını çevirmesiyle Mustafa'nın gözlerinde koca bir boşluk oluştu. O bakışlarda gayet rahattı oysa... Tekrar o boşluğu doldurmak arzusuyla devam etti.

"Tiryaki'nin verdiği parayı da bu sebeple mi almadın?" Sustuktan sonra aklına gelen görüntüyle kaşlarını çatıp huysuzca homurdandı.

"Hoş, alsaydın kan çıkardı ya neyse..."

Neden zorluyordu ki?

Leyla sıkıntıyla gözlerini yumdu ve içinden üçe kadar saydı. Konuştukça çok şeyi açık vereceği için endişeliydi ama kıvırmak pahasına da olsa saçmalamak istemedi o an.

"Sadece bir kişiye borcum olsun istediğim için."

"Sana alacağım hiçbir şeyin parasını geri ödemeyeceksin."

Adamın dişlerinin arasından tıslayarak söylediği cümle bittiğinde ona döndü.

"Bu sadece maddi borçlanma değil ki, onu da vere-

ceğimden emin olabilirsin ama..." dedikten sonra genç adamın çatılan kaşlarından ne demek istediğini pek anlamadığını fark etti ve devam etti.

"Bak... Nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama... Sadece sana güvendiğim için sadece sana borçlu olmayı istiyorum. Çünkü er geç o borcu ödemek zorunda kalacağımı biliyorum. Herkes mutlaka gün gelir ve borcunu ister. Kendi istemese bile gönül borcu insanı buna zorlar."

Duyduğu şeyler Mustafa'nın meşrebine uymuyordu. Bu ciddi tavır ve düşünceli haller de kıza uymuyordu. Kızın tüm bu şartlanma ve korkuları onun için hakaret gibiydi. Belki de bu yüzden öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Sakin kalmaya çalışarak sordu.

"Bunu da mı baban öğretti?"

Leyla genç adamın sesindeki öfkeyi hissetmişti. Hızla başını sağa sola salladı.

"O beni korumak için bunları söyledi."

"Ama amcandan seni koruyamamış."

Bir anda genç kızın gözlerinden şimşek gibi geçen duygunun anlamını bulmaya çalışırken, uzayıp giden sessizliğe ve dolu dolu olan gözlere anlam vermeye çalıştı. Ne zaman ki kızın dudaklarından fısıltı halinde, "Ölene kadar koruyordu..." cümleleri döküldü, Mustafa nefesini hızlı bir şekilde tuttu.

Mustafa o an ölse, bunu hissetmeyecek kadar şok olmuştu. Boğuk sesle fısıldadı.

"Kusura bakma. Başın sağ olsun."

Leyla gözyaşlarını silerken "Sağ ol," dedi ve kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Bazı insanlar borçlarını, yapmam dedikleri şeyi yapmaya zorlanarak öderler, bazen de canlarıyla... Karşımıza ne çıkacağını nasıl bilebiliriz ki... Babam da bilemedi."

Mustafa, bu cümlenin laf olsun diye söylenmediğine emindi. Öfkesine yenik düşmemeliydi çünkü bu kızın anlattıkları veya düşündükleri onunla alakalı şeyler değildi, bu genç yaşında edindiği tecrübelerdi. Babasının ölümünden sonra amcasının merhametine kalan bu Cesur Fare çok fazla gizem saklıyordu, belliydi.

Aklına gelen onca karanlık olasılığa midesi bulanarak sordu.

"Amcan sana böyle mi ödetti borcunu? Yapmak istemediğin şeyi yaptırarak mı?"

Leyla bu soruyla içinin sıkıldığını hissetti. İşte hep kaçmak istediği konu yine önüne çıkmıştı.

Şimdi ne deseydi ki... Bu adama anlattığı her şey, onu da tehlikeye atacaktı ve bu düşünce kalbinin büyük bir bölümünü sızlattı.

Yalvaran gözlerle adama baktı.

"Sorma."

"Söyle."

Leyla, göz pınarlarını kaşındıran gözyaşlarının bile farkında değildi. Bu adama sadece laf olsun diye güvenmemişti. Belki hayatında çok insan tanımamış, tanıdım zannettiklerinde yanılmış, güvenmenin nelere yol açacağını birinci elden öğrenmişti ama bu gözlerdeki bakışın dürüstlüğünü de o güne kadar sadece bir kişide görmüştü. Annesinde bile değil. Tonton babasında...

Babasının gülümseyen ve güven veren gözlerinin aklına gelmesiyle yüreği sızladı ve farkında olmadan elini uzatıp karşısındaki genç adamın öfkeden kasılmış yanağına koydu. Avucunu okşayan sakallar ona çok tanıdık gelmişti. Çok ona ait... Çok alışılası, sevilesi, öpülesi...

Düşüncelerinin gittiği yerden bir kere daha korktu ve korkusu da sesine yansıyarak fısıldadı.

"Barut?"

Yanağındaki avucun sıcaklığıyla nefesini hızla içine çeken Mustafa, boğuk çıkan sesiyle karşılık verdi.

"Efendim."

"Bazen bir şeyleri bilmemek daha iyidir. İnan bana bak. Yani... Bazen bildiklerimizin bedelini hayatımızla ödeyebiliriz. O yüzden... Amcamla alakalı bana soru sorma, olur mu? Sana yalan söylemek ya da saçmalamak istemiyorum," dedikten sonra gülümsemeye çalışarak elini hafifçe hareket ettirdi. Mustafa'nın yanağını okşarken fısıldadı.

"Lütfen..."

Mustafa, o an ne yapacağını şaşırmış şekilde kaldı. Yanağından usulca çekilen eli hızla çekip, tekrar aynı yere koysa mı, kıza anlatana kadar baskı yapsa mı, yoksa çektiği gibi öpse mi bilemedi. Ama bildiği bir şey vardı ki bu kızı bir daha asla böyle buruk, hüzünlü ve ciddi görmek istemediğiydi.

Bu duygular arasında boğulurken taksinin durduğunu hissetti ve derin bir soluk alarak rahatlamaya çalıştı. Yanındaki genç kızın o hüzünlü hallerini anında arkasında bırakmışçasına cıvıldayan sesiyle rahatlığı daha da arttı.

"Vay bee! Harika bir yermiş."

Leyla, ışıl ışıl gözlerle önünde durdukları devasa yapıya bakarken, Mustafa alışık olmadığı duyguların, cinlerini tepesinde toplamasına sinir olarak homurdandı.

"Ya... Harikadır."

Leyla taksiden çıkarken gülümsemesini yüzünde asılı tutmaya çalıştı. Eğer bir kere daha bu adam ona bir şeyler sorarsa gerçekten ipin ucunu kaçıracaktı. İpin ucu kaçtığında da... Derken kolundaki elle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Yanımdan ayrılma," diyen adama gözlerini devirmeden edemedi.

"Sanki ayrılsam gidecek yerim var," deyip üstüne baktı ve yüzünü buruşturdu. "Hem merak etme. Ayrılsam da bu kıyafetlerle beni bulup anında sana geri getirirler. Al delini başımızdan, derler."

Kızın hızla değişen ruh haline ayak uydurmaktan başka çaresi olmayan Mustafa, bu söze içten bir şekilde güldüğünü düşündü ve zaten o aralar ne kadar sık güldüğünü fark etti. Delini, sözcüğündeki aidiyetlik eki bir anda içini sıcacık etmişti. Al işte... Yine başlamıştı duyguları lodosta viya yapmaya...

Bu kız ona iyi mi geliyordu, kötü mü geliyordu; işte orası fazlasıyla muammaydı.

Yanında heyecanla yürüyen kıza bakarken "Babalara geliyorsun Barut..." diye fısıldamaktan kendini alamadı. Oysa arkalarında duran taksiden inen adam, belalara geldiklerinin habercisiydi.

Karanlık gözlerini kalabalık kapıya yönelten adamın kaşları korkutucu bir şekilde çatılırken küfür etti. O alışveriş merkezine belindeki silahla giremezdi. Kapıda durup beklemek de fazlasıyla can sıkıcıydı. Acaba o an kapıdan girmek üzere olan ikiliye silahını doğrultup iki el ateş etse patronu onu bu beladan kurtarabilir miydi?

Kafasını sallayarak beline doğru giden elini cebine soktu. Elbette öyle bir şey olsa patronu, bir kurşun da kafasına sıkmasını söylerdi. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Alışveriş merkezinin içine girdiği an başı dönen Leyla, o kadar kalabalık arasında kendisinin asla dikkat çekme-

yeceğinin farkına vardı. O kadar çeşit insan, büyük bir telaş içinde koşturuyordu ki etrafında bir tur dönerken başının da aynı hızla döndüğünü hissetti.

Babası her zaman ne derdi? "Hayat bir gündür. O da bugündür."

Mustafa ise az önce taksideki hüzünlü kız ile şu anda gülümseyerek etrafını izleyen kızın aynı kişi olduğuna inanmakta neredeyse zorlanacaktı. Acaba o enteresan aklına yine ne gelmişti kızın? Her ne geldiyse memnundu Mustafa.

"Az daha oyalanırsan maç hayal olacak, Cesur Fare."

Leyla, yukarıya kaldırdığı başını hızla indirip gülen gözlerle Mustafa'ya baktı.

"Ne olursa olsun hayat çok güzel."

Mustafa gülümseyen dudaklarına inat çattığı kaşlarının altından kızı süzerken homurdandı.

"Sen gel bir de onu alışveriş yapmak zorunda olan erkeğe anlat."

Leyla, bu sözle kıkırdarken son derece doğal bir şekilde Mustafa'nın koluna girmiş ve zavallı Barut'un nöronlarını yine devre dışı kalmaya mahkûm etmişti. Üstüne bir de Barut'un hasta olduğu saçmalamasını da devreye sokunca... İki gözü olan Mustafa için çok rahat ağlayabilirdi.

"Bir kitapta okumuştum. Kızla erkek aslında birbirlerini hiç sevmezler falan..." dedikten sonra çok büyük bir sır verecekmiş gibi Mustafa'ya döndü ve adamın alık bakışlarına aldırmadan göz kırparak devam etti. "Aslında kız çok âşık ama belli etmiyor."

Mustafa kaşlarını bu sefer cidden çatmıştı. Bu konu nereye varacak, gerçekten merak ediyordu. Ve ayrıca bu kitap nereden çıkmıştı yahu?

Leyla'nın anlatmaya devam etmesiyle çatılan kaşları artık felç geçirecek hale gelmişti.

"Erkek de pek boş değil hani, o da âşık ama erkekleri bilirsin. Accaaayip ketum olurlar..."

İşte! Haklıydı kitaptaki adam. Erkeğin âşık olma kısmı, adam kısmını bozardı. Bozuk adamın da yapacağı en iyi şey homurdanmaktı.

"Kısa kesmeyi düşünüyor musun Cesur Fare?"

"Dur ya, daha yeni başladım. Neyse işte... Bunlar alışverişe çıkarlar. E, mecbur yani. Çünkü adam kızı kaçırmış..."

Mustafa bu cümle daha tamamlanmadan zınk diye durdu ve kıza döndü.

"Ben seni kaçırmadım, sen kendin kaçtın."

Leyla, hikâyesinin sürekli kesiliyor oluşundan dolayı öylesine sinirlenmişti ki ağzından çıkanın, Mustafa'ya neler yapacağını düşünmemişti bile.

"Ona bakarsan sen bana âşık da değilsin."

Tokat yemiş gibi sarsılan adamın, sert bir yutkunmayla hareket eden Âdem elmasına gözü takıldı. Evet... Büyük ihtimal saçmalıyordu, bir an önce hikâyeye dönüp okları kendi üstünden kitaptaki karakterin üstüne çekmeliydi ve Leyla da aynen öyle yaptı.

Hafifçe kızaran yanaklarını boştaki eliyle kısacık yelleyip, hâlâ kıpırdamadan duran Mustafa'yı çekiştirerek yürütmeye çalıştı.

"Hem ben bizden bahsetmiyorum, kitap anlatıyorum sana."

Mustafa o an girdiği aşk sözcükleri dolu dünyadan bu açıklama sayesinde çıkmış, az önce içinde kopan infialin, tamamen hazırlıksız yakalanmanın sonucu olduğunu düşünmeyi yeğlemişti. Yoksa bu kızın anlattığı hikâyeyi

kendi hayatlarına uyarlamanın ne gibi bir mantığı olabilirdi ki?

Olamazdı değil mi?

Yok, canım daha neler!

İçinin rahatlamasıyla, idrak yeteneği daha fazla devreye girdi ve sağ kolunun Cesur Fare tarafından çekiştirildiğini de o an fark etti.

"La havle... Kızım az yavaş da!"

"Bak en heyecanlı yerinde kesiyorsun diye ben sinirlenmiyorum, yine sinirlenen sen oluyorsun, bu işte bir terslik yok mu sence de?" diyen Leyla, o telaşla anlatmaya devam etti.

"Neyse... Nerede kalmıştım ben ya... Hah! Sonracıma işte, bunlar alışverişteyken tezgâhtar kız bunları evli zannediyor. Eşinize de bu kıyafet pek yakıştı diyor," diyen Leyla, içindeki aşırı hareketli kelebeklerin romantik dansıyla Mustafa'ya döndü ve sağ elini kalbinin üstüne koyup devam etti. "Ama Barut var ya... Evli oldukları düşünüldüğünde bunların birbirine bir bakışı vaaaaar..."

Ve tam o anda Leyla'nın kelebek kanatları, Mustafa'nın öküzlüğü sayesinde yolundu.

"Gördün mü sen bakışlarını?"

Kızın anında öldürecek gibi bakmasıyla hafifçe yutkunan Mustafa, neyi yanlış yaptığını düşünmeye başladı. Altı üstü bir soru sormuştu arkadaş...

"He Barut, gördüm! Tezgâhın arkasındaydım ben de... Valla anlatmayacağım sonunda he..."

Aslında Leyla blöf yapıyordu ama Mustafa da az kumarbaz değildi.

"Valla anlatmasana Cesur Fare..."

"Yok sana kitap falan!"

Rahat bir nefesle, "Şükür," diyen Mustafa, son derece içten bir şekilde devam etti.

"Okuma böyle saçma şeyler."

Leyla hâlâ burnundan kıl aldırmıyordu ve sinirle Mustafa'nın kolundan çıkıp karşısına dikildi. Başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken, ellerini de beline koymayı ihmal etmedi.

"Onlar saçma değil. Aşk kitapları! Aşkın nesi saçmaymış?"

Mustafa önce hiç sesini çıkarmadı. Gözlerine ısrarla bakan ela gözlerin içinde yanıp sönen kıvılcımlara kendini kısacık bir an teslim ettikten sonra kıza doğru eğildi ve sesini kısık tutarak cevap verdi.

"Saçma olan aşk değil, Cesur Fare. Saçma olan aşkı cümlelere sığdırıyor olmak."

Yüzüne değen o nefesle soluğu kesilen Leyla, okuduğu onca aşk kitabı içinde, aşkı bu şekilde tanımlayan erkek karakter var mıydı diye düşündü ama bulamadı.

Aşkın cümlelerle anlatılamayacağını savunan adam, aşkı tek cümlede anlatmıştı.

Spor giyim mağazasının kapısından girene kadar ikisi de ağızlarından tek kelime çıkartmamışlardı. Leyla hâlâ o aşk kitaplarındaki mucize aşklarda, Mustafa da yanındaki kızın aklına soktuğu aşk spotundaydı. Suskunlukları yanlarına yaklaşan kadının sesiyle bozuldu.

"Hola. Bienvenido." (Merhaba. Hoş geldiniz.)

Leyla'nın bilmediği bu İspanyol dilinde, tek anladığı kadının merhaba dediğiydi. Gülümseyerek elini salladı. Acaba hola'dan sonrasında nasıl anlaşacaklardı. Bu düşünceyle kıkırdayarak selam verdi.

"Holaaaa."

Kadın, gözlerini Leyla'nın üstünde dolaştırırken, gördüklerinden memnun olmadığını açık bir şekilde ortaya seriyordu. Kendine beş beden büyük gelen paçası kıvrılmış eşofman, eskiden beyaz olduğunu sandığı bir Converse ve üstünden dökülen bir tişörtle karşısında duran kızı küçümsediği de fazlasıyla belliydi. Ve bu tavır da Mustafa'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Sinirini korkutucu bir şekilde sesine yansıttı.

"Queremos ropa." (Kıyafet bakıyoruz.)

Kadın hâlâ ukala tavrını koruyarak Leyla'yı son kez süzdü ve Mustafa'ya döndü.

"Las mujeres? Los hombres?" (Kadın mı, erkek mi?)

Mustafa sıktığı dişlerinin arasından "Mujer!" diye tıslarken Leyla'nın gülümsemesi yavaş yavaş silindi.

Bir Mustafa'ya bakıyordu bir de kadına.

Öncelikle adamın sinirinin sebebini anlamaya çalışıyordu. Kadının ukala tavrına kızıyor olamazdı, değil mi?

Sonrasında ise Mustafa'nın İspanyolca biliyor oluşundan aşırı derecede etkilendi ve önceliği boş verip sonraya geldi.

"Sen İspanyolca biliyor musun?"

"Ne?"

"Diyorum ki..." derken Leyla'nın sözü yarım kalmıştı, çünkü Mustafa yanındaki kadına gözlerini dikmiş, öldürecek gibi bakıyordu.

Kadına döndüğü anda göz göze geldiler. Kadının gözlerinde gördüğü aşağılama ile yutkunan Leyla, kısacık bir an üstündeki kıyafetlere baktı ve ayakkabılarının ucunu birbirine sürtmemek için kendini zor tuttu. Evet, şimdilik saçma giyinmiş olabilirdi ama az sonra gayet güzel giyinecekti. Hem onun dolabı buradaki kıyafetlerden bile güzel...

Kadının bir anda görüş alanından çıkmasıyla düşünceleri kesildi. Çünkü kadın, Mustafa'nın tuttuğu kolunun peşinde üç adım geri sürüklenmişti.

Leyla, uzaktan kadının renginin giderek attığını, Mustafa'nın ise yüzünün giderek karardığını gördü. Üstelik o kararan yüz acayip yakışıklıydı ve karardıkça daha da yakışıklı oluyordu.

Kaşları çatıldıkça alnına düşen hafif dalgalı saçları birbirine yaklaşıyordu. Kasılan çenesi sakalından bile belliyken, sıkılı dişlerinin arasından konuşuyor olması dudaklarını çok daha etkileyici yapıyordu. Hele uzun boyunun verdiği avantajla hafif öne eğilmesiyle boşta kalan kolu geri gitmişti ki bu da sırtında anlatılmaz ama yaşanır dedirten cinsinden bir kavis oluşturmuştu. Sırtı ise Leyla'nın yarısını görme şerefine nail olduğu kalçalarının üstündeydi...

Yine dalıp gittiği manzara gözlerinin önünden çekilip alındı.

Burnundan soluyan Mustafa, gittiği hızla yanına geldiğinde Leyla, hâlâ kızarmış ve korkmuş bir yüz ifadesiyle kaçar gibi giden kadını izliyordu. Ne demişti ki bu herif ona şimdi?

"Hadi... Ne alacaksan seç."

Leyla o asabi sese hiç aldırmadan ellerini beline koyarak adama döndü. Bu adam hâlâ o kadının arkasından öfkeyle bakıyordu, öyle mi? Sinirleri tepesine toplandı.

Önüne geleni korkutamazdı bu adam arkadaş!

"Ne dedin kadına?"

Mustafa o anda gözlerini kadından çekti. Az önce hissettiği öfkeyi damarlarından atmaya çalışarak nefes egzersizi yaptı ve soruyu algılayamamış gibi kıza döndü.

"Ne?"

"Barut. Ne'lemeye başlama. Kadına ne dedin diyorum."

Mustafa son derece sakin cevap verdi.

"O suratını düzelt, yoksa ben düzeltmesini bilirim, dedim."

Leyla kaşlarını çatarken inanmadığını belli eden bir tonla sorgusuna devam etti.

"Bu kadar dediğine emin misin?"

Kızın neden zorladığını anlayamayan Mustafa, canından bezmiş bir adamın isyanıyla bu soruyu da cevapladı.

"Kıt İspanyolcamın ve orta İngilizcemin el verdiğince saymış sövmüş de olabilirim. N'oldu Cesur Fare, sorun mu var?"

Duyduğu soruya inanamayan Leyla, öfkeyle bağırdı.

"Var tabi!" Sonra etrafındaki insanların onlara döndüğünü görünce sesini bir oktav kısarak devam etti. "Sen resmen kadını korkutmuşsun Barut!"

"Seni nasıl hor gördüğünü fark etmedin mi? O çiyan gözlerindeki aşağılamayı görmedin mi?" O bakışlar aklına geldiği için öfkesi tazelenen Mustafa yumruklarını sıkarak devam etti. "Dua etsin ağzını eline vermedim."

"Verseydin bir de!"

Mustafa bu tepkiyle duruma aymış gibi kıza şaşkın şekilde baktı.

"Sen şimdi bana, kadına haddini bildirdim diye mi kızıyorsun Cesur Fare? Neye kızdığına dikkat et bence."

Leyla bu kaz kafalı adamı o an gerçekten boğabilirdi.

"Ben ona mı kızıyorum be! Ben başkalarına saçmalayamam ama sen başkalarını korkutursun, öyle mi? Bak sen şu çifte standarda bak!"

Mustafa bu sefer gerçekten şaşkındı. Kıza, hastasını inceleyen doktor edasıyla bakarken sesini yumuşatmaya çalışarak sordu.

"Cesur Fare? Sen yine kafayı mı kaydırdın?"

"O ne demek be?"

"Yani yine mi sıyırdın diyorum," dedikten sonra da sakinliğine kısa bir süre ara verdi ve kükredi.

"Lan, kızı korkutmamla senin saçmalamanın ne alakası var!"

Leyla gerçekten olanlara inanamıyordu. Bu adam iki saattir onun dediklerini hiç mi anlamamıştı? Şaka gibiydi gerçekten.

Son kalan kontrolünü de yutup adamı dürte dürte duvara doğru iterken, bir yandan da saydırmaya başladı.

"Çünkü sen o korkutucu ifadenle daha yakışıklı oluyorsun! Sen hiç o yüzünü gördün mü kızarken? Ya da öyle duruşunu falan... Görmedin. Ben gördüm ama. Acayip yakışıklı oluyorsun. Ne diye bunu el âlemin İspanyol kızına da gösteriyorsun ki!" deyip, Mustafa'nın kocaman açılmış gözlerine aldırmadan az ilerlerinde onları şaşkın gözlerle izleyen adamı işaret ederek devam etti. "Ben gidip şu adama saçmalasam kızarsın ama!"

Mustafa da şokun etkisiyle kızın parmağını takip etmiş, onlara bakan adamla göz göze gelmişti. Gelmişti ve o anda adamın gerçekten Leyla'ya baktığını fark etmişti. Ve kısacık bir an, Cesur Fare'nin o adama saçmaladığını hayal etti. Hayal etti ve o kısacık an gözlerinin önünde beliren hayal delirmesine yetti.

Gözleri adamı delip geçerken hırladı.

"Kızmam, yakarım."

"Sen korkut ama ben saçmalamayayım. Oh be, ne güzel memleket..."

Mustafa o hızla Leyla'ya döndü.

"Şansını zorlama Cesur Fare!"

İkili artık burun buruna kalmışlardı. Aralarında ge-

çen sessizliği bir tek hızlı şekilde alınıp veren nefes sesleri bölüyordu. Gözlerinin savaşı, nefeslerinin savaşına karışmıştı. Ve Mustafa'nın kıskançlık kokan öfkesi yerini yavaş yavaş bambaşka bir şeye bırakmıştı.

Mustafa o an kıza uzansa... Kızı çekip kendi sırtının yaslandığı duvara dayasa... Ellerini, kızın başının iki yanından uzatıp duvara dayasa ve uzun boyunun verdiği dezavantajı, başını aşağıya eğerek yok etmeye çalışsa... Sonra da ruhunu delip geçer gibi bakan gözlerin kapanmasını sağlasa... O gözler kapansa, Mustafa yüreğinde bir yerlerde hissettiği işgali durdurabilir miydi acaba?

Leyla, dalıp gittiği gözlerin etkisi altında olduğunu hissediyordu. İri bedenin, kendi bedenini duvara yasladığını da, sırtına baskı yapan duvarı da hissediyordu. Ama sırtı o duvara ne ara değmişti, ne ara pozisyonları yer değiştirmişti işte bunu bilemiyordu. Üstelik o gözlere bakmaktan kendini alıkoyamadığı için yukarı kalkan boynunun sızısını da hissedemiyordu.

Başı döndü... Ve bunun sebebinin de, başının iki yanından duvara dayanmış kollardan gelen koku olduğunu biliyordu.

Mustafa'nın başı, bir saniyeyi bir saat gibi hissettirecek yavaşlıkta aşağıya eğilirken Leyla gözlerini kapattı. Kapatmak istemese de kapattı. Çünkü eğer o gözleri kapatmasaydı, alev alacağını biliyordu.

Gözlerindeki bakışların yok olmasıyla Mustafa kendine geldi. Ruhunu yakan da, kurtaran da o bakışlardı, bunu çok iyi anlamıştı. *N'apıyorum lan ben,* sorusunu kendine sorması için de o bakışların etkisinden kurtulması gerekmişti. Ve o soruyu kendine sorduğunda, bildiği cevap korkmasına neden oldu.

Barut Reis, ömründe ikinci defa korkuyu hissetti.

Birincisi oğlunu ilk kucağına aldığı zaman, ikincisi de şu andı.

Öfkeyle kendini geri itti.

"Git ve giyin."

Leyla, ona dönen bakışlardaki öfkeyi görüp hafif tırsa da bunu belli etmemeye çalışarak adamdan uzaklaştı.

Az önce neler olmuştu yaaa?

Tam bunu soracaktı ki ona öldürecek gibi bakan öfkeli gözleri gördü ve suratını asarak sorusunu yuttu.

"Aman iyi be!" deyip eline geçen pantolon ve tişörtleri toplarken, söylenmeye devam etti.

"Zaten hayallerim de suya düştü. Şu kitaplarda hep saçma şeyler yazdıklarını anlamalıydım. Hani? Hani evli sanıyorlardı? Kimsenin bir halt sandığı da yok... Üstelik hani adam kızı duvara dayayıp öpüyordu? Hani nerede o kahraman? Valla burada yok. Ben görmedim yani... Ancak biz kızları kandırıp saçma sapan haller kurdursunlar..."

Leyla'nın kabinden çıkıp asık suratla yanına doğru yürüdüğünü gören Mustafa, kadın tribi denilen şeyle ilk defa karşı karşıya geldiğini o an fark etmişti.

Bugüne kadar bu tavırdan yakınan adamların fazlasıyla olayı abarttıklarını düşünürdü ama o anda, yüzüne bakmadan elindeki kıyafetleri ona doğru uzatan kızın yukarı kalkmış burnu ve bir daha açılmamaya yemin etmiş gibi birbirine yapışan dudakları adamların abartmadığının en kesin kanıtıydı.

İşin asıl acınası tarafı, Mustafa'nın bu harekete gülmek istemesiydi.

Sebebini tam olarak algılayamadığı bu trip ufak çaplı bir esinti yaratmıştı içinde.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Romanların gerçek olduğu bir dünyaya ihtiyacım var. Verebilecek misin?"

O tribi sevimli bulan aklına sıçmak için çok uygun bir zamandı. Bir de o romanların içine...

"Havasızlık sana yaramıyor Cesur Fare. Şu işi halledip çıkalım."

Başka söz söylemesine gerek yoktu ve kasaya gitmek yapılacak en akıllıca hareketti; o da öyle yaptı.

Mustafa'nın kasaya doğru attığı her adımın farkında olan Leyla, heybetine kurban olduğu adamın arka cebindeki cüzdanı çıkarışını izledi.

Bir insanın bu kadar havalı cüzdan çıkartması tüketici hakları tarafınca suç ilan edilmeliydi.

"Hayır yani, insanda daha fazla alışveriş yapma isteği uyandırıyor barutunu öptüğüm..."

Leyla kendi mırıltısına gülmemek için direnirken başını çevirdi ve o anda kendine sinsi sinsi bakan kadını gördü. Bu kadının derdi neydi arkadaş? Korkutulmak yetmemiş miydi? Derken aklına gelenle Mustafa'ya baktı ve...

Hay bakmaz olaydı. Bu adam yine öyle sert sert o kadına mı bakıyordu?

Bu kalın kafalılıkla bu adam nasıl reislik belgesi alabilmişti acaba?

Canını hiç mi sevmiyordu?

Peki ya huzurunu?

Böyle bir adamın düşmana mı ihtiyacı vardı? Yoksa neden ısrarla Leyla'yı kızdırıyordu ki?

Karadeniz inadı böyle bir şey miydi?

Küçümseyen bakışlarını Leyla'ya diken kadını püskürtmek için deli deli bakan Mustafa, sağ yanağında hissettiği karıncalanma ile çatık kaşlarının altındaki koyu kahve gözlerini Leyla'ya çevirdi ve o bakışlardan gelen mesajı çok net anladı.

'Korkutursan, saçmalarım' diyordu o bakışlar. Kızın az önceki saçmalıkları aklına gelince de kaşlarını daha fazla çatma ihtiyacı hissetti.

Öfkelendiği anda yakışıklı mı oluyordu?

Dalgın dalgın düşünürken o kadına ikinci kere korkuturcasına baktığını fark etti ve bunu fark ettiği anda da her an bir gereksize saçmalama potansiyeli olan kızı kışkırtmamak adına kendini gülümsemek için zorladı.

İşi riske atmaya gerek yoktu.

Acaba bu korkutmama kısmına erkekler de dâhil miydi?

"Yok, artık..." diye fısıldadı. Erkekler neden dâhil olsundu ki...

Sonra silkinip kasiyere döndü.

Bu ayarsız Cesur Fare yüzünden onun da ayarları kaçmıştı. Bugüne kadar aklına gelmeyenler başına gelir olmuştu. Bugüne kadar işitmediği sözler kulaklarına gelir olmuştu. Bugüne kadar kurmadığı hayaller özüne işler olmuştu ve daha az önce bir dudağa yapışmak ve orada kalmak hayatının tek amacı olmuştu.

Tüm bunların sebebi ise o anda sırtını delecek gibi baktığına emin olduğu o kızıl saçlı ateşti.

Bu alışveriş başına çok iş açmıştı ve Mustafa'nın başına daha gelecek çok şey vardı.

"Allah'um sen akluma mukayyet ol."

Leyla taksiden inip tayfayı gördüğü yere doğru yüzünde kocaman bir gülümseme ile koştururken, elindeki poşetlerle arkasında homurdanan adamın fazlasıyla farkındaydı aslında.

Hele o adamın kişisel bakım ürünleri reyonunda renkten renge giren suratı hâlâ gözlerinin önündeydi.

Evet... O da utanmıştı belki ama kalın kafalı adam kızı bir dakika bile yalnız bırakmak istemeyince, o utanmayı fazlasıyla da hak etmişti. Hal böyle olunca Leyla için kendi utancı ikinci planda kalmıştı.

Hele o pet reyonunda üç damlacıklı olanı iki koldan aradıkları zaman...

Leyla kahkahasını saklamaya çalışsa da ona sırıtarak bakan Murat'ın sözleriyle bu konuda başarılı olamadığını anladı.

"Kız, hayırdır bu ne keyif?"

"Iıı... Bu maçı kazanmanın keyfi Filinta..."

"Başlamayan maçı nasıl kazandık ki?"

Murat'ın bu sorusuna, elindeki poşetleri sıkı sıkı tutan Mustafa homurdanarak cevap verdi.

"Onun bahsettiği maç benle oynadığı maç birader."

Bu söz üstüne Murat keyifle sırıttı.

"Haaa... Ama abi, o maçı Leyla günler önce kazandı be, haberin yok mu?"

"Lan şimdi seni..."

Elindeki poşetlere rağmen Murat'ın üstüne yürüyen Mustafa'nın görüş alanına, saçları korsan bandının üstüne düşen Fatih girdi.

"İçeri girmemiz lazım. Dalaşmanıza tribünde devam edin."

Fatih kıvrak bir hareketle girdiği aradan kolunda Leyla ile çıktı. Çıkarken de kızın kulağına fısıldadı.

"Şuna ayar vereceksen de sakin bir ortamda ver."

Leyla fazlasıyla masum kaşlarını kaldırdı.

"Ben öyle bir şey yapmıyorum ki..."

Fatih sadece tek gözüyle destan yazarak cevap verdi Leyla'ya.

Söylediğinin tek kelimesine inanmıyorum...

Ufak atta Barutlar yesin...

Oldu abim, inanınca döncem sana...gibi cevaplar...

Elbette Leyla bu cevaplardan sadece işine gelenleri almıştı ve bir kolu Fatih'te, diğeri aksak aksak yürüyen Tayfun'da stadın girişine doğru yürüdü.

Arkasındaki Mustafa'nın da poşetlerden intikam aldığına emindi. Yoksa bu kadar kalabalık ve gürültü içinde kulağına poşet seslerinin geliyor oluşunun başka bir açıklaması olamazdı.

Keyifle içini çekti ve iki yanındaki adamlara baktı. Eğer bir yerlerde ya da başka bir zaman diliminde ağa-

beyleri olsaydı, bu yanındaki iki adam gibi olacaklarına emindi.

En azından Leyla o iki adamı ağabeyleri gibi seveceğine emindi.

Eğer başka bir zaman diliminde ve başka bir hikâyede olsalardı...

Belki sonu mutlu biten bir romanda...

Oysa Leyla'nın romanı, kötü adamların eksik olmadığı türdendi ve mutlu sonla bitip bitmeyeceği o an için belli değildi.

Bunun en büyük işareti belindeki silahı sımsıkı tutan ve kalabalığa öldürecek gibi bakan Basri'ydi.

Kızı ve adamı tenhada sıkıştırmak yine mümkün olmamıştı. Ama o sabırlıydı.

Çünkü sabrın ucunda hayatı vardı.

Leyla'yı buradan sağ göndermek, ona bir adet kurşun olarak geri dönecekti. Patron onu asla sağ koymazdı.

Leyla, stada girdikleri anda gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. İlk defa bir maça gelmenin heyecanı şöyle dursun, yabancı bir memlekette bu kadar Trabzonspor taraftarını görmek ayrı bir şoktu. Vatanlarında olsa bir avuç taraftar, diye adlandırılacak olan grup, bu gurbet elde bir orduya bedeldi.

Yanına yerleşmeye çalışan Mustafa'nın koluna yapıştı ve gözlerini stattan çekmeden sesini duyurmak için bağırdı.

"Bu kadar Trabzonspor taraftarı görmeyi beklemiyordum."

Burnunun ucuna değen saçlardan aldığı kokuyla diş-

lerini sıkan Mustafa, atmosferin hararetine kendini kaptırmaya çalıştı.

"Bunun Trabzonsporlu olmakla alakası yok Cesur Fare. Bu Türk olmakla alakalı..."

Leyla hızla Mustafa'ya döndü.

"Şu anda *Ne Mutlu Türküm Diyene* diye bağırmak istiyorum."

Gözleri öylesine güzel parlıyordu ki Mustafa kıza teşekkür etmek istedi.

O gözlerini öyle ışıldattığı için...

Ruhunu bu kadar temiz tuttuğu için...

O güzellikten onu mahrum bırakmadığı için...

Ama o sadece kıza gülümsedi ve kulağına eğilerek fısıldadı.

"Durman hata, Cesur Fare..."

Leyla, gözlerine teşekkür etmek isteyen genç adamdan habersiz, gözleriyle o adama teşekkür etti ve ayağa fırladı.

"NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!"

Leyla'nın başlattığı bu seslenişe önce Mustafa, sonra tayfa, arkasından da misafir takım tribünü eşlik etti.

Takımların sahaya çıkmasıyla tezahüratlar birbirini kovalamaya başladı.

Leyla o ânın gazıyla kendini bu atmosfere kaptırmıştı. Alkışlar, ıslıklar...

Gerçi Leyla sayısız denemesi sonucu ıslık öttüremediğinde bir hayli sinirlenmişti.

"Çabuk bana ıslık çalmasını öğret!"

Mustafa koluna asılmış olduğu halde gözleriyle sahayı izleyen kızın cırlamasından hiçbir şey anlamadı.

"Ne dedin?"

"Islık diyorum ıslık!" diyen Leyla Mustafa'ya dönüp

burnunun dibine kadar girdi. Bu kalabalıkta sesini duyurmak bir hayli zordu sonuçta.

Devam etti.

"Islık çalamıyorum."

"Senin yerine de ben mi çalayım?"

"Ya adam saf mısın? Öğret bana hadi. Yap bakayım önce?"

Mustafa kızın heyecanını sırıtarak izlerken kolunda hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu.

"Laaan! Kızım çimdiklemesene..."

"Sen de sırıtma da bana ıslık çalmayı öğret. Hadi... Nasıl yapacağım dilimi?"

Soru güzeldi.

Sorunun ardından kızın açılan ağzı da güzeldi.

Güzel olmayan iki şey vardı.

Birincisi; o dille aklına gelen şeyi yaparken bu kadar kalabalığı nereye sokacaktı?

İkincisi ise, bu kız ıslık çalmayı üç denemede öğrenirse kendi ne bok yiyecekti?

"Ya Barut ama hadisene, maç başlayacak. Dilim diyorum dilim... Nasıl kıvıracağımı göster."

Mustafa'nın gözleri karşısında duran dudaklarda, aklı hiç gitmesini istemediği yerde, işkencesine işkence katıyordu.

Önce boğazını temizledi sonra bir gayret açıkladı.

"Dilini kıvır, ucunu alt dişlerinin dibine koy. Dudaklarını üfler gibi büz ve sonra..."

Leyla aldığı pozisyonu bozmadan heyecanla sordu.

"Ve sonra?"

"Ve sonra Allah ne verdiyse..." diye içinden homurdanan Mustafa, sabır çeker gibi sesini yükseltti.

"Sonra da Allah ne verdiyse üfle gitsin."

Dedi demesine ama o üfleme suratını yalayınca dediğine de diyeceğine de pişman oldu.

"Suratıma değil Cesur Fare, stada doğru üfle..."

"Hah! Islık sesi çıktı da stada üflemem kaldı. Doğru düzgün öğretsene sen şunu..."

"Öğrenmeyi denesen, ben çok iyi öğretiyorum aslında... Bak şöyle yapacaksın."

Leyla ilk başlarda öğrenmeye aç bir şekilde baksa da sonra bakışlarının rengi değişti.

Karşısındaki dudaklar ağır çekim hareket ettikçe koskoca stat sessizliğe büründü. Tüm gözler Mustafa'nın dudaklarındaydı.

Ama Allah'tan stadın çoğu erkekti yoksa Leyla ciddi anlamda meydan muharebesi başlatabilirdi.

Bu duygunun adı neydi?

"La havleeee! Bön bön ne bakıyorsun kızım?"

"Bakmayanı Allah çarpar be!"

Mustafa kızın ne dediğini anlamamıştı. Ya da neden öyle baygın baktığını...

"Neye?"

"Dudaklarına... Neye olacak."

İşte o an stadın tüm sesleri Leyla için geri geldi. Kulağında son söylediği sözcüklerle...

Onun için geri gelmişti gelmesine ancak bu sefer de...

Elbette Mustafa için yok olmamıştı o sesler ama yine de onca sese rağmen Mustafa, içinde patlayan barutun farkındaydı.

"Sen... Benim dudaklarıma mı? Yuh!"

Duyduklarıyla yerin dibine girmek isteyen Leyla, o geri gelen seslerin neden daha fazla gürlemediğine isyan etti. Bu soruyu duymasaydı da olurdu hani.

Kıvırmanın yollarını o daracık alanda, can havliyle

arayan Leyla, ısrarla cevap bekleyen adama kaşlarını çattı.

"Konumuz senin dudakların değil. Konumuz benim dudaklarım."

"Vallahi mi?"

Yine batmıştı.

"Yani o anlamda değil," diyen Leyla son bir çaba dikleşti.

"Hem hatırlatırım... O aşk romanlarına saçma diyen sendin. Bu yüzden de hiiiç öyle lafı şeye getirip beni şey yapacağını düşünme."

Mustafa o söylenmeyen şeyin ne olduğunun son derece farkındaydı.

Bu kız onda denge adına tek bir düz hat bırakmamıştı. E, hal böyle olunca onun da dengede durması bir hayli zordu.

Kıza doğru eğildi.

"Senin aklın bu aralar çok fazla benim şeyimde dolanmaya başladı," dedikten sonra bir süre kendi dediğine şaşıracağı cümleyi kurdu.

"Aklın varsa o şeyden uzak durursun Cesur Fare."

Leyla için bu kadarı yeterdi ve attığı çığlıkla kendini Tayfun ve Fatih'in arasına fırlattı.

En emniyetli yer, Barut'tan uzak duracağı herhangi bir yerdi.

Kimin içindi bu tedbir, bilmiyordu. Ama onun, ağzından çıkanı duymayan kulağının söylediğine bakılırsa, Mustafa için daha güvenliydi bu uzaklaşma. Çünkü Leyla, adamın ayarlarının artık pamuk ipliğine bağlı olduğunun farkına varmıştı.

Kendine saf saf bakan Tayfun'a sırıtırken içinden, "Bir daha saçmalamamaya söz veriyorum," diye geçirdi ve geçirdiği anda da bunu geri aldı.

Kendini bilen insan tutamayacağı sözleri vermezdi.

Maçın başlama düdüğüyle daldığı yerden çıkmaya çalışan Mustafa'nın aklı hâlâ kıza soktuğu laftaydı.

Bugüne kadar ima içeren, kinaye barındıran cümleler kurmamıştı. Belki arkadaş ortamında, sadece muhabbet olsun diye yapmıştı ama bu kadar ciddi bir şekilde hiç yapmamıştı. Buna şaşırsa da bir yanı kızın o şaşkın halinden son derece hoşnuttu.

Hep Cesur Fare hazırlıksız yakalayacak değildi ya onu?

Kendini maça kaptırırken sırıttı ve maç boyunca kızın her hareketini gözlemledi.

Hiçbir şey anlamadığı futbolu büyük bir dikkatle takip eden ve öğrenme aşkıyla Fatih'i delirten Leyla son derece sevimliydi.

Ama sadece Mustafa'ya sevimli gelmiş olacaktı ki devre arasında Fatih sinirden sertleşmiş sesiyle Mustafa'nın koluna yapıştı.

"Benim günahım ne lan!"

Mustafa daha cevap veremeden kendini Leyla'nın yanında buldu. Fatih'in acı çeken sesini duyduktan sonra bastırmaya çalıştığı kahkahası, kızın büyük bir heyecanla kurduğu cümleye karşılık kendini daha fazla içeride tutamadı.

"Sıradaki gol sana gelsiiiiin!"

Ve gelmişti.

Valencia 1, Trabzonspor 2.

Yaşadıkları galibiyetin mutluluğuyla tüm tayfa galeyana gelmiş gibiydi. Çıkışta Leyla'nın etrafını sarmışlar ve onu uğur meleği ilan etmişlerdi.

Tabii Tayfun'un önderliğinde...

"İyi ki geldun kızum ya. Yoksa bu kada cenabet adamlan bu maçı kazanmamuz hayal olurdi."

Bu sözle Murat yüzünü ekşiterek söze girdi.

"E, yuh ama! Aksak abi, lan sen abdest almıyor musun?"

"Ebenun... Ula, karınun kızun üstünden inmeyen sensun ha deyyus!" diyen Tayfun'un sesini Leyla'nın kahkahası değil ama Mustafa'nın gürlemesi bıçak gibi kesti.

"Lan ağzınıza hâkim olun, ensenize çevirmeyeyim. Sap mısınız birader?"

Tayfun işittiği kükremeyle susarken, Murat'ın "Senin gibi şanslı değiliz Reis, gemideki kız sana düştü sonuçta," sözü daha net duyulmuştu.

"Siktirin lan! Herkes gemiye, hayde!"

Diğerleri neşe içinde kaçışırken, Leyla da kızaran yanaklarını yellemek için arkasını döndü.

Döndü ve döndüğü anda dondu kaldı.

Yanağında derin bir yara izi olan adam, beş on adam ötesinde gözleriyle kalabalığı tarıyordu.

Leyla kendine düşünme fırsatı vermeden Mustafa'nın koluna yapıştı ve korkusunu saklamaya gerek görmeden haykırdı.

"Barut koş!"

Mustafa daha ne olduğunu anlayamadan Leyla'nın peşinden sürüklenmeye başladı.

"Kızum bi dur! Lan N'oluyo?"

"Ya sus ve koş!"

Mustafa kızla birlikte koşarken sadece, "Nereye?" diye sorabildi ama elbette cevap alamadı.

Diğer tarafta ise az ilerisindeki hareketliliği fark eden

Basri, "Siktir lan!" diye bağırıp elini beline attı ve kaçanların peşine düştü.

Kalabalıktan sıyrılıp gözden kayboldukları sokağın köşesine geldiği anda da ensesinde hissettiği nefesle neredeyse altına yapacak şekilde sıçradı.

"Hayırdır birader? Nereye?"

Basri sese doğru döndü ve karşısında bir adet mavi göz gördü.

O mavi göz öyle soğuk bakıyordu ki Basri'nin kolay kolay kendini göstermeyen korkusu gün yüzüne çıkmak için çırpınmaya başladı.

Cesur olmaya çalışarak, Türk olduğu belli olan adama sordu.

"Ne istiyorsun lan?"

"Bilmek istemezsin," diyen tek gözlü adam, Basri'nin boğazına yapışıp onu gözden uzak bir yere çekerken, Basri son nefesini gavur topraklarında vereceğini anladı.

Patronundan kaçarken bir psikopata denk geldiğini de yüzüne ardı ardına inen yumruklarla fark etti.

Karşısındaki adam zerre zorlanmadan, asla nefes nefese kalmadan üstüne yıldırım gibi yumruklar saydırmaya devam etti. O can havliyle adamın tek gözünü kapatan banda uzandı.

Tam parmaklarını bandın kenarına geçirecekti ki parmaklarında hissettiği acı ve kulaklarında duyduğu sesle inledi.

Fatih, "Ben işimi soyunmadan yaparım dostum. Ellerine hâkim ol," dediği anda sol yumruğu yeniden Basri'nin elmacık kemiğiyle buluştu.

Kırılmış olan parmaklarıyla, çatlayan elmacık kemiğini ovalamaya bile vakit bulamadı çünkü hızı ve ritmi azalmayan yumruklar fazlasıyla acımasızdı.

Aldığı darbeler arttıkça düşünme yetisini kaybetmeye başlayan Basri, ağzına dolan kanı yutmadan son bir gayretle adamı üstünden itmeye çalıştı.

"Kimsin ulan sen?"

"Kısaca, yanlış yerde bulunan adamların Azrail'i diyelim."

İçindeki korku, karşısındaki adamın ses tonundaki yumuşaklıktan mı yoksa yüzünden hiç ayrılmayan o öldürücü ifadeden mi bilinmez, giderek artmaya başlamıştı. Hele bir de tek gözlü adam, bir parça üst üste binmiş ön dişlerini gösterecek şekilde gülümseyince, Basri o dişler arasında parçalanacağını düşündü.

Nefes almaya vakti yoktu.

"Aldığın nefese veda et."

Dur demeye dermanı yoktu.

"Durmam için yalvarsan da..."

Af dilemeye fırsatı yoktu.

"Durmayacağımı anlayacaksın..."

En önemlisi de neden öldüğünü öğrenmeye dermanı yoktu.

"Neden öldüğünü öğrenmek ister misin?"

Son hatırladığı şey belinden çekilip alınan silahın, tek hareketle namlusuna sürülen mermisinin o mekanik sesiydi.

Mustafa koşmaktan nefessiz kalmamıştı elbette ama bir yandan kıza sorular sorup diğer yandan aldığı saçma cevapları sindirmeye çalışmak çok kolay olmamıştı.

İşte bu yüzden son döndüğü köşe başında pes etti ve kızı kolundan tuttuğu gibi duvara sabitledi.

"Yeter!"

Leyla hızının bu şekilde kesilmesinden dolayı başı dönerken kafasının iki yanında duran kolların sayesinde dejavu yaşadığını hissetti. Daha birkaç saat öncesinde de aynı şeyi yaşamıştı ama o zaman peşinde ölümün ayak sesleri yoktu.

Aklına gelen düşünceyle kendi kendini korkuttu.

"Hiii! Yetmez. Vallahi yetmez, az daha koşalım, hadi. Bak eğer yorulduysan ben..."

"Ne sen, ne? Sırtına mı alacan beni?"

Leyla sesteki öfkeyi kesinlikle fark etmemişti. Büyük ihtimal o öfkeye alıştığı içindi bu durum...

Şöyle bir karşısındaki adama baktı, baştan ayağa süzdü ve kafasını salladı.

"Yok ya... Bacakların yere değer, olmaz. Elini tutacağım, hadi..."

Kol altından sıyrılıp eline uzanan kızı ensesinden yakalayıp geri duvara yapıştırdı.

"Cesur Fare... Sana dur dedim ve hemen..."

"Sana neler olduğunu açıklayayım, değil mi? Bunu mu diyecektin? Söz açıklayacağım ama ne olursun az daha..."

Leyla cümlesini tamamlamamıştı ki barut ateş aldı.

"Leyla! Dur!"

Leyla durdu. Algısı durdu. Dünya durdu. Her şey durdu.

Sadece kulaklarında çınlayan adı kaldı.

O sesten...

O dudaklardan...

Yüzünü yalayıp geçen o öfkeli nefesten...

Mustafa kızın girdiği şokun farkında değildi. Tek farkında olduğu kızın yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyor olmasıydı.

Yutkundu...

"Ne oldu?"

Cevap alamamıştı ve kız o şoka girmiş yüz ifadesini koruyarak ona yaklaşmaya devam ediyordu.

"Korkutmasana kızım, ne oldu diyorum..."

Bir adım geri atmaya çalışmıştı ama boynuna dolanan kol ve kapanan gözler bunu engelledi.

Mustafa başına geleceklerin yavaş yavaş farkına varmaya başlamıştı. Son bir gayretle mücadelesine devam etti.

"Hoovv... Kızum az uzaklaş... Lan... Cesur Fare, bak bu yaptığın..." derken cümlesi ağzını kapatan dudaklar sayesinde yarım kaldı.

Ciğerlerinde kalan nefesin bile farkına varamadı o an.

Rüyaların gerçek olduğu bir an yaşarken mutlu olması gerekirdi ama o sadece bu yaşanan olaylarda neyi kaçırdığını anlamaya çalışıyordu.

Bu kıza ne olmuştu lan!

Kendisiyle mücadele ederken, dudaklarının üstündeki kıpırtıyı görmezden geliyordu. Ama karşısındaki kız bunun için ona hiç yardımcı olmuyordu işte.

'Lan sikerim böyle işi,' diyecek, sonra Allah ne verdiyse kıza saracaktı.

Biri bu kızı durdursa mıydı?

Durduranı vururdu.

Ensesinde hissettiği parmakların utangaç teması Mustafa'nın iradesine inen son darbe gibiydi ve sonunda dünya kurulduğu andan itibaren erkeklerin başına bela olan o dürtüyü serbest bıraktı.

Mustafa elindeki poşetleri bırakıp kızı belinden tuttuğu gibi kendine çekti ve kendine rağmen kızın dudaklarını ağzının içine hapsetti.

İçinde var oldukları dünya o andan itibaren yok olmuştu. Dünya daha ne kadar öyle yok olmuş halde döndü bilemedi. Dudaklarının arasındaki tat, tek yaşam kaynağı olmuştu.

Hani uçsuz bucaksız denizlerde giderken bir limana sığınmanın verdiği his gibiydi yaşadığı. Bir yanı denizden uzak kaldığı için deli gibi korkarken, diğer yanı yaşadığı sıcaklık için ölüyordu.

Dudaklarının içine dolan mırıltı kanını daha fazla kaynatırken küfür etti. Güneşin en yakıcı şey olduğunu iddia eden bilim adamlarını sikseler yeriydi.

Yanıyordu...

Yandıkça daha fazla tutunuyordu kollarındaki bedene. Biliyordu ki ayrılacak olsa daha fazla azacaktı içindeki yalnızlık hissi.

İlk defa hissettiği bir şeyin yokluğunu düşündükçe titredi.

İlk defa güçsüzlüğün böyle bir boyutunu yaşıyordu. İlk defa çaresizliğin dibinde böylesine gönüllü bir şekilde uzanıyordu. Kaçması gerektiği halde daha fazlasını istiyordu.

Ruhuyla...

Bedeniyle...

Dudakları daha fazlasını istercesine kızın çenesine kaydığında, kollarındaki bedenden gelen itiraz sesiyle kızın tenindeki dudakları kıvrıldı. İçine kapılıp gittiği sisli dünya ona ışık oyunları oynuyordu, biliyordu ama umursamadı. Umursayacak kadar sağduyusu kalmamıştı. Dilinde hissettiği kadife gibi nabız atışıyla tüm bedeni sarsıldı.

Kolları incecik bedeni daha sıkı sararken, bedenine iyice yaslanan vücut canını acıttı ve fiziki acı aklının aynı hızla geri gelmesine sebep oldu.

Sokak arasında ve yabancı bir dünyada, kendine daha da yabancı duygularla ne yapıyordu böyle?

Kızın vücudundan kendini hızla geri çekti. Dudakları bu vazgeçmişliğe isyan etse de aklı avaz avaz bağırıyordu.

Bunca zaman sonra kendini bu şekilde kaybettiğine inanamıyordu. Biraz daha devam etseler işin rengi değişecekti. Sanki değişecek renk kalmıştı da...

Dişlerinin arasından tısladı.

"Bu... Neydi... Şimdi..."

Leyla kulaklarından girip beynini delen soruyla mı, yoksa o soruyu soran sesin öfkesiyle mi bilinmez demire çarpmış gibi sarsıldı.

Oysa az önce kâinat onun için dönüyordu. Kuşlar onun için ötüyor, çiçekler onun için açıyordu. Bedeni de ruhu da diğer yarısını bulduğunu haykırıyordu.

Ya şimdi?

Soğuk içini titretti. Güneş çekildi. Gerçekler arsız arsız sırıttı.

Gerçekten neler oluyordu ona?

Adını o ağızdan duyduğu an tüm iradesi el sallayıp sırra kadem basmıştı.

Ne diyecekti? Ne cevap verecekti? Adımı o şekilde söylemeseydin mi? Ya da adımı hiç söylemeseydin mi?

Elbette bu ikisini de söyleyecek cesareti yoktu. Ona ne olduğunu yalnız kaldığında düşünürdü.

Soluğunu kabul etmekte direnen ciğerlerine inat derin bir nefes aldı ve aklına gelen ilk saçmalığı diline döktü.

"Eeee... Hani filmlerde ve kitaplarda olur ya... Kızla adam takip ediliyordur ve tam kötü adam onları yakalayacakken erkek kızı duvara yaslayarak öper falan... Gerçi burada bu kurtarışı yapan bendim ama sonuçta sen o tarz filmler izlemiyorsun, değil mi?"

"Hay ben o filmlerin de kitapların da!" diye kızın sözünü kesen Mustafa, sinirle yüzünü ve dudaklarını sıvazladıktan sonra damağındaki tadı özlemenin verdiği öfkeyle devam etti.

"Bizim peşimizde adam mı var Cesur Fare?"

Adamın öfkesi değil ama ona yeniden Cesur Fare demesi Leyla'nın romantik duygularını yerle bir etti. O da bu yerle bir edilmişliğin verdiği öfkeye dayanarak saçlarını savurdu. Bu savurmayla son kalan romantik kırıntılar da yok olmuştu.

"Biz niye kaçıyoruz sanıyorsun be? Elbette peşimizde adam vardı ve ben o geliyor sandım."

"O?"

"Amcamın adamı... Basri. Herifi İstanbul'dan kaçarken bıçaklamıştım, ölmemiş. Sonra da İtalya'da kaçarken gördüm onu ve kaçamadım. Ama yememiş içmemiş, buraya kadar peşimden gelmiş, hıyar oğlu hıyar..."

Sustu.

Adamın bakışlarının karşısında zaten daha faza devam edemezdi.

Mustafa duyduklarının bir Leyla saçmalaması olması için dua etti.

"Bana bu öpüşmeye kılıf bulmak için saçmaladığını söyle."

"Yok canım... Söyleyeyim de canıma oku, değil mi? Hayatta söylemem."

Mustafa'nın gözlerini karartıp üstüne doğru bir adım attığını görünce telaşla devam etti.

"Ayrıca saçmalamadım. Gerçekten bak! Son derece ciddiydim."

Bu sözden sonra Mustafa hızla kızı arkasına aldı ve iyice duvara yasladı. Gözleri bir şahin gibi etrafını izlerken her an bir yerlerden gelecek tehlikeyi bekliyordu.

Geri dönüp o adamı yeryüzünden silmek istedi ama sadece, "Emin misin?" diye sorabildi.

Kızın kısık sesle, "Hı hı," dediğini işiten Mustafa, daha dikkatle tenha sokağa göz gezdirirken, "Adamı tarif et," diye fısıldadı.

"Eeee, yüzünde yara izi var. Esmer... Böyle çirkiiin, gudubeeet..."

Mustafa hızla kıza döndü.

"Kızım sen manyak mısın?"

"Tövbe Ya Rabbim," diyen Leyla, başını o geniş omuzun yanından çıkartıp dik dik Mustafa'ya baktı.

"Adam yemiyor içmiyor beni takip ediyor, manyak olan ben oluyorum. Bu nasıl bir adalettir böyle!"

"Of Cesur Fare of! Peşinde adam var ve sen burada durup beni öpmekle zaman harcıyorsun, hatta bana da zaman harcatıyorsun, öyle mi?"

Bu söze bozulan Leyla asla geri adım atmayacaktı.

"Ben bizim hayatımızı kurtardım bir kere. Yoksa ne işim olur senin o... O... Yani o soooon derece sıradan dudaklarınla. Allah Allah yaaa!"

"Lan, yine konu geldi benim dudaklara... Kızım sen var ya, sen bazen adamı..."

Leyla bir sinir, "Offf!" diye patlayıp Mustafa'nın sözünü kesti ve ittiği gibi de yürümeye başladı.

"İyilik de yaramıyor."

"Nereye?"

"Gemiye! Nereye olacak!"

Mustafa kıza inanmak istemezken, bu kızın her sürprize gebe olduğunu bildiği için rahatlayamıyordu. Hızla poşetleri alıp kızın yanına koştu.

"Şimdi sen beni öperken adam yanımızdan geçti gitti, öyle mi?"

Leyla zınk diye durdu.

"Bir, ben seni öperken sen de armut toplamadın, sen de beni öptün. O yüzden sen beni öptün deyip durma."

Derin bir soluk alırken devam etti.

"Ve iki... Bilmiyorum, gözlerim kapalıydı."

Mustafa tüm bu gerginliğe rağmen kızın haklı olduğu kısmı gözden kaçırmamıştı. Hatta hâlâ onu öpmek istediğinin de farkındaydı ama yeni keşfettiği yanı kıza takılmadan duramadı.

Az önceki öpüşme hâlâ aklında olmasına rağmen, sanki çok oralı değilmiş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Hımm... Filmlerde ve kitaplarda gözler kapanıyordu, di mi?"

Leyla da bu takılmanın bir hayli farkındaydı. Nasıl olmayacaktı ki... Adamın dudakları sırıttı sırıtacak gibi dalgalanıp duruyordu.

"Komik şey! Sırıtma. Barut bak valla sinir ediyorsun ha! Şeytan diyor ki..."

Mustafa'nın batan balığı yan gitmeye hevesliydi.

O tek kaşın yanına diğeri de yetişti.

"Senin şeytana pek güven olmaz ama... Ne diyo o *puşt*?"

"Öpmeseydin de yakalansaydı diyor o *zilli*."

Kızın son vurgusunun farkında olarak tribine yüzünü ekşiten Mustafa, boşta kalan eliyle kızın minik elini avuçladı.

"Sağ olsun valla o *zilli*."

Mustafa hâlâ bir tarafı gergin, diğer tarafı acayip keyifli sağı solu kontrol ederek caddeye kadar tetikte yürüdü. Taksiye binip limana varana kadar da sessizliğini korudu. İşi gırgıra vurmaya çalışsa da sonuçta bu durum ciddi anlamda tehlike oluşturuyordu.

Taksiden indikten sonra temkinli bir şekilde sağı solu kontrol ederken Leyla'nın da tedirgin olduğunun farkındaydı. Kızı liman kapısında bekleyen büyük yük araçlarının arasına sokarken sordu.

"Amcanın adamı seni bulunca ne yapacaktı?"

Leyla gerilen sinirlerinin ve yıpranan sağduyusunun esiri olmuş gibi alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Öldürecekti. Ela gözüm, kızıl saçım için aramıyordu herhalde!"

Kızın üstüne doğru bir adım atan Mustafa, duyduğu açıklamanın sarsıntısını tam göğsünün ortasında hissederek tısladı.

"Bana laf sokma Cesur Fare!"

Aynı şekilde diklenen Leyla, burnundan kıl aldırmayacağını çok net ortaya koyuyordu.

"Sokarsam Barut Reis?"

Ölümün peşinde olmasına rağmen bu kadar dik ve bu kadar cesur duran kıza o an, her zamankinden daha fazla saygı duydu.

Onun yerinde başka bir kız olsa şimdiye kadar çoktan pes etmiş ya da sinir krizleri geçirmiş olurdu ama onun *Cesur Fare'si*... Derken Mustafa kaşlarını çattı.

Bu kıza adıyla seslenmişti. Onu öpmeden az evvel. Ve o...

Aklına gelenle *acaba*, dedi...

"Cesur Fare?"

Gözlerini sağdan soldan çekip adama çevirdi.

"Efendim."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Leyla gelecek sorudan çok emin değildi ama meraklı kediyi aratmayacak halini de göz ardı edemezdi.

"Sor."

Mustafa, kısacık bir an kısık gözle baktı ve sonra son derece düz ve net bir şekilde sordu.

"Adamı gördüğün için beni öptüğüne emin misin?"

Leyla bu soruyla önce gözlerini açtı sonra dişlerini sıktı.

"Beni öptün, deyip durma."

"Ya öptün işte, inkâr etme ama konumuz o değil. Sen sorumu cevapla."

Leyla karşısında duran ve içine içine bakan adamın nereye varmaya çalıştığını anlayamıyordu.

"Of! Zaten bu soruyu cevapladım. Peşimizde adam vardı."

"Stadın oradan kaçarken peşimizde adam vardı, o kısım tamam. Peki ya o sokakta?"

Aaaa! Bu kadar da yeterdi! Ölse itiraf etmeyecekti, o kadar!

Leyla sinirle ayağını kaldırdı ve aynı sinirle Mustafa'nın ayağına geçirdi.

Beklemediği bu acıyla kıvranan ve iki büklüm olan Mustafa'nın omzunu dürterek soruya işine geldiği gibi cevap verdi.

"Bunu sana asla söylemeyeceğim *Barut Reis*. Sorunun cevabını öğrenmek istiyorsan bana bir kere daha adımla seslenirsin."

Kızın sözlerinden anlaması gerekeni çok iyi anlayan Mustafa, kızın gittiği yöne bakıp telaşlanması bir yana... Bir de ayağında hissettiği o acı vardı.

"Akrep ezdi sanki gavurun kızı... Kızum dur!"

Ona bir daha Leyla diye seslenirse, ebesini sülalesini...

Kızın kıyafetlerinin üzerine, gemiden çıkarken üstünde olan eşofmanı giydiren Mustafa, saçlarını da o kör olası berenin içine tıktıktan sonra Tayfun ve Murat'ın kontrol yerinde çıkardıkları arbededen faydalanarak kızı kazasız belasız gemiye sokmuştu.

Aslında bir tarafı hâlâ sızlayan parmağın hesabını sormak istiyordu ama tüm gün yaşadıkları, peşlerinde olduğu iddia edilen adamın varlığı ve en önemlisi de tüm bu olayların sonunun dayandığı o öpüşme yüzünden konuyu o tarafa getirmek istemiyordu.

Aksi halde yine delirip kıza adıyla seslenirdi ki bu da onun idam tahtasına çakılan son çivi olurdu.

O öpüşmeden sonra idam tahtasının, deniz manzaralı efil efil esen bir tepeye kurulduğu zaten ortadaydı. Ortadaydı ve bu yüzden kafasını toplayıp önündeki daha tehlikeli sorunla uğraşması gerekiyordu.

Kız gerçekten iddia ettiği gibi ölümle burun buruna gelmiş olabilir miydi? Saçmaladığını umduğu olay gerçekse bu kızı ülkeye döndüğünde teslim etmek ne kadar doğru bir hareket olurdu?

Mustafa şiddetle bu fikri aklından atmıştı. Onu öldürecek olan bir adama bu kadar yakın olsun olmasın, Mustafa işin gerçeğini öğrenmeden kızı bırakmayacağını adı gibi biliyordu.

Hatta adından emin olduğundan daha fazla emindi buna ama bu kararı açıklamak için kafasını toplaması lazımdı. Bunu da en iyi duşta yapardı.

Kızı kimseyle görüştürmeden kamarasına tıktı ve duşa girmeden Solmaz Kaptan'a haber gönderdi.

Salim kafayla bir karar vermeleri şarttı.

Enis küpeşteye* yaslanmış, gemiye giren son gemicileri izlerken, merdivenlerden ağır adımlarla çıkan Fatih'i gördü. Adamın dalgın halleri dikkatini çektiği için onun yolunun üstüne çıktı.

"Senin maç uzun sürmüş anlaşılan Korsan. Diğerlerinden sonra geldin."

Fatih hafifçe başını kaldırıp Enis'e baktı.

"Ne istiyorsun?"

"Sağlığın Korsan, ne olsun?"

Fatih sıkıntıyla gözündeki bantta parmağını dolaştırırken derin bir soluk aldı.

"Eksik olma."

Cümlesi bitip tam Enis'in yanından geçecekti ki Enis hızla koluna yapıştı.

"Eline ne oldu?"

Fatih, Enis'in tuttuğu sol kolunu hafifçe yukarı kaldırıp parmaklarının üstündeki açılmış yerlere baktı ve sonra kolunu tek hamlede kurtardı.

"Alerji."

Gerçeklikten çok uzak olan bu cevaba zerre kadar inanmayan Enis, ağırkanlı adımlarla uzaklaşan Fatih'in arkasından bakarken kaşlarını çattı.

Eğer o ellerin üstündeki alerjiyse, Enis de Sultan Süleyman'ın torunuydu.

Kuşkuyla kıstığı gözlerini, Fatih yaşam alanının içine girene kadar bir milim dahi oynatmadı.

* Güverteden yukarıda kalan bölümler

Solmaz Kaptan, yavaş adımlarla Mustafa'nın kamarasının önüne gelirken karşıdan aksayarak gelen Tayfun'u ve yanında arsız arsız sırıtan Murat'ı gördü. Konuşmaları ona kadar geliyordu.

Fatih'in gemiye geldiğinden habersiz olan Murat, heyecanlı bir şekilde Tayfun'a kafasındaki ihtimali anlatıyordu.

"Aksak abi, bence Korsan bir hatun arakladı, ona gitti."

"Cinsune yanduğum, herkesi kendun gibi bilma."

"Niye abi ya, tek gözlü falan ama taş gibi herif Korsan. Hatta o bandı hava bile katıyor. Acaba ben de mi gözüme taksam o banttan."

"He tak uşağum. Şeyinle edemeduğuni, gözünle edersun belki. Tovbe tovbeeee..."

Murat tam ağzını açıp cevap verecekti ki Solmaz Kaptan devreye girdi.

"Ulan Filinta... Bir gün sıkacağım o boğazını. Lan, bir kere de aklını şu karıdan kızdan uzak tut lan!"

Filinta demişlerdi ona. Ne ağzının ayarı vardı ne korkusunun. Solmaz Kaptan'a tatlı tatlı sırıttı.

"Belki senin yaşına gelirsem uzak tutarım Kaptan, ama şimdilik bunu benden bekleme."

"Ulan var ya... Sana varacak kızın daaa, sana kız verecek adamın daaaa taaa..." dedikten sonra ağzına geleni yutup, "...aklına şaşayım. Gelip seni bana sorduklarında, *uçkuru yok, kırığı çok* demezsem ne olayım," diyerek cümlesini tamamladı.

Murat yüzünü ekşiterek Kaptan'a baktı.

"Sen o gün gelene kadar bunarsın ve unutursun yaptıklarımı bence Kaptan. *Melek gibi çocuk... Sigarası yok, alkolü yok, karı kız olaylarında bezi hiç yok,* dersin."

Solmaz Kaptan bu sevimli herife gülüp iyice yüz vermek istemediği için kaşlarını daha fazla çatıp, "Nah derim lan! Nah derim..." dedi ve Mustafa'nın kamarasının kapısını çaldı.

Kamaranın içinden gelen ayak sesleriyle birlikte, Mustafa'nın da omzunda havluyla arkasında belirmesi bir oldu.

Mustafa'yı gören Murat sırıtmasına devam ederken, Tayfun diklenerek karşısına geçti.

"Kızi stadun ordan aldun kaçtun da nere götürdun Reis?"

Mustafa sabrının son demlerine geldiği Tayfun'a, geri sıçramasına yetecek bir bakış atıp cevap vermeden kapıya uzandı. Duş falan da fayda etmemişti aklındaki bulanıklığı yok etmeye...

Daha o kapıyı çalamadan ardına kadar açılan kapıdan kızıl ateş kendini gösterdi.

"Hayırdır? Koalisyon mu kuruyorsunuz kapımın önünde? Aksak abi nasisun?"

Mustafa kızın Karadeniz aksanına sırıtmak istedi.

Belki sırıtırdı da...

Ondan önce Tayfun otuz iki diş sırıtıp kızın boynuna atlamasaydı.

"Oy benum kızum, iyisun he miii?"

"Ay iyiyim Aksak abim, ne oldu ki?"

Tayfun kızın omzunun üstünden ters ters Mustafa'ya baktı.

"Bi' kurt, kuzumi kapti sandum."

Mustafa bu lafın altında kalmak istedi.

Susmak istedi.

Sadece ters ters bakmak istedi.

Ama tüm bu isteğinin, ağzından çıkan cümleyi duyduğunda boş bir istek olduğunu anladı.

"Yanlış sanmışsın Aksak. Senin kuzu kaptı kurdu."

"Ne dedun ne deduuuun!"

Bu söz üstüne herkes kısa bir şok yaşarken, Leyla utancından kıpkırmızı olmuştu.

Mustafa, ağzından çıkan laf için kendine sıkı bir küfür savurduktan sonra hiddetlendi.

"Yeter da! Hayde işinize. Kaptan sen geç. Cesur Fare sen de dikilme kapıda. Aksak, uza!"

Tayfun bu tepkiyle kaşlarını çatarken, Murat sırıttı ve son anda Mustafa'nın kulağına doğru fısıldadı.

"Barut Reis, senin dişlerin neden bu kadar uzun ve ellerin neden bu kadar büyük ve nabzın... Neden bu kadar hızlı?"

Mustafa tam kapıyı kapatmadan yakalandığı bu bombardıman karşısında öfkeyle dönüp Murat'ın yakasına yapıştı ve dişlerinin arasından tısladı.

"Ulan, dinime imanıma kreyne bağlarım seni, İtalya'ya kadar da indirmem. Siktir git!"

Murat bu hareketten hiç gocunmamıştı. Çünkü Mustafa'nın kızgınlığının kendine olduğunu biliyordu. Ve Allah'tan Murat yüce gönüllü bir adamdı da bu çıkmazdan çok sevdiği Reis'ini kurtaracaktı.

Boynundaki ellerin üstüne ellerini kapatıp fısıldadı.

"Fırtına çıktığında dalgaların suyuna gitmeyi bize sen öğrettin Reis. Şimdi kendi fırtınana direnmek neden?"

Sonra da karşısındaki adamın şaşkınlığından faydalanıp yakasındaki elleri usulca sıyırdı ve ellerini cebine koyup ıslık çala çala uzaklaştı.

Arkasında ,Solmaz Kaptan'ın gürlemesini duyana kadar şaşkın ve aptallaşmış gibi duran bir Barut Reis bıraktı.

Solmaz Kaptan, Mustafa'nın içeri girmesiyle karşısındaki iki gence bakarak tok bir sesle konuştu.

"Şimdi bana neler olduğunu her detayıyla anlatacaksınız."

Leyla panikle gözlerini açıp Mustafa'ya döndüğünde, Mustafa içinden üç Kulhü, bir Elham okudu.

Şimdi bu Cesur Fare adamı nasıl atlattıklarını anlatmaya başlarsa...

Telaşla söze girdi.

"Aslında olay basit Kaptan... Cesur Fare stadın önünde adam gördü ve kaçtık. O adamı İtalya'da kaçmaya çalışırken de görmüş. Adam amcasının peşine taktığı adammış. Hepsi bu."

"Hepsi bu?"

Solmaz Kaptan'ın feleğin çemberinden geçmiş olan gözleri, Leyla'nın kıpkırmızı yüzüyle başını önüne eğdiğini kaçırmadı.

Feleğin çemberinden geçerken, gözlerine eşlik eden kulakları da Mustafa'nın sahte öksürüğünü yakalamıştı ve gözlerini kıstı.

"Atladığınız bir şey olmadığına emin misiniz?"

"Kaç adım sağa, kaç adım sola kaçtığımızı soruyorsan, o kısmı özet geçmiş olabiliriz Kaptan."

Yok... Mustafa'nın bu şekilde terslenmesinin ve saklamaya çalıştığı endişesinin bir sebebi vardı ya, hadi hayırlısı, diye düşündü.

Ayakta duran iki gençten gözlerini çekmeden duvarın dibindeki sandalyeye oturdu.

"Tamam, hepsi bu," diyen Solmaz Kaptan bir süre sustuktan sonra Leyla'ya döndü.

"Peki kızım... İtalya'dayken geceydi ve bugün de tahminime göre stadın önü bir hayli kalabalıktır. Sen bu adamı tanıdığına emin misin?"

Leyla hızla başını kaldırdı.

"Eminim tabi Kaptan amca. O adam beni kapatan adamdı. Üstelik ben o adamı..." dedikten sonra durdu ve devamını getirip getiremeyeceğine emin olmaya çalıştı.

Sonuçta o adamı bıçakladığını Mustafa'ya anlatmıştı ve Mustafa da bu konu hakkında her an konuşabilirdi, değil mi?

Üstelik bu konuyu Enis'e de söylemişti. Kaptan'dan neden saklayacaktı ki...

"Eee, şey... Yani daha önce Tiryaki'ye, bugün de Barut'a anlattığım gibi, ben azıcık o adamı bıçaklamış olabilirim."

Bu söz üstüne Solmaz Kaptan, "Azıcık?" derken, Mustafa kuyruğuna basılmış köpek gibi hırladı.

"Bana bugün anlattığın şeyi ne ara Tiryaki'ye anlattın lan sen?"

Leyla, kaş yaparken çıkardığı gözlerden artık gerçekten yorulmuştu.

Ofladı...

"Ya ama konumuz bu değil ve sen yine saptırıyorsun Barut."

"Saptırıyorum öyle mi?" diyen Mustafa, o ânın siniriyle gözünden kaçırdığı şeyi yeni idrak ediyordu aslında.

Kanının çekildiğini hissetti. Kaşlarını çatarken sesi zorla çıkıyor gibiydi.

"Sen ciddisin."

Leyla saf saf Mustafa'ya baktı.

"Ne konuda?"

"Sen gerçekten bir adam bıçakladın ve gerçekten o adam seni öldürmek istedi."

"Elbette ciddiyim. Hatta bu sefer gerçekten çok ciddiyim. Yoksa sen bana inanmadın mı?"

İki deli yürek yanlarındaki ihtiyar kurdu unutmuş, kendi dünyalarında savaşlarını veriyorlardı.

Mustafa öfkeyle kızın üstüne yürüdü.

"Neden inanayım ki sana? Sen sürekli saçmalayıp duruyorsun. O zaman da beni öptüğünü geçiştirmek için yine saçmalıyorsun sandım..."

Solmaz Kaptan'ın "Nee! Sen bu hergeleyi mi öptün?" Sözünü, yaşadığı sinirden duymayan Leyla, ayağını yere vurarak Mustafa'ya diklendi.

"Sana kaç keredir öptün deyip durma diyorum be adam! Sen de beni öptün, Allah Allah ya!"

Bu sefer de şaşkın şaşkın Mustafa'ya dönen Solmaz Kaptan, "Sen de karşılık mı verdin lan deyyus!" diye gürlese de, duymama sırası Mustafa'daydı.

"Lan sen var ya, adamı katil edersin. Madem bu kadar büyük bir tehlike vardı, beni duvara sıkıştıracağına söyleseydin de adamı gebertseydim ya? Neyin kafasını yaşıyorsun kızım sen?"

"Ay Allah benim belamı versin işte! Yedim bir halt."

"Halt deyip durma şuna!"

"Ne diyeyim peki? Mucize mi?"

Mustafa tam ağzını açıp saydırmaya devam edecekti ki Solmaz Kaptan dayanamayıp ayağa fırladı.

"Lan yeter! İkiniz de susun!"

İşte o an yedikleri haltı ikisi de aynı anda anladı.

Mustafa utanmanın ve sinirin verdiği şokla pancarlara yaraşır şekilde morarıp öfkelenirken, Leyla domateslere göz dikmiş, tepkisini utançtan kızarmış bir yüzle dışa vurarak göstermişti.

Kamarayı sessizlik kapladı.

Solmaz Kaptan, oğlu gibi sevdiği bu adamın asla yanlış yapmayacağını bilse de o kız onların koruması altındaydı.

"Sen bu kızı öptün mü Mustafa?"

Mustafa cevap vermemeyi tercih ederken, vicdanı sızım sızım sızlayan Leyla, kızarıp bozaran Mustafa'yı arkasına alarak Solmaz Kaptan'a döndü.

"Onun bir suçu yok Kaptan amcacım. Ben o adam geliyor diye korkumdan öptüm bu salağı."

"Salak mı? Bana mı?"

Mustafa'nın öne eğilip sorduğu soruya omuz silken Leyla, hiç takmadan devam etti.

"Filmlerden falan aklımda kalmış. O telaşla işte..."

"Ama o da sana karşılık vermiş."

"İnandırıcı olsun diye. Tamamen rol yani..."

Mustafa yine sinirle söze girdi.

"Ne rolü lan! Ben rolden falan anlamam."

Leyla bu sefer Mustafa'yı takmıştı işte. Sinirle döndü.

"Sen zaten neyden anlıyorsun ki odun!"

Mustafa hak ettiği lafla susup gözlerini kıstı. Şimdi *odun değilim* dese kızı bilerek öpmüş, kabul etse rol yapmış olacaktı.

O da hiç hoşlanmadığı şeyi yaptı ve en azından bu konuda sessiz kaldı.

En iyisi odağı kendinden uzaklaştırmaktı.

"Duydun işte Kaptan. Bu kızın peşinde onu öldürmeye ant içmiş bir amcası var. Şimdi ne yapacağımızı konuşmamız lazım."

Solmaz Kaptan bu konuyu uzatmama kararı almıştı. Gerçekten kızın peşindeki amca daha önemliydi ve her şeyden öte karşısında yetişkin iki insan vardı.

Bu kız onun kızı değildi ve ancak bu kadar karışabilir-

di. Ama kendi kızı olsaydı ortalığı yakardı. Hoş, Mustafa da aklı başında bir adamdı ya... Neyse, dedi içinden ve Leyla'ya döndü.

"Amcanla babanın arası mı bozuk? Sana bu yaptıklarına baban bir şey demiyor mu?"

Bu soruyla Mustafa hızla kıza dönüp tepkisini beklerken, Leyla başını öne eğip mırıldandı.

"Babam öldü benim."

İşte şimdi Solmaz Kaptan için bu kız kendi kızı gibi olmuştu.

Öfkeyle Mustafa'ya döndü.

"Bir daha kızı öp, bak ben seni nereye asıyorum Barut Reis!"

Solmaz Kaptan'ın ona kolay kolay Barut dememesi bir yana, Mustafa yediği azarın yersizliğinden dolayı şoka girdi.

"Ben öpmedim ki..."

Ama Solmaz Kaptan cevap beklemiyordu.

"Neyse kızım... Bırak sen bu hergeleyi ve bana anlat bakayım. Hikâyen ne senin?"

"Uzun hikâye Kaptan amca..."

Solmaz Kaptan'dan önce Mustafa atladı lafa.

"Vaktimiz var Cesur Fare."

Leyla yaşadığı her şeyden yılmış bir halde nefes aldı. Sıkılmıştı ve anlatacaktı ama sadece kurtulmasına yarayacak kadar olanı.

"Peki... O zaman en baştan başlayalım," dedi ve yatağa geçip oturdu. Ayaklarını altına alıp sırtını da yatak başına yasladıktan sonra gözlerini Mustafa'ya dikti.

Mesajı alan Mustafa da ağır adımlarla yatağın ayakucuna oturunca Leyla durumdan memnun, tatlı ve yumuşak bir sesle anlatmaya başladı. Anlattıkça sanki tanıdık

ve özlediği şeylere kavuşmuş gibi hissetti.

"Benim annem gencecik bir kızken fabrikada çalışıyormuş. Fabrikanın sahibinin genç oğluna âşık olmuş. Genç adam da ona karşı boş değilmiş ve aralarında çok güzel bir aşk başlamış..."

Adamın yüreğine kaç hançer sapladığından habersiz, az önce yaşadıkları gerginliği unutmuşçasına Mustafa'ya gülümsedi.

"Hani bugün de sana söyledim ya... Kitaplardaki, filmlerdeki gibi... Öyle bir aşk yaşamışlar işte."

Gözlerini Mustafa'dan çekip, bir süre görmeyen gözlerle uzaklara dalıp giden Leyla'nın yüzünde çok tatlı bir gülümseme oluşmuştu.

Mustafa da yaşadığı tüm gerginliği unutup bu gülümsemeye o an kurban olabilirdi.

Romantik kitaplara ve filmlere rağmen...

Leyla hülyalı sesle devam etti.

"Ben bu aşk masalıyla büyüdüm. Kaçıp kaçıp buluştukları zamanlardaki maceraları anlatırdı annem bana. Nasıl kırlarda koştuklarını, sinemalara gitmelerini, gece yarısı gizli gizli evden çıkmalarını..."

Sonra gözlerini tekrar Mustafa'ya çevirdi. Bu sefer gülümsemedi.

"Çok âşık olmuş annem biliyor musun? Bana demişti ki..." dedikten sonra kısacık bir es verip çok daha derin, çok daha başka baktı genç adama. Darmadağın ettiğinden habersiz...

Devam etti.

"Bir adam sana aşkı anlatamaz ama öyle bir yaşatır ki varlığını inkâr edemezsin."

İkisi için de o an ne Solmaz Kaptan vardı ne de diğer her şey...

Mustafa kızın gözlerine öyle bir dalıp gitti ki hafif hafif sallanan gemi, hızla dönen dünyayla yer değiştirdi. Lumbuzdan giren günün son ışıkları, kızın ateş kızılı saçlarının yanında sönük kalırken, Mustafa'nın gözlerini kamaştıran ışıl ışıl yanan ela gözler oldu.

Bu kıza öyle bir aşkı kim yaşatacaktı?

Kim inandıracaktı bu kızı aşka?

Mustafa yumruklarını sıkarken canının, sol yanında yandığını hissetti.

Leyla da o an fark etmişti.

Daha önceleri adını koyamadığı, öpüştüğü andan beri ruhunu darmadağın eden duyguları kendi sözleriyle fark etmişti.

Bu adam ona aşkı anlatmamıştı, ona aşkın varlığını inkâr edemeyecek şekilde hissettirmişti.

Onun o minik, acemi ama cesur yüreği, bu Barut gibi parlayan adamın karşısında diz çökmüştü.

Gözleri doldu.

Odada bulunan iki adam geçmiş anılara ağladığını sanırken, Leyla düştüğü bu aşkın büyüsüne ağladı.

O an haykırmak istediği aşkı, yine bu adamı korumak için söyleyemeyeceğine ağladı.

Yoksa bir insan neden saklardı ki aşkını?

İkisi de başka duygularla dalıp gittikleri bu kısacık ânı saatler gibi yaşarken, bu daldıkları duygulardan onları Solmaz Kaptan'ın boğaz temizleyen sesi kurtardı.

"Devam et istersen kızım."

Henüz fark ettiği gerçeğin sarsıntısıyla titreyen Leyla, kendini Mustafa'nın varlığından çekip anlattığı konuya adapte olmaya zorladı.

"Ne diyordum... İşte annem böyle bir aşk yaşamış. Sonra bir gün bu aşkları güzel bir sürpriz yapmış onla-

ra ve annem hamile kalmış. Bunu sevdiği adama söylemiş, o da çok sevinmiş ve hemen babasına gitmiş. Ve..." diyen Leyla üzüntüsünü belli edecek şekilde yutkunup daha acılı ve daha az hararetli bir sesle devam etti.

"Ve babası kabul etmemiş. O işçi kızın onun parasını istediğini ve onu tuzağa düşürdüğünü söylemiş. Genç adam ağabeyinden yardım istemiş ve ağabeyi bile bu durumda babasını ikna edememiş. Sonra o hikâyenin kötü yaşlı adamı, annemi bulmuş ve onu başka bir adamla evlendirmiş. Eğer kabul etmezse, doğacak bebeğini de, onu da öldüreceğini söylemiş. Annem de mecburen kendinden yirmi yaş büyük, balıkhanede çalışan bir adamla evlenmiş."

Hafifçe gülümseyen Leyla sevgi dolu bir sesle devam etti.

"Benim tonton babamla."

Mustafa adını sıkça duyduğu *tonton babanın* gerçekten Leyla'nın babası olmadığından şüphelenerek sordu.

"Annenin hamile olduğu bebek sen miydin?"

Leyla bu sorudan hiç etkilenmemiş gibi omzunu silkti.

"Evet. Annem tonton babamla evlendikten sonra mutlu bir hayat sürmüş aslında. Babam bizi hiç üzmezdi. Annemin ona âşık olmadığını hatta hâlâ başka adama âşık olduğunu bilse bile bir kere yüzüne vurmadı. Annem, belki unutamadığı aşkının kahrından belki de kader böyle yazdığından kanser olunca annemi hiç yalnız bırakmadı. Ama hayat öyle acımasız oluyor ki bazen... Tonton babam annemden önce ölüverdi."

"Gerçek babana ne olmuş? Nasıl bırakmış sizi?"

"Gerçek babama annemin kaçıp gittiği söylenmiş. Fabrikada kimse yerini bilmiyormuş falan, filan... Zaten babam da sonra intihar etmiş. Ben bunları amcamdan öğrendim tabii."

Mustafa öğrendikleriyle beyni yanarken, düşünmeye zorladı kendini.

"Amcan seni nasıl buldu?"

"Annem ölmeden önce amcama haber göndermiş. Benim yalnız kalacağımı, bu yüzden gerçek ailemin yanında olmam gerektiğini söylemiş... Sonra annem ölmeden birkaç gün önce kapıda amcamı gördüm. Annem ölene kadar da bizde kaldı. Cenaze işleriyle ilgilendi, sonra da beni aldı ve evine götürdü. Tek istediği, onların adını bu skandala karıştırmamamdı. Hak iddia etmemem ve onun vereceklerine rıza göstermem..."

Solmaz Kaptan dişlerinin arasından, "Orospu çocuğu," diye tıslarken, Mustafa onu bile yapamamıştı. O kadar öfkelenmişti işte... Ama Leyla'nın su gibi akıp giden sesiyle öfkesinin ufaktan ufaktan dağıldığını hissetti.

"Yani aslında haklıydı belki de... Sonuçta... Bu skandal kötü olurdu. Benim zaten böyle bir derdim olmadığı için sıkıntı olmaz dedim ve onunla yaşamaya başladım. Onun da karısı ölmüş, bir daha evlenmemiş. Zaten evde pek durmazdı ve evinde tozdan çok çalışan vardı. Üç ay kaldım işte o evde."

"Peki, sonra ne oldu?"

Leyla artık yolun sonuna geldiğini anladığı için başını hızla kaldırdı.

"Bak Barut... Bu kadarını anlattım çünkü beni korumak istediğiniz için kim olduğumu bilmeniz lazımdı. Ama sonrasını sorma. Bir şey oldu ve amcam beni... Beni kapattı, başıma Basri'yi dikti. Kurtulmak için Basri'yi bıçakladım ama kurtulamadım. Sonra amcam beni aldı ve limandaki deposuna kilitledi. Ben oradan da kaçtım. Ve kader bu ki bu gemiye gelmişim. İşte benim hikâyem bu..."

Solmaz Kaptan kızın karşısına dikildi ve dik dik gözlerine baktı.

"Limanda deposu var. Tüm Avrupa'da peşine adam takıyor. Skandaldan korkuyor. Kim senin bu amcan?"

Leyla korkuyla yutkunduktan sonra ikisine pür dikkat baktı ve kısık sesle söz istedi.

"Kimseye söylemeyeceğinize yemin edin."

Mustafa o an gülmek istedi.

Bu kız onca yaşadıklarına rağmen hâlâ masum ve saftı ve bir çocuk gibi söz istiyordu.

Dayanamadı.

"Denizci sözü."

Leyla bu söz üstüne ışıl ışıl gülümsedi.

"Size güveniyorum. Benim amcam..."

Derin bir soluk aldı ve tek seferde söyledi.

"Talip Kazancıbaşı."

Kamarayı önce Mustafa'nın ıslık şeklinde içine çektiği nefes sesi çınlattı.

Sonra Solmaz Kaptan'ın sıkı küfrü...

Mustafa kısık sesle fısıldadı.

"Türkiye'nin en zengin üç iş adamından biri..."

Solmaz Kaptan devam etti.

"Ve bir zamanların en ateşli bürokratı..."

Mustafa o an karşısındaki kıza bambaşka gözle bakmaya başladı.

Bu kız Türkiye'nin en zengin ailelerinden birinin kızıydı. En güçlü adamlarından birinin yeğeniydi ve bu kız her neyden kaçıyorsa, bu öyle basit bir şey değildi. Ama bir türlü o basit olmayan şeyin ne olacağına dair bir tahminde bulunamıyordu.

Kızı ürkütmemek için yavaşça sordu.

"Sen soyundan, mirasından hak iddia ettiğin için mi seni ortadan kaldırmak istedi?"

"Hayır, öyle değil."

"Ne öyleyse?"

Leyla hızla ayağa kalktı. Zaten gereğinden fazla şey anlatmıştı.

"Bak istersen beni hemen teslim et, istersen Türkiye'ye vardığımızda teslim et ama neden peşimde olduğunu anlatmayacağım. Sana kaç kere bana bunu sorma dedim."

Mustafa da ayağa kalktı.

"Teslim etmeyi unut."

Leyla acayip şaşırdı.

"Gerçekten mi?"

"Peşindeki o adamın seni öldürmek istediğini sen söyledin. Bunu bile bile seni ortaya çıkaramam." Sonra aynı hararetle Solmaz Kaptan'a döndü. "Bu adam yeğenini öldürmeyi bu kadar kafasına takmışsa bunu..."

Mustafa cümlesini tamamlayamadan sinirle kamaranın demir duvarına bir yumruk geçirdi ve gözleri öfkeden, sakladığı korkudan kararmış bir şekilde son sözünü söyledi.

"İki dünya bir araya gelse de Cesur Fare'yi teslim etmiyorum."

Solmaz Kaptan sessizce izlediği bu sahneye sonunda müdahale etti.

"Senden bunu isteyen yok zaten."

Leyla bu sözlerle sarsılırken Solmaz Kaptan kaşlarını çattı ve avuç içi kadar kamarada volta atmaya başladı. Mustafa ayağına dolanınca onu bir hamlede itip Leyla'nın yanına gönderdi ve kendine alan açtı.

"Lan dolanma ayağımın altında!"

Leyla ve Mustafa şaşkın şaşkın Kaptan'ı birkaç dakika izledikten sonra tam Kaptan'ın konuşacağına dair umut-

larını kesmişlerdi ki Solmaz Kaptan hızla durdu ve Mustafa'ya döndü.

"Sen bu kızı koruyacak mısın? Teslim etmeme sebebin bu mu?"

Mustafa son derece net bir şekilde cevap verdi.

"Evet, Kaptan."

Leyla bu sözle hızla Mustafa'ya baktı ama Mustafa'nın gözleri sadece karşı tarafa odaklanmıştı.

"Güzel," diyen Kaptan yeniden volta atmaya başladı ama bu seferki kısa sürdü.

Sonra yeniden durdu.

"Üç gün sonra İtalya'ya dönüyoruz. Bizimle aynı saatlerde oraya varacak olan Selçuk gemisi var, kaptanı çok yakın dostum... Gemi bir gün kalacak ve Türkiye'ye dönecek."

"Eeee, Kaptan?"

Mustafa'nın sabırsız sesine karşılık Solmaz Kaptan kılını bile kımıldatmadı. Sakince devam etti.

"Sen sağlık raporu alacaksın ve o gemiyle ülkeye dönme iznini de ben ve Selçuk gemisi kaptanı Cesur Kaptan imzalayacağız. Leyla'yı da kaçak olarak gemiye sokarız. Türkiye'ye döndüğünde de kızı emniyetli bir yere teslim edip geri dönersin. Yokluğun uzun sürmesin."

Mustafa bu hızlı plan karşısında soluğu kesilse de planın sağlam olduğuna emindi. Önemli olan kızı nereye teslim edeceğiydi.

Tam bunun da planını kurarken Leyla hızla söze girdi.

"Asla olmaz. Barut'un başını belaya sokamam."

Gerçekten sokamazdı. Hele âşık olduğunu anladığı şu saatlerden sonra...

Mustafa ise kızı saklama planını sonra kurmak için rafa kaldırdı. Önce şu kızın hakkından bir güzel gelmeliydi.

"Sana soran olmadı Cesur Fare. Sen sesini keseceksin ve biz ne dersek onu yapacaksın."

"Allah Allah ya! Sana kim veriyor bu kadar lüksü acaba? Sen kimsin?"

"Ben bu geminin reisiyim."

"Ama benim reisim değilsin."

Mustafa bu söze sinirlendi.

İyice Leyla'nın burnunun dibine kadar girdi ve işaret parmağıyla kızın omzunu dürterek sordu.

"İddiaya var mısun?"

Leyla kokusunu, sıcaklığını tam dibinde hissettiği adamın varlığıyla titrerken, aşkını daha yeni keşfetmiş bir kıza bu kadar işkence çektirmenin günah olduğunu düşündü.

Vallahi cehennemde cayır cayır yanardı bu Barut, bu gidişle.

"Girmesene dibime."

"İtiraz etme sen de."

Leyla bu adamla nasıl baş edeceğini bilemedi. Amcası onu koruduğunu bilse, lime lime doğrardı bu gerzek reisi. Hatta belki de çoktan hayatını riske atmıştı bile. O Basri köpeği onların kaçtığını görmüştü, değil mi?

Delirmiş gibi Solmaz Kaptan'a döndü.

"Delirmiş bu. Tabi bunu delirten de, bu planı yapan sensin Kaptan amca. Ama sen daha akıllı bakıyorsun. Şuna bir şey söyle bence. Bu plan saçma."

Solmaz Kaptan kaşlarını çatarak gürledi.

"Höyt! Sen benim planıma saçma mı diyorsun?"

Leyla yukarı tükürdüğü bıyıktan kurtulup aşağıdaki sakala yakalanınca kıvırmaya çalıştı.

"Yooo, estağfurullah. Bence cillop gibi plan ama..."

"Tamam... Aması yoksa bu iş bitti. Ben Mustafa'ya

güveniyorum ve sen de güvenmelisin. Hadi ben çıktım. Karnım acıktı. Mustafa, sen de yarın sabah doktordan raporu al. Bu işi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Ve kızı da bir daha öpersen seni kreyne bağlarım!"

Solmaz Kaptan kimsenin bir şey demesine izin vermeden kamaradan çıktı.

Arkada kalan ikili şaşkın şaşkın kapıya bakarken ilk kendine gelen Mustafa oldu.

"Öpüştüğümüzü dedin, iyi halt yedin!"

Bu homurdanmayla Leyla da kendine gelmişti.

"Ben mi dedim be, ilk sen söyledin. Üstelik konumuz bu mu? Barut bak, gerçekten bu plan..."

Arkasından gelecek şeyi beğenmeyeceğini bilen Mustafa acı çeker gibi yüzünü ekşitti.

"Lan kızum, bi sus da bi sus! Kafa bu bendeki de ya..."

Leyla olduğu yerde tepindi.

"He canım kafa! En kalınından. Yahu anlamıyor musun? Valla amcam bizi yakalarsa..."

"Biz de elini öperiz. Şimdi yorulmuşsundur, dinlen."

Mustafa kızın ağzının şaşkınca açılmasını fırsat bilerek kendisini kamaradan dışarı attı.

Arkada kalan Leyla hâlâ öylece bakıyordu. Sonra fısıldadı.

"Yemin ediyorum yandım. Her şekilde. Her derecede..." Derin bir iç çektikten sonra kendini yatağa attı.

"Her anlamda..."

Mustafa dışarı adım atar atmaz sırtını duvara yasladı.

Bugün yaşadığı onca duygu, telaş, koşturma... Ardından öğrendiği hazmedilmesi zor bilgiler... Bir de kızı kaçırmak zorunda olduğu gerçeği ile sarsıldı.

Bu kızdan kaçtıkça bu kıza yakalandığını hissetti.

Aldığı büyük sorumluluktu. Birini korumak o kadar

kolay değildi ki. Korumak için kendi canını hiçe saymak gerekirdi yeri geldiğinde. Kendi canını hiçe saymak için de sevmek gerekirdi.

İçinde bir yerlerde, o canı çoktan hiçe saydığını hissetti ve korktu.

Ne bok yiyecekti?

Oflayarak yüzünü duvara çevirdi ve çevirdiği anda da az önce Murat'ın ona söylediği son cümleyi hatırladı.

"Fırtına çıktığında dalgaların suyuna gitmeyi bize sen öğrettin Reis. Şimdi kendi fırtınana direnmek neden?"

Yok... Bu böyle olmayacaktı. Acilen biriyle konuşması gerekmekteydi ve mümkünse konuştuğu kişi ağzını açıp tek kelime etmemeliydi.

Öyle biri aklına geldi ve hızla saatine baktı.

Evet... Tam vaktiydi.

Gün batmak üzereydi ve o anda ağzını bıçak açmayan Korsan, pusulanın batı yakasında yerini çoktan almış olmalıydı.

Fatih'in yanına gelen Mustafa, aynı onun gibi sırtını güverteye verip yüzünü batmak üzere olan güneşe çevirdi.

Ellerini cebine soktuğunda parmak uçlarının bile titrediğini hissediyordu. Ama bu titremesinin sebebi, alnına düşmüş saçlarını dalgalandıran akşam rüzgârı değildi ve bunu bilmek daha fazla titremesine sebep oldu.

Kısık sesle konuşmaya başladı. Her cümlesinin sonunda çaresizliğini ortaya seren bir sessizlik oluşuyordu.

"Korkuyorum... Leyla'nın bana güvenmesinden de... Onun başına gelecek olanlardan da... En çok da korktuğum için korkuyorum..."

Son cümlesiyle hafifçe gülümsedi ve tek elini çıkarıp sakallı yüzünü asabi bir şekilde sıvazladı.

"Kafayı yiyorum Korsan. Bugün kızı öptüm ve şimdi o kızdan korktuğumu söylüyorum..."

Fatih'ten bir tepki almayacağına emin olsa bile, itirafının etkisiyle hızla adama döndü. Ama yanılmadığını anladı.

Fatih bir santim bile kımıldamamış, ufacık bir tepki dahi vermemiş, öylece batan güneşi izlemeye devam ediyordu.

Mustafa da bir parça rahatlayıp tekrar batan güneşe döndü.

"Lan, benim hayatım sakindir. Ben sakin bir adamım. Ben... Ben denizden başka bir şeyi kafama takmam. Düşünmem. Bir varım Ali, diğer varım deniz... Şimdi bu kafamın karışması beni öldürüyor."

Ağzından dökülen itiraflar canını sıkmıştı.

"Bir de Filinta'nın söylediği söz var... Kendi fırtınama karşı direndiğimi söylüyo puşt!"

Mustafa sıkıntıyla içini çekerken olmaz dediği şey oldu.

Yanı başında sessizce duran Korsan, sessiz kalmaktan kısılan tok sesiyle tek bir kelime etti.

"Haklı."

İşte bu tek kelime Mustafa'nın dünyasını alaşağı etmişti.

Sinirden kudurmuş gibi Fatih'e döndü.

"Allah belanı versin Korsan! Lan sustun sustun da şimdi mi konuşacak zamanı buldun!"

Mustafa'nın bu kükremesine zerre tepki vermeyen Fatih, sanki o sarsıcı kelimeyi söyleyen kendisi değilmiş gibi batan güneşin ardındaki hayalleriyle kalmaya devam etti.

Mustafa ise herkesten çok kendine kızgın bir şekilde güverte zeminini döver adımlarla Fatih'in yanından uzaklaştı.

Bir hızla geldiği kamarasının önünde bir süre hareketsiz durduktan sonra uzandı, kolu çevirdi ve loş odaya girdi.

Leyla'yı yatağın üstünde kıvrılmış uyur halde bulunca rahatlamıştı.

Eğer uyanık olsaydı ne diyecekti?

Yavaş adımlarla yürüdü ve yatağın tam karşısındaki sandalyeyi ters çevirip oturdu. Dirseklerini sandalyenin sırtına dayadı ve birleştirdiği ellerinin üstünden, kendi yatağında uyuyan kızı izlemeye başladı.

Onun dünyası hiçbir zaman karmaşık olmamıştı. O hayatı boyunca ne aşkı bilmişti, ne de bir kadına duyulan can yakan tutkuyu. Kadın kadındı işte. Aşk ise şanslı olan birkaç kişinin başına gelen şeydi. Ama şans onun hayatının hangi evresindeydi ki?

'Zamanın geldi' demişti annesi ve uygun gördüğü kızı karşısına çıkarıp 'bu karın olacak' demişti.

İtiraz etmek için bile bir sebebi yoktu ki... Kendi gemilerdeyken annesine bir can yoldaşı, kız kardeşine bir destek lazımdı sonuçta. O da karı kız derdine düşmeyen namuslu bir delikanlıydı ama erkek adamdı da sonuçta. Bir şeyleri helali ile yaşamaktan daha doğal bir şey yoktu. Bu sebeple çok uygun görmüştü annesinin bu teklifini.

Karısı sessiz sakin bir kız çıkınca, Mustafa'nın barutluğu güvence altına alınmıştı işte.

Karısı bir kere ona karşı gelmemiş, bir kere yüzünü yere eğmemiş, bir kere evlendiğine pişman etmemişti. Üstüne bir de çok fazla zaman geçmeden baba olacağını müjdeleyince, Mustafa fazlasını istemenin Allah'a isyan olacağını düşünmüştü.

İstememişti de...

Ta ki karısı tek başına çocuk büyütmekten korktuğunu söyleyip ona gemiyi, denizi bırakması için yalvarana kadar.

Bırakamamıştı.

Haddini bilmesini söylemişti.

Eksiği yoktu, fazlası vardı. Başka ne istiyordu ondan? Tüm bunları kükreyerek çıkmıştı son seferine.

Haklıydı da...

O asla ondan fazlasını istemezken, karısının ondan canını istiyor oluşu zoruna gitmişti. Mustafa'ya yaşadığını hissettiren tek şeyin o dalgalar olduğunu bilemeyen bir karısı vardı. Denizde can bulduğunu bilemeyen bir karısı vardı. Bu daha da kızdırmıştı Mustafa'yı.

Kızmıştı ve bu kızgınlığının sonu da, ona bir kere bile hata etmeyen, edebince sessiz kalan, ahlakıyla seven karısının son nefesine sebep olmuştu.

Uzak mesafeleri yakın etmek isteyen, hamileliğin her aşamasında kocası yanında değilse, o kocasına ulaşır diye düşünen karısı, ona ördüğü hırkayı ve bebeklerinin son ultrason görüntüsünü kargoya koymak için çıktığı evine, kefeniyle geri dönmüştü.

Karnındaki bebeğinden ayrı...

O kör kurşundan geriye, iki şey kalmıştı Mustafa'ya.

Bir tanesi karısının ölmek üzereyken doğurduğu oğlu, ikincisi ise ölümü bile göze alacağı denizi. Vicdanının kuytu köşesi sızım sızım sızlamaya başladı.

Leyla ile öpüştüğü an, ondan öncesinde o duyguları hiç yaşamamış gibi hissettiği için sızladı vicdanı.Koruyamadığı bir canın ardından, korumak için canını vereceği kıza baktığı için sızladı.

Ve en acı olan sızlaması da...

Eğer gün gelir, kızıl ateşin deli fırtınasına kapılırsa, denizinden bile vazgeçeceğini anladığı içindi.

Bunu yapamazdı.

Bir can o toprağın altında yatarken, o bu vazgeçmişlikle yaşayamazdı.

Bu kızdan uzak durmak, vicdanının tek kurtuluşuydu.

Sıkıntıyla gözlerini sımsıkı yumup derin bir soluk aldıktan sonra usulca ayağa kalktı. Ağır hareketle bacağını kaldırıp sandalyeyi eski haline çevirdi. Arkasına hiç bakmadan açtığı kapıyı bir saniyelik bir duraklama sonrasında kapattı ve o andan sonra bir yıl gibi geçeceğine emin olduğu gecelerinin ilkine doğru yürüdü.

Üç günün sonunda İtalya'nın liman ışıkları, akşamın karanlığını delip geçerken Enis küpeşteye yaslanmış sigarasını içiyordu. Bir yandan da az ilerisinde konuşan Leyla ve Tayfun'u dinliyordu.

"Bu Barut'un nesi var Aksak abi?"

"Bilmem... Bi'şeyi mi var?"

"Ne biliyim. Ben de onu soruyorum sana."

"E, ben da sağa sorayirum."

Leyla'nın attığı kahkahayla hafifçe gülümsedi. Bu kıza kahkaha atmak yakışıyordu.

"Aksak abi yaaa... Valla seninle konuşmak sonsuz bir paradoks gibi ha..."

"O ne'du? İyi bişe'midu?"

"İyi bişe'du, iyi bişe'du. Ya neyse ya... Bak demek istediğim... Üç gün oldu, Barut benden tırıım tırıım kaçıyor. Kahvaltıda yanına oturuyorum, çayını yarım bırakıp kalkıyor. Kaptan köşkünde yanına gidiyorum, gemicinin dikkati dağılıyor diye beni kovalıyor. Güvertede onunla konuşmak istiyorum, üşüyorum deyip içeri kaçıyor. Tuhaf yani, değil mi?"

Bu sefer de kahkaha atan Tayfun'du.

"Saf misun kızum? Barut ateş almaya başladi, patlamamak içun da senden kaçayi işte."

Leyla'nın kaşları, hafif çilli burnunun üstüne düşerken homurdandı.

"Hımmmm... Yani demirden korktuğu için trene binmiyor diyorsun, öyle mi?"

"He... O yüzden ya bağlayacasun gözlerini, kollarini

atacasun oni trene ya da bırak arkada kalsun, öküz gibi baksun."

Bu sefer Leyla'yla birlikte Enis de kahkaha atmıştı. Gerçekten çok doğru bir tespit olmuştu vesselam.

Trene bakacak olan öküz ise ayrı bir âlemdeydi.

Sadece Leyla'dan değil, o akşamdan sonra iyice gıcık olduğu Fatih'ten de kaçıyordu. Hadi Selçuk Gemisi'ne geçtiği zaman Fatih'ten kurtulacaktı da, Leyla'dan nasıl kurtulacaktı, onu bilmiyordu.

Sıkıntıyla içini çekerek kısa süre içinde iyice benimsediği küçük kamarasına doğru yürüdü. Uykusuz geçen geceler ona yorgunluk olarak geri dönüyordu ve henüz üç gece geçirmişti.

Tam kamarasının önüne gelmişti ki Solmaz Kaptan karşısına çıktı.

"Mustafa, Cesur Kaptan'la konuştum, durumu anlattım, tamam dedi."

Mustafa hafif alaycı ama çokça sıkkın bir şekilde ellerini iki yana açarak karşılık verdi.

"Harika."

"Selçuk Gemisi bir saat sonra burada olur. Sabah senin işlemleri hallederiz, sonra da Leyla'yı gemiye sokarız."

"Muhteşem."

Mustafa'nın bu hallerinden kıllanan Solmaz Kaptan kaşlarını çatarak diklendi.

"Lan bana bak! İstemiyorsan, kızı yük olarak göreceksen girme bu işe. Ben başka çare bulurum."

Zaten dumanı burnunda tüten Mustafa, kendini tutamayıp patladı.

"Yahu, sen niye çare bulacaksın ben varken..." dedikten sonra yaptığı eşekliğin farkına vardı ve sesini daha sakin çıkması için zorladı.

"Dert etme. Benim bir şeyi yük olarak gördüğüm yok. Sadece yorgunum biraz."

Solmaz Kaptan başını sallamıştı sallamasına ama neredeyse tüm geminin görüp bir tek Mustafa'nın görmediği şeyin o da farkındaydı.

İçinden sırıttı.

Belki de bu planla bir taşla iki kuş vururlardı. Ama kızı öpmeseydi iyi olurdu.

Mustafa, Solmaz Kaptan'ın gitmesini beklemeden kamaraya girdi. İyice dengesizleşmişti ve bunun tek sebebi o Cesur Fare'ydi.

Sıkıntıyla yatağına uzandı ve gözlerini kapattı ama ne tarafa dönerse dönsün, aklından atamadığı ela gözlere, kızıl saçlara dolanıyordu.

Kızı öptüğünü bile unutmuştu. Aklına kızın soğuk bir köşe başında kanlar içinde yatan görüntüsü gelip gidiyordu.

Tek paniği, tek takıntısı kızın hayatının tehlikede oluşuydu.

Fazlası yoktu.

Fazlası olmazdı.

Fazlası vicdanına vurulan prangaydı.

Fazlası...

"Bu gece de aklımdan çıkmazsan, ben sabaha çıkmam be Cesur Fare..."

Fısıltısı kamaranın içinde yok olurken gözleri kapandı.

Daha uyuyalı yarım saat olmuştu ki kamarasının kapısı çaldı.

Lan, bir rahat yüzü yoktu ve eğer bu sefer de Leyla denilen çatlak onu sıkıştırmak için gelmişse, canına okuyacaktı.

O öfkeyle kapıyı fırtına gibi açtı.

"Ne var lan!"

Ama karşısında Leyla değil, Enis vardı.

"Ooo, Barut? Bakıyorum da Barut gibisin, hayırdır? Fare mi çarptı?"

Mustafa bu adama haddini bildirirdi ama dua etsin uykusu vardı.

"Tiryaki, bu sefer seni kaşıyamam, bugün git yarın gel."

Enis hafiften ensesini kaşıyarak sırıttı.

"Yarın çok geç olabilir."

"Ne diyorsun lan sen?"

"Diyorum ki bence sen beni şimdi bir dinle. Yoksa yarın çok geç olabilir."

Mustafa ne de olsa o geminin reisiydi ve tüm mürettebattan sorumlu sayılırdı. Aşçı bile olsa.

Sıkıntıyla geri çekildi ve arkasına bakmadan yatağına oturdu.

"İki dakikan var."

Enis de aynı rahatlıkla sandalyeye geçti.

"Leyla'yı bu gemiden on dakika içinde kaçırman lazım."

Mustafa pat diye söylenen bu sözle hızla başını kaldırdı.

"Anlamadım?"

"Leyla'yı diyorum, bu gemiden diyorum..."

"Lan o kısmı anladım. Kızı neden kaçırmam lazım onu anlamadım."

Enis hiç duraksamadan devam etti.

"Çünkü gemi kaçak yolcu saklıyor diye ihbar edildi."

Mustafa bu sefer panikle ayağa fırladı.

"Emin misin?"

Enis'in ayağa kalkışı daha sakindi.

"Evet... Fazlasıyla eminim."

"Nasıl fazlasıyla eminsin?"

Enis çok kısa bir es verdikten sonra rahatça omzunu silkti.

"Çünkü ben ihbar ettim."

Mustafa o an duyduğuna anlam veremedi. Kısacık şok anında saatlere sığacak duygular yaşadı.

Algısına aldığı sağlı sollu yumruğun ardından gelen kısacık bir nefes alma molası... Beynine yediği yumruklardan dolayı çınlayan bir dünyanın şarkı söylediğini zannetme hissi... Öfkelenmek isteyip doruğa kadar tırmanıp patlayamama hissi...

Sonrasında ise çınlayan dünyanın karanlığa teslimiyeti ve Enis'in suratının duvara doğru çarptığı görüntü.

Bu görüntüyle rahatlayan Mustafa, boğazını yırtıp gelen bir kükremeyle kamaranın duvarlarını ciddi anlamda tehdit etti.

"Derdin ne lan senin!"

Ardından, Enis yıldızları sayan yüz ifadesini toparlayamadan bir yumruk daha geçirdi.

"Lan seni siker, sonra gebertirim lan!"

Ve ardından iki büklüm olmuş adamın midesine dizini geçirdi.

Bu darbeyle dizlerinin üstüne çöken Enis, ağzındaki kanı tükürdükten sonra sağ elini havaya kaldırdı.

"Dur..."

"Duranı da sikerim!" dedikten sonra ayağını, yere doğru başını eğen Enis'in suratına geçirdi.

Enis bu darbeyle geri devrilirken yüzünde bir sırıtma oluştu.

Mustafa bu görüntüye akıl erdirmeye çalışmadı bile. Buna zamanı yoktu. Eğilip yerdeki adamı yakasından tuttu ve kaldırdığı gibi sağ yumruğunu suratına hedefledi.

"Neden yaptığını söyle!"

Enis sırıtması genişlerken cevap verdi ama ona sorulan soruya değil.

"Sen bu kıza âşık olmuşsun Barut."

"Siktir ulan!"

Mustafa bu sefer yumruğunu hor kullanmaktan çekinmedi.

Her yumruk atışında öfkesi daha fazla büyüdü. Kız ihbar edilmişti. Görevliler her an gemiyi bağlayabilirlerdi. Ve tüm bunların sebebi bayılmak üzere olan adamdı.

Sakin kalması gerektiğini düşünen ama bunu bir türlü beceremeyen Mustafa, düşüncelerinin anlık hâkimiyeti yüzünden gardının boşladığını, çenesine yediği yumrukla anladı. Evet, fazla sert değildi ama durmasına sebep oldu.

Sadece ellerini tehdit eder gibi Enis'in boğazına sardı ve yarı kapalı gözlerine bakarak tısladı.

"Adam bıçakladığını sana anlatacak kadar nasıl güvenini sağladın? Amacın ne lan senin?"

Enis midesine aldığı darbelerin, üç gün canına okuyacağını hissetti. Yanma hissi kaburgalarına doğru çıkıyordu. Hakkını yememek lazımdı, herif sağlam girişmişti.

O güne kadar hava cıva olduğunu düşündüğü barut öfkesi, afakisiz gerçekti. Kendini ağrılarına rağmen konuşmaya zorladı.

"İster inan ister inanma ama kıza ait bir amacım yok.

Konuşmaya ihtiyacı vardı, konuştuk. Sen ortalıkta esip gürleyeceğine kızla ilgilenseydin önce sana anlatabilirdi. Şimdi bu konuda da yarışa gireceğine kızı bir an önce al ve çık."

"Neden yaptığını söyle."

"Siksen anlatmam."

Mustafa bu cevapla zor kazandığı sakinliğini neredeyse kaybedecekti.

Her haltı yiyorlar, sonra da *sebebini sorma* diyorlardı ve Mustafa'nın da bu bilinmezlikle yaşamasını istiyorlardı.

Tıpkı Cesur Fare gibi...

Adamın boğazına sardığı ellerini iyice sıkılaştırdı.

"Lan, başlarım böyle işe! Ona sorarım 'anlatamam sorma' der, sen niye bu boku yediğini anlatmazsın. Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle?"

"Bak..." diyen Enis, boğazını sıkan ellerin izin verdiği kadarıyla kaburgalarını yakan bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Kızın olayını bilmem ve benim de neden yaptığım seni ilgilendirmez. İhbar ettim ama sana kızı kurtaracak kadar da zaman verdim. Yapmayabilirdim."

"Benim kafa da buna basmıyor ya işte."

Enis sancılarına rağmen sinir bozucu şekilde alayla sırıttı.

"Senin kafa yumrukların kadar sağlam değil Barut. Şimdi ya benimle burada oynaşmaya devam edersin ya da kızı kurtarırsın. Seç."

Adamın haklı olduğunu biliyordu. Duvardaki saate bir göz attı ve gerçekten zamanının aşırı derecede azaldığını fark etti. Ellerindeki boğazı son kez sıkıp bıraktıktan

sonra kapıya doğru atağa geçti. Tam kapıyı açacaktı ki geri döndü.

"Bu gemiye geri döndüğümde seni burada görmeyeceğim Tiryaki."

Düştüğü yerden soluklanmaya çalışan Enis, gözlerini açmadan fısıldadı.

"Diğerlerine söyleyecek misin?"

Mustafa adama tiksinir gibi baktıktan sonra arkasını döndü.

"Ben kalleş değilim. Birilerini ihbar edeceğime kendi derdimi kendim çözerim. Aklın varsa benden ve bana ait her şeyden uzak durursun."

Mustafa son sözünü söyledikten sonra hırsla açtığı kapıyı aynı hırsla kapattı.

Arkada kalan Enis ise hedefinin uğruna yediği birkaç darbeyi şefkatle karşıladı.

Bu geminin burada kalacağı iki gün ona yetmeyeceği için ne yapacağını çok düşünmüştü ve Leyla'yı ihbar edip gemiyi bağlatmaktan başka çare bulamamıştı. Bunu o sevimli kediye yapmak istemezdi ama maalesef ki işlerin kendi istediği gibi yürümesi şarttı.

İçi bir yandan da rahattı. Barut denilen gereksiz öfke deposu, ne yapar eder o kızı kurtarırdı.

Yerinden doğrulurken yüzü acıyla kasıldı. Mustafa'nın, gerekirse onu elleriyle öldüreceğine ama asla ihbar etmeyeceğine emindi. Nasılsa Mustafa Lodos'a dönene kadar da o kızı bulup işini halletmiş olacaktı ve bu gemide daha fazla kalmasına gerek olmayacaktı.

Birkaç ufak aksama olsa da hedefine ulaşacağına emindi.

O kızı bu sefer ele geçirecekti.

Mustafa, Fatih ve Murat'ı çağırması için Süt Oğlan'ı yollarken, kendisi de hızla Leyla'nın kamarasına daldı.

O an yatakta sere serpe yatan kızın kırmızı yanakları, yastığa dağılmış ateş rengi saçları, ince yorganın köşesinden görünen beyaz teni elbette dikkatini çekebilirdi.

Eğer yumrukları sızlamıyor ve öfkesi kaynamıyor olsaydı.

Saniye duraklamadan sandalye üstünde duran kıyafetleri kapıp kızın uyuyan masum yüzüne fırlattı.

"Kalk ve giyin!"

Bir insan evladı asla uykusundan böyle uyandırılmamalıydı.

Leyla korkuyla çığlık atıp, "Barut, imdat!" diye bağırdı.

Gözü ona şaşkın şaşkın bakan Mustafa görüntüsünü inkâr ediyordu. Birileri kamarasını basmıştı ve bu muhtemelen Basri denilen o şerefsizdi. Üstelik Leyla'yı da öldürecekti.

Ellerini yüzüne kapattığı gibi yatağına sindi ve bağırmaya devam etti.

"Vallahi Barut gelse seni öldürür. Aklın varsa kaçar kurtulursun Basri köpeği."

"Cesur Fare, sen ne diyon?"

"Ay, bak hâlâ gevşek gevşek soruyorsun ama yaaaa! Baruuuuuuut!"

Mustafa bu kızla ciddi anlamda sıkıntıdaydı.

Yatağa sinirli adımlarla yaklaştı ve kızın ellerini bileklerinden kavradı.

"Aç gözlerini, benim."

Leyla o an açılan algısıyla gözlerini açtı ve karşısındaki Mustafa'ya minnetle bakıp boynuna sarıldı.

"Gelmişsin. Kurtar beni. O burada."

Belki kızın yataktaki görüntüsü onu duraklatmamıştı ama boynuna sarılan sıcak kollar kesinlikle bir dakikasına mal olmuştu.

Nefes alsa kızın varlığı içine dolacak, nefesini tutsa canından olacaktı.

Hoş, o her şekilde canından olacaktı ya zaten... Umursamadı ve koca bir nefes çekti.

"Kimse yok. Benim."

Bu sözle boynundaki kollar kasıldı. Sessizlik büyüdü ve arkasından Leyla hızla geri çekilip Mustafa'nın omzuna kendince şiddetli bir yumruk indirdi.

"Ne diye Basri taklidi yapıyorsun o zaman be adam!"

"La havle... Kızım taklit yapan kim? Lan, sen zaten kafayı yemişsin, bana da yediriyorsun. Kalk hadi..."

Mustafa hızla yataktan kalktı ve birkaç adım geri kaçtı. Çünkü omzuna yediği yumruğun onda yarattığı etki acıdan çok daha fazlasıydı.

Tam o sırada imdadına hızla açılan kapı ve içeri giren Fatih yetişti.

Fatih'in öfkeden iyice buz halini alan tek gözü, saniyede kamaranın her köşesini taradı.

"Ne oluyor?"

Leyla bedenine sardığı yorganla yataktan kalkmaya çalışırken homurdandı.

"Ne olacak? Senin bu Barut Reis'in can sıkıntısından kurtulmak için beni delirtmeye gelmiş."

Fatih elbette Leyla'nın bu histeri yaşayan sesinden dökülen cümlelere inanmadı ve Mustafa'ya soru sorar gibi baktı.

Mustafa başını sağa sola sallarken işaret parmağını kaldırdı ve Fatih'e beklemesini ima etti. Sonra yatakta duran kıyafetleri aldı ve Leyla'nın eline tutuşturdu.

"Hemen banyoya geç, ihtiyacını gör ve giyin."

Leyla tam ağzını açacaktı ki Mustafa bu sefer iki elini havaya kaldırdı.

"Sakın! Soru sorma Cesur Fare. Sakın!"

Leyla asık suratla kıyafetleri göğsüne yapıştırdı ve homurdanarak kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ancak emir, ancak bir hava bir tafra..."

Mustafa sinirle kamaranın bir köşesine doğru gitti.

"Lan hâlâ konuşuyor..."

Kıza yol vermek için kenara kayan Fatih, kızın arkasından içeri dalan Aksak Tayfun'un çarpmasıyla sendeledi.

"Höst, yavaş gel!"

"Asul sağa höst, asul siz yavaş gelun. Süt Oğlan geldi bi'şeler geveledi. Filinta desen yataklan oldi yapuşuk ikiz, kalduramadum kobeli. Sen da damlamışsun benum kuzumun kamarasına..."

Sonra gözü Mustafa'ya kaydı, bu sefer söylenmesine dövünerek devam etti.

"Huuh! Habu kurt da gelmiş damlamiş buraya. Haneyadu benum kuzum?"

Tayfun telaşla gözlerini kıç kadar kamarada gezdirirken, Mustafa sabrın sınırlarındaydı. Şimdi bu Tayfun'a laf anlatmak deveyi hendek atlatmaktan daha zordu, işte bu sebeple sinirle yüzünü sıvazladı ve Fatih'e döndü.

"Bir an önce Leyla'yı alıp gemiden çıkmam lazım, kaçak ihbarı var."

Fatih duyduğuyla şok olurken daha cevap verememişti ki Solmaz Kaptan'ın sesi kamarayı doldurdu.

"Hangi şerefsiz ihbar etti?"

Mustafa tam burada, *'o şerefsizin Enis olduğunu söylemek vardı ya,'* diye düşündü ama anında bu düşüncesinden sıyrıldı.

Sebebini bilmiyordu ama o adam ikidir Leyla ile bir bağı olmadığını kanıtlamıştı.

Gemide kaçak yolcu olduğuna dair onların gözünü ilk o açmıştı. İlk hamlesinde kızı kaçırmayı başaramamış olabilirdi ama şimdi ihbar ettiği kızı kurtarmak için kendini ele vermişti.

Elbette Mustafa'nın ondan alacağı bir intikam vardı ama bunun yolu bu değildi. Şu anda bu bilmeceyi çözecek kadar zamanı da yoktu. Eğer döndüğünde o gereksiz hâlâ bu gemideyse bulduğu ilk fırsatta onu denize gömerdi ve bu sorundan kurtulurdu. Ama şimdi yapılacak daha önemli işleri vardı.

Solmaz Kaptan'a döndü.

"Kim olduğunu boş ver. Sadece Selçuk Gemisi'ne sabah değil şimdi giriş yapacağız."

Fatih kuşkuyla sordu.

"Selçuk'a giriş mı yapacaktınız?"

"Bu uzun hikâye, Solmaz Kaptan size anlatır ama ondan önce..." deyip Tayfun'a döndü.

"Bizim doktordan benim adıma bir haftalık kopyalı rapor çıkarttır, imzalasın. Ben de imza attıktan sonra, diğer kopyayı geminin revir dosyasına ekleyin. Leyla'yı Türkiye'ye götürüp güvenli bir yere teslim ettikten sonra size katılırım."

Tayfun aldığı emirle yerinden fırlarken, Solmaz Kaptan alnını endişeyle kaşıyıp Mustafa'ya baktı.

"İyi hoş da... Selçuk'un gelmesine daha yarım saat var."

"Hay sikeyim yaa!"

Mustafa öfkeyle kendi etrafında bir tur döndükten sonra zınk diye durdu.

"Gemiye gelmeleri an meselesi. Saklanırsak Selçuk'a kaçamayız."

Çaresizlik içinde birbirlerine bakarlarken kamaranın kapısı şiddetle savruldu.

İçeri giren Murat'ın o vurdumduymaz ifadesi yerle bir olmuş gibiydi.

"Gemiye güvenlik hücumbotu yanaşıyor. Hareketsiz kalmamız için emir geçilmiş. Lan ne oluyoruz?"

"Boku yiyoruz oğlum, boku yiyoruz..."

Mustafa cümlesi bittikten sonra cebinden cüzdanını çıkarttı. Hızla valizine yürüyüp pasaportunu ve gemici cüzdanını aldı ve valizin kenarına sıkışmış olan naylon poşetin içine sokarak arka cebine sıkıştırdı sonra da Fatih'e döndü.

"Sancak tarafındaki filikayı suya indirilmek üzere hazır etsinler. Kaptan, sen de Cesur Kaptan'la konuş. Liman sınırı içine girmeden bizi karşılasınlar. Murat, bu süre zarfında Tiryaki'nin ortada olmaması lazım. O iş sende."

Üç adam soru sorar gibi ona bakarken Mustafa hiç umursamadı. Kamaradan çıkarken son sözünü söyledi.

"Soru sormayın ve Tiryaki'ye dikkat edin yeter."

Enis saklandığı köşeden olanı biteni soğukkanlı bakışlarla izliyordu.

Murat'ın birkaç kişiye onu sorduğunu fark etmişti ve bu onu gülümsetti. Mustafa onu ele vermemiş ama tedbirini de almıştı anlaşılan. Leyla'nın koluna yapışmış filikaya koşturan Mustafa'ya bakarken de yanılmadığını anladı.

Bu adam bu kızı canı pahasına korurdu. Sırıttı.

"Aşk enayi işidir diye boşa dememişler."

Ancak sırıtması gemiye iyice yaklaşan güvenlik hücumbotunun uyarı ışığıyla silindi.

Hareketsiz kalmaları için uyarı yapılması, uzaktan gördüğü kadarıyla Tayfun'un ona uzattığı bir kâğıda imza atan Mustafa'yı da durdurmuştu.

Enis arka cebindeki konyak şişesini çıkartıp kafasına dikerken bir yandan da olanı biteni izliyordu.

Mustafa gelen anonsla artık kaçacak yerleri olmadığını anladı. Denize indirilecek olan filikanın gözden kaçması olası değildi. Hücumbot takviye ekiple yaklaşmıştı ve ikinci ekip geminin sancak tarafına dönme emri almıştı.

"Yakalanacağız."

Leyla'nın korku dolu gözlerle kendisine baktığını gören Mustafa o an bu kız için yapacağı şeylerin sınırını düşündü. Yoktu.

Soğukkanlılığını kaybetmeden imzaladığı raporun birini cebindeki poşetin içine koydu ve kıza baktı.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet ama..."

"Ama yok Cesur Fare. Bana güveniyor musun dedim?"

Leyla düşünmedi bile. Tereddüdü Mustafa'ya güvenmemek değildi ki.

Adamın eline tereddütsüz uzandı ve sıktı.

"Evet."

"Güzel. Zaten güvenmeme gibi bir şansın yok."

Daha ne olduğunu anlayamadan kendini Mustafa'nın kollarında buldu. Yakalanmamaları gerektiğinin bilincinde olduğu için çığlık da atamamıştı. Mustafa hazırlanan filikanın üstüne çıkıp karanlık denize, karanlık bakışlar atarken de çığlık atmadı.

Mustafa kızın gözlerine baktı.

"Üç dediğimde nefesini tutacaksın."

Leyla kollarını Mustafa'nın boynuna sımsıkı sarıp yüzünü boynuna gömerken fısıldadı.

"Tamam."

Mustafa derin bir soluk aldı ve fısıldadı.

"Sana bir şey olmasına izin vermem, biliyorsun di mi?"

"Verirsen seni gebertirim zaten. Sen de bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu sözle saçma sapan bir şekilde sırıtmak isteyen Mustafa, kendini neden tuttuğunu sorguladı ve sırıtma isteğine daha fazla karşı koymadı.

Dudaklarında arsız bir sırıtmayla fısıldadı.

"Ve üç Cesur Fare..."

Kucağında Leyla ile kendini boşluğa bıraktı.

Denize düşen kütleyle bir anda ortalık karıştı. Hücumbot ışıkları denizi taramaya başladı.

Fatih ve Murat endişeyle denize bakarken, Solmaz Kaptan telefonunu çıkartarak koşar adım yaşam mahalline yöneldi.

Hücumbotta hazır duran dalgıç adamlardan ikisi hızla denize atladılar.

Şimdi denizin üstü de, altı da cömertçe kullanılan ışıklar sayesinde gündüz gibi ışıldıyordu. Aradan geçen birkaç dakikalık arama sonrası, dalgıçlardan biri kucağında bir bedenle su üstüne çıktı. Ama manzara görülmeye değerdi.

Dalgıcın boynuna tek koluyla sımsıkı sarılan Enis, diğer kolunu sağa sola savurarak bağırıyordu.

"Disco ışıklarınızı gördük, parti var sandık. Nasılsınız beyleeeer? Oturmaya mı geldiiiiik!"

Enis'in nefesinden buram buram yayılan alkol kokusuyla dalgıcın yüzü, yeni çıkardığı oksijen maskesini takmamak için direndiğini ortaya serercesine buruştu.

Diğer görevlilerin yardımıyla hücumbota çıkartılan Enis ise hâlâ bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu.

Manzarayı izleyen Murat hafif sırıtarak Fatih'e döndü.

"Adamı zil zurna sarhoş sanıyorlar. Helal valla, iyi zekâ..."

Fatih, kucağında Leyla ile açık denize doğru tek kulaçla yüzen Mustafa'ya bakarak mırıldandı.

"Desene Tiryaki gecenin kahramanı oldu."

Belinden sarıldığı kızı su üstünde tutmakta zorlanmayan Mustafa, bir yandan gemiden uzaklaşmaya çalışıp diğer yandan da geminin iskele tarafındaki hareketliliği anlamaya çalışıyordu. Sancak tarafına dönmek üzere olan hücumbot her ne olmuşsa yönünü tekrar iskele tarafına çevirmişti ve bu onlar için büyük bir şans olmuştu. Ama bu şansları uzun sürmeyebilirdi ve bu yüzden Lodos'tan mümkün olduğu kadar uzaklaşmaları gerekiyordu.

"Hadi Cesur Fare... Ne yaparsan yap ama kolunu boynumdan sakın çözme."

"Çözer miyim ya? Hayatta çözmem."

"Aferin benim kızıma."

Leyla'nın yorgun kıkırdaması kulağına değdiğinde, bunun sebebini merak etti ama merakı çok uzun süre canlı kalmadı. Leyla diğer kolunu da Mustafa'nın boynuna dolarken muzip şekilde fısıldadı.

"Kitaplardaki kahramanlar da sevdikleri kıza aynen böyle diyor biliyor musun?" Sesini biraz kalınlaştırarak devam etti. "Aferin benim kızıma... İşte benim kızım bee! Hey ahbap, uzak dur benim kızımdan."

Mustafa'nın tek koluyla attığı kulaç bu sözle yönünü şaşırdı, kaşları çatıldı ve o karanlıkta görmekte zorlandığı çilli surata baktı. *Sevdiği kız mı demişti o?*

"Ben o cümleyi kurmam."

Leyla korku ve adrenalinin döndürdüğü başını zorla da olsa çekerek karanlıktan daha karanlık olan gözlere baktı.

"Hangi cümleyi?"

"Hey ahbap, uzak dur benim kızımdan, cümlesini."

Roman kahramanlarına çok büyük hakaretti bu.

"Niye ya? Seviyor işte adam, kızın yanına yaklaştırmıyor kimseyi..."

Bu kızın her şeye rağmen saçmalayacak kadar güçlü olmasına sevinen Mustafa, ona istediği oyunu vererek yüzmeye devam etti. Bir yandan da liman boğazıyla aralarındaki mesafeyi ölçmeye çalışıyordu.

"Valla benim romanımda böyle Cesur Fare. Hey ahbap uyarısını yumruğum yapar, ağzım değil. Şimdi sıkı tutun ve bu romanın mutlu bitmesi için dua etmeye başla."

Leyla'nın yüreği bu itirafın güzelliğiyle burkulurken, gittikçe denizin karanlığına karışan algısını toparlamaya çalışarak cevap verdi.

"Senin sevdiğin kız olmak isterdim..."

Ama Mustafa bu sözü anlayamadı. Kızın bir şeyler mırıldanıp sonra da boynuna sarılan kollarını saldığını fark edince yüzmeyi bırakıp kızın bedenine daha sıkı sarıldı. Şimdi olmazdı. Şimdi pes edemezdi. Korkusunu saklamaya çalışarak dişlerinin arasından emirler yağdırdı.

"Sakın vazgeçme, sakın!"

Ve kızın beline dolanmış olan kolunu daha da gerginleştirip tek kulacına daha hızlı abandı. Bu kızı bu şekilde

kaybederse bu dünyayı yakabileceğini düşünmek o anda onu zerre kadar korkutmuyordu.

Bir süre Leyla'ya destek vererek yüzen Mustafa, yeteri derecede Lodos'tan uzaklaştığını anladığında gözlerini liman girişine çevirip beklemeye başladı. Denizin üstünde, akıntıyla yön değiştirmeden beklemek, hele de kollarındaki baygın kızla çok kolay değildi.

Kaslarındaki sızı büyük bir ihtimal sabah kendini daha fazla hissettirecekti. Gücü tükenmemişti. Söz konusu olan bu kızı korumaksa daha günlerce suda kalabilirdi ama Cesur Fare'sinin buna ne kadar dayanacağını bilememek canını fazlasıyla sıkıyordu. İşte o yüzden liman suları içine giren Selçuk Gemisi'nin siluetini gördüğünde içinde güçlü bir rahatlama hissetti.

"Hadi güzelim, az daha dayan."

Leyla bu yürekten gelen yalvarışı duymamıştı ama Mustafa'nın endişesini hissetmiş gibi kolunu daha fazla sıkarak kendini suyun üstünde tutmaya çalışmıştı. Farkında olmadan Barut Reis'ine yardımcı olmaya çalışıyordu işte.

Tam o sırada denize düşen bir kütlenin sesiyle Selçuk Gemisi'ne bakan Mustafa, pruva ışığının bir anlık aydınlatmasıyla kendilerine doğru gelen filikayı görüp sevindi. Daha sonra Selçuk Gemisi yeniden karanlığa bürünse de Mustafa ne yöne yüzeceğini senelerin verdiği yön duygusuyla biliyordu. Kulacını hızlandırarak onlara doğru ilerleyen filikaya yaklaştı ve Leyla'yı onun kollarından çekip alan gemiciyi denize atmamak için direndi. Filikaya çıkar çıkmaz da Leyla'yı hızla kucağına çekip yanında duran battaniyeyi kızın vücuduna sardı.

Morarmış dudakların ay ışığında parlaması, ıslak saçların boynuna ve alnına sarılması, çillerin beyaz tende

daha fazla göze çarpması Mustafa'yı çok derin düşüncelere salmıştı. Şimdi ciddi ciddi bu kızı ölümün pençelerinden mi kurtarmaya çalışıyordu? Canına yandığı dünyanın acımasız çarkı, bu savunmasız kızla mı ölüm dansı yapıyordu? Mustafa hızla başını sağa sola salladı. Ne pahasına olursa olsun bu kızı koruyacaktı. Yoksa bu dünyanın ondan çekeceği vardı.

"Kurtulduk mu Barut?"

Kucağındaki kızın mırıltısıyla daldığı düşünceden sıyrılan Mustafa, ay ışığında zorla seçtiği yüzden bakışlarını çekmedi.

"Kurtulduk. Selçuk'un filikasındayız."

O anda kızın dudaklarında hafifçe oynaşan gülümseme gözünden kaçmadı ve onun dudakları da bu sırıtmaya hafifçe eşlik etti. Cesur Fare'sinin aklından yine ne geçiyordu acaba?

"Kurtulduk diye sırıtman güzel."

"Ben sırıtmam, gülümserim," diyen Leyla yorgunluğuna rağmen muzır bir şekilde Mustafa'ya baktı ve koynuna iyice gömülürken kıkırdadı.

"Gülümseme sebebim ise... Kendini bana bağlayıp öyle denize atmakla tehdit ettiğinde ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Karanlığın sessizliğine, daha da sessiz bir kahkaha yollayan Mustafa, sözlerine inat bir sıcaklıkla sarıldı kıza.

"Şansını zorlayıp o denize tek başına atılmak istemiyorsan susarsın Cesur Fare."

"Hı hı... Evet. Elbette. Biliyorum. Kesinlikle. Pekiii..."

"Leyla!"

Kollarındaki vücut bir anda kasıldı ve ıslak saçlarla kaplı baş usulca kalktı.

Mustafa o an kızın adını tekrar söylediğini fark etmiş-

ti ve içinden Selçuk'a çıkmaya çeyrek kala bu kızın onu öpmemesini diledi.

Yani öpmemeliydi.

Öpse miydi?

Derken Leyla kaldırdığı başı tekrar geri koydu.

"Şu anda seni öpemeyecek kadar yorgunum. Sabah tekrar adımı söyler misin?"

İçinde rahatlama beklerken o rahatlamayı bulamayan Mustafa, en çok kendine kızarak homurdandı.

"Rüyanda Cesur Fare, rüyanda..."

Kızın cevap vermediğini fark edince kaşları daha fazla çatıldı.

Bu kız niye öpmemişti lan?

Selçuk'un reisinin rehberliğinde, baş altında hazırlanan saklanma odasına giden Mustafa, onlar için koyulmuş iki ranzanın alt katına Leyla'yı yatırıp hafifçe dürttü.

"Cesur Fare... Islak giysilerinden kurtulman lazım, kalk."

"Hmmm... Tamam," diyen kızın aralık gözlerine baktı.

"Ben de kaptanla konuşayım, sonra sana bakmaya gelirim."

Leyla yarı kapalı gözleriyle başını sallarken, Mustafa ufak bölmenin kapısından çıktı.

Kapıyı kapattığı an Cesur Kaptan'ın ona doğru yürüdüğünü gördü.

Yürekliliğiyle bilinen Cesur Kaptan, namına yakışır koca bedenini, ağırlığını inkâr edercesine bir hızla hareket ettiriyordu. Mustafa hafifçe gülümsedi.

Bu sektördeki hemen hemen her kaptanla çalışmıştı ve çalışmadığı az sayıda kişiden biriydi Cesur Kaptan. O yüzden aralarında sadece gıyabi bir tanışma vardı. Elini uzattı.

"Cesur Kaptan?"

"Barut Reis... Hoş geldin gemimize."

Islak pantolonundan zor çıkarttığı poşetin içinden raporu alan Mustafa Kaptan'a uzattı.

"Bu raporum."

"Tamamdır," diyen Cesur Kaptan raporu alıp hiç bakmadan gömleğin yaka cebine koydu.

Mustafa aklındaki soruyu sordu.

"Limanda neler oldu bilginiz var mı Kaptan? İkinci hücumbot keşfini yarım bıraktı."

"Çünkü sarhoşun biri denize atladı ve hâlâ kaçak yolcuyu o sanıyorlar."

Mustafa bu haberle şaşırmıştı açıkçası. O sarhoşun Enis olduğu ortadaydı. Bu adam ne cins bir adamdı, işte o ortada değildi. Ama ne yaparsa yapsın, Mustafa o adamda saklı ve tutarsız bir şeyler olduğuna emindi.

Cesur Kaptan'a sadece baş sallamakla yetindi.

O sırada Cesur Kaptan, namı kendinden önce yürüyen adamın tepkilerini inceliyordu. Eğer Solmaz, bu genç adamı kendi oğlu gibi benimsemişse, onun diyecek bir sözü yoktu ama sormadan edemedi.

"Detay sormuyorum Barut Reis. Sadece tüm bu riske değer mi onu söyle bana."

Daldığı düşüncelerden sıyrılan Mustafa kısacık bir an durdu ve sonra meydan okuyan tereddütsüz bakışlarıyla Cesur Kaptan'a karşılık verdi.

"Evet."

"Güzel... O halde kız burada saklansın. Sen de misafir kamaralarından birine yerleş..."

Mustafa hızla kaptanın sözünü kesti.

"Onu yalnız bırakmıyorum."

"Lan evlat... Solmaz Kaptan'ın kesin emri var. 'Barut'la ateşi yan yana koyma' dedi."

Mustafa, Solmaz Kaptan'ın kızı sahiplenme şeklini anımsayınca gülümsedi.

"Solmaz Kaptan'a selamlarımı ilet Kaptan. Barut su aldı, ıslak, bu yüzden de fitil alması zor, diye de bildir."

Cesur Kaptan bu sözle sırıtmasını saklamaya çalıştı ve başını sağa sola sallarken arkasını döndü. Tam uzaklaşacaktı ki Mustafa'nın sesiyle durdu.

"Filikasız olduğumuzu nereden anladınız?"

Tüm gövdesini büyük bir törenle döndüren Cesur Kaptan, kollarını arkasında bağladı.

"Solmaz'la konuştum ya evlat. Senin kızı kaptığın gibi denize atladığını söyledi. Zaten diğer deli de sizinle aynı anda atlamış denize. Biz sizi açıkta bekleyecektik ama filikasız olduğunuzu öğrenince hız kesip işaret ve yön ışıklarını kapattık."

"Sağ olun ama dikkat çekmediğinize emin misiniz? Limana geri gidiyoruz, bir aksilik olursa..."

"Olmaz. Boşa kapatmadık biz o ışıkları. Belki anında peyda olan bir gemi birkaç dakika konuşulacaktır ama limandaki bu karmaşada o da pek dikkat çekmez. Geri iade için birkaç evrak işimiz var. Yarın akşam vatana doğru dümen kırmış oluruz. Yeter ki o zamana kadar burnunuzun ucu saklandığınız yerden çıkmasın."

"Eyvallah."

Mustafa hissettiği yorgunlukla Leyla'nın bulunduğu bölmenin kapısına uzandı. O da kuru bir şeyler giyip yatsa iyi olacaktı.

Kapıyı açmadan tıklattı ve bekledi.

Sonuçta kızı giyinirken yakalamak istemezdi.

Harbiden oğlum! Sapık mıydı o?

"Gel..." diye zar zor duyulan sesten sonra kapıyı itip içeri süzüldüğünde kızı ayakta ve hâlâ ıslak kıyafetlerle beklerken buldu.

Hızla kapıyı kapatıp çatık kaşlarla kıza döndü.

"Neden hâlâ o ıslak kıyafetlerlesin?"

"Ne giyeceğim?"

Mustafa sabırla, mürettebatın onlar için yatağın üstüne bıraktığı iki çift eşofman takımını gösterdi.

"Bunlardan birini mesela?"

Bu sefer Leyla kaşlarını çattı.

"Senin değil bunlar."

"Ne?"

Gerçekten anlayamadı.

"Diyorum ki bu kıyafetler senin değil ve ben bunları giyemem. Sonra kırk tane laf sayarsın bana. Hiç çekemem valla."

"Cesur Fare... Sen yine kafayı mı kırdın? Artık korkmana gerek yok, biliyorsun di mi?"

Leyla salaklıkta zirve yapan bu adama sinirle bakıp üstüne yürüdü. Yaptığı her harekette ıslak kıyafetler tenine yapışıp onu titretiyordu ama umursamadı.

"Bizim gemide Tiryaki'nin eşofmanlarını giydim diye kızmadın mı sen?"

Mustafa bir adım geri giderken son derece masum cevapladı.

"Kızdım."

"Bir kadın ait olmadığı adamın kıyafetlerini giymez, demedin mi?"

"Dedim."

İyice adama yaklaştı ve sesini son perdeden sundu.

"E, o zaman ben niye şimdi, kimin olduğunu bilmediğim bu kıyafetleri giyeyim be adam!"

Sonra da Mustafa'nın mala bağlamasını umursamadan arkasını döndü ve yatağa doğru homurdanarak yürümeye başladı.

"Üşüttü kafayı denizde bu adam, kesin! Bir insan bu kadar basit şeyi iki saattir niye anlamaz arkadaş? Allah Allah ya..."

Mustafa sadece sırıttı. Zaten bu aralar fazla sırıtır olmuştu. Bu kız onun tüm dengesine ciddi anlamda tehditti.

"Ulan Cesur Fare..." diye mırıldanacaktı ki bir hışım ona dönen kız yüzünden bir kere daha geri adım atarak sustu.

"Hiç bana 'ulan Cesur Fare' deme. Bana kızacak yer arıyorsan başka bir şey bul. Şimdi çık şu odadan, ben battaniyeye sarılınca sana seslenirim. Hadi, hadi..."

"Ne?"

"Ay! Gerçekten pat diye düşeceğim ha şuraya, yine ne'lemeye başladı. Çık diyorum, soyunacağım ve battaniyeye sarılacağım diyorum. Anlıyor musun?"

"Tamam ya tamam... Anladım, sakin. Sinirlenme."

Mustafa sakladığı sırıtmayla kapıya giderken hızla geri döndü ve yatağın üstünde duran eşofmanlardan birini aldı.

O sırada ona kocaman açılmış gözlerle bakan kıza gülmemek için direnirken eşofmanı havaya kaldırdı.

"Erkek eşofmanı. Yani mantık olarak ait olmamı gerektirecek..."

"Aaaaah! Benimle dalga geçersin ha! Çabuk buraya gel!"

Mustafa, bu isyanın sonrasını duyamamıştı. Çünkü çoktan kendini kapıdan dışarı atıp, *o nasıl hız birader*, dedirtecek çabuklukta geri çekmişti bile.

Adamın can havli ile kaçışını izledikten sonra gülümseyerek üstündeki kıyafetlere uzanan Leyla, tırsan bir Mustafa'nın diğer türlerinden daha tatlı olduğuna karar verdi.

Aslında çok uyumlu bir çift olabilirlerdi.

Leyla korktukça saçmalar, Mustafa ise korktukça tırsıp geri kaçardı.

Bu adamı sık sık korkutsa mıydı?

Hazır adını da ikinci kez söylemişken...

Mustafa, eşofmanları giyip ıslak giysilerini de kurutma makinesine attı. Kızın yanına gitmeden önce uyuması için ona biraz zaman vermek istedi ve bu yüzden de güverteye doğru yürüdü. Çünkü hisleri karışıktı ve o karışıklık içinde uyanık bir Leyla ile kıç kadar bir mekânda kapalı kalmak istemedi.

Kızın o kıyafetleri giymemek için sergilediği direniş ve kurduğu cümleler Mustafa'nın bam telinin en gıdıklanan yerlerine dokunmuştu.

Gergindi... Ve gergin olduğu kadar da keyifliydi.

Kızı nereye götüreceğini kara kara düşünmekten kurtulmuştu.

Ona diklenen ve gerçekten bir adım geri kaçmasına sebep olan kız, farkında olmadan saklanacağı yeri kendi belirlemişti.

Bu hayatta Mustafa'ya geri adım attıracak tek bir dişi vardı.

Kız kardeşi Naz.

Adına inat nazdan niyazdan anlamayan, Karadeniz'in hırçınlığını kanında barındıran, hiç gocunmadan laflarını ardı ardına ateş ettiren cadı.

Ve aslında Mustafa'yı en iyi anlayan da yine o cadıydı.

Neden denize ait olduğunu, neden oğlunu bile arkasında bırakabildiğini anlayan tek kişi...

Annesi bile isyan ederken, Naz büyük bir cesaretle annesini her defasında susturmayı başarırdı. Ali'nin bile onu anlamasını sağlayan kişiydi Naz.

Oysa Mustafa, kardeşi daha ufacık bir kızken başlamıştı denize açılmaya. Ama Naz'ın birini anlayabilmesi

için onunla yıllar geçirmesine gerek yoktu. Onun için bir kere gönülden kabul etmesi yeterdi. Hoş, o gönlün kabul etmesi de o kadar kolay değildi ya... Sırıttı Mustafa.

İnadıyla ve dik başlılığıyla, Leyla için çok sağlam bir dost olacaktı kız kardeşi.

Gecenin karanlığını yaran liman ışıklarına son bir kez bakıp arkasını döndü. Bir haftalık tatil onun için de iyi olacaktı. En azından oğluyla kaçak geçireceği yedi gün onun için büyük bir ödüldü. Çünkü sonunda o denize tekrar döneceğini biliyordu.

Baş altına gelince sessizce kapıyı tıklattı. Kızın uyuduğunu düşünüyordu ve cevap beklemiyordu. İşte bu yüzden, "Kapıyı tırmalayıp durma," cümlesini duyduğunda şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Bu kız bu yüzü kimden buluyordu arkadaş?

İçeri girdiğinde kızı boğazına kadar çektiği battaniyenin altında buldu. Sağa sola baktığında da ıslak giysilerin kuruması için serildiğini gördü. Bir an ne yapacağını bilemeden boğazını temizledi.

"İstersen ben başka yerde..."demeye kalmadan Leyla panikle diklendi.

"Aklından bile geçirme. Bu bizim gemimiz değil. Tek başıma kalamam."

Lodos'tan *bizim gemi* olarak bahsetmesi Mustafa'nın yandığının başka bir alametiydi. Bu kız ona ait şeyleri böylesine sahiplendikçe Mustafa nasıl direnecekti ki?

Kaşlarını çattı ve homurdandı.

"İyi. Horlarım, ona göre."

Portatif ranzanın üst katına tırmanırken, Leyla'nın gözleriyle karşılaştı ve ayağı basamakta öylece kaldı.

Battaniyenin altında bile kızın bedeninin titrediğini hissetti ve kaşları daha fazla çatıldı.

"Üşüyor musun?" diye sordu ve bu soruyla kaşları iyice burnuna yaklaştı.

Çatık kaşlarının altındaki bakışlarıyla kıza *"Sakın evet deme,"* diye sessizce yalvarsa da, aksine aldığı, "Evet," cevabıyla artık gözlerine kadar inen kaşlarından dolayı görme duyusunu kaybetti.

Daha ne yaptığını anlayamadan çıktığı bir basamağı geri indi ve kızın battaniyesini kaldırmadan usulca yanına uzandı.

Kızın onu itmesi için zaman tanıdı ama o uzanma sessiz bir kabullenişle karşılandı.

Ne zaman kollarını battaniye üstünden kıza doladığını bilemezken, kızın bu sarılmaya olumlu tepki gösterdiğini fark ederek bocaladı.

Bir tarafı buna çok sevinip çatılan kaşlarını bir parça kaldırsa da diğer tarafı isyan içindeydi.

Lan, sarılarak sabah etselerdi ya...

Geri çekilmek için hamle yaptığında, kızın üstündeki battaniyeyi ucundan kaldırdığını fark etti. O an hızla gözlerini kapattı.

"N'apıyosun?" diye fısıldadı.

Leyla da aynı kısık sesle cevap verdi.

"Korkma, çarşaf var. Önce çarşafa sarındım."

Mustafa o çarşafın altını düşünmemeye çalıştı.

"İyi... Şimdi de battaniyeye sarın."

Leyla bu isyana cevap bile vermeden üstünden kaldırdığı battaniyeyi ikisinin üstüne örterek Mustafa'ya sokuldu.

"Üşürsün."

Çarşafın altında dahi olsa bedenine dokunan vücut Mustafa'nın uykusuz gecelerinin birine daha adını verecekti. Bu çok belliydi.

Titredi.

Titremesiyle de koca gövdesini saran minik kol daha da sıkıldı.

"Üşüyorsun."

'Ne üşümesi lan,' diye haykırmak istedi o an Mustafa. *'Yanıyorum!'*

Ve bu yangını duyduğu uykulu sözle daha da harlandı.

"Sabah adımı söyler misin?"

Leyla, kendi kamarasındaki lumbuzdan daha ufak olan yuvarlak ve kirli pencerenin arasından sızan güneşle gözlerini araladı. Bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Sanki çok uykusu vardı ya da hâlâ uyuyordu.

Bedeni bir sıcaklıkla sarmalanmıştı. Bunun zapt edilmişlik mi yoksa koruma eylemi mi olduğunu düşündü. İçindeki telaşsız heyecana bakılırsa tehlikede değildi ve aldığı deniz kokusu ile karışık ten kokusu da ona çok aşina geliyordu.

Tembel tembel başını çevirdiğinde hissettiği şey ile gülümsedi.

İlk ve hissettiklerine bakılırsa da son aşkının sakallı çenesi alnını okşuyordu. Usulca inip kalkan göğsü, altlarında bulundukları battaniyeyi hafif hafif hareket ettiriyordu. Bacağına dokunan sıcaklığı hissediyordu ama bu tenin tene değmesi gibi bir duygu değildi. Sanki arada onları kavuşturmayan bir şey vardı. Çarşaf.

Başını biraz daha geri devirince bu sefer âşık olduğu adamın yüzünü gördü.

Deniz suyuyla hafif sertleşmiş saçları asi bir çocuğunkiler gibi havaya dikilmişti. Terlediğini belli edecek şekilde kıvrılarak ensesine yapışan koyu kahve saçlar, gel beni kokla dercesine arsızdı.

Leyla da bu emre uydu. *Nasılsa adam uyumuyor muydu canım?*

Başını yavaş yavaş yanındaki adamın boynuna götürdü ve kulak altına gelen taraftan teniyle karışık saçlarının kokusunu içine çekti. Bu yoğun kokuyu içine çektiği

anda da yaptığı hareketin sonuçlarını düşünmeye başladı.

O anda kokladığı adam uyansa, ona verecek hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

'Ben sana aşığım,' demek dışında.

"Tövbeler olsun diyemem..."

Leyla hızla kendini geri çekti. Çektiği anda da çok rahat kurtulduğunu fark etti.

Ne beline dolanmış bir kol, ne alt gövdesini zapt eden bacaklar, ne gece o halde uyurken birbirlerine sarmaş dolaş olmuş bedenler vardı.

Üstündeki çarşaf bile ilk sardığı andaki gibi sımsıkıydı.

Yani yine, o romanları yazan *kandırıkçı* yazarlara bir selam çakması gerekiyordu.

Haniydi?

Haniydi akşam yatağın doğu ve batısını işgal ederek yatan bedenlerin, sabah olduğunda ekvator bölgesinde buluşmaları?

Haniydi iki yarım eksenden tam eksen oluşturma masalları?

Haniydi sahiplenircesine birbirinin teninde eriyen salak sevdalılar?

Yoktu.

Ve Leyla yanaklarının alev alev yandığını hissettiğinde, ilk defa o yazarların yanıldığına sevindi.

Zaten aşkını içinde tutamıyordu. Zaten adamın ona adıyla seslenmesi için ölüyordu. Ama tüm bunları hissederken de kendi iradesi dışında ve üstünde sadece sutyen ve külot ile kendi sıska bedenini bu adamın kaslı bedenine yapışmış halde görmeyi asla istemezdi.

"Cehenneme direk yeminle... Allah'ım, çok tövbe..."

Usulca fısıldayıp ellerini yanaklarına götürdüğünde avuç içlerinde, yanaklarındaki sıcaklıkla ısındığını hissetti. Kulaklarının da kırmızı bir bayrak gibi sallandığına emindi. Zaten hafif kepçeydiler de.

Leyla yine iç sesiyle saçmaladığını anlayıp kendini frenledi. Zihninde çenesine bir fermuar çekip gözleriyle yine kendi iç sesine birkaç küfür salladıktan sonra; elbette ki kendinden utanarak gözlerini kapattı.

En iyisi uyuyan akıllı kız taklidi yapmaktı.

Ama bilmediği şey, bunun için çok geç kaldığıydı.

Uzun yıllar sonra ilk defa başka bir bedenin varlığıyla uyumaya çalışan Mustafa, zaten gözünü en fazla on dakika kapayabilmiş ve kızın her deli tekmesinde açılan vücudunu, büyük bir öz iradeyle kapatmıştı. Yanındaki bedenin etkisi, su üstünde kalmaya çalıştıkları için sızlayan kaslarının etkisinin üstüne çıkmıştı.

Kız yanında bu kadar masum ve korunmasız yatarken, Mustafa zihninde dolaşan arsız düşünceleri adamlığına yedirmekte zaten zorlanıyordu. Bir de bu durumdan faydalanmak onun kitabında yazmazdı, yazmayacaktı da...

İşte bu sebeple kız uyanana kadar kendini büyük bir ustalıkla tutmuştu. Ama Kızıl Ateş uyandığı andan itibaren Mustafa'nın iradesine büyük bir tehdit oluşturmaya başlamıştı.

Kıpırdayan bedenini hissettiği ilk an neredeyse hareket edip kızın üstü açılmasın diye hamle yapacaktı ki o kızıl saçlarla kaplı kafa ona doğru kalkmıştı.

Sakallarına rağmen yüzünü yalayan nefes tenini yakarken kendi ciğerleri nefesini esir almış, bırakmıyordu. Bir de üstüne o minik burun kulak altına değmişti ki Mustafa o an zincirlerine küfür edip kızın üstüne doğru atılacaktı.

Allah'tan tam o sırada kızın telaşla fısıldadığı, *"Tövbeler olsun diyemem..."* cümlesini duymuştu.

Yanan bedenine dökülen soğuk bir su gibi gelmişti bu cümle ona. Ardından kızın bir sonraki hamlesini tetikte bekledi. Geçen saniyeleri, kızın kalp atışlarıyla saydı.

Arkasından gelen, *"Cehenneme direk yeminle..."* sözünden sonrasını anlayamasa da Cesur Fare'nin de en az kendisi gibi savaş verdiğini hissetti.

Bu hissettiği şey de içinde bastırılan diğer duygulara kırbaç etkisi yaptı.

Kendini yel değirmenlerine karşı savaşan Don Kişot denilen eleman gibi hissetti. Bir kere adamın adında hayır yoktu. Yaptığı işte ne hayır olacaktı! Bu durumda da kendi adının Barut olması ona hiçbir ayrıcalık ve artı bir karizma katmıyordu işte...

Yel değirmeniyle savaşmak ile Cesur Fare tarafından estirilen lodosla savaşmak arasında hiçbir fark yoktu.

Yanı başında yatan bedenle savaşması kolaydı. Ergenlik çağında, hormonlarının esiri bir delikanlı değildi. Ama duygular işin içine girince cahildi.

Karşısındaki kadın nazlı, edalı, kurnaz ve silahlı olsa savaşması kolay olurdu. Ama yanındaki kadın Cesur Fare'ydi...

Leyla'ydı...

Hal böyle olunca da tüm doğallığı ve duygularını safça dışa vurmasıyla Mustafa'yı Mecnun olma yolunda zorluyordu.

Evet... Vicdanı hâlâ karın boşluğundan girip, göğüs kafesine doğru onu sıkıştırmaya devam ediyordu ama hastalığını, yasını bile denizde geçirmeye ant içen koca Barut Reis'i ikinci kere düşünmesine gerek bıraktırmadan o denizinden alıkoymayı da bu kız başarmıştı.

İşin karşı konulmaz tarafı ise bunu ondan asla istememişti. Mustafa buna gönüllü olmuştu.

Nasıl olmayacaktı ki?

Bu kız her şeyden önce ona güvenmişti. Başkalarına set çekerken, tüm limanlarını ona açmıştı. Korkmuştu ve korktukça ona sığınmıştı. Onun için kıymetli olan insanlara kucak açmıştı. *Aksak abim* demişti, *Filintacım* demişti.

Gerçi o -cım ekini koymasaydı iyiydi ama bunu söylerken zerre art niyet düşünmemişti. Onun gemisine *gemimiz* demişti. Tıpkı *'evimiz'* der gibi...

Düşünceleri artık baş edemeyeceği boyuta gelince ne yapacağını bilemedi Mustafa. Kısacık bir an gözleri kocaman açıldı ve hastalıklı bir ruh haliyle tavana baktı.

Yanında yatan Kızıl Ateş'e tutulmuştu.

'Barut ıslak artık,' derken yalan söylemişti. *'Fitili ateş almaz,'* derken yalan söylemişti. İnkâr edemeyecek şekilde ortada olan ateşi dostları görürken bir o görmemişti. Ama şimdi görmekle kalmıyordu.

Yanıyordu.

Bedenen evet... Ama ruhen de yanıyordu.

Açlığı hat safhaya gelmiş bir aslan gibi hissetti kendini. Hislerinden korktu. Duygularının baş edemeyeceği kadar yoğunlaşıp, o ateşin kontrol altına alınamayacak kadar harlanmasından korktu.

Yanmaktan belki... Ama daha çok yakmaktan korktu.

O deli esen rüzgârı, o ateşi ne tarafa savurur bilemediği için korktu. Korktukça Cesur Fare'nin hep yaptığını yapmak istedi.

Yaptı da...

Leyla ikinci kez uykunun ellerine teslim olacaktı ki karnının üstünde bir ağırlık hissetti. Daha ne olduğunu anlayamadan yanındaki bedene doğru çekildiğini fark

edince gözleri yerlerinden fırlayacak gibi açıldı.

Hayır, açılmıştı da ne olmuştu?

Tek görebildiği Mustafa'nın Âdem elması olmuştu. Yutkunduğunu belli edercesine hafifçe aşağı ve yukarı hareket eden o güzel nokta. Hani dudaklarını koysa...

'Sana Leyla demedi, o dudakların bu adamdan uzak duracak,' diyen iç sesine göz bile deviremedi.

İç sesi sonuna kadar haklıydı. Gözlerini de dudaklarını da sımsıkı kapattı ve âşık olduğu adamın bir sonraki hamlesini bekledi.

Gelmedi...

Bekledi ama neyi beklediğini bilemedi.

Bilemedikçe de beklemekten sıkıldı.

Sıkılması ise hiç iyi değildi çünkü her an şişirdiği yanaklarından koca bir nefes, burnunun dibinde duran o boğazı yalayıp yutabilirdi.

Ya da saçmalayacaktı... Ama o koskoca Cesur Fare'ydi ve saçmalamadan durabilir...

Kimi kandırıyordu ki? Asla duramazdı.

Durmadı da...

"Adımı söylemeyeceksen bir zahmet az ötede horlayabilir misin? Boğuldum."

Mustafa'nın göğüs kafesinden o sırada binlerce kelebek havalandı ama adı üstünde olan Barut, elbette bu romantik terimlerin zinhar yabancısı olduğu için sinesindeki öküzün kalktığını düşündü.

Bu kızla başı beladaydı, demiş miydi?

Sırıtmasını saklarken kalkıp giden öküzle ilgilenmedi.

Yanı başında duran kızın ilgisini, masum hayranlığını, katıksız güvenini özümsedi. Hafifçe horlayıp iyice yatağa gömülürken, bir insanın uykusunda hiçbir şey işitmeyeceği gerçeğine sığındı.

Ama o anda bile aklından geçen düşünceye hâkim olamadı.

Bu kız gerçekten İspanya'da, o ara sokakta onu adını söylediği için öpmüştü. Gelen adam işin bahanesiydi.

Körle yatan şaşı kalkar sözüne o an fazlasıyla inanan Mustafa, belki de ömründe ilk kez, kendini duygularının akışına bırakmaya karar verdi.

Evet, asla sınırı aşmayacaktı ama ömründe ilk defa bayram sabahını yaşamak isteyen ruhuna da gem vurmayacaktı.

Leyla iyice homurdanan adamı daha kuvvetli itti.

"Barut uyan."

"Cesur Fare... Sus ve uyu."

Zaten dakikalardır çakmak taşı gibi açık olan gözleri daha da açıldı.

"Başladın ha yine Cesur Fare demeye."

Mustafa gözlerini ışıktan korurcasına kısarken, rol yapmanın aslında keyifli bir şey olduğunu düşündü.

"Ne demem gerekiyordu?"

Leyla triple omzunu silkip adamın kollarından sıyrıldı ve duvar tarafına doğru uzaklaştı.

"Bunu da ben hatırlatmayayım istersen."

Mustafa, uykulu tutmaya çalıştığı sesiyle cevap verdi.

"Yani her şeyi devletten bekleme diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum."

Mustafa kısa bir an düşünüp, sonra bir şey bulamamışçasına dudağını büzdü ve kolunu gözlerinin üstüne koyup uykusuna geri döndü.

Ya da döner gibi yaptı.

"Peki, o zaman. Ben az daha uyuyayım. Devlet de biraz sessiz olsun."

Leyla adamın bu gevşek haliyle iyice sinir olmuş bir

halde suratını asıp başını duvara doğru çevirdi. Birkaç saniye bekledikten sonra daha fazla dayanamayan Leyla oflayarak yatakta zıpladı ve çarşafına sıkı sıkı sarılmayı ihmal etmeden dizlerinin üstüne çöktü.

"Barut uyuma."

Mustafa kolunu çekmeden mırıldandı.

"Cesur Fare, uyu."

Leyla bir hışım Mustafa'nın koluna asıldı.

"Ay, ama sen dün o kayıkta..."

"Filikada."

"Anlamadım?"

"Kayık değil, filika."

Leyla'nın huysuzluğu sesinden belli oluyordu.

"Aman her ne zıkkımsa, o filikada bana şey dedin..."

"Kurtulduk dedim."

Sinirden kısılmış gözlerini, sanki altını görecekmiş gibi Mustafa'nın gözünün üstündeki koluna dikti.

"Ya hayır ya! Onu da dedin ama bir şey daha dedin. Hatta ben de sana yatmadan önce dedim ki..."

"Üşürsün dedin."

Leyle sinirle Mustafa'nın gözünün üstündeki koluna bir tane indirdi.

"Elinin körü Barut! Sana sabah adımı söyle dedim be adam!"

Mustafa bir yandan gözünün üstünden çektiği kolunu acımış gibi ovalarken, diğer yandan da masum masum Leyla'ya baktı.

"Ben de söyledim işte."

"Vallahi mı? Ben niye duymadım. Nasıl dedin?"

"Cesur Fare sus ve uyu dedim. Sonra sadece, Cesur Fare uyu dedim... Başka dedim mi... Hatırlamıyorum."

"Benim. Adım. Cesur Fare değil!!"

Mustafa artık açık açık eğlendiğini saklamıyordu.

"Ya... Ne senin adın?"

Mustafa ömründe ilk defa bu kadar tasasız ve bu kadar keyifli olduğunu hissetti. Bu kız ona meğer ne kadar zamandır yaşam enerjisi veriyordu da onun kalın kafası, Fatih'in bile anladığı şeyi inkâr ediyordu.

Leyla ise artık kırıldığını hissetti.

Zorla olmazdı ki bu işler.

Kısacık bir an gözlerine kilitlenen koyu gözlere baktıktan sonra omzunu silkip yatağa devrildi ve sırtını Mustafa'ya dönerek iyice çarşaf ve battaniye arasında yok olmaya çalıştı.

Mustafa'nın kalbi bu görüntüyle sızlasa da sırıtmasına engel olamıyordu. Ama o ufak bedenin acı çeker gibi cenin pozisyonu aldığını gördüğünde eşekliğine küfür etti.

Kıza doğru iyice sokuldu ve dudaklarını kulağına getirdi. Cümlesini kurmadan önce kokusunu içine çekti ve fısıldadı.

"Burada ve bu şekilde..." dedikten sonra sustu ve Leyla duyacağı şeye kendini hazırlayarak nefesini tuttu.

Mustafa bir önceki cümlesini tekrar etti.

"Burada ve bu şekilde senin adını söylersem ikimiz de yanarız, Cesur Fare."

Leyla bunu beklemiyordu işte. Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi anlayamadı. Sormaya da cesaret edemedi ama Mustafa artık zinciri kırmıştı.

Devam etti.

"Hele de ben o öküzün boğazını kesmişken... Hele de ben bayram sabahına uyanmışken... Hele de ben sadece ufak bir öpmeyle yetinemeyecek haldeyken..."

Leyla anlamıştı.

Onun Barut'u iyi bir şey söylüyordu.

Gözleri dolarken dudakları kıvrıldı ama inatla arkasını dönmedi. Eğer dönerse, Barut'un onun adını söylemesine gerek kalmayacaktı.

Yatakta hareketlenme hissetti. Mustafa'nın kalktığını bilmek, sırtının üşümesine sebep olmuştu ama yine de dönmedi. Çünkü gözlerindeki iki damla yaşın gözleri ve yastığı arasında sır olarak kalması gerekiyordu.

Adım seslerini üç kere saydıktan sonra o kurban olduğu sesi tekrar işitti.

"Bundan sonra sen benim adımı söyleyene kadar, ben senin adını söylemeyeceğim Cesur Fare."

Leyla daha duyduğunu idrak edemeden kapı açıldı ve içeri dolan serin havayı birkaç saniye hissettikten sonra geri kapandı.

Yalnız olduğuna emin olmak için birkaç saniye daha bekleyen Leyla, azar azar alıp verdiği nefesi hızla içine çekip derin bir solukla bırakırken sırtüstü döndü ve üstündeki demir somyanın paslarına gözlerini dikti.

Barut ne demek istemişti ki? Yani ona adıyla seslendiğinde o mu öpecekti?

Leyla titredi.

Birkaç kere dudaklarını zorlayarak adını söylemeyi denedi ama beceremedi. Barut'un adını ilk nerede duyduğunu düşünmeye çalıştı, bulamadı. Acaba Solmaz Kaptan mı söylemişti? Ya da liman izin kâğıdında mı görmüştü? İlk ne zaman öğrenmişti adının Mustafa olduğunu?

Hatırlayamadı.

Çünkü onun için o Barut'tu. Kendi ateşiyle yakacağı adamdı ve onun adını söylemek...

Bir kere daha titrerken battaniyeye daha sıkı sarıldı.

Neden Barut bir anda bu kadar ciddileşmişti? O cümleleri neden kurmuştu? Ve daha önemlisi... Adını söylemek nasıl bir histi ki?

Derin bir nefes aldı ve fısıldadı.

"...Mus...ta...fa..."

Mustafa kendini güverteye attığı gibi küpeşteye parmaklarını geçirdi. Başını öne doğru eğip derin derin soluklar alırken korku ve keyfi aynı anda hissettiğini fark etti.

Az önce, hiç yapmam dediği şeyi yapmış, bir kızla arsızca flörtleşmişti.

'Bir kızla değil, Cesur Fare'yle,' diye düzeltti kendini.

Bir yanı aşırı özgür hissederken, diğer yanı değişikliğe karşı tepki veriyordu. Ne ara bu hale gelmişti ve ne ara sadece koruyacağı kız, hayatındaki en önemli yeri işgal eder olmuştu?

Gemisinde onu ilk gördüğü an mı başlamıştı ondaki bu değişim? Bu yüzden mi anında ihbar etmemiş, içgüdüsel olarak kendi koruması altına almıştı? Belki de o kızıl ateş saçlar soğuk zemine ilk yayıldığı an tutulmuştu bu fırtınaya, bilemedi.

Ama her ne zaman ve her ne şekilde olmuşsa olmuş, sonuç olarak koskoca Barut Reis'in geldiği yer gülümsemesine sebep olmuştu.

Hâlâ önceliği kızı korumaktı. Hele de artık kabullendiği gerçekten sonra kızı korumak da, peşindeki adamları can düşmanı bellemek de boynunun borcu olmuştu.

Ancak sonrasında ne olacaktı, onu bir türlü kestiremiyordu. Leyla'nın başındaki belaları savdıktan sonra nasıl bir yol izleyeceklerdi? Leyla, korunaklı bir dünyada büyüyen, masum ama serseri bir kızdı. Leyla bağlılık nedir bilebilir miydi? Yoksa aralarında oluşan şey, bilmediği bir gemiye kaçıp onun dünyasında yaşamak gibi bir oyun muydu Leyla için?

Bu düşünce Mustafa'nın canını sıktı.

Oyun olması ayrı dert, gerçek olması ayrı dertti; çünkü Mustafa için geçici bir heves olmanın çok dışındaydı o sevimli Cesur Fare.

Ya Leyla ondan, sonsuza kadar gemiden uzak kalmasını isterse? Leyla'yı kaybetmemek için buna eyvallah diyeceğini biliyordu ama mutlu olabilecek miydi, işte onu bilmiyordu.

En iyisi zamana bırakmaktı belki de... Annesinin hep dediği gibi...

"Zaman uşağum zaman... Ölünün toprağını da, sağ kalanun yangununu da soğutacak tek ilaç zaman."

Dakikalardır genzine çektiği iyot kokusunu yeni yeni idrak eden Mustafa, başını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına baktı. Deniz kokusunu bile fark edemeyecek kadar bu kıza dalmışsa gerçekten yanmıştı da su dökeni yoktu.

Gülümsedi tekrar.

"Akacak kan damarda durmaz Barut," diye fısıldadıktan sonra gözlerini etrafta dolaştırdı.

İtalya Limanı'nı dolduran gemilere bakarken gözü açıkta beklemeye çekilen Lodos'a takıldı.

Geminin güvertesinde liman lostromaları, sahil güvenlik görevlileri cirit atıyordu. Belli ki ciddi bir arama vardı gemide. Bir bilseydiler aradıkları kaçak üç gemi uzaklarındaydı, ne yaparlardı acaba?

"Kıza kahvaltı götür. Kurtarayım derken açlıktan öldüreceksin garibi."

Mustafa, Cesur Kaptan'ın sesiyle ona doğru döndü. Duyduğu şey hafif bir telaşa sebep olsa da aklı kendi gemisindeydi.

Başıyla Lodos'u işaret etti.

"Lodos sıkı aramada?"

Cesur Kaptan'ın da gözü Lodos'a takıldı.

"Hafta sonuna denk geldiği için bürokrasi işlemlerini halletmek biraz zaman alabilir. Nereden baksan üç gün..."

Gemiden gözlerini çekmeyen Mustafa, uzaktan da olsa Tayfun'u tanımıştı. Tanımamak elde değildi ki... Seke seke bir o tarafa, bir bu tarafa koşturup duruyordu. Sıkıntıyla iç çekerken Cesur Kaptan devam etti.

"Sıkılma. Solmaz'la görüştüm. Denize atlayan gemicinin sarhoş olduğu ortaya çıkınca onu salmışlar. İzin kâğıdı olduğu için resmi görevde sayılmamış... Başı dertte değil yani."

"O hergelenin başı kıçı umurumda değil. Solmaz Kaptan'ın canı sıkılacak diye huzursuzum."

"Yok yahu... Yılların kurdu o ve ilişkileri sağlam, sen benden daha iyi bilirsin. Seyir takviminde üç günlük sapma olur, o kadar. Neyse... Hadi sen şu senin kızı bir doyur."

Mustafa zoraki bir gülümsemeyle başını salladı ve arkasını döndü. Cesur Fare'si bu gemiyi de ele geçirmeden onu doyursa gerçekten iyi olacaktı.

Leyla, kuruyan kıyafetlerini üstüne geçirirken burnunu buruşturdu. Yine yıpranmış ve tuhaf kokan kıyafetlere mahkûm olmuştu ya; kader gerçekten onunla iyi kafa yapıyor olmalıydı. Oysa nasıl da güzel kıyafetler almıştı ve hepsi gemide...

Derken gözleri kocaman büyüdü. Kıyafetleri Barut'un kamarasında kalmıştı ve arama yapılırsa orada bir kadının kaldığı ortaya çıkacaktı.

"Ay inşallah toplamışlardır yaaa..."

Tam dövünürken kapının açıldığını duydu ve hızla arkasını döndü. Ve her genç kızın hayali olan görüntüyle karşılaştı.

Sevdiği adamla elinde kahvaltı tepsisi...

Anında gözlerinden binlerce irili ufaklı kalpçikler fırlamaya başladı.

"Yaaaa... Gerçekten çok şeker..."

Mustafa elbette bir Cesur Fare repliği bekliyordu ama böylesi bir tepki... Ciddi anlamda sürpriz olmuştu.

Işıl ışıl parlayan yüz, dalgalanan saçları zapt etmeye çalışan titrek parmaklar ve birbirine sürten ayakuçları...

Kaşlarını çattı. Yine bir şeyleri kaçırmış olmalıydı.

"Hayırdır Cesur Fare?"

Leyla nazlı nazlı omzunu silkti.

"Asıl sana hayırdır Barut? Böyle şeker şeker haller?"

Kız şeker şeker demişti ama sanki Mustafa'ya limondan bahsetmiş gibi geldi ve yüzünü ekşitti.

Ayağıyla kapıyı geri iterken homurdandı.

"Ne şekeri kızım? Gerçekten hayırdır yani."

"Mmmm... Barut şekeri diyeceğim de..." diye başlamıştı cümlesine ama Mustafa'nın çatılan kaşlarıyla hızla cümlesini yarıda keserek kıvırmaya başladı.

"Ama elbette öyle bir şey demeyeceğim. Deli miyim? Yani demem o ki... Böyle romantik romantik tepsilerle falan geldin ya... Tamam, tepside çiçek falan yok ama yine de çok şeker. Yakışıklılığın üstüne de iyi gitti tabi..."

Leyla 'daha nasıl batarım acaba' diye düşünürken, kendine mala bağlamış gibi bakan adama telaşla yüzünü ekşitti.

"Sanırım deliyim... Son söylediklerimi dikkate almayabilir miyiz acaba?

Mustafa kızı daha fazla konuşturmadı.

Hızlı atılan üç adım sonrası tepsiyi yatağa bıraktı ve gayet açık bir tehditle Leyla'ya döndü.

"Senin o dilinin hiç ayarı yok, değil mi?"

Leyla'nın gözler yüzünün yarısını kapladı. Hani utanmasa çıkartıp diline bakacaktı ama bu dil ayarı denilen şey de endaze ile ölçülmüyordu ya... Vazgeçti.

Ama Mustafa'nın vazgeçemeye hiç niyeti yoktu.

"Gemide dolaşamayacağın için sana kahvaltı getirdim. Sen, ne kadar anlayışlı bir adam, diyeceğine ne kadar şeker mi diyorsun? Yok sana bundan sonra kahvaltı falan..."

Leyla bu sefer de Mustafa'nın cümlesini yarıda kesti.

Yani bir Cesur Fare'nin damarına basmak bu kadar kolay mıydı canım; bu adam bunu iki sözünün birinde yapıyordu?

Elleri sinirle beline gitti.

"Allah Allah! Neymiş? Ne kadar anlayışlı adam diyecekmişim. Bak bak! Aç bıraksaydın bari... Hem ayrıca, şeker demişim de ne olmuş? Üstelik benim dilimin ayarı var. Ama..."

Leyla o an yapacağı itirafa hazır olmadığını anlayıp susunca, Mustafa kaşlarını kaldırıp kıza baktı. Sinirlenince de ayrı bir ateş ediyordu bu Cesur Fare...

"Dilinin ayarı var ama süzgeci yok. Böyle mi tamamlayacaktın cümleyi?"

"Aman! Ukala Reis!"

Daha yarım saat önce aşk böceğinin öküze benzer hali olan bu adamın, şu anda orijinal öküze dönmesi baş döndürücü bir değişimdi doğrusu.

Sinirle yürüyüp yatağın yanına gelen Leyla, omzunun üstünden sırıtan adama ters ters bakıp yatağa tırmandı.

Tepsinin başına bağdaş kurup oturduktan sonra da Mustafa ile olan tüm bağlantısını kesti.

Sonuçta gerçekten acıkmıştı ve karnını doyurması gerekiyordu. Üstelik kaşla göz arasında çillerin var demeyip, onun sinir damarlarını bulan bu adama da daha fazla yüz vermeyecekti.

Mustafa ise kızın bu hızla değişen ruh hallerinin aslında ona fazlasıyla keyif verdiğini düşündü. Aklında kırk entrika çeviren bir kadın yerine, böylesi bir kadını tercih ederdi. Gerçekten de doğru yolda ilerliyor olabilir miydi?

Kollarını göğsünde birleştirip bacaklarını hafifçe aralayarak kahvaltıya gömülen kızı izlemeye devam etti.

Leyla en fazla bir iki lokma almıştı ki dayanamayıp göz ucuyla sevdiği adama baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, büyük bir keyifle onu izlediğini gördü.

Lokmasını zorla yuttu.

"Eee... Sen aç değil misin?"

Mustafa'nın yüzündeki gülümseme hafif kararıp da ses tonu boğuklaşınca, "Açım," sözcüğü tüm masumluğunu yitirdi.

O saf bir kız olabilirdi belki ama salak değildi. İşte bu sebeple işittiği kelime sonrası o mübarek nimet boğazında kaldı.

Kızın öksürüğe tutulduğunu gören Mustafa da kıza hak verdi. Kendi bile içinden çıkan adamla daha yeni tanışıyorken, kızın bu tepkisi normaldi.

En nihayetinde Mustafa, tepkilerini kontrol etmesiyle nam salan bir Reis'di...

Kızın yanına gelip hafifçe sırtına vururken, "Helal Cesur Fare..." diye mırıldandı. Leyla, Cesur Fare adını duyar duymaz sinirinin başının üstüne yerleştiğini hissetti.

Sadece başını salladı ve rahatlayıp karşısına bağdaş kuran adama baktı.

"Benim dilimin ayarı yok, senin de dengenin. Birbirimizi ne güzel tamamladık, değil mi *'Barut'?"*

Barut vurgusunu kaçırmayan Mustafa kızın ne yapmaya çalıştığını anladı ve çatalı peynire batırırken sırıttı.

"Ya... Doğanın dengesi işte *'Cesur Fare'."*

Aynı vurgunun Mustafa'dan da geldiğini fark eden Leyla, elinde olmadan gülmeye başladı ve başını önüne eğdi. Ama duyduğu sesten ve yatağın hafifçe titremesinden anladığına göre, Mustafa da onunla birlikte gülüyordu.

O an kalbi hiç tatmadığı bir mutlulukla doldu. Sevdiği adamla çok özel bir ânı paylaşıyordu. İkisinin de aklında, gerçek isimlerini söyleyecekleri an vardı ve kim bilir...

Belki de Mustafa da, en az onun kadar ismini karşı taraftan duymak için geberiyordu?

Olamaz mıydı?

Bu inanca sımsıkı sarılan Leyla, Barut Reis'i inim inim inletmenin nasıl keyifli olacağını düşündü. Tatlı bir meydan okumayla başını kaldırdı.

"Hani dedin ya... Sen ismimi söylemeden ben senin adını söylemeyeceğim diye..."

Mustafa, bu girişin arkasından ne geleceğini merak ederek başını salladı.

Ama Leyla'nın şeytanca parlayan gözlerinin tepsiye doğru indiğini görünce, alacağı cevaba dair bir fikri oluşmaya başladı.

Ve Leyla da Mustafa'yı yanıltmadı.

"Bence sen benim adımı benden önce söyleyeceksin."

Cümlesi bittiğinde onu karşılayan sessizliği bir süre dinledikten sonra Leyla için hiç olmaz dediği şey oldu.

Bir erkeğe bu kadar yakışacağına inanamadığı kısık ama tok kahkaha, minicik mekânın duvarlarında yankılandı.

Arkasından da kahkahanın etkisinden mi, girilen iddianın heyecanından mı bilinmez, boğuk ama keyifli bir ses kahkahanın yerini aldı.

"Bükemeyeceğin bilekle güreşe girme, Cesur Fare."

Yüreği kanat çırpan Leyla'nın tek tepkisi, hafifçe kıvrılan dudaklar oldu. Ve bu kısacık cümlelerle ortaya atılan meydan okumanın ardından yapılan kahvaltı, huzurlu bir sessizlik içinde yarılandı.

İkisi de o an için, birbirlerinin neyi olduklarını düşünürken, ikisi de birbirinden habersiz bu sorunun cevabını zamana bırakmıştı. O anlarından keyif almaları, yarınlarını bilmeyen iki yürek için son derece yeterliydi.

Doymak üzere olduğunu hisseden Mustafa, minicik bir kızın böyle iştahla yiyor oluşuna elbette şaşırmamıştı. Çünkü o iştahlı insanlara alışkındı.

Gemideki hıyar tayfasından tutun, evdeki çeyrek porsiyon kız kardeşine, bir buçuk porsiyon annesine varana kadar etrafı hep iştahlı insanlarla çevriliydi. Bu da ister istemez kafasında bir denklem daha kurmasına sebep oldu.

Leyla, annesi ve kız kardeşi ile yemek konusunda da anlaşacaktı.

Gülümsedi... Ve o anda ağzından kaçan soruya hâkim olamadı.

"Bir gün denizi, gemiyi bıraksam ne düşünürdün?"

Sorduğu anda da pişman oldu. Cevabından korktuğu bir soruyu, bir insan neden sorardı ki? Korktuğu sonu bu kadar yakına çekmek hangi mal kafanın ürünü olabilirdi?

Hazır mıydı alacağı cevaba?

Leyla'nın aniden kalkan başı, telaşlı gözleri ve kurduğu cümle, kesinlikle bu kızdan asla beklediği cevabı alamayacağını ona gösterdi.

"Ne? Sen deli misin be? Deniz ve sen? İkiniz de ayrı ayrı hiç çekilmezsiniz ki?"

Mustafa böyle bir cevap beklemediği için doğal olarak mala bağladı.

"Nasıl... Yani... Ne diyon sen ya?"

Leyla son derece sinirli ve kendinden emin şekilde arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirirken de atacağı bombalara karşı tarafı hazırlayacak kadar düşünceli değildi.

"Yani sonuçta senin hayatın, senin kararın ama... Mesela denizi ele alalım. Sen yokken bu deniz çekilmez bence. Bir kere gemi çok sallanıyor ve insanın ister istemez midesi bulanıyor."

Mustafa hâlâ bağlandığı frekanstan kurtulamamıştı.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"E, çok basit. Sen varken aklımı sen meşgul ediyorsun. Sinir eden de sensin, mutlu eden de..." derken hafifçe dilini ısırdı ve süklüm püklüm sırıttı. "Eee, sanırım bunu söylememem lazımdı, değil mi?"

Mustafa son cümledeki şapşallığa ister istemez gülümserken başını sağa sola salladı. Bu kızı takip etmek, fırtınalı havada dümeni sabit tutmaktan daha zordu.

Leyla da aldığı bu sessiz cevapla yüzünü ekşitti.

"Güzel... Yine ayarsız dil sendromu yaşıyorum. Aman neyse. Şimdi laflarımı evirip çevirmeyle uğraşamam. Hem bir de şey var..."

"Ney?"

"Kızmayacağına söz ver."

Mustafa gerçekten kamçılanmış bir merakla hızla söz verdi.

"Söz."

"Bak gerçekten söz ver. Kızmak yok."

"Lan tamam, kızmak yok!"

"Hıı, belli. Söz verirken bile..."

"Cesur Fare!"

Son uyarı Leyla'yı yerinden zıplattı.

"Tamam ya tamam... Sen de deniz olmadan çekilmezsin. Bir kere çok sinirli olursun. Zaten normalde barut gibisin ama sade barut değilsin. Barut Reis'sin. E, şimdi reisliğin gidince bir tek Barut kalacak elimizde... Kusura bakma ama sade Barut da hiç çekilmez yani."

Mustafa resmen bir ringde, sağlı sollu kroşeler yemişçesine sersemlediğini hissetti ama yine de dudaklarını esir alan gülümsemeye engel olamadı.

"Diyorsun?"

"Valla dedim bile."

Mustafa yüzündeki gülümsemeyi silmeden kıza baktı.

İçinde hissettiği özgürlük duygusundan mı, bu kızın mis gibi kokan rüzgârlar gibi esmesinden mi, yoksa ruhunu onun kadar iyi tanıdığından mı bilinmez... Girdiği yabancı dünyaya karşı yüreğinin güven dolduğunu hissetti.

"Sen nasıl bir şeysin be Cesur Fare..."

Leyla ise ayarsız dilinin ceremesini çekeceğini düşünürken, aldığı bu âşık olunası gülümsemeyle tatlı bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Kızmadın mı?"

"Ben gerçeklere kızmam."

"Yoooo, kızıyorsun normalde. Böyle bir esiyorsun, höööyyttt diye ama..."

"Ben höytlemem."

"Hı hı..."

"Hı'lama bana."

Kızın sevimli sevimli burun kıvırmasına içi dolu dolu bakan Mustafa, ruhunun özgür kalmasının da verdiği rahatlıkla arkasına yaslanarak Cesur Fare'sinin sınırlarını zorlamaya karar verdi.

Sonuçta bir çeşit ladese tutuşmamışlar mıydı? Pat diye söze girdi.

"Mesela diyelim ki ben denizi bıraktım."

Leyla da gelecek oyunun farkında, tetik bir şekilde arkasına yaslandı.

"Diyelim."

Mustafa tepsiyi köşeye iterek bacaklarını uzattı ve kızın bağdaş kuran bacaklarının iki yanına doğru açtı.

"Reisliğim gitti."

Adamın rahat hali ve dizlerine değen bacakların sıcaklığıyla gevşemek üzere olan Leyla yutkunarak başını salladı.

"Gitti."

"Geriye sadece Barut'luğum kaldı. E, sen de sade Barut çekilmez dedin?"

"Evet, dedim."

Mustafa, kızın iyice kendini kaptırdığını fark etti. Kısacık bir an o ela gözleri gözleriyle esir aldıktan sonra ayaklarını çekip dizlerini kırdı ve dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak Leyla'ya doğru eğildi.

"Bana nasıl seslenirdin?"

Leyla'nın nefesini hızla içine çektiğini gördü. O an nefes olup kızın damarlarında dolaşmak istedi. Kalbinin çarpıntısı, boğazındaki şah damarının ateşi olmak istedi.

Gerçekte öyle olduğundan habersiz...

Leyla hipnoz olmuş gibi o koyu gözlerde erirken, kendini sakin olmak konusunda telkin etmeye çalışıyordu ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Ona nasıl seslenece-ğini söylese miydi? Ne vardı ki? Altı üstü adını söyleyecekti ve sonra bu kadar yakınında duran bu adam onu öpecekti.

Bu düşünceyle gözleri karşısındaki adamın dudaklarına kaydı. Çok hafif aralık duran dudaklarına... Yutkundu. Boğaz kuruluğunun geçmesi şöyle dursun, dudaklarına kadar ilerlemişti. İster istemez dudaklarını yaladı.

Bu görüntü Mustafa'nın gözlerinin o dudaklara yönelmesine sebep oldu. Koyu olan gözleri daha da kararardı. Hani elini uzatsa, kızın kucağında kenetli olan ellerini tutsa, kendisine çekse...

Gözleri kızın dudaklarında fısıldadı.

"Adımı söyle."

Leyla dudaklarını hafifçe araladı. Adını söylemek o an ekmek gibi, su gibi büyük bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Mustafa kıza doğru biraz daha eğildi.

"Hadi..."

Leyla gözlerini kapattı. Dudakları hafifçe kımıldadı.

Mustafa kesik bir nefes aldı.

"Aç gözlerini."

Bu sözle Leyla'nın aklına ilk günleri geldi. Gözleri hâlâ kapalıyken hafifçe gülümsedi.

Mustafa biraz daha yaklaştı. Artık nefesi kızın dudaklarını okşuyordu ama ne eli, ne de bedeni kıza dokunuyordu.

Daha boğuk bir sesle fısıldadı.

"Gözlerini aç..."

Az daha yaklaştı. Konuştukça dudakları kızın aralık dudaklarına dokunuyordu.

"Ve adımı söyle..."

Dudak kenarına dokunup daha kısık sesle devam etti.

"Hadi Leyla..."

İşte bu kadardı.

Leyla yavaşça gözlerini açtı ve ona dünyaları sunan adama baktı. *Kimin haklı olduğu, kimin kazandığı önemli değil,* demişti ona bu adam.

Bak ben adını söyledim, demişti.

Sen de söyle, demişti.

Bu oyunun iki kazananı olacak, demişti.

Ve fısıldadı...

"Mustafa..."

Mustafa çok kısa bir an gözlerini yumdu ve dudaklarından firar eden, "Şükürler olsun," fısıltısından sonra ellerini Leyla'nın yanaklarına götürüp, dudaklarını kızın ağzının üstüne kapattı.

Minik ellerin çekinerek pazılarına dokunduğunu hissedince öpüşünü derinleştirdi.

Öpmeye başladığı dudaklardaki yumuşak dokunuşları gittikçe hararetlendi. Kollarını karşısındaki sıcacık bedene dolarken, yarın ne olacak, hayat karşılarına nasıl sürprizler çıkaracak hiç düşünmedi. O an tek düşündüğü adını, ruhunu sarsacak kadar sıcak şekilde söyleyen Cesur Fare'siydi.

Ve ağzının altındaki dudaklar ona aynı ateşle ama acemi şekilde karşılık verdiğinde, bu dudaklardan kendi adını sık sık duymak için her şeyi yapacağına yemin etti. Artık geri dönüşü yoktu.

Dünyanın dönmediği bir zaman dilimindeydi Leyla. Dünyanın adını değiştirdiği... Adına aşk dedirttiği... Aşkın elle tutulur olduğu... Yüreğinin çaresizlikle çırpındığı...

O andan sonra asla tek başına tam olamayacağı başlangıcın ilk dokunuşlarıydı, dudaklarının üstündeki sıcaklık. Hani çekse kendini; bir parçası, parmaklarının ucunda kasılan adamda kalacaktı.

Kasılıyordu değil mi? Onun girdiği fırtınaya eşlik ediyordu sevdiği.

Tek başına yanmamayı diledi Leyla. Kendisi için o neyse, sevdiği adam için de aynısı olmayı diledi... İstedi... Ve bunun için çabaladı.

Dudaklarından olanca sevgisini akıtmak istedi. İşte bu yüzden acemi dokunuşları, duygularının ardına geçti. Ne hissediyorsa dudaklarıyla sevdiği adama anlattı. Parmak uçlarıyla, kendi gittiği yolun haritasını sevdiği adamın ensesine, saçlarına, omuzlarına çizdi.

İlk defa yanılmamıştı o yazarlar. İlk defa gerçek aşkın anlatılamaz ama yaşanır olduğunu söyleyen annesine daha bir yürekten inandı. İlk defa zamanın durduğu âna şahitlik etti.

Sırtından aşağıya yakarak inen eller, belinin en hassas noktasında durduğunda artık düşünemez hale geldi. Tek yapabildiği tüm ağırlığını öne doğru verip üst bedenini daha fazla onu öpen adama yaslamak oldu. Bunun teslimiyet olduğunu bilemese de içgüdüsünün doğru olanı yaptığını düşündü.

Ama Mustafa için öyle değildi.

Ne yapıyorum ben, diye düşündü. Öpmek evet ama şu anda daha fazlası için o ince ama keskin sınırın etrafında dolaşıyordu. Bir adım sonrası dönülmez uçurumun kıyısıydı ve bunu kollarındaki kıza yapamazdı.

Hak ettiği gibi sevilmesi gerekiyordu Cesur Fare'sinin.

İşte bu yüzden geri çekilmek istedi. Denedi de...

Ama dudaklarını esir alan yumuşak dudaklar buna izin vermedi. Mustafa da son bir kere daha dedi ve yeniden doğuşunu, bir kere daha kollarında ateşe dönen kızın varlığında ilan etti.

Dudakları daha fazlası için isyan etti. Belki çenesi, yanakları ya da nabzını kulaklarına kadar ileten şah damarı...

Dudaklarını o heyecanlı yolculuğa çıkarmak için genç kızın ağzından çektiğinde, o dudaklardan yüreğini kabartan isyan sesi yükseldi.

Duyduğu bu sesle, sakladığı için günaha girdiği gülümsemesini kızın tenine bıraktı.

Bu sefer kesinlikle durmalıydı.

Dudaklarını çekmeden mırıldandı.

"Durmamız lazım..."

Algıladığı söz Leyla'ya fazlasıyla saçma geldi.

"Kim demiş..."

"Ben..."

Leyla, Mustafa'nın kafasını kendine daha fazla bastırırken homurdandı.

"Çok biliyorsun sen."

Bu hareket Mustafa'nın ufacık, kısa, sessiz ama tok bir kahkaha atmasına sebep oldu.

Kahkahası bitmeden kızı daha fazla kendine çekti ve dudaklarını güç bela, tadı damağında kalan tenden ayırdı. İyice sarıldığı kızı neredeyse kucağına kadar çeken Mustafa, kızın yüzünü boynuna gömüp, dudaklarını saçlarının arasına götürdü. Kollarını sımsıkı doladığı beden titredi. Tam sağ göğsünün üstünde kızın kalp atışlarını hissetti.

Öyle emindi ki kendi kalp atışlarının da kızın bedeninde can bulduğuna...

Boğuk sesle fısıldadı.

"Ateşsin Cesur Fare."

Leyla sadece derin bir soluk aldı ve Mustafa'nın geniş gövdesine dolanmış kollarını daha fazla sıkılaştırdı.

Yüzü hâlâ kızın saçlarına gömülü olan Mustafa tutkusunu avaz avaz haykıran kısık sesiyle devam etti.

"Eğer biri kardeşimi böyle öpseydi, o adamın ağzına sıçardım."

"Benim abim yok."

Göğüs kafesini ısıtan nefesle aklı kanat açıp uçmaya çalışırken Mustafa kendini zapt ederek gülümsedi.

"Bu daha kötü ya... Haddimi bildirecek kimse yok."

Leyla, sarılı olduğu bedenden ayrılmadan kafasını kaldırdı. Saçları, koyu kahve sakallara takılmış olduğu için sevdiği adamın yüzünü net göremiyordu ama buna rağmen kızıl saçlarının arasından kaşlarını çatmayı ihmal etmedi.

"Eğer konu haddini bildirmekse ben bildiririm ve şu anda saçmaladığın için sana çok feci haddini bildirmek istiyorum."

Kızın saçlarını okşar gibi sakallarından kurtarırken şaşkınlıkla gülümsedi.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

Leyla hafifçe omzunu silkti.

"Adını söyleyerek."

Bu oyun hoşuna gitmişti.

Numara olduğu belli olan kaş çatışla kıza baktı.

"Yapmazsın."

"Yaparım."

Mustafa'nın sesi inancını bir parça yitirdi.

"Yapmazsın!"

Leyla ise daha emin cevap verdi.

"Yaparım."

Mustafa hayatının en keyifli kabullenişini yaşadı.

"Yaparsın."

"Kesinlikle."

Mustafa Leyla'nın bu kendinden emin halleri üstüne başını salladı ve güç bela onu yakan ateşten uzaklaşarak sırtüstü devrildi.

Umursamaz bir havayla karşılık verdi.

"Ama yapmayacaksın."

Leyla bir santim bile kımıldamadan sevdiği adama baktı. Kımıldamamak zor işti. İçindeki şeytanın edepsizliği de işini hiç kolaylaştırmıyordu doğrusu.

Girdikleri oyundan memnun meydan okudu.

"Kim durduracak beni?"

Mustafa kasıklarındaki sızlamanın onu fazlasıyla zorladığını hissetti ve çektiği acıyla yüzünü buruşturdu. Cesur Fare'yi ne durdurur bilemiyordu ama odayı terk etmemek için onu neyin durdurduğunu çok iyi biliyordu. O, durma sınırını çoktan geçtiğini gösteren sancı.

Ama bunu Cesur Fare'sinin bilmesine gerek yoktu. Masum bir kızın aklını azgın detaylarla bulandırmamalıydı.

"Ben durdururum," dediği an iç sesi ona çok pis gol attı.

Nah durdurursun!

Leyla bu sözle dizlerinin üstünde diklenip ellerini beline dayadı. Bu oyun fazla uzamıştı.

"Allah Allah! Hayır yani, seni çooook fazla öpmek istediğimden değil de... Sırf meraktan soruyorum. Nasıl yapacakmışsın bunu?"

Mustafa sadece başını kaldırıp kıza baktı. Biliyordu ki en az kendi kadar bu kız da onu öpmek istiyordu.

O an külahsız gezdiğine pişman oldu.

"Adımı ilk söylediğinde etkilendiğim kadar, şu anda etkilenmeyeceğimi söyleyerek."

Büyük bir ihtimalle, bu sözden sonra bir külah da Cesur Fare'ye lazımdı.

Bu söz Leyla'nın kalbine çok fena bir kesik attı. Oyun değildi. Gerçekten istemiyordu bu adam.

Gözleri dolu dolu adama baktı.

"Gerçekten mi?"

Kızın masumluğunu gören Mustafa'nın yüreği titredi.

Ulan, bu kıza ölürdü be!

"Hayır... Gerçek değil."

Tam kalkmaya çalışıyordu ki baldırlarının bile kasıldığını hissetti. Pes etmiş gibi geri yatarken, acısını saklamaya çalışarak devam etti.

"Hoş, adımı söylemenden daha büyük sorunumuz var ya... Neyse."

Duyduğu itirafla rahatlayan Leyla, Mustafa'nın yanına ama ona dokunmayacak şekilde uzandı. Dirseğini kırıp başını elinin üstüne koyarak sevdiği adamın kapalı gözlerine baktı.

"Neymiş o büyük sorun?"

Mustafa tereddütsüz cevap verdi. Aslında kıza verdiği bu cevap kendine itiraftı...

"Sensin. İlk gördüğüm andan beri sensin."

Bu sözle Leyla gülümsedi.

"Ona bakarsan sen daha büyük bir sorunsun."

Mustafa şaşkınlıkla kıza döndü. Şimdi yakın mesafeden, birbirlerine dokunmadan göz göze, yüz yüze duruyorlardı.

"Neyim sorunmuş benim?"

"Beni ilk gördüğün an ben sana sorun olmuşum ya

hani... Oysa ben daha seni görmeden tuvalette ilk..." derken Mustafa hızla elini uzatıp kızın dudaklarını kapattı ve acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Devamını getirme kızım. Hâlâ aklıma geldikçe arkama bakasım geliyor zaten... Allah aşkı için devamını getirme."

Adamın parmaklarının sıcaklığıyla içi eridi Leyla'nın.

Parmaklara bakmaya çalıştı ama bu sadece gözlerinin şaşı olmasına sebep oldu. Birkaç denemeden sonra bundan vazgeçip parmakları usulca uzaklaştırdı ve gülümseyen yüzü yavaş yavaş ciddileşirken gözlerini onu izleyen koyu kahvelere dikti.

"Barut..."

Kızın bu aniden ciddileşmesine şaşıran Mustafa, tedbiri elden bırakmadan cevap verdi.

"Cesur Fare?"

Leyla daha fazla bakmaya dayanamayıp bakışlarını kaçırdı.

"Biz az önce öpüştük ve benim normal olarak utanmam lazım ya hani... Yani en azından kitaplarda falan öyle oluyor..."

Eh artık ama...

Mustafa delirdi delirecek bir havayla homurdandı.

"Hay ben o kitaplarun daaaa, onları yazanun daaaaa, taaaaa..."

Bu sefer de Leyla elini uzatıp Mustafa'nın ağzını kapattı. Bir heves derdini anlatmaya çalıştı.

"Ya! Bir bağırma da dinle. Ben utanmadım. Sanki... Sanki bu çok doğruymuş gibi hissettim. Ama sen sonra kıvırınca..."

Daha dudaklarının üzerindeki parmakların tadını çıkartamayan Mustafa, bu söz üstüne hızla kızın elini itip homurdandı.

"Ben kıvırmam!"

"Kıvırdın işte ama konumuz bu değil."

"La havle be kadın..."

"Ya bak, ben ciddiyim. Acaba..." deyip, öpüştükten sonra hissetmediği utançla gözlerini kapattı ve çekinerek devam etti.

"Acaba sen beni çok şey mi sandın? Böyle hafif falan... Bu yüzden mi kaçtın?"

Mustafa o an ağlamak istedi. Kasıklarını hâlâ sızlatan sancıdan... Bu kızın bu saflığından... Ve hâlâ bu kızı deli gibi öpmek isteğinden dolayı ağlamak istedi.

Bu sefer de tüm isyanlar, erkekler ağlamaz, sözünü ortaya atan o şahsiyete gitmişti.

Tam ağzını açacaktı ki Leyla leke kaldırmaz saflığıyla devam etti.

"Ama bak sana yemin ederim daha önce kimseyle öpüşmedim..."

Al işte! Kasık sancısına, sinir boğması da eklenmişti şimdi.

Başkasıyla öpüşmek ne'du da?

"Kızım bak doğru konuş!"

"Doğru konuşmaya çalışıyorum. Bir kükremeyip müsaade edersen... Yani şunu demeye çalışıyorum ki... Öptüğüm kişi sensin diye bu çok doğru geliyor. Çünkü..."

Arkasından gelecek itirafın büyük bir şey olduğunu anlamıştı. İçini kaplayan coşkuyu bastırmaya çalışarak araya girdi.

"Çünkü?"

Leyla o kadar sade, duru ve net şekilde cevap vermişti ki...

"Çünkü sana âşık oldum."

Mustafa'nın kalbi durdu.

Bildiği her şey uçup gitti.

Duyduğu söz fazlasıyla ağır, fazlasıyla güzel, fazlasıyla...

Nefes kesiciydi.

Ne yapacağını bilmeden kıza baktı. Ne yataktan fırlayabildi, ne oturabildi, ne kaslarını oynatabildi.

Leyla'nın da böyle bir hareket beklediği yoktu. Sanki az önce o büyük itirafı yapan kendisi değilmiş gibi devam etti.

"Bunu bizim gemimizde, Solmaz Kaptan'la konuştuğumuz o gün anladım. Ama sana diyemedim çünkü sana kıyamadım. Peşimde amcam varken, amcam etrafımdaki herkesi benimle birlikte yok etmek isterken sana bunu yapamazdım ama şimdi... Sen beni zaten koruyacaksın. Bırakmıyorsun da..."

Mustafa'nın donmuş kalmışlığından, alık alık bakışından habersiz bir nefes alıp devam etti.

"Yine de söylemezdim sana, yine de seni korumak isterdim ama âşık olmadığı bir adamı öpen bir kız olduğumu sanmandan korkuyorum."

Mustafa kızın hallerini daha fazla izleyemeyecek gibi gözlerini kapadı ve derin derin soluk almaya başladı. Aklını başına toplaması lazımdı.

Bir soluk, bu kız ona âşıktı...

İki soluk, bu kız ona âşıktı...

Üç soluk...

"Sen bana âşıksın..."

Leyla hafifçe doğrulup dizlerinin üstüne oturdu ve gözlerini, dizlerinde birleştirdiği ellerine indirirken başını salladı.

Mustafa yerinden doğrulup kızın karşısına oturduğunda, göremediği gözlere isyan etti.

"Bana bak."

Bakamadı.

Nasıl bir delilik yapmıştı böyle?

"Bana bak dedim Leyla."

Gözleri ellerinde, başını sağa sola salladı.

Nasıl itiraf edebilmişti? Ya şimdi bu adam, *'al o aşkını da başına çal,'* derse?

Ama demedi...

Uzanıp, çenesinden tutarak başını usulca kaldırdı ve gözlerine bakmasını sağladı.

Öyle güzel bakıyordu ki...

Kaşları hafifçe çatıktı.

Öyle güzel kızıyordu ki...

Öne doğru eğilerek dudaklarını araladı.

Öyle güzel konuşuyordu ki...

"Ben seni koruyacağıma söz verdim. Bunu iş olsun diye yapmadım Cesur Fare. Neden yaptığımı Allah bilir gerçi... Çünkü ben bile kendimi anlayamıyorum ama... Senin için hiç kötü düşünmedim. Ben de her içinin gittiği kadını öpen bir adam değilim. Senden uzaklaşma sebebim..."

Adamın devam etmediğini gören Leyla, umut ve merakla sordu.

"Sebebin ne?"

Yahu nasıl anlatılırdı lan böyle bir şey?

Sıkışıp kalan Mustafa o an Allah ne verdiyse koy verdi.

"Lan, sen benim devreleri yakıyorsun kızum?"

Leyla şaşkın şaşkın baktı.

"Ne yapıyorum, ne yapıyorumm?"

Mustafa sıkıntıyla parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Ya anla işte da... Akluma zararsun."

"Iıı... Bu kötü bir şey değil mi?"

Mustafa sıkıntıyla iç çekti.

'Seninle sevişmezsem kangren olup geberip gideceğim,' demenin olur yolu neydi ki arkadaş?

"Of Cesur Fare, of! Yani demem o ki şu anda bıraksan, seni akşama kadar... O yetmez, akşamı da sabaha ekleyip öperim ama öpmemem lazım, yoksa bu işin sonu yaş. Anladın mı?"

"Anlamadım."

Mustafa o isyanla kendini geri itip sırtını ranzanın başına dayadı.

"La havle kızum yaaaa! Ya bi git Leyla. Adamı hasta etma. Sadece bundan sonra öpüşmek yok, bunu kafana sok."

Leyla'nın gözler önce daha fazla şaşkınlık, sonra gittikçe artan sinirle kısıldı ve iki keçi bir köprüde hesabı Mustafa'nın burnunun dibine kadar girdi.

Adam resmen onu öpmemek için bayrak asacaktı be!

"Ben de deli olmuyorum seni öpmeye. Allah Allah ya! Şurada sana bir açıklama yapmaya çalışıyorum. Öküze bak..."

Mustafa da Leyla'yı aratmayacak havada karşılık verdi.

"Ben de açıklama yapmaya çalışıyorum ama anlayan yok."

"Adam gibi anlatamıyorsan demek ki..."

"Lan adamlığımı işe karıştırma, zaten şu anda onun yüzünden bu haldeyim."

"İyi be! Karıştırmam!"

Leyla sinirle ranzadan kalkarken Mustafa'yı itti.

"Sen o öpüşmeyi de unut, aşk itirafımı da..."

Kızın arkasından aynı hiddetle kalktı ve Leyla'nın ba-

şını geriye atarak bakmasına sebep olacak kadar yaklaştı.

"Siksen unutmam. Sen de hele unut bak n'oluyo..."

"Hiii terbiyesiz! Ben unuttum bile ayrıca."

"Unutturursam namerdim."

"Hatırlarsam..." derken sustu ve kaşlarını çattı.

Aklından çıktığı mı vardı da hatırlayacaktı. Yine söyleyemediği yalanların ağır saçmalaması içerisindeydi, Allah günah yazmasın...

Leyla susunca Mustafa gülmeye başladı.

"Yalan söyleyememene bayılıyorum."

Bu adamı bir kaşık suda boğsa keşke...

Bir sinir Mustafa'yı kapıya doğru itti.

"Ya of Barut! Bir git," derken vazgeçti ve adamı geri aynı yere iterken devam etti. "Ya da dur ben gideyim."

Kızı kolundan yakalarken, "Nereye?" diye sordu.

Adamın kokusu içine işleyen Leyla, gözlerini kapayıp adama sarılmamak için direnirken cevap verdi.

"Küçük abdestimi icra etmeye."

Mustafa bu sözle kaşlarını hayretle kaldırırken, *akıllısıyla ne işim olur ki,* diye düşünmeden edemedi.

Sonra kızı kapıya doğru çekti.

"Ben götürürüm."

"Hı, götür."

Kızın bu sevimli tiribine sırıtan Mustafa, tribe bir de sinir eklemek istedi.

"Bana âşık bir kızın gemide kaybolmasını istemem sonuçta."

Ne yapacağını bilmeyen insanın tutarsızlığı vardı ikisinde de... Adamın bu halleri, ayarsızlığı aslında Leyla'nın fazlasıyla hoşuna gitmeye başlamıştı.

Diğer Barut'a âşık olmuştu ya hani, peki bu Barut'a ne olacaktı?

Tam kendi saçmalamasına kıkırdayacakken aklına dalaştıkları geldi ve gerçekten çok da çişi gelmişti.

Kolunu kurtararak kapıyı açtı. Açarken de çemkirmeyi ihmal etmedi.

"Şimdi şuraya işiycem göreceksin gününü. Bir çekil!"

Deliydi bu kız ama her şeyden öte içinde iğne ucu kadar şeytanlık yoktu.

Kızın arkasından sırıtarak yürürken aklından tek bir şey geçti.

Hele sağ salim kızı güvenceye alsın, sonrası Allah kerimdi. Demek ruhun özgür kalması böyle bir şeydi.

Atarlı atarlı yürüyen kıza bakıp fısıldadı.

"Yürüyüşüne kurban be Cesur Fare..."

İtalya Limanı'ndan ayrılırken Mustafa'nın içi hâlâ yeni keşfettiği duygularla sarmaş dolaştı. Cesur Fare'sini sağ salim tuvaletten alıp kaldıkları baş altı kamarasına getirdikten sonra kendini güç bela dışarı atmıştı. Bu kızdan uzak durması, en azından bir süre daha, çok önemliydi.

Mürettebat ile son durumları konuştuktan sonra güverteye çıktı. Hâlâ çekildiği liman açığında demir atmış olan Lodos'un bu esareti sinirlerini bozuyordu.

Enis'in bu ihbarı yapmaktaki amacına senaryolar yazdı. Ama yazdığı her senaryo adamın sonrasında yaptıkları yüzünden bozuldu. Bu adamın derdi neydi peki?

Tam bu düşünceler içindeyken kamarotlardan biri elinde telefonla geldi.

"Barut Reis, telefon sana."

"Eyvallah koç."

Telefonu eline alıp kamarotun uzaklaşmasını bekledikten sonra kulağına getirdi.

"Alo?"

Solmaz Kaptan'ın temkinli sesini duydu.

"Ne yaptınız Mustafa?"

'Ne yapalım be Kaptan. Öpüştük, sevdalandık işte...' Diyememişti ya lan!

"Açıldık gidiyoruz işte Kaptan."

"Lan onu görüyorum zaten. Sıkıntı var mı onu soruyorum."

Kasık sancısı dışında mı? Yok elhamdülillah.

"Yok, her şey yolunda... Sizde ne var ne yok?"

"İyi iyi. Bizi dert etme. Üç gün fazladan yatarız ama sıkıntı yok. Bak sana ne diyeceğim..."

İşte şimdi kaşları çatılmıştı. Gelecek şeye kendini hazırladı.

"Ben şu bizim kızın amcasını biraz araştırdım. Gümrükteki birkaç eşe dosta sümen altı sordum da... Bu adamın işleri biraz karışıkmış. Kaçakçılık falan varmış anladığım kadarıyla. Muhtemelen limandaki deposu da paravan..."

İşte şimdi Mustafa'nın dikkatini çekmişti.

"Emin misin Kaptan?"

"Evet. Sağlam yerden öğrendim."

"Silah mı?"

"Görünürde silah ama bizim çocuklar başka şeyler de *var diyor. Herif yağlı yılan gibiymiş. Elle tutulur bir şey bulamıyorlarmış. Dikkat et oğlum. Kızı koruyacağım derken kendini yakma. Görünen o ki arkası sağlam."*

'Ben onu arkalı önlü sikerim,' diye düşünen Mustafa, Cesur Fare'sinin nasıl bir belaya bulaştığını düşünüp yumruğunu sıktı.

"Telaş yok Kaptan. O iş bende."

"Aklım sende koçum. Habersiz bırakma beni."

"Eyvallah. Korsan oralardaysa onu da bi' versene Kaptan."

"Tamamdır. Hadi Allah'a emanet... Ve kızdan da uzak dur."

'Artık çok geç,' diyememenin vicdan azabıyla öksürürken, "He kaptan he," diye mırıldandı.

Yarım dakikalık bir bekleme sonunda Fatih'in soğuk sesi Mustafa'nın kulağına geldi.

"Barut?"

"Korsan... Kaptan'a sordum ama bilirsin kafama takmayayım diye her şeyi anlatmamış olabilir. Sorun var mı?"

"Tek sorun Tiryaki denen sersem. Başka sorun yok."

"Ne yaptı yine it?"

"İçki komasından dolayı kendini hastaneye kaldırttı."

"Komasına koduğum. Kalsın orada şerefsiz."

"Sakıncası yok."

Mustafa bu adamı seviyordu vesselam. Hafifçe sırıttı. Sonra aklında olan diğer soruyu yöneltti.

"Benim kamara aranırken sorun çıktı mı?"

"Yok."

"Leyla'nın kıyafetler?"

Bir süre karşıda bir sessizlik oldu ve sonra Fatih söylediği şeyden memnun kalmadığını ortaya seren bir ses tonuyla cevap verdi.

"Mürettebat kamaraları aranırken Tiryaki senin odayı boşaltmış."

İşte tam bu cümleden sonra o mübarek kan... O yaşam sıvısı olan kan, yerini yurdunu terk edip Mustafa'nın beyninde altın gününe çıktı.

"Lan, siz ne sikime yaradınız? O hergele herif Leyla'nın kıyafetlerine dokunurken siz ne bok yediniz? Lan ben sizin..."

"Yavaş Barut," diyen Fatih, Mustafa'nın sözünü kesip devam etti.

"Biz o sırada adamlara ifade veriyorduk. Sarhoşluktan torpilli bu herif de güya sızmıştı."

Mustafa dişlerini sıkarak hırladı.

"Bu adamın bir derdi var Korsan. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu herif bir boklar yiyor."

İkinci kez Fatih kısa bir duraklama yaşadı ve sesindeki soğukluk zirve yaparken cevap verdi.

"Onu o yediği bokta boğarız da... Sen hele bir gel."

Mustafa telefonu kaparken hâlâ sinirden titriyordu.

Enis denilen adamın ne karıştırdığını bilmediğine mi, yoksa Leyla'sının kıyafetlerine dokunduğuna mı delirsin karar vermeye çalışırken, içgüdüsü onun yerine kararı verdi.

"Lan, o kıyafetlere dokunan parmaklarını tek tek kırmazsam şerefsizim!"

Üç günün sonunda gemi İstanbul Boğazı'na girmiş, Cesur Kaptan'ın planıyla da Mustafa ve Leyla sağ salim Haydarpaşa Limanı'nda gemiden ayrılmışlardı.

Mustafa yuvasından ayrılan yavru aslan gibi hissederken, onun Leyla'sı homurdanmasına dirhem ara vermemişti.

"Sandıkla girdiğim gemiden, yine sandıkla çıkmak... Boşa dememişler tarih tekerrürden ibarettir diye."

Gözleri taksi arayan Mustafa bu sızlanmayla yüzünü ekşitti.

"Ohooo ama... Sen böyle dırdır edeceksen bence de bana âşık olduğunu unut."

Leyla o sinirle bu sefer de Mustafa'ya patladı. Zaten sırtı tutulmuştu saatlerdir iki büklüm durmaktan.

"Unutmama fırsat mı veriyorsun ki! Üç gündür her lafımı ağzıma bu şekilde tıkıp durdun."

Geçen taksiye ıslık çalan Mustafa kızın bu isyanını hiç takmadı bile.

"Sana iyilik yapıyorum, azıcık kıymet bil."

"Bana bak çocuk!"

Tam taksinin kapısını açmak üzere olan Mustafa kaşlarını çatarak Leyla'ya döndü.

"Çocuk?"

"Kaşlarını çatma bana. Ben sana kızmaya çalışırken çatma."

"Neden?"

"Çünkü kaş çatmanı seviyorum ve kızamıyorum. İnsanda azıcık anlayış olur ama nerdeeeee!"

Leyla o atarla taksiye binip kollarını göğsünde birleştirirken Mustafa mırıldandı.

"Öldürdün be gavurun kızı..."

Mustafa sürekli değişen bu ruh hallerine ve atmosfere en kısa zamanda alışmayı, hatta kaçamadığı için bundan zevk almayı diledi ama dilediği anda çoktan bu dileğinin gerçekleştiğini fark etti.

Bu kızın bu hallerine hasta oluyordu.

Taksiye binerken yeni edindiği hobisini uygulamaya devam etti.

"Sende böyle dil varken annem seni fena haşlar, benden söylemesi."

Leyla şaşkınlıkla yanında keyifle oturan adama döndü.

"Annen?"

"Hı, annem. Beni de bir doğuran var sonuçta."

Sonra da son derece rahat, taksiciye doğru eğildi.

"Kaptan, araba kiralayacağımız bir yer var mı yakınlarda?"

"Var birader."

"Güzel. Bizi oraya atıver sana zahmet."

Mustafa rahat rahat geri yaslanınca Leyla tüm gövdesiyle Mustafa'ya döndü. Sabırla bekliyordu ama Mustafa'nın açıklama yapmaya hiç niyeti yoktu. Sonunda dayanamadı.

"Mustafa, annen nereden çıktı şimdi?"

"Saf mısın Leyla? Elbet onu da bir doğuran var."

"Ay, vallahi bak şimdi çakacağım beynine ha..." derken şoföre bakıp sesini alçalttı. "Ne sorduğumu biliyorsun? Yoksa... Bir dakika. Biz nereye gidiyoruz?"

"Üç gündür bunu sormak yeni mi aklına geldi Cesur Fare?"

"Üç gündür bende akıl mı koydun Barut Reis?"

Mustafa masum masum sırıttı.

"O kitaplarda aşkın, adamın aklını başından aldığı da yazıyor mu acaba?"

Cümlesi bittiği an boşluğunda bir acı hisseti.

"Kızım dur! Oha, el âlemin yanında ne sıkıştırıyorsun?"

"Cevap ver bana. Biz nereye gidiyoruz?"

Mustafa sakince geri yaslanırken son derece doğal cevap verdi.

"Yaylaya... Anamın yanına."

Bu sözle Leyla yutkundu. O şimdi sevdiği adamın annesinin yanına mı gidiyordu? Elini mi öpecekti? Kız kardeşiyle mi tanışacaktı? Oğlunu da görür müydü?

"Oğlun..."

Bu sözle Mustafa'nın gözleri bir dalgalandı. O sevimli neşesi gidip yerini buruk bir ifade alınca, Leyla sımsıkı sarılmak istedi sevdiği adama.

"Annemle kalıyor."

Leyla'yı büyük bir telaş sardı o an. Saçını başını toparlarken sanki onları görecek gibiydi.

"Berbat haldeyim. Çok çirkinim."

Çirkin mi? Bu kız ne dediğini biliyor muydu?

"Bence de..."

Eli saçında kalan Leyla ağlamaklı bir halde Mustafa'ya döndü.

"Gerçekten mi?"

Keşke 'gerçekten' diyebilseydi Mustafa ama diyemedi. Yalan söyleyememesi bir yana, kıyamadı ona dolu dolu bakan gözlere.

Elini uzatıp kızın saçını omzundan geri iterken mırıldandı.

"Hayır... Gerçek değil. Ama keşke gerçek olsa da benim akıl rahat etse."

Leyla hafifçe gülümsedi. Adamın gözlerinde erirken aklının karışıklığıyla da mücadele etmeye çalıştı. O an aldığı itiraf ikinci plandaydı.

Sevdiği adamın ailesi ile tanışacaktı ama ne olarak?

"Neden oraya gidiyoruz?"

Soruyla kızın elalarından kopan Mustafa, aklına gelen gerçekle yine tedirgin oldu.

"Çünkü seni en iyi saklayacağım, en güvenli yer orası. Gemiye döndüğümde aklım geride kalmayacak."

Bu gerçekle Leyla'nın kalbi üşüdü.

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmem. Bir hafta kadar dururum sanırım. Sonra dönerim işte."

"Anladım," diyen Leyla bakışlarını akıp giden Harem Sahili'ne çevirdi. Salacak... Kız Kulesi...

Uzayıp giden görüntülere bakarken mırıldandı.

"Biz neyiz Mustafa?"

Mustafa bu sorunun güzelliğiyle gülümsedi.

"Sen bana âşık kadın, ben âşık olunan adam işte..."

Leyla Mustafa'nın kafasına hiç tereddütsüz yumruğunu geçirdi.

Uzun zaman üstüne ilk defa araba kullanan Mustafa, gecenin karanlığına içinin sıkıntısını salarcasına gaza yükleniyordu.

Altında dönüp duran tekerlekler, zemini titreten makinenin yerini alamazdı. Biraz yükselse kafasının değeceği tavan, güvertede geçirdiği akşamlardaki özgürlük hissini veremezdi. Beyaz çizgilerle birbirinden ayrılmış koyu gri asfalt, masmavi denizin yanına bile yaklaşamazdı. Benzin istasyonuna girerken sıkıntıyla iç çekti.

Yine basmıştı ona kara halleri.

Bu duygudan sıyrılmak için hemen yanında uyuyan kıza göz attı ve frene bastı.

Kızı gördüğü anda içinin ferahladığını hissetti. Bu kız ona 'denizi bırakma' demişti. 'Reislik giderse Barutluk hiç çekilmez' demişti. Hafifçe gülümsedi.

Bu kız hayatından vazgeçmesini istememişti. İçindeki mutlulukla uzanıp elinin tersiyle kızın yanağını okşadı.

'Hey gidi Barut Reis hey,' diye düşündü. Ne ara bu kız onu bu hale getirmişti ki?

"Leyla... Uyan."

Fısıltı şeklindeki sesi kızı uyandırmaya yetmemiş ama huysuzca kımıldaması için gereken uyarıyı yapmıştı.

"Git başımdan."

Sırıttı.

Huysuzluğun yakıştığı kadın...

"Uyanmazsan seni arabaya kilitlerim..."

Daha cümlesi bitmemişti ki Leyla korkuyla gözlerini açıp fırladı. Yalvarır gibi bakan gözleri, sanki kâbusun ortasındaymış gibi kör bakıyordu.

"Kilitleme beni. Yalvarırım kilitleme..."

Mustafa'nın kanı dondu. Yüreği kanadı. Kızın bu haliyle ne yapacağını bilemeden hızla sarılıp kendine çekti.

"Leyla'm korkma. Kilitlemek yok, sadece şakaydı."

"Sakın... Ben... Kilitleme ne olur?"

Kız hâlâ korku içinde yalvarıp koynunda titrerken Mustafa'nın endişesi öfkeye dönüştü. O orospu çocuğu neler yapmıştı bu kıza?

Sesini oldukça sakin tutmaya çalıştı.

"Geçti. Kimse kilitleyemeyecek seni. Kimse bir daha dokunamayacak sana. Uyan, hadi güzelim."

Duyduğu ses Leyla'yı kâbusundan kurtarırken bedeni hâlâ kontrolü ele geçirememişti. Titremesini durduramadan sıcak bedene iyice gömüldü.

Aradan geçen dakikalar boyunca Mustafa yamuk duran bedenini düzeltmedi. Ta ki Leyla kendine gelene, titremesi durana kadar...

Kızın soluklarının düzene girdiğini anlayan Mustafa, hafifçe kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı.

"İyi misin?"

Leyla sadece baktı.

"Bırakma beni."

Ve Mustafa ömründe ilk defa, bilmeyerek de olsa tutamayacağı bir söz verdi.

"Söz. Bundan sonra bensiz nefes almayacaksın."

Leyla başını sallarken bir yandan da burnunu çekti.

Mustafa gülümsedi.

"Sümüklü! Hadi gel elini yüzünü yıka, bi' çay içelim. Benim de uykum açılsın."

Sanki uykusu varmış gibi... Sanki uykuyu dert edebilecekmiş gibi...

Talip Kazancıbaşı köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibi dört dönüyordu. Adamından ses seda yoktu. Acaba kızı ortadan kaldırmayı başarabilmiş miydi?

İşi kendi elleriyle bitirmediği için aklına sayıp söverken, sünepe bir kız yüzünden tüm hayatının mahvolacağının korkusunu iliklerinde hissetti. Avrupa'nın neredeyse her limanına bir adam yollamış, o hafta Türkiye'den ayrılan her gemiyi takibe almıştı ama piyango kızdan bir bıçak darbesi alan Basri'ye çıkmıştı.

Basri denilen herif ikinci kez bir boku beceremediyse aldığı nefese veda etse iyi olacaktı.

Sıkıntıyla elindeki kadehi bir dikişte bitirdi.

Ya Leyla konuştuysa? Ya birilerine duyduklarını anlattıysa? Kızı ambara kilitleyip yaptığı işkencelerin sonunda konuşmadığını anlamıştı ama ya kaçak olduğu süre boyunca birine anlatmışsa?

Ya çevirdiği dolaplar büyük patronun kulağına giderse? Adam, tereddüt etmeden anasının boğazını kesecek kadar acımasızdı. Ondan gizli işler çevirdiğini, zincirin halkasını tehlikeye attığını duysa, onun boğazını da hiç düşünmeden keserdi.

Eli korkuyla boğazına gitti.

Çok büyük aptallık yapmıştı çok. Kızı hiç evine almayacaktı. Aç gözlülüğü buna engel olmuştu. Açılacak babalık davasıyla ailesinin ve kendi adının ön plana çıkmasından korkmuştu.

Tam uyuşturucu işine girme arifesinde bu riski göze alamazdı, ama keşke kızı ilk gördüğü yerde ortadan kaldırsaydı. O zaman hiç böyle bir sorunu olmayacaktı.

Öfkeyle ileri uzanıp sehpada duran şişeyi alırken telefonu çaldı. Ekranda yazan Basri adıyla da yutkundu.

"İyi haber ver. Kız tamam mı?"

Karşıdan gelen ses zar zor duyulur bir sesti. Sanki konuşmakta zorlanıyor gibi...

"Patron. Bacağımdan vuruldum. Tam kızın peşinden gidiyordum ki adamın biri karşıma çıktı ve..."

Talip Kazancıbaşı öfkeyle kadehini duvara fırlatırken koca malikâneyi sarsacak şekilde kükredi.

"Lan! Kız nerde lan!"

Karşı taraftan korku dolu gelen yutkunma sesinden sonra cevap geldi.

"Endişe etme patron. Bulacağım. Hastaneden çıktığım gibi..."

Talip devam etmesini beklemeden telefonu kapattığı gibi seslendi.

"Sadık!"

"Buyur patron."

Kapının dibinde beklediği belli olan adam, iki metreye yakın boyuyla Talip Kazancıbaşı'nın karşısında destura geçti.

Talip, öfkeden iyice çirkinleşen yüzüyle adama döndü.

"İspanya'ya iki adam yolla. Basri'nin biletini kessinler. Basri'nin yarım kalan işini de sen devralıyorsun. O kızın işini bitir."

"Emredersin patron."

"Leyla kalk, geldik."

Leyla uyuşuk uyuşuk gözlerini açıp ona bakan adamla göz göze geldiğinde kaşlarını çattı.

"Her defasında beni uyandırmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"E, yuh Cesur Fare! İstanbul'dan beri uyuyorsun, hâlâ mı dırdır?"

Mustafa cümlesi bittikten sonra kapıyı açıp inerken, bir yandan da etrafını kolaçan ediyordu.

Sabahın ilk ışıklarıydı ve yayla huzurlu bir uyanışın içindeydi.

Ayrı ayrı yerlerden gelen inek sesleri sabah sütünün vakti olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen anası da Bitli Kız'ın altında süt sağıyordu o anda.

Bu düşünceyle kafasını çevirdi ve hafif aralık olan ahır kapısını gördü. Yanılmamıştı.

Kız kardeşi ise muhtemelen annesinden yediği azarı bir taraflarına takmış, uykusunun ikinci evresine geçmişti.

Oğlu da...

Derken arabadan inip etrafa hayran hayran bakan kıza takıldı gözleri ve bir kere daha kızın gözleriyle görmeye başladı dünyayı.

Karşısında uzanan yeşillere hayranlıkla bakan Leyla ömründe böyle güzel manzara görmediğini düşündü. Mis gibi sabah havasını içine çekerken, kendine ölüp biterek bakan adamdan habersizdi.

"Cennet böyle bir yer mi?"

"Bilmem. Hiç gitmedim."

Leyla yarı şaka, yarı ciddi Mustafa'ya dönüp kaşlarını çattı.

"Sen mecazdan anlamıyor musun Barut?"

Karşısındaki uçsuz bucaksız yeşilliğe dönen Mustafa omzunu silkti.

"Caz maz anlamam kızum. Lazum ben laz!"

"Onu anladım zaten. Bu manzaraya bu kadar kayıtsız kaldığına göre..."

Aslında kayıtsız değildi Mustafa. Bu kızın onun sevdiği her şeyi sevmesini ayrı bir seviyordu.

Yalan yok. Gerçekten seviyordu.

İyice kıza yaklaşarak sordu.

"Deniz mi, yayla mı Cesur Fare?"

Bu soruyla Leyla, Mustafa'ya dönüp kısa bir an düşündü.

Gözünü kırpmadan ona bakan ve tüm gece boyunca araba kullanmasına rağmen, maşallah hâlâ taş gibi görünen adamın bu soruyu neden sorduğunu anlamaya çalıştı.

Ama çok kısa süre sonra anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Sonuçta soruyu onun cevabı için sormuştu, değil mi? Duymak istediğini almak için değil.

"Mmmm... Açıkçası deniz."

Mustafa şaşkın ve mutlu şekilde sordu.

"Neden?"

"Basit. Çünkü sen denizdesin."

Aldığı cevapla hızla yutkunan Mustafa, o an kıza sarılmak istedi.

Gözleri öylesine güzel birbirlerine kilitlenmişti ki dünya yansa, onlar yağmur altında kalırdı. Ortalığı sel bassa onlar birbirlerinin saçağında kururdu.

Daha önce bu kıza ölürdü ya... Halt etmişti.

O bu kıza kurban olurdu bee!

"Babam!"

Bakışlarıyla birbirine bağlanan Leyla ve Mustafa'yı yayla evinden fırlayan çocuğun sesi ayırdı.

Mustafa yavaşça sesin geldiği yere döndü. Aynı yavaşlıkla tek dizinin üstüne çöktü ve yine aynı yavaşlıkla kollarını iki yana açıp kısık sesle karşılık verdi.

"Oğlum!"

Leyla gözleri dolu dolu karşısındaki manzarayı izledi.

Koskocaman bir adam, minicik bir bedene sımsıkı sarılmış, yüzünü omzuna gömmüş ve fırtına çıksa sallanmayacak gibi sabit...

O minicik beden de kollarının yettiği kadar koca gövdeyi sarmalamış, yüzünü göğsüne gömmüş, bacaklarını hafif aralamış, fırtına çıksa da o koca adamı ayakta tutacak kadar kararlı...

Ama o minik bedenin yaptığı bir hareket vardı ki birçok sözden daha fazla şey anlatıyordu. Minik eli güç verircesine dokunduğu sırtı ufak ufak okşuyor, bir babanın evladını teselli edişi gibi aşağı yukarı hareket ediyordu.

Leyla bu hareketin değerini kavrayamasa da o koca bedenli adam öyle güzel anlıyordu ki oğlunun yapmak istediği şeyi.

Gittiğin için üzülme...

Büyüdüğümü kaçırdığın için üzülme...

Sana kızgın olduğumu düşünme...

Seni affediyorum.

Ne kadar süre öyle kaldığını bilmeyen Mustafa, oğlunun yaz kokusunu ciğerlerine dolu dolu çekti. Daha bırakalı çok olmamıştı ama yine de kollarının arasındaki beden büyümüş gibi geldi. Belki de büyümemişti. Belki de Mustafa her ayrılık sonrası daha fazla büyümüş gördüğü oğluna alışkındı. Ama neyse ne, büyümüştü işte oğlu.

İlk geri çekilen Ali oldu. Yüzünde yaşından çok daha olgun bir gülümsemeyle baktı babasına ve sırtında duran elini sakallarına getirdi.

"Bu sefer fazla uzamamışlar."

Mustafa, duygusallıktan çatallanmış sesiyle cevap verdi.

"Bu sefer kısa sürdü."

"Peki kalışın?"

Mustafa'nın yüzü hafifçe asıldı.

"Bir hafta."

Ali, büyük bir olgunlukla başını salladı.

"O zaman sen gemiyi kırdın. Okul kırar gibi..."

Mustafa oğlunun saçlarını okşarken sevgiyle gülümsedi.

"Sanırım biraz öyle oldu."

Tam o sırada Ali'nin gözleri az ileride onları izleyen Leyla'ya takıldı. Yüzündeki gülümsemeyle baktı ve kızdan gözlerini çekmeden fısıldadı.

"Baba, burada bir kız var."

Bu saf ve temiz şaşkınlık karşısında genişçe gülümseyen Mustafa yavaşça ayağa kalktı. Ayağa kalkarken de Leyla'nın onun hayatının bu özel kısmına ilk dokunuşunun heyecanını yaşadı. O da aynı oğlu gibi gözlerini Leyla'ya dikerek cevap verdi.

"Biliyorum. Ben getirdim."

Leyla yüzündeki hüznü silip gözlerindeki yaşı geri iterken gülümsedi ve onlara doğru kısacık bir adım attı. Ama ikinci adıma geçmeden yüzündeki gülümseme silinmeye başladı.

Ali'nin yüzünde anbean değişen ifade Leyla'nın tedirgin olmasına sebep oldu ve aceleyle eli saçlarına gitti. E, tabi böyle hapishanede yirmi yıl yatmış ve sonra da alt yapının devasa kanalizasyon borularından kaçmış, Esaretin Bedeli filminin kahramanı Andy Dufresne'in dişi versiyonu gibi dolaşırsa başka ne bekliyordu ki?

Bu duygularla savaşmaktan vazgeçmesi gerektiğini uzayıp giden sessizlikle fark eden Leyla, elini saçından indirip Ali'ye doğru uzatırken gülümsedi.

"Selam. Leyla ben."

Ali bir ona uzatılan ele, bir babasına baktıktan sonra Leyla'ya döndü ve elini uzattı.

"Hoş geldin. Ben de Ali."

Leyla gayriihtiyari dizlerinin üstüne çöktü ama çöktüğü anda da pişman oldu. Karşısındaki çocuk Barut Reis'in çocuğuydu ve elbette boyu babasına benzeyecekti. Ne bekliyordu ki?

Ve yine bir Barut'a alttan yukarı başını geri iterek bakmak zorunda kaldı.

"Babana çok benziyorsun ama sen ya..."

Leyla elini uzatıp Ali'nin saçlarını karıştıracaktı ki Ali bir adım geri çekildi.

"Gözlerim anneme benziyormuş."

Bu sözle Mustafa anında kasıldı ve hızla Leyla'nın yüzüne baktı ama kızın yüzünde dirhem değişiklik olmamıştı. Hâlâ büyük bir sevgiyle Ali'ye gülümsüyor, havadaki eli sanki sık sık o pozisyonda kalırmış gibi sağa sola hafif hafif dönüyordu.

Leyla'nın ise içindeki duygular bambaşkaydı. Anne özlemi çeken bir çocuk vardı karşısında ve onu en iyi Leyla anlardı.

Elini dizine koyarken yandan Mustafa'ya muzır bir bakış atıp tekrar Ali'ye döndü.

"Çok şanslısın o zaman. Gözlerinin yeşili çok güzel... İyi ki babana çekmemişsin he, onunkiler böyle kara kara..."

Ali kaş çatışı babasının aynısı olan ifadesiyle gözlerini Leyla'dan çekmedi.

"Babamın gözleri güzel, koyu koyu kahverengi ama seninkilerin rengi belli bile değil."

Mustafa oğlunun neyden rahatsız olduğunu anlamamıştı ama araya girme ihtiyacı hissetti.

"Ali..." diye başlamıştı ki Leyla Mustafa'nın sözünü hızla keserek ayağa kalktı.

"Valla haklısın Ali. Kahve desem değil, yeşil desem değil... İki arada bir derede sürünüyor benim garipler."

Konuşurken bir yandan gözlerini saçma sapan şekillere sokuyordu.

Bu kız nasıl bir kızdı böyle ya?

Mustafa, Leyla'nın sözüne karşılık vermek istedi.

"Ömür alır, ömür verir be senin gözler," demek istedi.

Ama demeden oğluna döndü.

"Babaannen ahırda mı?"

Ali de çoktan Leyla'nın varlığını unutmaya hazır babasına döndü.

"Evet. Halam da uyuyor."

Mustafa havadaki gerginliği dağıtmasa her an patlayabilirdi. Ömründe ilk defa ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini, neyi nasıl açıklayacağını bilemedi.

Gözleri Leyla'yı kuşkuyla süzen Ali'deyken de imdadına ahırdan çıkan annesi yetişti.

Hatice Sultan, elindeki süt kabını ahır kapısının yanındaki beton zemine koyduktan sonra, ince bir tülbentle üstünü örttü ve ahır kapısını kapatmak için döndü. Tam o sırada gözü az ilerisinde, kolları göğsünde kavuşmuş ona bakan oğluna takıldı.

Leyla çok çok kısa bir an için o hafif buruşmuş yüzde hasret, özlem ve sevinç görse de bu öyle hızlı değişmişti ki bunu hayal edip etmediğini düşündü.

Hatice Sultan, sanki oğlu her sabah geliyormuş gibi sakin ama ahırın kapısını kapamayı unutarak onlara doğru yaklaştı. Elini öpmesi için uzatırken de son derece doğal bir şekilde sordu.

"Hayırdur? Kovdiler mi seni gemiden?"

Leyla ne kadar şaşkınsa, Mustafa o kadar aşinaydı bu manzaraya. Uzanıp annesinin ona uzattığı eli öperken gülümsedi.

"Herkes senin gibi acımasuz değil Hatçe Sultan."

"Deyisun?"

Sonra da Hatice Sultan'ın gözleri onları şaşkın şekilde izleyen Leyla'ya döndü.

Annesinin gözlerini takip eden Mustafa da kızın şaşkın yüzüne baktı. Annesinin bir ona, bir Leyla'ya baktığından habersiz kısa bir an daldı gitti.

Hatice Sultan bir bakışıyla anladığı duruma ses etmeden hafif çatık kaşlarla kıza bakmaya devam edip, elini öpmesi için uzattı.

"Hoş gelmişsun hanım kız."

Leyla bu bakışlardan korkabilirdi aslında; bu bakışların bir benzerini Mustafa'nın gözlerinde görmemiş olsaydı.

O da hafifçe gülümseyerek Hatice Sultan'ın eline uzandı.

Mustafa "Ana, Leyla bi' süre misafirun olacak," derken annesinin eline eğilmiş o kızıl ateşi saçların etkisinden kurtulmaya çalıştı.

"Sağa misafirluğun süresini mi sorduk?" dedikten sonra Leyla'ya kısacık bir gülümseme yollayıp oğluna döndü ve yüzünü buruşturdu.

"Hayde! Gir içeri, yıkan paklan, habu sakallaruni da kes."

Arkasını dönüp açık bıraktığı ahır kapısına doğru yürürken de devam etti.

"Ali, uşağum... Sen da git halani kaldur. Pireleri yeterince horon etmiştur."

Bu emirle Ali hiç istemese de eve doğru birkaç adım attı ama daha fazla gidemiyormuş gibi hemen arkasını dönüp babasına baktı.

Mustafa da ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi ceplerine sokup oğlunun bakışlarına karşılık verdi.

Leyla pek fazla aile görmemiş olabilirdi... Pek fazla oğul ve baba görmemiş olabilirdi ama o an gördüğü bakışmanın anlamını çözmekte zorlanmamıştı.

Ali babasının her an kaybolacağından korkar gibi bakarken, Mustafa da yine gideceğinin azabıyla özür diliyordu oğlundan.

Ali'nin kabullenmiş bir şekilde düşen omuzlarına bakan Leyla içinin sızladığını hissetti.

"Onu da götüremez misin?"

Mustafa, daldığı duygu yoğunluğundan Leyla'nın sesiyle sıyrılsa da oğlu geri dönüp eve girene kadar bakışlarını arkasından çekmedi. Sonra Leyla'ya döndü.

"Nereye?"

"Bilmem. Sen neredeysen oraya işte... Sensizlik onun canını acıtıyor, belli."

Keşke Leyla, Mustafa'ya bilmediği bir şey söyleseydi. Sıkıntıyla içini çekerek yüzünü sıvazladı.

"Bunun saçma bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi? Hadi içeri girelim artık. Yorgunum."

Leyla sırtına değen parmak uçlarının verdiği güvenle huzuru yakalarken, aslında endişe edilecek ne kadar fazla şey olduğunu düşündü.

Hayal bitmişti. Uzak dünyada, sadece kendi sorunlarıyla örülmüş kozadan sıyrılmıştı. İlk defa gerçek Mustafa'nın dünyasındaydı aslında. Her ne kadar Mustafa dünyasının denizden ibaret olduğunu savunsa da büyük bir parçasının burada kaldığını görmüştü. Sevdiği adam için içi sızladı.

Bunun bir çözümü olamaz mıydı?

Naz, tülün arkasından izlediği manzaranın artık yettiğini düşünerek yatağına geri devrildi.

Canı ciğeri ağabeyi fena bir fırtınaya tutulmuştu ve bu fırtına ağabeyinin sonu olacaktı. Daha geçmiş fırtınanın hasarını örtemediği için gelecek fırtına iki katı hasara yol açacaktı. Bunun için elinden ne geleceğini bilemedi Naz.

İnat ve takıntılı bir adam olan ağabeyi, keşke biraz kendini salsa, keşke hataların ve zaafların insanlara özgü bir şey olduğunu anlasaydı. Ama ötelediği sorunlar gün geçtikçe büyüyor ve hiç ummadığı anda onu yıkmakla tehdit ediyordu.

Ve tam o anda o ötelediği sorun odasının kapısını açtı ve içeri süzüldü.

"Hala."

"Paşam."

Ali hızla halasının yatağına çıkıp yorganın altına girdi.

"Babam geldi."

"Yapma ya, hadi gözün aydın o zaman."

Ali külyutmaz bakışlarını halasına kaldırdı.

"He, çok şaşırdun zaten, di mi?"

Naz sırıtarak yeğeninin saçlarını karıştırdı.

"Sen da bi'şeyi anlama halası kılıklı."

Ali durgunlaştı.

"O kız... O da saçımı okşamak istedi."

Saniye saniye izlediği manzarayı hatırlayan Naz, yeğenini gülümsetmek için aslında bildiği cevabın sorusunu sordu.

"Hmmm... Sen ne ettun peki? Bizum Bitli Kız gibi uzattun mi kafani okşasun diye?"

Ali halasının onu neşelendirmek için yaptığı şeyi hiç umursamadan omzunu silkti.

"Babam bu sefer az kalacakmış. Ama o kız misafirimiz olacakmış. Bu ne demek? Onu bizle mi bırakacak?"

Naz da bu soruların cevabını bilmiyordu ki...

Üstündeki yorganı atarken endişelerini erteledi.

"Neyse ne... Hayde şimdi kalkalum da, Hatçe Sultan'un gazabından korunalum."

Ali de doğrulup dizlerinin üstüne çökerken mırıldandı.

"Hala, babam yine gidecek."

Naz baktı ki olacak gibi değil, dizleri birbirine değecek şekilde Ali'nin karşısına oturdu ve yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Ali'm... Benum aslan paşam. Bu konuyu konuştuk, di mi? Hani baban öğretmen olsa mesela hep yanımızda olurdu, ama değil... Baban bi' gemici. Bu yüzden yeri denizler ama bu bizimle olmak istemediği anlamına gelmez. Bak kim bilir hangi iş için ayrıldı gemiden ama kısa da olsa soluğu senun, bizum yanumuzda aldi. Di mi tosunum?"

"He... Ama keşke öğretmen olsaydi o zaman."

Ali'nin sevimli isyanıyla çocuğa sarılan Naz, kaçıncı kere yaptığını sayamadığı konuşmasını kıkırdayarak noktaladı.

"Babanda öğretmen olacak sabır ne gezer? Bir kere dediğinde anlamıyorlar diye okulu ateşe verurdi senun baban. Sonra da, *benum gibi sakin bi öretmeni da delirttunuz*, diye dolanurdi ortalukta."

Ali de bu sözle kıkırdarken odanın kapısı ikinci kez

açıldı ve Hatice Sultan'ın kafası içeri doğru uzandı.

"Şimdi saracağum size süpürgeyi ha! Misafirumuz var. Egı kalk, kahvaltiyi hazırla. Ali sen da koş, kümesten yumurtaları al uşağum."

Naz yataktan kalkarken sordu.

"Kimmiş o kız?"

"Sağa ne? Kafana yatmazsa aç mı bırakcasun kızi? Kalk hayde, kalk."

Leyla, bulunduğu odanın penceresinden ışıl ışıl yayla sabahını izlerken huzurun böyle bir şey olup olmayacağını düşündü. Annesi ve babasıyla yaşadığı küçük evinden sonra ilk defa bir aileyi barındıran ev görüyordu. Acaba tüm evler böyle miydi?

Ama değildi büyük ihtimalle. Kaç evin penceresi uçsuz bucaksız yeşil bir ovaya bakardı ki? Kaç evin penceresinden içeriye ciğerleri yakacak kadar oksijen girerdi? Kaç evin penceresinden horoz sesi, inek sesi, yeni yeni uyanan doğanın o cıvıltılı sesi duyulurdu?

Çok sevmişti bu köyü, bu manzarayı, bu evi... Mustafa'nın annesini de sevmişti. Aklına gelenle gülümsedi.

Sırf bir an önce sakallarından kurtulması için banyo önceliğini oğluna vermişti Hatice Sultan. Leyla tam o anda, *'sakal yakışıyor ama'* diyecekti ki koskoca Barut Reis'in itirazsız bunu kabul etmesi üstüne susmuştu.

Gözlerini bulunduğu odada gezdirdi.

Tahta duvara çakılmış çivilerin üstünde bembeyaz kanaviçeli örtüler... Sandığın üstüne sıra sıra dizilmiş yorganlar, yastıklar... Odanın bir köşesinde duran çift kapaklı bakır soba... Sobanın üstünde bakır güğüm...

Yerde, araları açılmış tahta döşemeyi örten el dokuması kilim...

Pencerelerde sadece tül olması da dikkatini çekmişti Leyla'nın. Güneşlik ya da perde yoktu. Ama bunun sebebini anlamak için kafasını pencereden çıkartması yetmişti. İki tahta kapak dışa doğru açılmış duruyordu. Pencerenin ortasından geçen uzun demire takılan demir çengel ile kapandığında odaya havadan başka hiçbir şey girmezdi.

'Aslında pratik,' diye düşündü Leyla. Güneşlik olsa yıkanması gerekirdi. Panjur olsa silinmesi gerekirdi ama ahşap kapaklar son derece zahmetsiz gibi duruyordu. Yani bu evin pencerelerini silmek kolay olurdu.

İyice pencereyi incelerken, ikiye bölünmüş pencerenin altta kalan tarafının üste doğru kaydırılarak açıldığını fark etti ve yüzünü buruşturdu. Bu camların arka tarafını silmek zor olacaktı.

O sırada hafifçe tıklatılıp açılan kapıdan giren Mustafa'ya döndü ve yeni tıraş olmuş o âşık olunası yüze bakıp iç çekti. Bu adam külliyen akla zarardı.

Mırıldandı.

"Bu pencere camlarının arka tarafı nasıl silinecek?"

Tam kapıyı kapatmak üzereyken duyduğu bu cümleyle şaşıran Mustafa, Leyla'sının aklından yine neler geçtiğini düşünmeden edemedi.

Cam silmek?

"Ne?"

Leyla kırk kere anlatmış da kırk birinciyi anlatıyormuş gibi sabırsız bir şekilde pencereyi işaret ederek konuştu.

"Bu pencere yukarı kalkıyor. Hadi önleri sildim, alt çerçeveyi kaldırıp üstünün arkasını da dışarı çıkıp sildim, peki ya içte kalan? O nasıl silinecek Mustafa?"

Bu sefer de Mustafa ciddi ciddi düşünmeye başladı. İyice yaklaştığı camı kaşlarını çatarak inceledi. İncelerken de yanında bilmiş bilmiş kollarını göğsünde birleştirip onu izleyen kızı görmemeye çalıştı.

Harbi lan? Nasıl silinecekti ki iç taraf?

"Sanırım annem ya da Naz bunun püf noktasını biliyordur."

Leyla bu açıklamayla tatmin olmamıştı ama ne çare... Teslim oldu.

"İyi bari. En kısa zamanda bana öğretseler iyi olur. Sonra bir camı silemeyen bir kız olmak istemem..."

Derken Mustafa, Leyla'ya döndü ve döndüğü anda duruma aydı.

Gülümseyerek kıza yaklaştı.

"Korkma."

"Efendim?"

Kızın yanaklarını avuçlarına alıp başını yukarı kaldıran Mustafa gözlerinden ruhuna işleyecekmiş gibi bakarak tekrar etti.

"Korkma diyorum."

"Ben... Korkmuyorum."

"Saçmalıyorsun ama..."

Leyla gözlerini sımsıkı kapadı. Fısıldadı...

"Tamam... Belki biraz."

"Neden?"

Leyla hafifçe gözlerini açıp Mustafa'ya baktı.

"Annen çok iyi bir kadın ama sert... Naz'ı tanımıyorum ama *anasına bak kızını al* demişler... Bir de Ali..."

Mustafa kaşlarını çatarak tekrar etti.

"Ali?"

"Yani..." diyen Leyla gözlerini, yanaklarındaki eller izin verdiği ölçüde aşağıya indirdi.

"Ali beni pek sevmedi sanırım."

Mustafa derin bir soluk alıp kızı kendine doğru çekti ve sarıldı. Bu sarılmayla da Leyla'nın tüm endişeleri daha fazla büyüdü. Bu adam onun her şeyi olmuştu.

"Sen de dedin. Bensizlik onun canını acıtıyor, bu yüzden böyle. Durum seninle alakalı değil yani."

Mustafa'nın göğsüne dayanmış dudaklarını kımıldattı.

"Seni çok seviyor."

"İşte bu yüzden de derdi büyüyor ya... Babası varken babasız... Beni özlüyor."

"Sen de onu özlüyorsun."

"Çok... Ama burada rahat... Birçok gemici çocuğu gibi o da anlayacak. Sadece biraz daha büyümesi lazım."

Leyla burnunu silerek keyifle cevap verdi.

"Sen gittiğinde ona maceralarımızı anlatırım o zaman, hasreti diner. Gemideki Barut Reis'i anlatırım..."

Mustafa gülümseyerek kızı uzaklaştırdı.

"Bunun iyi bir şey olmadığı gibi bir izlenime kapıldım. Yanılmıyorum, di mi Cesur Fare?"

Leyla omzunu silkti.

"Neyse o. Koca gemiyi sallayacak kadar kükrediğini oğlunun da bilmesi lazım."

Mustafa, kızın yapmak istediğini anlayıp oyuna sahte bir kaş çatmayla eşlik etti.

"Ben sakin bir adamum."

"Hı evet... Çok... Sakinlik senin göbek adın aslında..."

"E, ben ne dedum? Sakin bir adamum dedum."

Leyla huysuz bir şekilde gözlerini kıstı.

"Şu anda seninle kafa buluyorum Mustafa, farkında mı..." derken dudaklarına kapanan dudaklarla dondu.

Yuvasına kavuşmuş bir göçebe gibi hissetti ve karşısındaki mis gibi sabun kokan bedene yaslandı.

Dudaklarının üstündeki ateş çok zorlamadan, telaşsız şekilde onu okşarken genzine dolan kokuyla başı döndü.

Geldiği gibi hızla kesilen öpücük sonrasında ayakta durmakta zorlanan Leyla, Mustafa'nın kapıya doğru yürüdüğünü hayal meyal fark etti.

"Birkaç *Mustafa* seslenişini boş geçmiş olabilirim Cesur Fare ama bu seni rahatlatmasın. Bir daha nerede adımı söylediğine dikkat et. Hadi şimdi banyo yap, kahvaltıya bekliyorlar."

Leyla parmakları dudaklarında, şaşkın şaşkın adamın arkasından bakarken mırıldandı.

"Öküz bu adam... Valla öküz."

Sonra gözleri ışıldayarak devam etti.

"Ay, evliymişiz gibi oldu he... Banyonu yap ve..." derken yanakları yalnız olmasına rağmen kızardı ve hızla avuçlarını yanaklarına götürdü.

"Tövbeler olsun... Yeminle ben sapıttım... İflah olmam artık."

Son maşrapa suyu da başından aşağıya döken Leyla, sıcak suyun ve huzurlu bir banyonun insanı nasıl rahatlattığını düşündü.

Sanki hayatın sıkıntıları o gemiden denize dökülmüş, yaylada yeni bir hayat başlamış gibiydi. Sanki sevgili annesi artık huzura ulaşmış ve onu gülümseyerek izliyor gibiydi. Sanki uzun zamandır kaybolmuş ve sonunda yuvasını bulmuş gibiydi.

Ama tüm bunların, sadece Mustafa'nın yanındayken gerçekleşeceğini de fark etmişti. Mustafa varsa ev yuva, yaylalar vatan, denizler mekân oluyordu. Mustafa yoksa o yine kayıp, yine yurtsuz kalıyordu.

Ama Mustafa'nın da gemideki halinden eser bile yoktu burada. Bu da demek oluyordu ki ikiye bölünmüştü sevdiceği...

Havlusunu yavaş yavaş bedenine dolarken gözleri dolu dolu mırıldandı.

"Ben ne feci tutulmuşum bu adama böyle ya..."

Kendi sesi banyonun taş duvarlarında hafifçe yankılanırken, kapının vurulması o yankıya karıştı. Ve hemen arkasından tatlı mı tatlı bir kız sesi duyuldu.

"Kapının önüne kıyafet bıraktım."

Leyla hızla kapıyı açtı.

"Selam. Leyla ben."

Naz anlık dürtüyle bir adım geri giderken, elini kendine doğru uzatmış sevimli sevimli sırıtan kıza bakakaldı. Uzaktan görüldüğünden daha kırılgan ve kesinlikle yıkanıp paklanınca daha güzel bir kızdı. İnsanda ister istemez gülümseme ihtiyacı doğuruyordu.

Ağabeyinin üstü kapalı anlattığına bakılırsa, bu kızla bir süre beraber yaşayacaklardı.

Merakını, mantıklı ve gerçekçi kişiliğinin arkasına saklayarak o da boşta kalan elini uzattı.

"Selam Leyla. Ben de Naz."

Leyla hızla tokalaşırken, diğer eliyle de havlusunu tutmaya çalıştı. İki kız tokalaşırken birbirlerine zıt karakterlerini avuçlarından birbirlerine anlattılar.

Naz son derece sert ve sıkı tutarken, Leyla bir o kadar naif ve incitmemeye çalışarak sıkıyordu karşısındakinin elini. İki tokalaşmadaki tek ortak nokta samimiyetti belki de...

"Eee, kusura bakma ya. Fazla kaldım sanırım banyoda."

"Yok ya... Ne kusura bakacağım. Sırtını keseletmediğin sürece sorun yok."

Leyla bu samimi cevapla kocaman gülümsedi.

Evet, annesinin kızıydı ama en azından ona sıcak bakan ilk ve tek ev halkıydı bu kız. Naz'ın elindeki giysilere uzanırken şaşkınlıkla kıkırdadı.

"Ay bunlar çok modernmiş. Ben de şey ummuştum..."

"Keşan, öğlük* ve yün çorap mı?"

"Iıı... O dediklerin nedir bilmiyorum ama sanırım tam olarak onlardan bahsediyorum."

Naz kıza baktı, baktı, baktı... Sonra başını sağa sola sallayarak cevap verdi.

"Üzgünüm ama şimdilik kot pantolon, tişört ve pazar çorabıyla idare etmek zorundasın."

"Yo, üzülme... Açıkçası rahat kıyafet olmasına sevindim," diye telaşla kızı rahatlatmaya çalışan Leyla, sır verir gibi devam etti.

---

* Öğlük: Karadeniz de kadınların etek üstlerine bağladıkları kareli peştamal.

"Gerçi Mustafa kot pantolon konusunda azıcık mutsuz olabiliyor."

Naz kapının kasasına rahatça yaslanırken gözlerini devirdi.

"Sen bir de bana sorsana. Adam her geldiğinde bir araba laf ediyor kıyafetlerime."

İki kızın kutsal ittifakı filizlenmeye başlamıştı artık.

"Aman! İşi gücü o zaten. Geminin aşçısının eşofmanlarını giydim diye az daha beni denize atacaktı."

Naz yaslandığı yerden hızla doğrulurken gözleri kocaman açıldı.

"Geminin aşçısının eşofmanlarını mı giydin sen?"

"Ne yapayım! Kaçacaktım. Başka çarem yoktu."

"Nereden kaçacaktın?"

"Gemiden... Ama Allah'tan kaçamamışım var ya... Yoksa Enis beni ortada bırakacaktı."

Naz'ın artık beyni yanmak üzereydi.

"Enis kim?"

Leyla sitem eder gibi kıza baktı.

"Geminin aşçısı... Ay sen beni dinlemiyor musun Naz acaba? Ne anlatıyorum ben burada?"

"Dinliyorum. Dinlemekten yana sorunum yok. Sorunum dinlediklerime bir anlam yüklemekte."

Leyla kısacık bir an durup yüzünü buruşturdu.

"Hıiii... Anladım. Sanırım yine saçmalamaya başladım. Ama bu seferki korkudan değil, heyecandan. Dur ben baştan anlatayım. Şimdi aslında olay şöyleydi..."

Derken Leyla'nın sözünü kesen, Naz'ın imdadına yetişen o kükreme duyuldu.

"Lan açlıktan öldüm! Nerdesunuz?"

Naz yüzünü ekşitirken "Ve bir öküz dile gelir," dedi.

Leyla ise tatlı tatlı kıkırdadı.

"Ya evet... Ama çok tatlı dile geliyor, değil mi?"

Naz artık dayanamayacağını düşünerek Leyla'dan uzaklaştı.

"Tatlı? Abim? Ya,ne demezsun? Bal akayı adamun her yanından."

Elbette Leyla bu laf sokmayı bambaşka yorumlamış ve iç çekerek Naz'a göz kırpıp banyoya geri girmişti.

Kapıya şaşkın şaşkın bakan Naz da içini çekti.

"Ya Rabbim! Nasıl da güzel kuruyorsun dengeyi..." Hayata*) doğru yürürken şaşkınlığı devam etti.

"Kız ciddi ciddi tatlı dedi ya Barut'a?"

Leyla son lokmayı ağzına tıkarken, artık bir lokma daha yiyecek yeri kalmadığını düşündü.

Kuymak denilen o şeyin muhteşemliği, karayemiş meyvesinin buruk lezzetli reçeli, günlük tereyağının damakları şenlendiren tadı ve birinci kalite Mayıs çayının o muhteşem demi onu cennete götürmüştü. Üstüne bir de evde mayalanan köy ekmeğinin sıcacık kokusu gelince Leyla, *kızlar az yer*, mantığının birinci elden çürütücüsü olmuştu.

Onu kaçamak bakışlarla süzen Mustafa'dan... Açık bir şaşkınlıkla izleyen Naz'dan... Saklı bir gülümseme ile izleyen Hatice Sultan'dan habersizdi.

Son lokmasında tek fark ettiği ona soğuk soğuk bakan Ali'nin gözleri oldu.

Zorla yutkundu ve gülümseyerek Ali'ye baktı.

"Iıı... Çok lezzetlilerdi ama kabul etmelisin Ali."

Ali direkt ona söylenen söze hiç cevap vermeden babasına döndü.

---

* Hayat: Köy evlerinin ortada bulunan yaşam alanı

"Baba... Kahvaltıdan sonra annemin mezarına gidelim mi?"

Bu soruyla sofrada bir sessizlik olmuştu.

Hatice Sultan, oğlunun ciğerini bilirdi. Onu aynadaki aksinden daha iyi tanırdı ve bu soruyla oğlunun hızla Leyla'ya dönen bakışlarına da çok anlam yüklemişti. Oğlu bugüne kadar hiçbir kıza bu şekilde bakmamıştı.

Hatice Sultan'ın bakışları Naz ile birleşince, kızının da kendisi ile aynı şeyleri düşündüğünü anladı ve dikkatini Leyla'ya verdi.

Leyla ise tüm bu karmaşadan habersiz, şefkatle Ali'ye bakıyordu. Annesinin mezarına babasıyla gitmek istemişti bu çocuk. Onu öyle iyi anlıyordu ki... Ali ne kadar şanslı olduğunu biliyor muydu?

"Çok şanslısın Ali."

Leyla'nın kısık ama net sözü karşısında Ali bakışlarını kaldırdı ve meydan okur gibi baktı.

"Annem öldü diye mi?"

Leyla hafifçe omzunu silkti.

"Hayır elbette... Ama annenin mezarına birlikte gideceğin bir baban var. Bence bu şans..."

"Annem de yaşasaydı daha şanslı olurdum."

Mustafa boğazını temizleyerek oğluna uyaran bir bakış attı. Oğlunu bu şekilde ezik, yıkık ve kırgın görmek istemiyordu.

Ama Leyla'nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Orası kesin. Annen de yaşasaydı daha şanslı olurdun..." Sonra Mustafa'ya döndü ve ona bakarak devam etti. "Ama baban olmasaydı iki katı şanssız olurdun. Keşke benim babam da yaşasaydı ve ben onunla annemin yanına gidebilseydim."

Mustafa kızın gözlerine öyle derin bakmıştı ki... Ali

dâhil, sofrada bulunanların bu naif acı karşısında başlarını önlerine eğdiğini fark etmedi.

Bu duruma dayanamayan Hatice Sultan ayaklanırken, herkesi de ayaklandırdı.

"Hayde kalkun. Sofrayı topla Naz."

Sonra Leyla'ya ve Mustafa'ya döndü.

"Siz da yol yorgunusunuz azucuk dinlenun. Ali'm babanla öğleden sonra gidersunuz oğlum."

Ali sinirle çenesini sıkmış başını sallarken, Mustafa söze girdi.

"Gerek yok. Ben iyiyum. Cesur Fare, sen uzan biraz."

Ali'nin omzunu sıkarak devam etti.

"Hadi aslanum, çıkalum..."

Ali'nin yüzü ışıl ışıl parlarken ayağa fırladı. Leyla'ya hiç bakmadan kapıya doğru koştu ama babası onun gibi yapmadı.

Mustafa kısacık bir an Leyla'ya baktığında, kızın gözlerindeki şefkati ve takdiri gördü. *Doğru olanı yapıyorsun,* dercesine bakan gözlere gülümsedi ve kalkarken kıza doğru eğildi.

"Sen de o camlar nasıl silinecek, onun bir yolunu bulsan iyi edersun."

"Sen benimle dalga geç ancak... Pis Barut!"

Mustafa evden çıkarken dudaklarındaki sırıtmayı saklamaya çalışsa da bu ne annesinin ne de kız kardeşinin gözlerinden kaçtı.

Gecenin keskin siyahına gözlerini diken Mustafa, elindeki çay bardağını dalgın dalgın sağa sola sallarken kendiyle girdiği savaşı kazanmak üzereydi. Son yudu-

munu alıp soluğu Cesur Fare'nin kaldığı odada alacaktı. Tüm gün neredeyse kızı görmemenin verdiği bu çile dayanılır gibi değildi de; Mustafa bunu bile bile neye ayak diriyordu ki?

Ayrıca sinirliydi...

Ali ile yaptıkları gezintiden döndüğünde Cesur Fare'sinin uyuduğunu öğrenip mutlu olması, tüm günü uyuyarak geçirmesini aynı mutlulukla karşılayacağı anlamına gelmiyordu. Bu kız o kadar uykuyu neresine uyuyordu? Hiç mi onu görmek istemiyordu?

İstemiyorsa istetirdi, o kadar.

Aldığı kararla hızla ayağa kalktı ve kalktığı gibi geri oturdu. Çünkü karşısında bir adet çatık kaşıyla ona bakan Hatice Sultan vardı.

"Hayırdur? Yatmağa mi?"

"Yok. Leyla'ya bakcam."

Hatice Sultan, oğlunun yanındaki korca* otururken cevap verdi.

"Nesine bakcasun? Uyuyi işte kız."

"Saatlerdir ne uykusu bu? Akşam yemeğine de inmedi?"

Oğlunun bu huysuzluğuyla içi umutla dolan Hatice Sultan, oğlunun sevdalandığının farkındaydı. Bir zamanlar ona karşı gelmemek için annesinin uygun gördüğü kızla evlenen oğlunun yüreğini, yukarıdaki odada uyuyan o saf ve iyi niyetli kızın tamamladığını anlamıştı. O anaydı. Bilirdi.

"La havle uşak! Kız dünyayi arşunladi** . Öldi yorgunluktan zavalli, rahat bırak da uyusun."

Mustafa huysuz huysuz annesine baktıktan sonra ayaklarını hırsla ileri uzatıp üst üste koydu.

---

* Korç: Tahta tabure

** Arşınlamak: Kat etmek, dolaşmak

"İyi ha... Uyusun! Uyusun da büyüsün o zaman."

"Bence yeterince büyüdü ama neyse..."

Mustafa yandan yandan annesine baktı.

"Sen bi' laf soktun ama ne soktun ana?"

"Bu zamana kadar hiç bi' kıza boyle bakmayan oğlumun ağzuni ararum. Başka bişe sokmam."

Bu sözle Mustafa hafifçe gülümsedi.

"Laf sokacağına açık açık sorsana anam..."

Hatice Sultan, altındaki korcu oğluna çevirerek ona döndü ve gözlerini, pencereden sızan ışıkla parlayan oğlunun gözlerine dikti.

Şimdi Mustafa'nın karşısında laf sokan bir Hatice Sultan değil, oğlunu çok iyi tanıyan bir anne vardı.

"Bu kıza bakışlarun bi' değişuk Mustafa'm. Hayır olsun mi?"

Mustafa da bu ciddiyete buruk bir şekilde gülümseyip fırlamalığı bir tarafa bıraktı.

"Valla ne diyeyim anam ya... Hayır olsun, olsun da... Şimdi zamanı değil."

Hatice Sultan'ın görmüş geçirmiş bakışları iyice keskinleşti.

"Belli kızun bi' derdi var. Sen bu kızı Allah'un emriyle almak içun buraya geturmedun. Şimdi da zamani değil dersun. Başunuz belada mi?"

Mustafa annesine bakarken olayların kaçta kaçını anlatacağını düşündü. Sonra bir iç çekip kısaca olayı özet geçti. *Amcasından kaçan bir kız gemiye yanlışlıkla binmiş, Mustafa da bu kıza kol kanat germişti. Şimdi de o kızı amcasından korumak için gözden uzak bir yere getirmişti. İşler soğuyunca ne olacağına karar verecekti.*

Mustafa kısa özetin ardından susunca, Hatice Sultan çok normal bir şeyden bahseder gibi "Kızı korurken de tutuldun, he mi?" dedi.

Doğrusu da buydu işte.

Mustafa hafifçe başını salladı.

"Valla ne ara tutuldum bilmiyorum anam da... Oğlunun başı belada, onu biliyorum."

Hatice Sultan Mustafa'nın saçlarını küçük bir çocuğu sever gibi okşarken sesinden taşan sevgiyle teselli etti.

"Kız da sana tutkun."

"Biliyorum."

"Hu, demek anladun?"

Annesinin şakacı laf sokmasına sırıtan Mustafa başını evin tahta duvarına yaslayarak gökyüzüne baktı.

"Aslında bana kalsa zor anlardum da... Kız kafama vura vura anlattı."

"Afferum kıza. Bi kerede anlasaydun bari?"

"Yok anladum oni ana. Kız için denizi bile bırakabileceğimi anlayınca, artık kaçacak yerimin olmadığını da fark ettum. Sen sormadan onu da diyeyim."

"O zaman bi' afferum da sağa. En azından kız fazla salak bi' adamla uğraşmayacak."

Başını duvardan ayırmayan Mustafa tek kaşını kaldırarak annesine baktı.

"Ana... Zaten kızla baş etmekte zorlanıyorum, ondan yana olma, yakarsun beni. Sen benden yanasun, unutma."

"Helbet senden yanayum. Bi' tane uşağum var benum."

Mustafa annesinin fıldır fıldır dönen gözlerine bakarken dertli dertli başını salladı.

"Acaba neden inanamıyorum bu sözlerine anam?"

"Bilmem... Sanurum senun içun fesat. Hayde şimdi git sen da bilama uyu. Yarun bu işun soni nereye gider konuşuruz."

Hatice Sultan tam ayağa kalkıyordu ki evin içinden bir gürültü duyuldu. Sanki bir kapı hızla kapanmış ya da bir şey yere düşmüş gibiydi.

Mustafa hızla ayağa fırladı.

"N'oldu ki? Leyla'ya mı bi' şey oldu?"

Telaşla kapıya dönen oğlunu durdurdu.

"Telaşlanma. Ses alt kattan geldi. Naz delisiylan, Ali delisi kapışmıştur yine," diyen Hatice Sultan bağırarak eve girdi.

"Ula, hayde herkes odasina, yataklarına gitsun! Akşam yatmazsunuz, sabah kalkmazsunuz, köpek cinsi misunuz ben anlamadum ki..."

Mustafa annesinin sözleriyle tatmin olmuş şekilde kafasını kaldırıp Leyla'nın yattığı odanın karanlık camına baktı ve gülümsedi. O camları ona sildirmek vardı ya işte...

Sonra kafasını indirip kalktığı yere oturdu. Demek bakışlarından kıza tutulduğu belliydi ha? Demek kızın ona tutulduğu bu kadar ortadaydı ha? Gülümsedi...

Ama Mustafa'nın gülümseyen yüzünün aksine bir kişi gözyaşlarını yastığına akıtıyordu.

Ali hıçkırıklarını içine akıtırken, duyduklarını o çocuk aklıyla sıralamaya çalışıyordu. Babası o kıza tutulmuştu. Tutulmanın ne demek olduğunu biliyordu. Sınıfındaki kızın ona tutulduğunu söyleyen arkadaşına bunu sorduğunda cevabını almıştı.

Âşık olmak demekti bu...

Babası da âşıktı işte. Âşık insanlar evlenirdi. Zaten o da bu yüzden o kızın ona âşık olmasına kızmıştı ya... Çocuk yaşta evlenemezlerdi ki sonuçta.

Halası da kıyameti koparmıyor muydu 'evlenmek için âşık olmak lazım' diye...

Yani tüm bunlardan ortaya çıkan sonuç babası o kızla evlenecekti. Annesinin yerini o kız alacaktı. Hiç tanımadığı annesine öfkeliydi ama özlüyordu da onu... Hiç tanımadığı insanı özlüyordu. Babasının evleneceği kişi onun annesi olamazdı ama annesinin hatıralarını yok edebilirdi. Hatırasından başka bir şeyi yoktu ki annesinin.

Üstelik babası onu bırakıp denize giderdi hep... Bundan başka bir şey bilmiyordu zaten. Hiç tanımadığı annesini nasıl özlüyorsa, uzun süre yanında kaldığını hiç hatırlamadığı babasını da o kadar özlüyordu. Ama bunlara alışmıştı.

Oysa şimdi işler değişecekti.

Evli insanlar birlikte yaşardı, değil mi? Yani babası o kızı da alıp gemiye götürecekti. Ya da o kızdan ayrılmamak için bir daha asla denize gitmezdi. Öyle dememiş miydi? Ali için bırakamadığı denizi o kız için bırakacağını söylememiş miydi? Babası bir daha onunla mezara gelip annesini ona anlatmazdı da... İşte o zaman Ali annesini tamamen kaybedebilirdi.

Hıçkırıkları arasında, yastığa gömdüğü haykırışını koyverdi.

"Neden geldi ki bu kız şimdi?"

Ali uyanırken yüzünde hissettiği saçlarla gülümsedi. Gözlerini açmadan kollarını hemen başının aşağısındaki kafaya doladı.

"Lan boğdun lan, eşek sıpası..."

Ali babasının boynunu iyice sıkarken kıkırdadı.

"Aaa, fark etmemişim..."

Mustafa sanki kurtulması zor gibi çırpındıktan sonra yastığının üstünde yatan oğluna yalandan çatık kaşlarla bakıp yanına denk gelecek şekilde yatağı pat patladı.

"Tepemin üstüne değil, buraya yatacaksın. Ben yokken de o yastıkta mı yatayısun sen?"

Ali büyük bir hevesle babasının başından inip yanına yerleşti.

"Yok valla baba. Sen yokken boyle adam gibi yatayırum. Ama sen yanuma gelince..."

Mustafa, oğlunun varlığıyla içi huzurla dolarken klasik oyunlarına devam etti.

"Kaçacak yer arayısun ve tepeme çıkayisun, öyle mi paşa?"

Ali durdu. Kaşlarını tıpkı babası gibi çatıp düşünmeye başladı. Sonra da durumu kendi de kavrayamamış gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Tam olarak oni ben da anlamadum işte."

Mustafa oğlunun sevimli suratını ısırmak istemişti ama geçen seneden beri böyle çocukça sevilmeye karşı çıktığını bildiği için kendini frenledi.

"İstemiyorsan söyle oğlum. Rahatsız etmeyiz, kendi yatağımızda yatarız."

"Yok ya... Babaannemin dediğine göre üç beş sene daha sorun olmazmış. Ama sonra istemeyebilirmişim. Babaannem öyle dedi yani."

Oğlu büyüyordu işte... Erkek erkeğe sohbet etmelerine çok az zaman kaldığının farkına vardı. İçinin gururla dolduğunu hissederek oğluna baktı.

"Allah Allah... Ne olacakmış o üç beş sene sonra?"

"İşte oni bilmeyirum. Babaanneme sorunca da babana sor o anlatsun dedi. Anlatur musun baba? Ne olcak üç beş sene sonra?"

Ali bunu soruyordu sormasına ama o bakışları öyle muzır bir şekilde parlıyordu ki Mustafa kendi sekiz yaşındaki halinin de bu kadar fırlama olup olmadığını düşünmeden edemedi. Tamam, oğlu büyüsün istiyordu ama mümkünse bunun için fazla acele etmese iyi olurdu.

"Onu sana üç beş sene sora anlaturum evlat."

"Hmmm, anladum. Kız meselesi."

Dirseğinin üstünde doğrulurken oğlunun kafasına ufak bir şaplak attı.

"Lan siktir! Babanun yanında karıdan kızdan bahsetmeye utanmayı mısun?"

Ali kafasını ovalarken babasını delirtmeye devam etti. En sevdiği şeydi bu. Babasıyla geçirdiği özel anlar... Ne konuştukları önemli değildi... Ya da babasının ona ne için kızdığı... Önemli olan babasının ilgisinin üstünde olmasıydı. Ayrı geçen zamanları telafi etmekti önemli olan.

Babasını delirteceğini bilerek sırıttı.

"Babaannemin ya da halamın yanında bahsedebilir miyim?"

"Ne?"

"Ohooo, baba bak 'ne' demeye başladıysan ben cid-

den tehlikeli konuşmaya başladum demektur."

"Allah'um sabır! Bak bağa, bak. Kız meselesini sadece benle konuşcaksun anladun mi? Babaanneni, halanı karıştırmak yok."

"Ama ya sen seferdeysen?"

"Bekle lan, kudurdun mi?"

Ali babasını delirtmeyi çok seven her çocuk gibi kıkırdamaya başlayınca Mustafa da sahte kızgınlığına biraz aksiyon ekledi.

"Gülmek haa? Bağa! Barut Reis'e! Gel ula buraya!"

"Ya baba! Tamam dur, tamam! Bak çok fena olacak ha!"

"Ne olacak lan, hayde! Görelum bakalum neyun var."

Bir süre yatakta deli gibi gülüp güreşen baba oğul, sonunda pes edip yan yana yatağa uzandılar. Birbirlerine bakıp gülümsediklerinde ikisinin de nefesi yavaşlamıştı. Ali'nin gülümsemesi yavaş yavaş silinip yerini ciddi bir ifade alınca Mustafa arkasından gelecek sözü bekledi.

Ali uzanıp babasının çok hafif sakal çıkmış yanağına dokunurken mırıldandı.

"Bu gece yanıma gelmezsin diye düşünmüştüm."

"Niye? Her sefer dönüşü ilk akşamı birlikte uyumuyor muyuz?"

"Evet ama... Yani..."

Mustafa hızla uzanıp kolunu oğluna doladı ve göğsüne çekti.

"Dünya dursa, ben yine sana gelirim aslanum."

Ali, o kocaman göğse sokulduğunda hıçkırığını boğazında hapsedip mırıldandı.

"Babam."

Mustafa da aynı yoğunlukta canına çekti oğlunu.

"Evlat."

Mustafa bir süre daha oğlunun serçe bedenini kollarında tutarken, kafasındakileri yerine getirdikten sonra çok güzel bir aile olacaklarını düşündü. Her ne kadar Ali şu anda Leyla'dan hoşlanıyor gibi görünmese de...

Hafifçe gülümsedi.

Kısacık bir an Leyla ile Ali'yi bir odaya kapatıp Leyla'nın Ali'yi fethedişini izlemek istedi ama sonra bundan vazgeçti. Nasılsa onun oğlu da diğer eşek sıpaları gibi Cesur Fare'nin hayranı olacaktı. Korsan bile bu kıza sıcak yaklaşmamış mıydı? Aksak'ı hiç saymıyordu bile... O yüzden bu süreci hızlandırmaya gerek yoktu. Leyla'ya bu konuyla alakalı en fazla bir gün süre tanıyordu. Bir gün üstüne Leyla oğlunun kahramanı olurdu. Ya da oğlu Leyla'nın...

Sırıtması genişlerken hafifçe kafasını kaldırdı.

"Şşt, bağa bak. Temel dayınun kayık hâlâ kızakta duruyu mi?"

Ali başını kaldırıp sevimli ve muzır babasına baktı.

"He duruyi. Geçen gün bizum uşaklarlan gittuk, yaylaya deniz gelmeyecekmiş Temel dayi, kayığı kızaktan çek da çayırda yüzdürelum deduk, kayığun küreğiylan düşti peşumuze. Zaten o kürek da bi bizi kovalamaya yarayi."

Sonra heyecanla yatakta zıplayıp dizlerinin üstüne çöktü ve devam etti.

"Ama dedum bizumkilere. Babam gelsun, o zaman habu yamaçtan aşağa kayıkla koyveriruk dedum. Eyi dedum, di mi baba?"

Mustafa yatakta doğrulup oğlunun saçlarını karıştırırken aynı muzırlıkla cevap verdi.

"Çok iyi dedun. O zaman kahvaltıdan sonra çıkalum da biraz kayık sefası yapalum..."

Daha cümlesi yeni bitmişti ki Hatice Sultan destursuz odaya düştü.

"Fuşki! O deli Temel'i sarcasunuz başuma yine. Ula Ali, sen da kak, süte ekmek doğradum ye da cameye git, geç kaldun."

"Ya babanne ya! Yarın giderum."

"Hee, sen yarın git. O Sümsüğün Hayriyenun torini da kunut dualarını ezberlesun, senden önce hocaya okusun."

Ali'nin gözler kocaman açıldı. Babaannesi nereden vuracağını çok iyi biliyordu arkadaş.

"Dema! Eder mi oyle?"

Hatice Sultan Mustafa'nın, *sen yok musun sen*, der gibi baş sallamasını hiç umursamadan Ali'yi gaza getirmeye devam etti.

"Ya etmez mi? Ali gelmesun da geçeyim diye bakayi."

Ali fişek hızıyla kalkıp üstünü giyinmeye başladı.

"Tamam... Ben ezberlemiştum kunut dualarini, gideyim ondan önce okuyayım. Baba öğleden sonra gideruk."

"Tamam aslanum. Sen da o arada sizun uşakları topla, Temel dayınun kayığının pasını silelum."

Ali heyecanla başını sallarken Hatice Sultan yine dizlerini dövmeye başladı.

"Ula toplama bişe. Başum girecek belaya da."

Mustafa ayağa kalkıp annesini kolunun altına aldı.

"Girmez ana girmez."

"He girmez he! Sen bittun bu başladi. Ula nedu bu yaylanun sizden çektuği. Köye indiğumuzde bayram edeyi yayla."

Mustafa annesinin son cümlelerini odanın dışındayken duydu ve banyoya giderken anasından bir feryat daha koptuğunu işitti.

"Egi, Naz! Yorganına sırgan* sarcağum şimdi, kalk egi hayde!"

Mustafa tam banyo kapısına elini uzatmıştı ki açılan kapıyla bir adım geriledi. Ve günün ikinci güzel şeyi ile karşı karşıya geldi.

"Aaa... Günaydın Barut. Anneni sen mi bağırttın?"

Mustafa bu güzelliğe hayran hayran bakmayı öyle isterdi ki... Tabi çatılı kaşlarının altından...

"Ben niye bağırtayım ya, koca adam. Tövbe tövbe."

"Hımm... Sende o potansiyel var ama neyse. Hadi sana inandım."

"Kızum... Bak böyle kinayeli kinayeli konuşma, fena olacak."

"He Barut... Haklısın. Neyse ben mutfağa gideyim, belki Hatice teyzemin yardıma ihtiyacı vardır. Sen de oyalanma bence. Ha bu arada, yattığım odanın üstünden sesler geliyor. Çatıda açıklık olabilir, bir ara baksan iyi edersin."

Ses gittikçe uzaklaşırken Mustafa hâlâ salak salak kızın arkasından bakıyordu.

Bir şeyleri yine kaçırmış olabilir miydi? Pencere silme derdi bitmiş, çatı tadilatı mı başlamıştı? Sırada ne vardı? Söz konusu olan Cesur Fare'yse o sıradaki şeyi düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Kaldı ki zaten bu kız onu her şartta şaşırtacaktı, bu sebeple düşünmeye de gerek yoktu. Ama bu şaşkınlıkla bile içindeki huzuru göz ardı edemedi.

Yakışmıştı bu kız bu eve be...

Leyla ise mutfağa girmiş ve eşikte kalmıştı.

Bir süre arkası ona dönük çocuğun büyük kâseden bir şeyler yemesini izledi ve gidip ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Bu çocukla o kadar ortak yanları vardı ki...

* Isırgan otu: Değdiği cildi bir süre yakan Karadeniz'e özgü bitki.

İkisi de annesizdi. İkisi de çaktırmasalar da aslında bunun acısını çok derinden yaşıyorlardı. Ve ikisi de aynı adamı seviyorlardı. Biri aşk ile, biri sınırsız ve koşulsuz bağlılık ile...

Ali, ona doğru atılan adımları duyduğunda içinden ettiği duanın kabul olmadığını anlayıp dişlerini sıktı. Kapının orada olduğunu hissettiği andan beri gitsin diye dua ettiği kız yanına gelmişti. Hoş, uykuya dalmadan önce de evden gitsin diye dua etmişti de ne olmuştu ki?

Ama içi acayip rahatlamıştı. Babası bu sabah ona bu kızdan hiç bahsetmemişti. Demek ki önemli değildi. Önemli olsa en azından onu sevdirmeye kalkardı. Demek ki gerçekten de biraz durup gidecekti. Babası ile arasına girmeyecekti. Annesinin yerini almayacaktı.

"A, süte ekmek mi doğradın? İlginçmiş. Tadına bakabilir miyim?"

Leyla hiç Ali'nin cevabını beklemeden çekmeceden kaşık aldı ve kâseye daldırdı.

Ali'nin şaşkın bakışları arasında bir gurme edasıyla gözlerini kapatıp ağzındaki lezzeti tahlil ederken mırıldanıyordu.

"Mmm... Aslında ilginç olmuş ama bence..." Gözlerini açıp ışıl ışıl gülümsedi. "İçine bal koyarsak çok acayip bomba bir şey olur."

Ali son kaşığını da ağzına atıp peçeteyle dudaklarını sildi.

"Ben bal sevmem."

Sonra Leyla bir şey diyemeden mutfaktan çıktı. Arkada kalan Leyla kırgın ama yılmayan gözlerle Ali'nin arkasından baktı. Bu çocuğa kendini sevdirecekti, bunun başka yolu yoktu. Ama bu konuda yardımcı bulsa fena mı olurdu?

Ve o yardımcı gözlerini ovalayarak mutfağa tam o saniyede girdi.

"Ay, Nazcım günaydın bebeğim."

Naz sabah sabah depolanan bu enerjiye sinir olsa da karşısındaki ışıl ışıl gülümsemeye dayanamadı. Sırıtmasa bile ona benzer bir dudak kıvırmayla başını salladı.

"Sana ve neşene de günaydın. Bakıyorum ikiniz de pek bir mutlusunuz..."

"Bakıyorum sen de pek bir huysuzsun. Abini mi örnek alıyorsun, yoksa sabahları böyle oluyor sonra geçiyor mu?"

Naz hayretle başını salladı ve bu sefer gerçekten gülümsedi.

"Leyla... Sen bize çok fazlasın, ben sana diyeyim."

Leyla hiç umursamadı. Aklındakiyle yeterince yoğruluyordu zaten. Elini şöyle bir savurdu.

"Saçmalama. Ben tam size göreyim ama konumuz bu değil."

"Konumuz mu vardı?"

"Yok Naz! Sen beni gerçekten hiç dinlemiyorsun. Bak şimdi, konumuz Ali."

Naz'ın kaşlar anında havaya kalkıp eller de bele doğru yola çıktı. Daha dün bir bugün iki, Ali ne ara konu olur hale gelmişti ki?

"Ne olmuş Ali'ye?"

"Ben de onu diyorum ya. Ne olmuş? Bak şimdi. Sen beni seviyorsun. Bence Hatice teyzem de beni sevdi. Ama Ali sevmedi. Bunu diyorum işte. Neden sence?"

Naz içi rahatlayarak derin bir soluk bıraktı ve çaydanlığa doğru uzanırken mırıldandı.

"Belki de babasını paylaşmak istemiyordur."

Leyla bu ihtimali kısa bir an düşünüp rafa kaldırdı.

"Bence mantıksız."

Naz dolaptaki tel raftan çay kutusunu alırken cevap verdi.

"Nesi mantıksız? Bir insanın abimin sana olan ilgisini anlamaması için ya aptal olması lazım ya da işine gelmemesi...Bence bu Ali'nin işine gelmedi ve seni yok sayıyor. Endişelenme, geçecektir."

Leyla'nın içine umut doldu bir anda. Mustafa'nın ilgisi... Ali'nin bu hallerinin geçecek olması...

"Ee, ne zaman geçecektir?"

"Ne biliyim. Belki siz evlenene kadar geçer."

Leyla hızla yutkundu. Daha doğrusu yutkunamadı ve öksürüğü ciğerlerini yaktı.

"Kızım helal! Ne tuhaf bir şeysin ya... Kendinin tam bize göre olduğunu söylüyorsun ama ben bunları deyince krize giriyorsun."

"Ama... Ama öyle pat diye evlilik denir mi be! Daha ben abini kendime âşık edeceğim, sonra o dediğin olacak."

Naz, Leyla'ya bu sefer gerçekten acır gibi baktı.

"Leyla... Abim sana zaten âşık."

Leyla'nın gözler iki iri bilye gibi parladı.

"Gerçekten mi?"

"Sence gerçek değil mi Leyla?"

"Kız ben ne bileyim. Senin bu öküz abin bir şey der mi adama! Gittim ona sana âşığım dedim..."

"Abime dedin?"

"He dedim. Ne yapayım, demesem her önüme gelen adamı öptüğümü sanacaktı."

"Sen abimi mi öptün?"

Leyla, panikli saçmalamasından bir adım bile geri gitmeden saydırmaya devam etti.

"Ay, evet. Ne ayıp değil mi? Gerçi âşık olduğum için öptüm. Âşık olmadığım adamı neden öpeyim ki zaten. İğrenç."

Naz artık su kaynatıyordu. Bu kadarı gerçekten fazlaydı.

"Kesinlikle..."

"Ama neyse konumuz bu değil. Ben bu adama sana âşığım dedim ama kız bu senin abin ne yaptı biliyor musun?"

"Düşünemiyorum bile, beynim yandı."

"Yanar. Benimki de yandı. Senin bu abin bana baktıı, baktııı... Sonra mal gibi kaldı işte. Tek lafı, *sen bana* âşıksın, oldu."

Naz hayretine hayret katarak başını salladı ve buzdolabına doğru yürürken artık bu kızın beyin fırtınalarıyla savaşmama kararı aldı. Akışına bırakacaktı. O da duruma ayak uydurdu.

"Yapar valla yapar. Abim diye demiyorum Leyla, öküzlükte doktora yapacak ama zamanı yok. Cidden bak."

Leyla'dan gelen dertli bir iç çekmeyle ona dönünce, kızın âşık âşık uzaklara daldığını gördü.

"Ay şimdi bak böyle birden de deyince bir kötü oldum. Öküz ama tatlı öküz, değil mi?"

Artık kahkahasını tutmak zorlaşmıştı ve Naz da saldı.

"Helal kız sana, öküzü bağrına bastın ya ben daha bir şey demiyorum."

"Anlamadım..."

Naz, bir süre daha çaktırmadan kahkaha atarken sarsılan omuzlarını öksürükle saklamaya çalıştı ve sonra sakinleştiğine inanıp Leyla'ya döndü. Kızın masum bakışlarıyla da içine bir şefkat doldu.

"Kendi derdini anlattığın kadar karşı tarafı da anlamayı başardığında olacaksın sen diyorum Leyla. Şimdi anladın mı?"

Naz cevap beklemeden yumurtaları tasa kırdı ve çırpmaya başladı.

Tüm bu süre zarfında Leyla ona söylenilen sözü anlamaya çalışıyordu. E, yani karşı taraf doğru anlatsa Leyla neden anlamasındı ki? Sorun onda değildi sonuçta...

Leyla kaşlarını çattı ve yumurta çırpan kızın sırtına bakarak mırıldandı.

"Valla hepsi cins bunların... Açık açık konuşsalar ölürler..." dedikten sonra içeri giren Hatice teyzeye ağız dolusu gülümseyerek devam etti.

"Haksız mıyım Hatice Teyze?"

Durumu hiç anlamayan ama hâlâ kurulmamış sofrayı görüp cinleriyle kol kola girerek horon tepen Hatice Sultan, şartsız koşulsuz Leyla'yı onayladı.

"Haklusun. Benum bu kobellerum söz konusuysa sen sonuna kadar haklusun..." deyip bir atar Naz'ın yanına geldi.

"Temam, yumurtaları hakladun. Canlarini çıkardun, bi' daha doğamazlar, yeter. Ko tereyağını tavaya da kızdır oni hayde. Açlıktan eldi misafir."

Leyla heyecanla söze girdi.

"Aaa, misafir mi geldi Hatice teyze?"

Naz bu sözle tekrar kahkaha atarken, Hatice Sultan saçlarını yolacak kıvama gelmişti.

"Rabbum sınama kurban olduğum. Bi' tane akılli gönder da sonra sına Rabbum."

Ayaklarını vura vura mutfaktan çıkan Hatice Sultan'ın arkasından bakan Leyla ağzını parmaklarıyla kapatarak Naz'ın yanına geldi ve kapıya bakarken fısıldadı.

"Sevmiyor mu gelen misafiri?"

Naz artık karnını tutar hale gelmişti.

"Bence çok sevecek o misafiri kuzum, çok."

Leyla o merakla mutfaktan fırladı. Bu misafiri merak etmişti doğrusu.

Ve kapıdan çıkar çıkmaz misafirle karşılaştı.

Yakışıklı bir delikanlı Mustafa ile kapı ağzında bir şeyler konuşuyor, ona bir paket uzatıyordu ve Leyla'nın gözlerde şimşekler çaktı.

Acaba bu çocuk Naz'ı seviyordu da Hatice Sultan o yüzden mi sinirliydi? E, Naz da ileride çok seveceğini söylemişti...

"E, tabi. Damat sevilir..."

Leyla'nın gözleri kendi annesinin damadına döndü.

Yaşasaydı annesi de damadını çok severdi. Hafif dalgalanan saçlarını, yüzündeki o tatlı gülümsemeyi, çocuğun omzunu hafiften sıkan ellerini...

Leyla tatlı tatlı iç çekti ve annesinin damadına doğru yürüdü ama gözleri Hatice teyzesinin müstakbel damadında...

"Merhaba."

Mustafa yanına gelen kıza döndüğünde o gülümseyen gözlerle karşılaşacağını umdu ama onun yerine o gözler karşısında dikilen delikanlıya bakıyordu. Kaşlarını çatmamak için direndi.

"Hayırdır Cesur... Leyla."

Şimdi bu çocuğun yanında kıza fare falan diyemezdi. Üstelik Leyla demeliydi ki bu, hâlâ o çocuğa sırıtarak bakan kızın aklına kime âşık olduğunu getirsin.

"Leyla diyorum. Duydun mu?"

Leyla gözlerini delikanlıdan çekmeden cevap verdi.

"Duydum Mustafacım. Selam siz kimsiniz?"

Çocuk şaşkın şaşkın bu güzel kıza bakarken Mustafa'nın yumruklarını sıktığını fark etmedi.

"Selam... Ee, ben Hakan. Mustafa abim dün telefon istemişti de çarşıdan... Ben de aldım telefonu... Getirdim işte."

"Ay ne iyi ettin ya. Gelsene içeri biz de kahvaltı edecektik," dedikten sonra Mustafa'ya dönüp kaşıyla gözüyle uyarırken devam etti.

"Değil mi Mustafa, çağırsana çocuğu."

"Niye ya?"

Leyla bu anlamsız çıkışa kaşlarını çattı.

"E, belki annen sevecek Hakan'ı."

"Annem neden sevsin Hakan'ı..." dediği an kırdığı potun farkına varıp sudan çıkmış balık gibi ikisine bakan delikanlıya döndü.

"Yani pardon Hakan..."

"Önemli değil abi..."

Mustafa tekrar Leyla'ya baktı. Bu kız ne halt yiyordu böyle?

Dişlerinin arasından tısladı.

"Annem zaten seviyor Hakan'ı ve Leyla bence daha fazla saçmalamadan içeri geç."

Leyla o sesteki son nokta vuruşunu fazlasıyla hissetti ama yine de içeri geçmeden önce o da son uyarıyı yapmaktan geri durmadı.

"Tamam geçerim ama bu çocuğa iyi davran. Sonra pişman olabilirsin..."

Leyla bir çalım içeri girip mutfakta hazırlanan masanın başına oturdu.

"Naz..."

Dilimlediği ekmekten başını kaldırmayan Naz cevap verdi.

"Efendim?"

"Bence senin abin şu anda seninkini azıcık incitebilir. Çünkü daha az önce adama sırıtırken, annen sevebilir bu çocuğu dediğimde çok pis baktı ve..."

Naz hızla Leyla'ya döndü.

"Ya dur dur. Az yavaş da! Benimki kim?"

Bu aile iyiydi hoştu da sanki azıcık tuhaftı. Leyla bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı.

"Hakan işte, kim olacak..."

Daha Leyla'nın sözüne şaşırmayı bitirmemişti ki bu sefer de ağabeyinin öfkeli suratıyla muhatap olmak zorunda kaldı.

Mutfağa bomba gibi düşen Mustafa kükredi.

"Hakan ne zamandır seninki oluyor kızum?"

Ağabeyinden korkmaktan öte saygı ve sevgi besleyen Naz, bu deli kızın yine bir şeyleri birbirine karıştırdığından şüphelenmişti ama bu, durumdan keyif almasını da engellemiyordu.

"Ay ne biliyim abi. Oldu mu ki acaba?"

"Olmuş işte. Leyla öyle dedi..."

Naz bu sefer Leyla'ya dönüp tatlı tatlı sordu.

"Hakikaten Leyla, Hakan'ın benimki olduğunu sen nasıl anladın?"

"Hımm... Aslında sen Hatice teyze için *ileride o misafiri çok sevecek* dedin ya... Sonra da ben çıkıp misafiri yani Hakan'ı görünce... Ay dedim, bu yüzden dedi."

Mustafa hâlâ cevap alamadığı sorunun peşindeydi.

"Annem kimi seviyor ve niye?"

Ama Mustafa'yı takan yoktu.

Naz genişleyen gülümseme ile Leyla'ya cevap vermeyi tercih etti.

"Canım benim, ben onu senin için dedim."

"Lan, biriniz bana cevap verin, Hakan olayını açıklayın."

Leyla'nın da Mustafa'yı takmak gibi bir gayreti olmadı. Şaşkın şaşkın Naz'a baktı.

"Kız benim için niye diyorsun, ben misafir miyim?"

Mustafa artık daha fazla dayanamayıp son kez kükredi.

"Lan yeter! Biriniz takın beni artık!"

"Ay bağırma Mustafa, bir sus!" diyen Leyla'nın o an yapacağı son şey Mustafa'yı takmaktı çünkü duruma daha yeni aymıştı.

Naz ne güzel bir şey ima etmişti öyle.

"Yani şimdi ben misafir oluyorum ve annen beni ileride çok sevecek, öyle mi?"

"Hani Hakan'ı sevecekti?"

Leyla bu sefer Mustafa'yı takmıştı ama başka biçimde.

Ayağa kalkarken sitem eder gibi sevdiği adama diklendi.

"Aman be Mustafa... Hakan nereden çıktı? Unut onu. Annen onu neden seviyormuş ki hem, beni sevecek. Değil mi Naz? Durun ben gidip kendimi sevdirmeye başlayayım. Görüşürüz."

Mustafa, Leyla'nın arkasından acı çeker gibi bakıp Naz'a döndü.

"Abim, yalvarırım açıkla. Az önce n'oldu burada?"

Naz hâlâ gülümsemesini tutamıyordu. Bu kızın masumluğunun, mutluluğu hiç yakalayamamış ağabeyine çok iyi geleceğine öylesine inanıyordu ki...

Elini Mustafa'nın koluna koydu.

"Valla abicim, hadi bunu açıkladım diyelim de... Bu ateş parçasıyla bir ömür yaşarken senin yanında dekoder görevi görecek değilim ya. Bence anlamaya çalış sen... Valla bak. Senin için daha iyi olur."

Mustafa onunla dalga geçtiğini düşündüğü kardeşine çatık kaşlarının altından baktı.

"Naz!"

Naz ne zaman ağabeyinin bu hallerinden korkmuştu ki...

Ağabeyinin kolunu okşarken mırıldandı.

"Ama çok tatlı he..."

Mustafa da artık hayatının iplerini tutmaktan yorulmuş gibi başını sağa sola sallayıp sandalyeye çöktü ve saklamaya çalışmadığı bir gülümsemeyle, ama kendine acıdığı aşikâr bir şekilde cevap verdi.

"Ya, ne demezsun. Bazen boyle tadundan yenmeyi gavurun kızi."

Leyla'nın aşırı sevimli halleriyle geçen kahvaltı sonunda Mustafa telefon görüşmesi yapmak için kapıya çıktı. Aklındaki numarayı, Hakan'a aldırdığı telefona tuşlarken annesinin Leyla'ya olan bakışlarını düşündü. Naz'ın kısaca özet geçtiği durum sonrası, Leyla'nın kendini sevdirme çabaları çok sevimliydi. Hatta annesinin yanında kendine bile çıkışamıyordu onun Cesur Fare'si.

Annesi de belli etmemeye çalışıyordu ama çoktan Leyla'yı kalbine aldığı o kadar aşikârdı ki. Kulağında duyduğu o tok sesle düşüncelerini bir köşeye bıraktı.

"Korsan, ne haber aslanum."

"İyidir Barut. Sen haber ver asıl. Son durum ne?"

"Son durum şu... Biz yaylaya geldik ve Leyla annem ile Naz'ı ele geçirdi."

Kolay kolay gülümsemeyen Korsan'ın sesinden keyfi fazlasıyla belliydi.

"Bundan şüphe etmiş miydin ki?"

"Bu kız söz konusuysa neye emin olacağımı bilemiyorum ki..."

Kısacık bir sessizlikten sonra Korsan'ın anlık neşe saklayan sesi eski haline döndü.

"Leyla'ya sordun mu? Kaçmasının gerçek sebebini söyledi mi?"

Mustafa da ciddileşti.

"Yok. Bugün soracağım da... Hayırdır?"

"Emin değilim ama Leyla'nın peşindeki kişi kolay vazgeçecek gibi değil. İhbar sonrası olağanın dışında bekletildik. Didik didik arandık. Acaba diyorum amcası mı ihbar etti?"

Mustafa ne kadarını anlatacağını bilmeden kısacık bir an durakladıktan sonra cevap verdi.

"İhbar eden amcası değil, eminim. Başka biri ihbar etti..." Devam edecekti ki Fatih net bir şekilde sözünü kesti.

"Enis."

Mustafa hafifçe gülümsedi.

"İkiyle ikiyi toplamak zor olmadı deyisun."

Fatih'in sesi bu durumdan memnun kalmadığını ortaya koyuyordu.

"Gemiden çıkmadan bizi o adam için uyardın ve sizden sonra adam hastane izni diye gemiden ayrıldı ama..."

Mustafa birden dikleşti.

"Ama?"

"Geri döndü. Döndüğünde acayip sinirliydi ve benimle kavga etmek için sınırlarını fazlasıyla zorladı. Ama aklıma takılan bir soru var. İhbar eden oysa neden kurtarmaya çalışsın?"

Mustafa kısacık bir an bu sorunun cevabını değerlendirdi ve o da iki ile ikiyi toplamakta fazla zorlanmadı.

"Belki de geminin bağlanmasına ihtiyacı vardır."

"Leyla'nın önceki kaçışını da İtalya'da devreye sokmuştu."

"Evet..."

"Bu iş hoşuma gitmiyor Barut."

"Benim de Korsan. Dikkat edin."

"Sen bizi dert etme. Birkaç güne dönecek gibi ayarla kendini yeter."

Tam o sırada telefonda bir hışırtı oldu ve Fatih'in *"Dur ulan!"* sesine Aksak'ın sesi karıştı.

"Ula benum kuzumi sakun üzme, seni yaylanun ortasında sallandururum Barut, duydun mi?"

Zaten kafası dalgın olan Mustafa, Aksak Tayfun'un bu uyarısına tısladı.

"Kimle konuştuğuna dikkat et istersen Aksak."

Mustafa'nın sesindeki uyarıyı almış olacak ki geri vitese takan Aksak mırıldandı.

"He edeyim o deduğuni, doğri. Ama sen yine da o kuzuya sahip çık, oldi mi uşağum? Sen akıllısun."

Mustafa asabi sesinden zerre kadar ödün vermeden cevapladı.

"Ha şöyle Aksak... Yola gel."

Telefonu kapatıp cebine koyarken mis gibi havayı içine çekti.

"Kimin kızını kimden koruyorsun be Aksak Efendi!"

O sırada arkasından gelen sesle döndü.

"Ya Hatice teyze, vallahi bak sağabilirim ben Bitli Kız'ı... Hem ayrıca neden o şeker şeye Bitli dediniz ki, yazık yani."

"Kızum sağmayacağum ineği, gün doğarken ettum o işi. Altını havalanduracağum sadece. Bi' git oyana."

"Olsun... Ben havalandırayım işte altını."

Hatice Sultan canından bezmiş gibi Leyla'ya dönecekken, az ileride onları sırıtarak izleyen oğlunu gördü.

"Ula! Orda ha'oyle sırıtacağuna gel bu delini başumdan al."

Ama bir yandan da dudaklarındaki gülümseme kendini ele veriyordu, haberi yoktu.

Mustafa ellerini cebine sokarak Leyla'ya göz kırptı.

"Alıyım mı kız seni anamun başından?"

Leyla adamın bu hallerine ölürdü, ölürdü... Nazlı, edalı omzunu silkti.

"E, al bari."

"Buraya gel da alayım."

Leyla kaşlarını çatıp Hatice Sultan'a döndü.

"Hatice teyze, senin bu oğlun öküz ha..."

"Ya ne sandun kızum? Şimdi onunla seni ahıra bağlamadan gidun hayde."

Leyla zaten dünden hevesli ama atarından da vazgeçmeden Mustafa'ya doğru yürüdü.

Mustafa kıza bakarken içi gitse de, derin soluk alma işini erteledi. Az sonra baş başa kaldıklarında bol bol içine çekerdi zaten nefesini. Leyla'sının kokusuyla birlikte.

"Ana... Ali geldiğinde beni arayun. Naz'ın telefonuna çağrı bıraktum."

"E, ha tamam. Bi' gidemedunuz..." diyen Hatice Sultan da ahırın yolunu tuttu.

Evin bahçesinden çıkana kadar sessiz kalsalar da sonrasında Leyla dayanamayıp Mustafa'ya döndü.

"Ailen... Yani annen, Naz... Senin gelişini çok normal karşıladılar. Niye ki? Özlememişler mi?"

Mustafa omzunu hafifçe silkti.

"Sürekli gurbette çalışan biriysen bu işler böyle yürür. Aileler de alışır buna. O yüzden ne dillere destan kavuşma sahneleri olur ne de ayrılma sahneleri. Yani senin o meşhur kitaplarındaki, filmlerindeki gibi değil olaylar Cesur Fare."

"Allah Allah... Ukala mısın sen?"

Mustafa yüzünü hafifçe ekşitip tek gözünü kıstı.

"Bilmem. Sence ukala mıyım ben?"

Leyla o an, o yüze bir kere daha âşık olmuştu. Onu ilk ambarda, ışık altında gördüğü gün dikkatini çeken burnu da yine dikkatini çekmişti.

Dalgın şekilde elini uzattı ve hafif yamuk burna dokundu.

"Küçükken mi kırıldı?"

Mustafa bu dokunuştan etkilenmişti ama henüz köy meydanını terk etmemişlerdi ve bu etkilenme bir süre daha sessiz sakin bir köşede beklemek zorundaydı. O yüzden sakinleşmesi lazımdı ve bu işi Leyla'nın saçmalama yöntemiyle yapmaya karar verdi.

"Karadenizliyim ben. Sence yamuk bir burun için kırılmasına gerek var mı?"

"Al işte! Ukalasın. Bal gibi de kırık burnun. Nasıl oldu, anlatsana."

Mustafa mahcup mahcup kafasının arkasını kaşırken kıza yan gözle baktı.

"Küçükken biraz yaramazdım desem?"

"Detay ver derim Mustafa."

"Bak Mustafa dedin, köy meydanı falan dinlemem..."

Leyla elleri belinde döndü. Gözleri ateş etmek için fazlasıyla güzel bir pozisyon almıştı doğrusu.

Ve Barut da o ateşi almaya hazırdı.

"Bakma kızum şöyle."

"Nasıl?"

"Şöyle işte. Mustafa, der gibi."

Leyla bu adamı önce gebertse sonra mı sevse yoksa önce sevse sonra mı gebertse karar veremediği için azıcık üzgündü.

"Beni gıcık etmesene... Avaz avaz Mustafa diye bağırırım bak, anlat hadi. Ne oldu burnuna? Ve şimdiden söyleyeyim, sen anlatmadıkça benim hayal gücüm fazla çalışıyor."

Mustafa pes etmiş gibi yüzünü düşürdü.

"Ya tamam. Naz sopayla vurdu. Oldu mu?"

İşte bunu beklemiyordu Leyla. Sırıttı.

"Ne? Hani yaramaz olan sendin?"

Bu sefer de Mustafa sırıtmıştı.

"Tamam, belki onu azıcık kızdırmış olabilirim."

"Kaç yaş var ki aranızda böyle didişiyordunuz?"

"Altı yaş. Ben on iki yaşındayken, o altı yaşındaydı ve altı yaşındaki bir kız için o kollar fazlasıyla güçlüydü."

Leyla kahkahasını tutmak için dudaklarını ısırdı ama olmadı. Attığı kahkahalar, köyden çıkıp ıssız yeşilliklere ulaşana kadar ara ara devam etti. Ve birkaç adım arkasından gelen genç adamın homurtuları da bu kahkahaya eşlik etti.

"Altı yaşındaki bir kızdan dayak yedin..." dedikçe Mustafa "O cadıya, altı yaşında sevimli bir kız muamelesi yapman çok saçma," diye homurdanıyordu.

Sonunda kahkahası biten Leyla, sakince suratı asık adama döndü. Ciddi ciddi onunla dalga geçiyor diye kızmış olabilir miydi?

"Peki, Naz sana vurduktan sonra sen ne yaptın ona?"

"Ne yapabilirdim ki? Kanı görünce ağlamaya başladı ve onu sakinleştirmek için kendi acımı unuttum."

Leyla kalbinin kaç yerinden kanat açtığını bilemedi. Usulca sevdiğine sokuldu ve parmak ucunu yamuk burnunda dolaştırdı.

"Çok güzel bir adamsın sen..."

Mustafa ne diyeceğini bilemedi. Bu ani gelen şefkat duygusuna tam teslim olacaktı ki az ileride, konuşarak ot yükü taşıyan kadınların varlığı onu durdurdu. Ama Leyla o kadınların farkında bile değildi.

"Sana çok yakışmış bu yamuk burun."

Hâlâ ona âşık âşık bakan kızın dudaklarına yapışmamak için işi makaraya almaya çalıştı. Başka çaresi yoktu.

"Sen şimdi bana âşıksın ya... Her şeyi yakıştırırsın bana."

Bingo! Leyla'nın âşık bakışları anında ateş eden ejderha kıvamına dönmüştü bile.

"Hah! Ben de ne zaman konu buraya gelecek diyordum."

"Çok beklettim di mi? Haklısın."

"Sen bana laf sokacağına, bana âşık olduğunu itiraf etsen artık diyorum, ne dersin bay ukala? Saklamana gerek yok artık, sonuçta âşıksın."

Mustafa bu sözle kısacık bir an kalıp, *"Lan evet lan, evet"* diye haykırmak istese de, 'ah o ot taşıyan yengele-

run canına sağluk,' diye iç geçirip sadece kaşlarını kaldırabildi.

"Valla de?"

"Vallahi."

"Eminsin yani..."

"Evet. Naz söyledi."

Mustafa bu sefer gerçekten şaşırmıştı.

"Naz nereden biliyor bunu yahu?"

Leyla sinirle Mustafa'nın ayağına basıp arkasını döndü.

"Ne biliyim, git ona sor. Allah Allah ya!"

Mustafa giden kızın arkasından sırıtarak yürüyüp birkaç adım kala adımlarını ona uydurdu.

"Pişt! Cesur Fare..."

"Konuşmuyorum seninle Barut."

"İyi tamam konuşma ama... Sana verdiğim bir sözü tutuyorum diye de beni cezalandırma."

İnsanın başına ne gelirse meraktan gelirdi işte. Leyla tereddütlü şekilde döndü.

"Ne sözü?"

Mustafa, ot taşıyan yengelerin gözden uzaklaştığını fark edince kızın yanına gelip kulağına fısıldadı.

"Bana âşık olduğunu unutturmayacağım diye verdiğim söz."

O gözlerde kaybolurken, bir merakın daha sonuna gelen Leyla, aldığı aşk dolu kapakla birlikte tüm sağduyusuna iyi günler diledi.

Sevimli sevimli gülümseyip Mustafa'nın havalı duruşuna bakarak içini çekti.

Aşk güzel bir şeydi ve o aşk açıklık alana çıkana kadar yan yana, sessizce yürümelerini daha bir anlamlı kılmıştı. Yol boyunca gördüğü her şeyde Mustafa'yı ve kendini görmüştü.

Leyla'nın aklına burada ne güzel yaşayacağı gelmişti önce. Sonra da Mustafa her sefere gittiğinde onu nasıl özleyeceği...

Az önce inkâr etmediğinden yola çıkarak Naz'ın haklı olduğuna karar verdi. Mustafa ona âşık olmuş olabilirdi. Tamam, hoşlandığı kesindi de... Aşk da hiç yabancı durmuyordu bu adamın gözlerine...

Derken Mustafa'nın sesiyle daldığı düşüncelerden kurtuldu.

"Leyla, artık anlatsana bana."

Öyle tatlı hayallerdeydi ki... Hülyalı hülyalı sordu.

"Neyi?"

"Amcandan neden kaçtığını..."

Leyla'nın yüzü bir anda düştü.

"Anlatmasam..."

"Olmaz. Bak bir şeyleri bilemeden geleceğe bakamıyorum. Sen bana her şeyi anlatmalısın ki ben seni neye karşı koruyacağımı tam olarak bileyim."

"Ama senin başını belaya..."

Mustafa kızı durdurup omuzlarından tuttu. Gözlerine öyle derin baktı ki... Leyla nefes almayı unuttu.

"Leyla'm. O başım, seni gördüğüm ilk an zaten belaya girdi. Bu yüzden gel inat etme ve bu ufacık sorunu da anlat ki aramızda söylenmemiş olan her şeyi ortadan kaldıralım."

Haklıydı. Leyla bunu söylerse, Mustafa da ona aşkını söylerdi ve söylenmemiş bir şey kalmazdı. Yavaşça olduğu yere çöküp Mustafa'yı da yanında çekerek oturttu ve derin bir solukla anlatmaya başladı.

"Amcamın beni nasıl bulduğunu, nasıl evine aldığını anlatmıştım."

Mustafa sessizce başını salladı.

"İlk başlarda sorun yoktu. Amcamın bana tek uyarısı ağzımı sıkı tutmam ve babalık konusunu açmamamdı. Açmıyordum da... Önceleri odamdan pek çıkmazdım ama sonra çıkmaya başladım. Evin yardımcılarıyla arkadaş bile olmuştum neredeyse. Bir akşam hava almak için bahçeye çıktım. Bahçe öyle güzeldi ki görmen lazım..."

Ufacık bir güzellikten bile mutlu olmayı başaran Leyla hafifçe gülümseyip devam etti.

"En çok hanımeli ağacını severdim ve onun yanında uykuya bile daldığım olmuştu. O akşam da öyle oldu ama sonra beni amcamın öfkeli sesi uyandırdı."

Aklına gelenle titremişti ve bu Mustafa'nın gözünden kaçmadı. Kolunu kıza dolayıp devam etmesini bekledi.

Leyla o sıcacık koyna mest olmuş ve tüm kötülükleri dışarıda bırakmış gibi huzurla sokuldu.

"Amcam bağırıyordu. 'Silah kaçaklığı işine uyuşturucuyu da kattığımı öğrenirse büyük patron beni öldürür. Bunu aklın basmıyor mu? Hangi sersem benim uyuşturucu sahamı açık eder,' diyordu. Karşısındaki adam da bir şeyler dedi ama onu duymadım. Amcam sonra onun uyuşturucu işine girdiğini öğrenen adamı ortadan kaldırma emrini verdi. Bu işi bilen herkesi öldürmesini emretti. Sonra bir isim söyledi. 'Adem Vahap Pusat'ın kulağına bu haber gitmeyecek' dedi. Ben hiç orada yokmuş gibi davranacaktım zaten. Bana ne, yaptığı şeyden. Hoş, o uyuşturucu kurbanı gençlerin katilinin benim amcam olduğunu bilmek çok ağır gelmişti ama... Sonuçta ondan kurtulabilirdim. O evden ayrılabilirdim..."

Mustafa acıyla kasılan ve anlattıkça daha hararetlenen kıza gücünün yettiği kadar sarıldı.

"Ama seni gördüler, di mi?"

Leyla hafifçe başını sallarken gözyaşlarının burnunun

ucundan düşmesine izin vermedi. Elinin tersiyle burnunu silip Mustafa'ya baktı.

"Esen rüzgârla hanımeli dalları kımıldadı. Hareketi fark ettiklerinde benim olduğum tarafa döndüler ve göz göze geldik. Amcamın gözlerini görmeliydin Mustafa... Anneme kızını koruyacağım diye söz veren adam değildi o. Ben onlar yanıma gelene kadar kalktım ve kaçtım, ama eve giremeden yakalandım. Konuşmayacağım, kimseye söylemeyeceğim dedikçe amcam beni hırpaladı. Sonra beni odama kilitledi ve sabah öldürülme emrimi verdi. 'Zaten bunu seni ilk gördüğümde yapmalıydım,' dedi."

Mustafa neler olduğunu anlamıştı. Talip Kazancıbaşı, silah kaçakçılığı yapıyordu ve uyuşturucu işine karıştığı öğrenildiğinde camia tarafından ortadan kaldırılması işten bile değildi. Çünkü o işler öyle yürürdü. Her tezgâhın çakalı da ayrıydı, çobanı da.

Diğer söylenilen Adem Vahap Pusat denilen adam da ülkenin ileri gelen adamlarından biriydi. Adı birçok kere karanlık olaylara karışsa da bu hiçbir zaman ispat edilememişti. Az konuşması ve sert duruşuyla tanınırdı. Yıllar önce, bir deniz kazasında iki kızını ve eşini kaybettiğini hayal meyal hatırladı. Görünen o ki Leyla'nın amcası bu adamdan fazlasıyla korkuyordu ve bu kadar güçlü insanlar söz konusuyken, amcasının Leyla'yı unutmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu.

Leyla'nın hafifçe titreyen sesiyle kendine geldi.

"Ben o gece... O gece kaçtım."

"Bizim gemiye geldiğin gece mi?"

"Hayır, daha önce. Bahçeye saldıkları av köpekleriyle aram çok iyiydi. Amcam bunu bilmiyordu ama onları besliyordum ben. Aç kaldıkça agresif oluyorlardı çünkü. Yazık değil mi? Köpeklerini aç bırakacak kadar vicdansızmış."

Mustafa bu sözle hafifçe gülümsedi ve kızın yüzüne değen saçlarını kulağının arkasına itti.

"İzinsiz gelene, tanımadıklarına saldırsınlar diye aç bırakıyordur hayvanları."

Leyla yüzünü ekşitti.

"Yine de acımasızca... Neyse ben kaçtım ama gidecek yerim, telefonum, param yoktu ve bir karakol bulurum umuduyla dolaştım. Ama işte bendeki kader..." deyip gözyaşlarını bir kere daha sildikten sonra devam etti.

"Tam karakolun önündeyken yakaladılar beni. İçeri girmediğime ikna edemedim. Hiç kimseye bir şey söylemediğime ikna edemedim. Ne söylediğime emin oldular ne söylemediğime ikna oldular. Ondan sonra işte... Amcam beni kilitledi. Bodrum katı gibi bir yerdi. Gözlerim kapalıydı. Soğuktu ve dışarıdan sürekli demire vurma sesleri ve kötü konuşmalar geliyordu."

Mustafa'nın aklına kızın bağlanmaktan ve kilitlenmekten nasıl korktuğu geldi ve sinirden titremeye başladı.

"Sana bir şey yaptılar mı?"

Leyla hızla Mustafa'nın yanaklarını avuçladı.

"Yani fazla değil inan ki... Azıcık tartakladılar. Ama sonra yine kaçma fırsatı buldum. Bu sefer de Basri'yi, yani İtalya'da ve İspanya'da gördüğüm adamı, bıçaklamak zorunda kaldım, ama kaçamadan yine yakalandım. Yine de vazgeçmedim. Çünkü umudum vardı. Annemin, tonton babamın beni boşuna büyütmediklerini düşündüm ve Allah'ın hakkı üçtür dedim; sonra beni kapattıkları ambardan da kaçtım. Ambar zaten limandaymış işte..."

Mustafa'nın kafasındaki taşlar artık iyice oturmuştu. Ellerini kızın ellerinin üstüne koydu.

"Bu yüzden içeri girerken senin görüntünü alamadı-

lar çünkü sen zaten içerdeydin. Ben de limanı çok iyi bilen bir kaçak sanmıştım."

Leyla hafifçe gülümseyip ellerini kurtardı.

"Zaten sonrasını biliyorsun. Nohut, fasulye sandığıyla Lodos'a yolculuk..."

Mustafa kızın uzaklaşmasına izin vermeden sımsıkı sarıldı tekrar.

"Artık geçti. Zaten istese de sana bir şey yapamamış bak... Sen tüm kötülükleri yok edecek kadar beyazsın."

Leyla derin bir iç çekti ve başını kaldırdı. Tüm dünyayı bağışladığından habersiz gülümsedi.

"Biliyor musun? Dadım da öyle derdi? Sen çok güzel düşündüğün için hep güzel şeyler olur hayatında derdi."

Mustafa, kızın işkence çeken görüntülerinden onu kurtaracak her şeye can simidi gibi sarılabilirdi ve bu dadı konusuna balıklama zıpladı.

"Dadın? Babanın durumu sana dadı tutacak kadar iyi değil sanıyordum."

"Yoo, parayla tutmadı ki. Aslında komşu teyzemdi ama işte...Filmlerde Ayşeciğin falan hep dadısı oluyordu ya... Ben de komşu teyzemi dadı ilan etmiştim."

Mustafa az önceki gerginliği üstünden atıp sırtüstü uzandı. Bu kızın amca sorunuyla sonra ilgilenecekti.

"Senin şu romantik film merakın ne olacak Cesur Fare?"

"Romantik kitap da var. Onu unutmayalım lütfen."

Mustafa tek gözünü açıp onu tepeden izleyen kıza baktı.

"Unutursak taş oluruz zaten."

Leyla sırıtarak ayağa kalktı.

"Ha şunu bileydin. Kalk hadi kalk... Daha gezecek çok yer var."

Mustafa yattığı yerden güneş gibi parlayan kıza öyle bir baktı ki... Taş olan yayla dile gelir, toprak olan yayla erirdi o bakışlarla. Gözlerini kızdan bir saniye bile çekmeden ayağa kalktı.

Arkasını dönen Leyla uçsuz bucaksız yeşilliğe ve o yeşillerin giderek kaybolduğu bembeyaz sis bulutlarına bakınca içini çekti. Öyle güzel, öyle hayal gibiydi ki... Mırıldandı.

"Koşsam... Kendimi bu bulutların içine atsam..." Mustafa'ya dönüp baktığında adamın bakışlarındaki bir şey yutkunmasına sebep oldu. Neden böyle bakıyordu ki bu adam? Sarılsa şimdi boynuna...

Gözleri Mustafa'nın dudaklarında mırıldandı.

"Hani filmlerdeki gibi olsa..."

Mustafa az önceki duyguyla zaten fazlasıyla dolmuş yüreğini sakinleştirmeye çalışarak kıza bir adım atıp fısıldadı.

"Nasıl oluyor ki filmlerde?"

Yakınlık Leyla'nın olmayan dengesini iyice sarsmıştı. Yutkunarak ama gözleri hâlâ sevdiği adamın dudaklarında mırıldandı.

"Eee, kız kaçıyor böyle..."

Mustafa da gözlerini kımıldayan pembe ve minik dudaklara indirdi.

"Sonra?"

"Sonra da erkek kovalıyor..."

Mustafa bir adım daha attı.

"Hımm, neden?"

Araya giren serin yayla rüzgârı mıydı yoksa Mustafa'nın yakıp geçen nefesi miydi bilemedi. Bir kere daha yutkundu.

"Kızı yakalamak için..."

"Kız neden kaçıyor?"

"Erkek yakalasın diye."

Mustafa kafasını hafifçe eğse dokunacağı kadar yakın dudaklardan gözlerini çekmeden sordu.

"Yakalanınca ne oluyor?"

Leyla'nın artık yutkunacak hali bile kalmamıştı ve gözlerini kapattı.

"Öpüşüyorlar."

Kısacık bir an dudaklarında o özlediği sıcaklığı hissetmek için bekleyen Leyla, Mustafa'nın muzır sesiyle gözlerini açtı.

"O zaman kaç Cesur Fare."

"Hı?"

Mustafa bir adım gerileyip ellerini iki yana açtı.

"Kaç hadi... Bir romantik hayali gerçekleştirelim."

Leyla bu fikri sevse de emin olamadı. Bu adam onunla ya kafa buluyorduysa? Ya da oyunu boş verseler miydi? Kaç kovala kısmını bırakıp direkt öpüşmeye geçselerdi mesela...

Ama Mustafa'nın o kısmı geçmeye niyeti yoktu.

"Üçe kadar sayarım Cesur Fare."

Leyla gülümsemesini tutamadı ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Ciddisin."

"Evet."

"Vallahi mi?"

Mustafa karşısında duran heyecandan veya yaşanan duygulardan kızarmış yüze sırıtarak baktı. Bu kızın hiç sansı yoktu.

"Kaç kızum, hayde."

Leyla bu sözle tatlı bir kahkaha attı ve arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

Daha doğrusu koşmaya çalıştı. Çünkü üç adım sonrasında belinden yakalanmış ve hızla döndürülüp o âşık olduğu suratla karşı karşıya gelmişti.

Ve âşık olduğu o surat artık eğlenerek değil, tutkuyla bakıyordu gözlerine.

"Bendeki romantiklik üç adım be Leyla'm, kusura bakma..."

Ama Leyla bu sözün devamını duymak istemedi.

"Bu kaçıncı Leyla deyişin biliyor musun?"

Leyla cümlesi bittiği an kollarını Mustafa'ya dolayıp bedenini iyice ona yasladı ve dudaklarını sevdiği adamın talepkar dudaklarına teslim etti.

Dünya dönüyordu. Yer sarsılıyordu. Rüzgâr çıldırmıştı.

Dudaklarından kasıklarına inen arzu da doğanın bu tepkilerine ayak uydurmuştu. Belini saran kollar iyice sıkılıp ayakları yerden kesildiğinde, neredeyse Mustafa'dan bir baş uzun olmuştu Leyla. Mustafa'nın başını geri itmesiyle sevdiği adamın dudaklarına daha fazla hâkim oldu.Nefesi kesilip aklı deli gibi ruhunu terk ederken dudaklarının azat edildiğini hissetti. Dudakları sevdiği adamın yanaklarını okşarken mırıldandı.

"Şimdi beni kendi etrafında döndürmen lazım..."

Mustafa çenesini öperken mırıldandı.

"Öpüşerek mi?"

"Hı hı..."

"Düşersek sorumlusu sensin."

"Koca Reis'sin. Düşürme sen de..."

"Emrin olur."

Ve o andan sonra Leyla en sevdiği romantik sahnelerin kahramanı oldu. Dünya etrafında dönerken Mustafa'nın kolları onu sımsıkı sardı. Dudaklarının üstünde

dans eden ateş gibi dudaklarla o kitaplardaki meşhur cümlenin gerçekliğini hissetti.

"Onun dudaklarından hayata tutunmuştum..."

Tutunmuştu. Romantik olmayan bu adamla, hayatının en romantik ânını yaşıyordu. Bir ara nefes almak için geri çekilip başını yukarı kaldırdığında da nefesi kesildi. Gökyüzü, mavilik, bulutlar öylesine hızlı dönüyordu ki etrafında...Tekrar kafasını eğdi ve sanki hiç dönmüyormuş gibi durup ona bakan adamın koyu kahve gözlerine dikti ela gözlerini.

"Tüm gökyüzü nasıl güzel..."

Mustafa gözlerini ondan çekmeden mırıldandı.

"Farkında değilim..."

Leyla, o gözlere kilitlendi.

"Teşekkür ederim..."

Mustafa, sağ elini Leyla'nın ensesine götürüp başını kendine doğru çekti. Teşekkürler ve minnetler duymak istediği en son şeylerdi o anda.

Tekrar öpmeye başladığında yavaş yavaş dönmeyi bıraktı ve dudaklarını çekmeden kızı yere indirmek için kollarını hafifçe gevşetti. Boynuna sarılı kollar da hiç gevşeme niyetlisi değildi ama mecbur kalan ufacık beden, kendi bedenini tutuşturarak aşağıya doğru kaydı.

Mustafa bu temasın her bir zerresini kasıklarında hissediyordu. O an ağzı boş olsa inleyebilirdi, hatta inledi de... Ama kızın ağzının içine düşen inleme tamamen masum yorumlanmış olacak ki boynundaki kollar daha fazla sıkılaşıp, ensesine düşen saçları narin parmaklar tarafından kavranmıştı. E, hal böyle olunca ona da o ince bele daha fazla sarılmak kalmıştı.

Ve daha fazlası çok büyük yangın olacağı için Mustafa insanüstü bir çabayla kendini geri çekti.

"Yakma beni Leyla..."

Leyla da en az Mustafa kadar zor durumdaydı ve o an, Mustafa'nın Cesur Kaptan'ın gemisindeyken neden ondan kaçtığını anladı.

Başını usulca Mustafa'nın göğsüne yasladı ve sevdiği adamın deli gibi atan kalp atışını dinlerken kendi kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı.

"Olur..."

Mustafa göğsüne yaslanan kızın saçlarına yüzünü gömerek derin bir iç çekti. Bu kızla başı beladaydı. Hem de kurtulmak istemediği bir belada...

İşte o an söylemek istedi. Tam zamanıydı. 'Seni seviyorum Cesur Fare,' diye haykırmanın tam zamanıydı. Yüzünü iyice saçlara gömüp fısıldadı...

"Seni seviyorum..."

Ama sesi öyle acı bir haykırış içinde kaybolup gitmişti ki...

Leyla'nın tek duyabildiği Ali'nin "Baba!" diyen haykırışıydı.

İkisi de zıpkın yemiş gibi kaskatı oldular ve hızla sesin geldiği tarafa döndüklerinde onlara düşman gibi bakan bir çift gözle karşılaştılar.

Mustafa o şaşkınlıkla Leyla'nın elini bırakmadan bir kol boyu mesafeye itti ve diğer elini oğluna uzattı.

"Babam... Gelsene."

Ali başını sağa sola sallayıp arkasını döndü ve döndüğü gibi de koşmaya başladı.

Mustafa bir Ali'ye bir Leyla'ya baktıktan sonra yüz kızartacak kadar okkalı bir küfür savurup Leyla'ya döndü.

"Evi bulabilir misin?"

Leyla telaşla başını salladı.

"Bulurum. Sen Ali'ye bak..."

Mustafa devamını dinlemeden koşmaya başladı. Oğlunun minik adımlarına yetişmek çok zor olmamıştı ama gittiği yönü gördüğünde ister istemez adımları birbirine karıştı.

"Ali dur!"

Ali, Şiviloğlu Kabristanı'nı saklayan ağaçların yanına gidince arkasını döndü ve geri geri gitmeye başladı. Bu arada da ağlamasının arasından son ses bağırıyordu.

"Durmuyorum gelme. O kıza git sen!"

Gözyaşlarını hırsla silerken dönüp koşan oğlunun artık ne için bu kadar öfkeli ve tepkili olduğunu az çok anlamaya başlamıştı. Hiç tahmin etmediği, hiç aklına gelmeyen bir şeyle karşı karşıya kalmıştı.

Hayatına bir kadın girerse oğlu ne yapar diye düşünemeden Leyla usul usul sızmıştı içine. Ama oğlunun buna karşı duracağını düşünememişti. Şu birkaç günde kendi duygusuyla öylesine meşgul olmuştu ki kalan dünyanın farkına varamamıştı.

Ve şimdi o dünya tüm acı gerçeğiyle karşısındaydı. Ama Mustafa'nın bu dünyaya pabuç bırakmaya niyeti yoktu.

İçinde yükselen kararlılıkla üç adımda oğlunun yanına gitti ve tuttuğu gibi kendine çekti.

"Dur dedim ulan!"

Sesi kükrese de hıçkırıktan sarsılan minik bedeni kendine çekip kollarıyla sımsıkı sarıldı. Kurtulmak isteyen oğlunun tüm çabalarını ufak bir esinti gibi karşıladı ve kollarını daha da sıktı. Yüzünü oğlunun saçlarına gömerken ilk yağmur damlası tam oğlunun saçlarını kokladığı yere düştü.

"Ne inat adamsun, kime çektun oğlum sen?"

"Sarılma bana. Git o kıza sarıl sen. Demin sarılıyordun ya, aynen öyle sarıl."

"İkinize de sarılamaz mıyım?"

"Sarılamazsın. Bırak!"

Minik kolların itme çabaları bedenini değil ama yüreğini zorlamaya başladı. Daha da sıkı sarılarak artık sağanak halde yağmaya başlayan yağmurun ıslattığı saçları öptü.

"Bırakamam oğlum. Nasıl bırakayım..."

Ali kollarının yettiği güçle babasını itip yağmurla karışan gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü babasının yüzüne doğrulttu.

"Bıraktın ama! Bıraktın..."

"Bırakmadım."

"Bıraktın! O kız var diye bırakmayacaksın şimdi, di mi? İstemiyorum onu ben! Anneannem demişti. Annem istemiş, denizi bırak demiş ama sen bırakmamışsın denizi. Gitmişsin. Annem sen uzaktasın diye ölmüş. Ben istemiyorum. Ben yeni anne istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum, tamam mı?"

Mustafa'nın içi acıdı, yandı, tutuştu.

Tamam, kendi vicdanı karısının ölümüyle iki parçaya ayrılmıştı ama hiçbir zaman karısının ölümünden dolayı kendini suçlamamıştı. O sadece onu koruyamadığı, yanında olamadığı için kendine kızmıştı. Oğlunun bu suçlaması ile içinin çok fazla acıdığını hissetti. Böyle mi düşünüyordu oğlu? Bunca senedir?

"Gerçekten annenin benim yüzümden öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet. Sen olsaydın ölmezdi. Sen onu korurdun. Sen yanında olsaydın o ölmezdi."

Sekiz yaşındaki çocuğa hayatın değişmeyen kuralını anlatırken oldukça zorlandı.

"Babam... Allah'ın takdirinin ötesine hiç kimsenin gücü yetmez. Haklısın. Anneni koruyabilirdim ama öl-

mesine engel olamazdım. Bunu büyüdüğün zaman, alnımıza yazılan nefesten bir nefes daha fazla alamayacağımıza inandığın zaman daha iyi anlayacaksın. Yapma böyle aslanum."

Ama Ali'nin o çocuk kalbinin böylesi kesin bir gerçeği kabul edecek gücü yoktu. Babasını kaybetme korkusuyla daha fazla hırçınlaştı.

"O kızla olmak için diyosun böyle. O kızla evlencen, sonra beni de yalnız bırakcan. Koruyamıycan işte beni. Zaten koruyamadın da. Kadırgalı'nın karayemişinden düştüğümde korudun mu? Ya da okuldaki uşaklar beni dövdüğünde koruyabildin mi?"

Mustafa, Ali'nin bu sözleriyle aklı karışmış halde oğluna baktı. Onun neye tepki gösterdiğini, ne için bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştı.

"Ali'm... Sen, denize gidip seni bırakıyorum diye mi kızgınsın, yoksa Leyla yüzünden mi kızgınsın?"

Ali tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken geri kapatıp söyleyeceklerini yutmuş gibi babasına baktı ve sonra sinirle cevap verdi.

"Denize gittiğin için. Beni bıraktığın için."

"Tamam... Böyle düşündüğünü daha önce söyleseydin ya... Gitmem oğlum denize. Bundan sonra hep seninle kalırım. Çözdük mü sorunu şimdi?"

"Hayır, çözmedik. Sen o kız istedi diye gitmiyosun denize, biliyorum. Babanneme söylediğinde duydum ben seni. O kızdan nefret ediyorum. İstemiyorum. Sen de onla evlenince beni unutcan."

"Sen benim evladımsın. Seni bana hangi kuvvet unutturur? Bunu kim sokuyo senun akluna?"

"Kimse sokmuyo. Çocuk değilim ben, büyüdüm artık. Biliyorum her şeyi. Evlenince annemi unutcan, onu unutunca beni de unutcan işte."

Mustafa bu çocuğa kızsa mı, sımsıkı sarılıp öpse mi bilemedi. Çakma bir öfkeyle kaşlarını çatıp diklendi.

"Ulan, şimdi başlayacağum ha babanun şarap çanağına! Yok ulan unutmak falan!"

"Bak şimdiden bağırdun bana işte."

"Ben hep bağırırım, şimdi mi koydu bu sana?"

Sonra hafifçe gülümseyip şefkatle oğlunun gözlerine baktı. Sesi de sevgisini ve oğluna olan düşkünlüğünü açık ve net ortaya koyuyordu.

"Ama bu unutacağım ya da sevmediğim anlamına gelmez aslanum. Hatta ben en çok sevdiğime bağırırım."

O sırada Ali burnunu koluna silince Mustafa başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve sonra elini Ali'ye uzattı.

"Hadi aslanum. Yağmur kudurdu, hasta olacaksın."

Ali babasının ona uzattığı ele aldırmadan arkasını döndü ve yaşlı gözleriyle annesinin mezarına baktı.

Neslihan Şiviloğlu.

Ali Şiviloğlu'nun annesi.

Özlemi, hasreti yüzünden öylesine belliydi ki Ali kırgın sesiyle konuşmaya başladığında Mustafa'nın içine kızgın yağ dökülmüş gibi yandı.

"Olayım. Hasta olayım, sonra da öleyim, annemin yanına yatayım. Sen de ondan sonra gidip o kızla evlen."

Mustafa oğluna nasıl yaklaşacağını iyice şaşırmış halde, yağmura aldırmadan diz çöktü. Onun da gözleri mezarın üstündeydi.

"Annenin yaşaması için her şeyi yapardım Ali... Ama senin için, anladın mı? Senin için yaşamasını isterdim."

"Annem yaşasaydı o kıza sarılmazdın."

"Evet... Annen yaşasaydı yansam tutuşsam da sarılmazdım ama..."

Mustafa onları dinleyen ve bu duyduğuyla yüreğine ateş düşen kızdan habersizdi.

Leyla izlediği manzaraya artık daha fazla dayanamayacağını anlayıp geldiği yoldan geri döndü.

Keşke iki güzel adam için endişelenmeseydi de bu yüzleşmeyi görmeseydi. Belki o zaman içinde bir yerlerde umudu hâlâ nefes alabilirdi.

Mustafa önce denizden, sonra ondan vazgeçmişti.

Oysa diğer tarafta Mustafa oğluna kendini anlatma derdiyle kıvranıyordu.

"Ulan, nasıl anlatılır ki böyle bir şey senin yaşındaki çocuğa? Beni, büyüyüp sevdalanduğun zaman anlarsun ancak..."

Ali, o çocuk isyanıyla babasının göğsüne vurup geri adım attı.

"Anlamam. Ben oğlumu senin gibi üzmem."

Ama Mustafa oğlunun bu şekilde uzaklaşmasına izin vermeye niyetli değildi.

"Gel ulan buraya..." dediği gibi uzanıp Ali'yi kendine çekti.

Ali de bir kedi yavrusu gibi çekildiği kollara sığındı. Yağmurun ıslattığı yüzünü ve akan burnunu babasının tişörtüne silerken mırıldandı.

"İstemiyorum o kızı baba. Sen ve ben olalım. N'olur..."

"Ama Leyla'yı tanıyınca çok seveceksin..."

"Sevmem. Sevmiyorum," diyen Ali kendini geri çekip babasının gözlerine bakarak devam etti. Bir şeyi anlaması lazımdı babasının.

"Denize de gitme, o kızla da evlenme... Ben o kızı sevmedim. Sen de sevme... O da seni sevmesin n'olur. Gitme baba n'olur!"

Mustafa bu işi elbette çözecekti. Oğlunun içindeki korkuyu elbette silecekti ama bunu o an için nasıl yapacağını

bilemedi. Biraz zaman gerekiyordu belki... Oğlunun başını omzuna yatırarak kucağına aldı ve ayağa kalktı.

"Tamam babam. Eve gidelim, sonra konuşuruz ha? Çok ıslanduk. Hayde aslanum."

Bu dünya denizsiz dönerdi ama Leyla ve oğlu olmadan dönmezdi. Bu iki kıymetlisini bir araya getirecek bir yol da mutlaka vardı. Yoksa bile Mustafa tırnaklarıyla o dağı eşer, o yolu kendi kurardı.

Leyla yağmurun, gözyaşlarını saklamasına minnet duyarak evin yolunu bulmaya çalıştı.

Neye daha fazla yanacağını bilemiyordu. Ali'nin onu istememesine mi yoksa babasını denizden mahrum bırakacağına mı? Ama romantik filmlerden, kitaplardan öğrendiği kadarı ile aşk fedakârlık değil miydi zaten? Sevdiğinin mutluluğu ile mutlu olmak değil miydi?

İşte bu yüzden sevdiği adamın mutluluğu için savaşacaktı. Reis olmadan Barut tek başına var olamazdı ki?

Kalbindeki sızıya karşı savaşan Leyla, adımlarını hızlandırdı. Yağmurun kayganlaştırdığı topraktan düşe kalka evin yolunu bulduğunda ise keşanını başına takıp telaşla bahçe kapısını açan Hatice Sultan'la karşılaştı.

"Hatice teyzem, hayırdır?"

Hatice Sultan'ın gözleri döndü.

"Egi nesi hayırdur? Siz nereyesinuz? Gök yarildi da yere düşti, aklum çıkti? Haneyadu o iki kobel?"

Leyla öfkeyle arkasına bakan kadını sakinleştirmek için koluna girdi.

"Gelirler birazdan. Baba oğul takılmak istemiştir..."

"Seni da bilmeduğun dağun başında yanluz birakti

hem mi o Mustafa? Akli yok mi bu uşağun?"

Leyla baktı böyle olmayacak, konuyu değiştirip kadının koluna iyice asılarak eve doğru çekiştirmeye çalıştı.

"Ay ıslandık ama Hatice teyzecim ya... Hadi..." derken Mustafa'nın kükremesini duydu.

"Leyla!"

Leyla bu bağırtıyla yerinden sıçrayarak Mustafa'ya döndü. O gözlerde yenilgisinin izlerini görmeyi bekledi.

'Bittin artık,' diyecekti o gözler. *'Gelip geçti,'* diyecekti. *'Oğlum istemiyorsa sen yoksun... Zaten karım olsaydı olmayacaktın,'* diyecekti.

Ama tabii tüm bunlar sadece kitaplarda olurdu. Hiçbir göz o kadar uzun destanı tek bir bakışla veremezdi. Bu kişi Mustafa bile olsa sadece diliyle söyleyebilirdi tüm bunları. Mustafa da söylemişti.

Tek bir farkla...

"O zamandan bu zamana sen eve daha yeni mi geliyorsun?"

Leyla duymayı beklemediği bu azarın yanında, Mustafa'nın gözlerinin çok iyi başardığı bakışlarla da sarsıldı.

Bitmeyen ilgi... Endişe... Merak... Özlem... Tutku...

"Senin gözlerde epey geveze sayılır he..." dediği an ağzını kapattı ama iş işten geçmişti.

Mustafa'nın devreler yine yanmıştı.

"Ne?"

Mustafa'nın şaşkın gürlemesiyle kendine gelen Leyla'nın gözleri babasının kucağında ona öfkeyle bakan Ali'yle birleşti.

"Ee, yok bir şey... Ben yolu kaybettim de..." Sonuçta yalan değildi. Kabristandan sonra evin yolunu kaybetmişti.

"Neden şaşırmadum acaba?"

Leyla'nın heyecan ve panikten yerinde zor duran dengesi sağa sola yalpalamaya başlamıştı işte. Bir de laf yiyordu...

"Aa, gerçekten neden şaşırmadın acaba? Ben nerelerden yolumu bulup gemiye binen ve İtalya, İspanya dolaşan kız değilmişim gibi?"

"Sen o gemiye yolunu kaybettiğin için bindin Leyla."

"Şimdi de yolu kaybettiğim için evi zor bulmuş olabilir miyim?"

İkili dünyayı umursamadan çekişmeye devam ederken Hatice Sultan dudağında sakladığı tebessümü silip kaşlarını çattı.

"Kıt akıllılar! Girun içerde dalaşun. Oldunuz sırsıklam. Ali, sen da geç bakayım hamama. Hasta olcasun başuma, hayde..."

Mustafa annesinin sözünden sonra Ali'yi yere indirdiği an, çocuk öfkeli gözlerle ikisine bakıp eve doğru koşturdu.

Mustafa oğlunun arkasından sıkıntıyla bakıp, daha sıkıntılı gözlerle Leyla'ya döndü ve döndüğü anda da sıkıntısı ateşli bir kızgınlığa dönüştü.

"Sen gerçekten evin yolunu bulamadın mı?"

"Yalan mı söyleyeceğim ben sana? Direkt eve gelmedim işte..."

Evet direkt eve gelmemişti, bu asla yalan sayılmazdı ve bu kıvırma Mustafa'nın gözlerinden kaçmamıştı. Bu kızın ağzından laf almanın eğlenceli birkaç yolu vardı.

Hafif piç bakışlarla kıza baktı.

"Nerdeydun? Bir öpücükle aklun başundan mı gitti?"

Aşağı yukarı bir saat önce tüm dünyasını alt üst eden öpüşmeyi hatırlayan Leyla utancını görmezden gelerek başını dikleştirdi.

"Hayır."

Mustafa ise vazgeçmeye niyetli değildi. Kıza doğru yaklaştı.

"Bence öyle."

"Değil."

"Bi' kere daha deneyelim mi? Bi' kere daha öpeyim bakalum o aklun başında kalacak mı?"

Leyla panikle geri çekildi.

"Asla. Artık öpmek yok. Seninle ben olamayız artık."

Bu sözle oyunu, kurlaşmayı unutan Mustafa adet olduğu üzere kükredi.

"Neden olamıyoruz ulan?"

"Çünkü Ali ile seni duydum. Ali beni istemiyor ve sen..." derken Mustafa hafif ukala ve hafif öfkeli bir şekilde sözünü kesti. Kızın neden onlardan birkaç dakika önce geldiğini de anlamış oluyordu böylece.

"Ben değil sen. Sen de karar verdin ve baba ile oğlun iyiliği için aradan çekiliyorsun, öyle mi?"

"Olması gereken bu..."

"Senun bu dediğin filmlerde, kitaplarda olmuyor muydu?"

Leyla bu söze gerçekten şaşırdı. Şu dünyada bu örneği verecek en son kişiydi Barut Reis.

"Oha ama! Hani sen bu romantik filmlerden anlamıyordun? Hani bunlar saçmalıktı?"

"İşte beni geturduğun hali otur da düşün Cesur Fare."

Leyla şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Hani gerçekten pembe kar da yağabilirdi o an. Tam sırasıydı.

Tabi Hatice Sultan izin verirse...

"Ula! Aklunuza tüküreyim, girun içeri. Ha'de manyaklar ya!"

Mustafa ciddileşerek Leyla'ya baktı. Elini uzatıp kızın

burnundan süzülen yağmur damlasını silerek mırıldandı.

"Konuşacağız Cesur Fare. Ne duyduğunu ve ne düşündüğünü, bunların üstüne de ne yapacağımızı konuşacağız. Şimdilik şu kadarını bil. İki dünya bir araya gelse, seni ve oğlumu herhangi bir şey için asla tercih konusu yapmam. Hadi şimdi içeri giriyoruz, ben sümüklü kadın sevmem."

Leyla rahatlayan yüreğini sakinleştirmeye çalışıp, bir yandan da burnunu elinin tersiyle sildi.

"Ben sümüklü değilim..." diye homurdanıyordu ki havaya kalkan tek kaşı görüp aceleyle devam etti.

"O yağmur damlasıydı. Sayılmaz."

Sonra da korkularının boş çıkmasının verdiği keyifle eve doğru yürüdü. Ama bir yanı da Ali'nin içinde bulunduğu duygular yüzünden kıvranıyordu.

Mustafa ise salınışına kurban olduğu kızın arkasından bakarken dua etti. Oğlunu bir an önce ikna etse ne de güzel olurdu.

Oğlunun damlayan saçak altındaki bedenini camdan izleyen Hatice Sultan odasından çıktı.

Ali'nin bütün geceyi suskun geçirmesi, Mustafa'nın oğluna her yaklaşımından sonra elinin boş kalması normal değildi. Aslında Ali'nin Leyla'ya karşı öldürücü bakışları bir şeyleri ortaya koymuyor değildi ya... Yine de oğlunun ağzından olanı biten öğrenmesi gerekiyordu.

Oğlunun içine düştüğü sevda ateşinin farkındaydı. Farkındaydı ve sevdalanmak oğluna çok yakışmıştı. Tam da onu bu halde göreceğinden umudunu kestiği zaman ortaya çıkan bu değişik kız ne de güzel yakışırdı oğlunun fidan boylarının yanına.

Mustafa gecenin karanlığına karşı yaktığı sigarasından bir nefes daha çekip dumanını sıkıntılı bir nefesle dışarıya saldı. Çoğunu ağzından, kalanını burnundan salarken gözlerini neyin yaşarttığını bilmiyordu.

Duman mı, içindeki sıkıntı mı?

Tüm gece oğlunun bir açık ânını bulup oradan girmek için çabalamıştı ama babası kılıklı adam nuh demiş peygamber dememişti. Leyla'ya olan bakışlarında öfke, kendine bakan gözlerde de büyük bir hayal kırıklığı gören Mustafa, oğluna bir gün daha süre tanımaya karar vermişti.

Oğlu onu yanında istiyorsa tamamdı. O denize bir daha çıkmazdı. Ama karada yaşayacağı hayatını sağında Ali, solunda Leyla olmadan yaşayamazdı. Bunu da gerekirse ilmek ilmek işleyerek oğluna anlatacaktı.

Açılan kapı sesiyle arkasına döndüğünde annesini gördü ve hızla elindeki sigarayı yağmurun oluşturduğu su birikintisine fırlattı.

"Ana, uyumadun mi?"

"İç o zıkkımı iç. Hane bırakmıştun?"

Mustafa'nın yüzü yakalanmanın verdiği muzırlıkla parlarken ellerini havaya kaldırdı.

"Hangi zıkkımı ana?"

Neredeyse Ali büyüyüp onun hareketlerini taklit etmeye başladığı zamandan beri, ona kötü örnek olmamak için ağzına sigara sürmeyen Mustafa, uzun yıllar üstüne ilk defa eline sigara almıştı, onda da anasına yakalanmıştı. Kader böyle cilveli bir şeydi işte.

"Ula uşak, benlan maytap geçma bak fena ederum seni. Sıkıntun yüzünden o zıkkuma başlarsan sütumi helal etmem sağa bilesun."

"Anam tamam da, sakin... Neymiş benim sıkıntım?"

Hatice Sultan hiçbir detayın kaçmadığı gözlerini oğlunun dalyan boylarında gezdirip gözlerinde sabitledi.

"Ali Leyla'yı istemeyi, di mi?"

Mustafa sıkıntıyla iç çekip ellerini cebine soktu ve duvara yaslandı.

"Maraza çıkardığı kesin."

"Aluşur. Sakın kızdan vazgeçeyim dema."

Mustafa hızla annesine döndü.

"Niye vazgeçeyim yahu!"

"He işte, ben da oni deyirum. Ali çecuktur. Seni zaten özleyi, bi' da sevgisine ortak geldi mi hepten kızışmıştur. Bu zamana kada bi' kendi vardi."

"Ya Ali'nin neden böyle yaptığını anlıyorum ama... Denize gitmemi bu kadar sorun ettiğini bilmiyordum ana. Bana... Annem istedi denizi bırakmadın, dedi. Anneannesinden duymuş."

"Ağzı gevşek kari..."

Annesinin homurtusuna aldırmadan devam etti.

"Leyla için denizi bırakırım muhabbetini de seninle konuşurken duymuş."

Hatice Sultan sağ elini pat diye dizine vurarak dövündü.

"Huh! O gece tıkırtı eden o miydi?"

"Oymuş. Şimdi de benden hem denizi, hem de Leyla'yı bırakmamı istiyor."

Hatice Sultan kaşlarını çatarak kısacık bir an düşündü ve sonra oğluna döndü.

"Baban gibisun uşağum sen... Deniz olmadan yapamazsun."

"Esas oğlum ve Leyla olmadan yapamam ana. Deniz olmadan kanım akmaz belki ama onlarsız da nefesim olmaz."

Hatice Sultan sıkıntıyla alnını ovaladı.

"İlla birinden vazgeçecek değilsun. Ali, Leyla'yı kıskanduği içun boyle yapayi. Deniz bahanedu. Bu zamana kada sesi çıkmamişti. Sen oyle hemen acele edup karar verma."

Mustafa duvardan kendini kurtarıp annesinin alnından öptü ve "Sen bunları takma kafana anam. Ben üstesinden gelirim," diyerek içeri girdi.

Bir an önce yukarıda dört dönen Cesur Fare ile konuşmalı ve o tarafı çözüme ulaştırmalıydı. Sonra da oğlunun o güzel gönlünü alana kadar savaşacaktı.

Sevdiği adam bir çıkmaz içindeydi. Bunu oğlu ile kurmaya çalıştığı her temasta anlamıştı Leyla. Ama elinden de bir şey gelmiyordu. Varlığı, Mustafa'nın mutluluğuna

mal olacakmış gibi hissettiği her anda da gözlerine çevrilen koyu kahve bakışlardaki ateşi görüp bambaşka âlemlere dalmıştı akşam boyunca. Ama yine de ne olacak, sorusuna bir cevap bulamıyordu.

Ali kadar güçlü karakterli bir çocuk iki balona, bir topa, birkaç güzel lafa kanacak değildi ki...

Sıkıntıyla içini çekip yedinci turunu bitirmek üzereydi ki kapısı tıklatıldı. Hızla koşup kapıyı açtığında karşısında sevdiği adamı gördü.

"Mustafa?"

Mustafa izin istemeden içeri girip kapıyı kapatınca, Leyla birkaç adım geri gitti. Kızın uzak duran hallerine gülümsemek isteyen Mustafa kapıya sırtını dayayıp kollarını da göğsünde birleştirerek sordu.

"Ee, nerede kalmıştık Cesur Fare?"

Leyla gözlerini hızla kırpıştırıp ciddi ciddi düşündü.

"Bir yerde mi kalmıştık?"

Kızın sorusu üstüne aralarındaki mesafeyi hızla kapatan Mustafa, sağ kolunu kızın beline dolayıp kendine çekti ve dudaklarına kapanmadan önce cevap verdi.

"Senin bu unutkanlığın çok iyi oluyor..."

Leyla yine başka âlemlerin, o rengârenk dünyasına yelken açmıştı.

Mustafa ise bir kere daha bu kızı hayatından çıkartamayacağının farkına varmıştı.

Kısacık öpücük sonrası kendini geri çekti... Çekmeye çalıştı... Çekmesi lazımdı.

"Ateşsin be gavurun kızı..."

"Benim babam..." derken Mustafa bir kere daha kızın dudaklarına kapandı.

Şimdi iki saat bu kıza o sözün, çaresiz bir haykırış, bir isyan, yanmayı kabullenmenin başka bir ifadesi olduğunu anlatamazdı ya arkadaş!

"Demek bir daha beni öpmeyecektin?"

Nefes nefese kalana kadar süren öpüşme sonrası dudaklarının üstünde kurulan cümleyle başını salladı ama konuşacak hali kalmamıştı.

Daha Leyla kendini toparlayamadan Mustafa iki adımda geri gidip yatağın ucuna oturdu ve kızı kucağına çekti.

Sevdiği adamın kucağına oturmamak için direnen Leyla ise beline dolanmış kolun kuvvetine fazla karşı koyamadı.

"Böyle oturmak ayıp..."

Zoraki çıkan sesle gülümseyen Mustafa, Leyla'nın saçlarını yüzünden çekip eğik başını çenesinden tutarak kaldırınca, ela gözler gözleriyle birleşti.

"Ayıp olmaması için evlenmemiz lazım o zaman."

Bu sözle Leyla'nın ne utanması kalmıştı ne de çekinceleri. Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Nasıl ya? Sen evlenmek mi dedin?"

"Başka çare bırakmadın ki. Kucağıma çekmenin tek yolu bu sanırım."

"Sadece kucağına oturmam için mi evleneceksin?"

Mustafa kızın şapşallığıyla başını pes etmiş gibi salladı.

"He Leyla... Nasıl fikir? Evlenmek için bayağı sağlam, di mi?"

Bu adam yine onunla dalga geçiyordu.

"Sen kendinle dalga geç, sinir adam!"

Demişti demesine ama o sinir adamın kucağına, attığı tribin verdiği hakla da daha fazla yerleşmişti. Bu hareket ise Mustafa'nın fazlasıyla hoşuna gitti.

"Tamam kızma. Başka şeyler de yaparız..."

"Mustafa!"

Leyla sinirle bağırıp Mustafa'nın omzuna bir yumruk indirdi.

"Bana evlenme teklif ediyorsun ve sonra da böyle..."

Birden durdu. Evlenme teklifi?

"Sen bana... Evlenme teklif mi ettin?"

"Etmedim. Evleneceğiz dedim."

"Aynı şey, ama konumuz bu değil."

"Konumuz ne Cesur Fare?"

Mustafa girdikleri bu paradoksu artık fazlasıyla sevmeye başlamıştı. Bir konudan diğer konuya, olmayan bir başka konuyla ne de güzel geçiyorlardı böyle.

"Konumuz, biz seninle evlenemeyiz."

"Sebep? Sen bana âşık değil misin?"

"âşığım ama yetmez."

Son zamanlarda Mustafa'nın hayattan keyif alma şekli değişmişti. En büyük keyfi, Leyla'nın masumluğuyla tatlı tatlı uğraşırken alıyordu artık.

"Haklısın. Sanırım benim de sana âşık olmam lazım.""

"E, yani... Ama yine de konumuz," derken Mustafa kızın yüzünü avuçlarına aldı ve susturdu.

Gözlerine bakarak...

Yüreğine dünya turu yaptırarak...

Hayallerine yelken açtırarak...

"Peki ya sana çoktan âşık olmuşsam?"

"Hı?"

Mustafa hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme öyle fazla şey saklıyordu ki...

Saflığına âşığım...

Masumluğuna sinmiş tutkuya âşığım...

Gözlerinde parlayan aşka ve güce âşığım...

Tutku ve aşktan boğuklaşmış sesiyle fısıldadı.

"Sevdalandım diyorum Leyla'm."

"Bana mı?"

Mustafa hiç teklemeden cevap verdi.

"Başka ihtimal bana haram Cesur Fare."

Leyla'nın gözleri giderek daha bulanık görmeye başladığında ağladığını fark etti. Duydukları öylesine güzel ve fazlaydı ki... Ve o kadar beklemişti ki bu sözleri duymayı. Sanki koca bir ömür...

Kollarını hızla Mustafa'nın boynuna doladı.

"Ben... İnanması zor ama... Yani... Mustafa... Ben seni çok seviyorum ama."

Mustafa kızı sımsıkı sarıp kokusunu içine çekerken mırıldandı.

"Biliyorum güzelim."

Leyla sıcaklığını doya doya yaşadığı o kucakta ömür boyu kalabilirdi. Öylesine tamamlanmış hissediyordu ki... Ve gerçek dışı...

Seviliyordu. Sevdiği adam tarafından seviliyordu işte. Üstelik Barutça seviliyordu. Seni Seviyorum'un çok ötesinde seviliyordu...

O sevilen değil, sevdalanılan kadındı.

O önce kaderin seçtiği, sonra yüreğin sevdalandığı kadındı.

Daha fazla sıktı sevdiği adamı. Gecenin ve sigara dumanının hafifçe sindiği kokusunu dolu dolu içine çekti. Peki, bundan sonra ne yapacaklardı? Fısıldadı...

"Ali beni istemiyor."

"İsteyecek..."

"Ama sen dedin ki... Yani... Rahmetli eşin için dedin ki... O olsaydı dedin, sarılmazdım dedin..."

Sonra aceleyle başını kaldırıp panikle devam etti.

"Yani aslında normal olan bu ama ben yine de..."

"Leyla'm... Bi sus da, bi sus!"

Yumuşacık sesten gelen uyarıya anında itaat etti.

Mustafa da bu itirazsız itaat karşısında yüreğinde ne var ne yok ortaya serdi.

"Ben hiç sevdalanmadım Leyla. Hiç kalbimin göğsümü tekme tokat dövdüğünü hissetmedim. Bir tek deniz... Bir de oğlumu kucağıma aldığım o gün... Sonra da sen... Başka sevda bilmedim ama yine de sadakate inanırım. Bilirim."

Sevdiği kızın gözlerine daha derin bakarak devam etti. Sözlerine inanması için, bakışlarıyla yalvardı.

"Sadakat bir karar değil, bir duygudur ama bir de adamlık vardır. İşte bu sebeple o sözü kullandım ben. Anlıyorsun, di mi?"

Leyla bu adamın huyuna, suyuna daha ne kadar âşık olabileceğini düşündü. Sınırı yoktu ki bunun...

Mustafa devam etti.

"Ali ise... Onun kanadı kırık. Hatırlamadığı annesinin hasretini hiçbir şeyde gideremedi. Bir tek ben de... Çünkü benimle o mezar başına geldiğinde annesini paylaşabildiği tek yer ve tek kişiyim. Şimdi korkması normal değil mi? Beni nereden vuracağını şaşırması normal değil mi?"

Leyla hızla başını salladı.

"Normal tabi. Ben zaten Ali'yi anlamadığımı söylemiyorum, sadece... O çocuğun üzgün gözlerine bakarak seninle mutlu olamayacağımı biliyorum. Bu şekilde yarım kalacağımızı biliyorum. Ben de annemi çok özlüyorum Mustafa... Kimsesizliği de biliyorum."

"Kimsesiz değilsin. Ben varım. Hele oğlum asla yalnız değil. Ben varım ve o henüz bunu anlayamasa da sen varsın."

Leyla hafifçe gülümsedi.

"Evet... Varım."

"Hep olacaksın."

Leyla buna sadece *amin* diyebilirdi işte.

"Sence Ali beni kabul edecek mi?"

"Edecek. Annemin de dediği gibi, o daha çocuk."

Sonra ağırlaşan havadan duyduğu rahatsızlıkla sırıtarak kıza baktı.

"Üstelik bu yeryüzünde birini, bir şeye sen ikna edemezsen hiç kimse edemez."

Leyla huysuz şekilde kaşlarını çattı.

"Sen şimdi iyi bir şey mi dedin?"

"Kesinlikle."

"İnandırıcı değilsin."

Mustafa kızın burnunun ucunu öpüp geri çekildi.

"Müstakbel koca adayına yalancı demen çok ayıp."

Leyla kanat takıp uçacak kadar hafifleyen yüreğinin mutluluğuyla sevdiği adamın neşesine ayak uydurdu.

"Evleneceğim dedim mi ben sana?"

Bu söz üstüne Mustafa, romantikliğinin gerçekten de iki adımdan fazla gidemeyeceğini gösterdi.

"Kızum madem evlenmeyeceksin, utanmıyor musun bi' adamun kucağında oturmaya?"

Leyla hızla ayağa kalkıp, "Terbiyesiz ya, zorla oturttun!" diye çemkirse de Mustafa'nın kızı kucağından kaldırma sebebi bambaşkaydı. Ama bu sebep, ona en çok yaşamı hissettiren sebepti de aynı zamanda.

Kendini yatağa sırtüstü atarak Leyla'yı kızdırmaya devam etti.

"Ee, şimdi Ali'nin isteği üzerine denize de gitmiyorum, artık evin altına marangozhane açarım, sen de yedi yirmi dört gelip kucağıma oturabilirsin."

Leyla fazlasıyla utanmış ve aslında bir yandan da deli gibi umutlanmış bir halde Mustafa'nın koluna yapıştı.

"He canım he! Sen hele o denizi bırak da, bak bakayım beni bulabiliyor musun? Karada çekilir misin be sen? Al-

lah korusun. Reis kocadan aşağısına varmam ben, haberin olsun Barut..."

Cümlesinin sonuna doğru çekiştirdiği adamı bir milim bile oynatamadığını fark eden Leyla ofladı.

"Ay bi kalksana sen ama ya! Çık hadi odamdan."

Kızın zorlanmaktan kızaran yüzüne bakıp daha fazla dayanamayan Mustafa, güya Leyla kaldırmış gibi doğruldu.

"Şu çenen konusunda bir ara uzun bir konuşma yapmamız lazım seninle. Böyle olmaz. Ben Karadeniz adamıyım ve bizde karı kısmı çok konuşmaz."

"Seni annene bir söyleyeyim de bakalım karı kısmı az mı konuşurmuş çok mu? Hadi çık çık..."

"Ulan, nereden vuracağını da iyi biliyorsun ha," dedikten sonra alışkanlık haline gelen öpücükle akşamı noktaladı.

Fazla hızlı, fazla etkili ve fazla ateşli kısacık öpücük sonrası geri çekilen Mustafa, sevdiği kızın çenesini parmak ucuyla okşadı.

"Atarına kurban olduğum... "

Ve odadan çıkarken arkasında bir adet âşık bir şekilde sırıtan Leyla bıraktı.

Leyla'nın kendine gelmesi birkaç dakikayı almıştı ama yatağına girerken mutluluk ve umutla sabahın ilk işinin planını yaptı.

Sevdiği adamın ve gelecekteki kocasının yükünü üstünden alarak ilk sevdaluk görevini, yani müşterek hayatın sorumluluğunu yerine getirecekti.

Ali ile konuşup sevdiği adamın denize kavuşmak için mücadele etmesine izin vermeyecekti. Mustafa zaten üçünün mutlu geleceği için ciddi bir savaş verecekti.

Yarım saatlik uykusundan Bitli Kız'ın böğürtüsüyle uyandı Ali.

Ayaklarını yatağından aşağıya sarkıtıp dirseklerini dizlerine dayadıktan sonra başını ellerinin arasına aldı.

Babasının o kızla evlenmesini, onu sevmesini istemiyordu. Babasını yanında ve sadece ona ait olarak istiyordu ve babası da Ali için bu kadarcık şeyi yapardı, değil mi? O hiç annesini tanımadan, onu görmeden yaşayabiliyorsa, babası da o kızı görmeden yaşayabilirdi.

Bu düşünceler içinde kapıyı hızla açtı.

"Babaanne, ben cameye!"

Leyla duyduğu sesle akşam kurduğu planı devreye soktu ve Ali'nin arkasından kapıya doğru giderken Naz'ın homurtusunu duydu.

"Kimseye sataşma, bulaşma."

İster istemez bu tembihe gülümseyen Leyla, '*Barut Reis'in oğluna da ancak* böyle nasihat edilir' diye düşündü.

Ahırın aralık kapısı Hatice Sultan'ın sabah sütünü sağmak için Bitli Kız'ın yanında olduğunu gösteriyordu. Leyla kısacık bir an kaşlarını çatıp mırıldandı.

"Bitli Kız adını hak edecek ne yaptı acaba zavallı kuzu?"

Sonra durdu ve hafifçe sırıttı.

"Kuzu değil, inek. Zavallı inekçik..." derken Ali'nin bahçe kapısından fırladığını gördü ve aklını meşgul eden düşünceyi bir köşeye kaldırdı.

Tamam, Ali ile konuşmak onu korkutuyor olabilirdi ama bu korkusuyla yüzleşmesi gerekiyordu. Bu, saçmalayarak geri itilecek, ertelenecek bir konu değildi.

"Ali!"

Ali arkasından seslenen kıza bir anlık dönüp baksa da sonra umursamadı ve adımlarını daha da hızlandırdı. Kendini sevdirmek için çalışacaktı kesin. Ama sevmeyecekti işte. Babası da sevmeyecekti.

"Ben senin kadar genç değilim, azıcık yavaşlasana sen."

Arkasından gelen sesle durmadı ama adımlarını yavaşlattı. Belki babasına söylediklerini bu kıza da söyleyebilirdi. Hatta babasının göndermesine gerek görmeden bu kız kendi gidebilirdi.

Sinirle döndü.

"Sen gitsene!"

"Seninle konuşayım gideceğim, merak etme camiye kadar gelmeye niyetim yok."

"Ben onu demiyorum. Buradan git. Hepten. Komple. Zaten babam seni sevmiyor ki neden hâlâ bizdesin?"

Leyla'nın kalbi bu çocuk için sızlarken, dün akşam gözlerinin içine bakarak sevdasını ilan eden adamı düşündü. Ama şu anda konu yaşadığı aşk değildi, konu Ali'nin o masum yüreği ve sevdiği adamın denize olan tutkusuydu.

"Şey... Ali... Biraz oturup konuşabilir miyiz seninle?"

"Ben bir şey konuşmak istemiyorum."

"Babanla alakalı ama..."

Ali bu sözle kaşlarını çatıp kısacık bir an düşündü ve sonra etrafına bakıp ileride duran ağacı gösterdi.

"Orada konuşalım ama kısa. Cameye geç kalmayayım."

"Kalmazsın."

Ağacın altına geçip, sabah güneşinden bir parça da olsa kurtulduklarında Leyla Ali'ye döndü.

"Otur istersen. Gözlerine bakarak konuşmak istiyorum."

"Oturmadan da bakabilirsun."

"İyi de o zaman senin boynun ağrır, diz çöksem de benim boynum ağrır. Senin boyun yaşına göre çok uzun."

Ali kızı vuracak her açığı büyük bir keyifle değerlendiriyordu.

"Senin boyun bence yaşına göre kısa. Babam senden çok çok uzun bi' kere."

"Evet ama erkekler zaten uzun olmalı, değil mi? Neyse, konumuz da bu değil zaten. Sen itiraz etmeden bir çök bakayım şöyle."

Leyla eliyle ağacın dibini işaret ederken Ali kızın yüzüne babası gibi kaşlarını çatarak baktı. Bu kızın ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı, onu sevmemişti ama yine de kendini ağacın dibine otururken buldu.

"Anlat hadi."

Leyla o an ufacık bir kahkaha patlattı.

"Babana ne kadar benziyorsun sen ya..."

"Biliyorum."

"Bu kadar da böbürlenme bundan. Baban yeri geldi mi adamı delirten bir kalın kafalılığa sahip oluyor."

"Sensin kalın kafalı!"

Ali'nin ani çıkışıyla yapmacık bir şekilde yüzünü ekşitti.

"Ops! Sanırım yanlış sularda yüzüyorum... Neyse... Ali, ben dün sizi duydum."

Ali'nin bedeni bu sözle kasıldı ve sinirle Leyla'ya döndü.

Ufacık da olsa kurdukları bağ anında tuzla buz olmuştu ama Leyla bunu umursamadı. Bu yaralı çocuk istediği kadar çocukluk yapsın, şımarıklık yapsın, bir şeyleri anlaması şarttı.

"Ve senin babandan denizi bırakmasını istediğini duydum."

"Babam da bunu kabul edecek."

"Edebilir tabi. Senin mutlu olman için her şeyi yapar. Peki sen Ali? Sen babana benziyorsun. Sen de sevdiğin insan için, onun mutlu olması için her şeyi yapar mısın?"

Leyla'nın dediğini yanlış anlayan Ali, yumruklarını sıkarak kıza doğru döndü.

"Seni istemiyorum."

Leyla meydan okur gibi Ali'ye bakarak cevap verdi.

"Peki, bunu çok net anladım zaten ama bunu sonra konuşacağız. Ayrıca konumuz o değil. Konumuz deniz... Sen babandan mesleğini bırakmasını istedin. Sen mutlu ol diye baban bunu kabul ettiğinde bu babanı mutsuz edecek. Sen bunu kabul edebilecek misin?"

Ali o ufacık aklıyla Leyla'nın ne demeye çalıştığını anlamak için kendini zorladı ve suçluluk duygusunu bastırarak mırıldandı.

"Benim yanımda kalsın istiyorum."

Leyla'nın yüzü anında şefkatle yumuşadı. Rahatlatıcı ve masalımsı bir ses tonuyla açıklamaya çalıştı.

"Biliyorum bebeğim. Sevdiğimiz insanları yanımızda isteriz zaten. Hep bizimle olsunlar, hep onları görelim isteriz ama bir de ne isteriz biliyor musun? Onlar mutlu olsun isteriz. Bizim yanımızda mutsuz olduklarında biz daha fazla üzülürüz."

Duyduğunu tamamen yanlış anlayan Ali çekingen ve her an yerinden fırlayacakmış gibi bir pozisyon alarak Leyla'ya döndü.

"Babam benim yanımda mutsuz mu olacak?"

Leyla telaşla bu söze itiraz etti.

"Elbette hayır ama baban denizden uzakta çok mutsuz olacak. Sen mutlu ol diye..."

Ali uzaklara dalıp Leyla'nın ona anlattıklarını düşünürken Leyla çocuğa kısacık bir zaman tanıyıp devam etti.

"Sen büyüyünce ne olmak istiyorsun Ali?"

Ali daldığı düşüncelerin etkisinde, cevap verdiğinden bile habersiz mırıldandı.

"Sat komandosu olcam. Denizdeki bütün kötü adamları ödürcem..."

Barut Reis'in oğluna da ancak bu yakışır, diye düşünen Leyla ciddiyetini korumaya çalıştı.

"Ne güzel... Peki, o gün gelse, sen görevini büyük bir istekle yaparken baban sana 'bırak mesleğini, seni özlüyorum' dese ne yaparsın, hiç düşündün mü?"

Ali konunun varacağı yerden rahatsız hızla Leyla'ya döndü.

"Ama ben asker olcam. Askerler görevlerini bırakmazlar."

"Asker görevini bırakmaz diye mi itiraz ediyorsun, yoksa askerliği sevdiğin için mi?"

Ali yanındaki otları öfkeyle yolarken cevap verdi.

"Askerliği sevdiğim için."

"Tıpkı babanın denizleri sevmesi gibi... Tıpkı orada mutlu olması gibi..."

Ali'nin başı suçlulukla önüne düştü.

"Onu özlüyorum."

"Emin ol o da seni çok özlüyor. Özlemek dediğimiz şey sevdiğimiz insanı bir saat bile görmezsek içimizi yakan bir şeydir. Ama bunu eğlenceli hale getirebiliriz."

Ali çocuk huysuzluğuyla bu söze itiraz etti.

"Özlemenin nesi eğlenceli be? Hem ben senle bir şey yapmak istemiyorum. Sen gitceksun."

Leyla buruk bir şekilde gülümseyip ayağa kalktı. Ço-

cuğun korkusu o kadar belliydi ki... Onu daha fazla zorlamaktan korktu.

Ali sohbetin bu kadar hızlı bitmesine şaşırdığı için şaşkın bir şekilde ayağa kalkan kıza baktı ama sonra hemen toparlandı ve bakışlarını karşı yaylaya çevirdi.

Leyla yukarıdan aşağıya koyu kahve saçlara baktı ve son cümlelerini de söyledi.

"Babandan seni gemiye götürmesini isteyebilirsin. Tatillerini babanın gemisinde geçirebilirsin. Belki onunla oradaki hayatı paylaştığında, babanı denizde gördüğünde ona ne kadar büyük bir kötülük yaptığını anlarsın. Kendi mutluluğun için babanın mutluluğunu elinden aldığını anlarsın belki."

Leyla sözü bitip tam arkasını dönmüştü ki Ali'nin kısık sesle sorduğu soruyla durakladı.

"Sen gördün di mi babamı denizde?"

Leyla arkasını dönmeden, gözünde Mustafa'nın küpeşteye yaslanmış hayaliyle başını salladı.

"Gördüm."

"Çok mu seviyor denizi?"

Bu sefer de Leyla'nın gözlerinin önüne Mustafa'nın elini tutup denize atladıkları anlar geldi. Denizi birlikte kucakladıkları anlar... Aşkla gülümsedi.

"Çok."

"Benden de mi çok?"

Leyla bu sesteki kırgınlıkla yavaşça dönüp Ali'ye baktı.

"Bu dünyada senden daha çok hiçbir şeyi sevmiyor baban..."

Ali duyduğu sözle öylesine içi kabarmıştı ki kocaman ve meydan okuyan bir şekilde Leyla'ya gülümsedi ve soru sormaya devam etti.

"Beni senden de çok seviyor. Aslında seni zaten sevmiyo ki babam..."

Leyla tatlı tatlı Ali'ye gülümseyip cevap vermeden arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Ali ise içindeki hırsı atamamanın verdiği güçle arkasından bağırdı.

"Denizden ayrılınca üzülür ama senden ayrılınca üzülmez."

Aslında kalıp, çocuğun içindekileri daha fazla dökmesinin iyi olacağını düşünse de, yanlış bir sözle onu daha tepkili hale getirmekten korktuğu için durmadı. Kısacık bir an Ali'nin onu hiçbir zaman sevemeyeceğini düşündü ve bu da kalbinin sıkışmasına sebep oldu.

"Tövbeler olsun. Allah'ım sen sevdir Ya Rabbim..." diye mırıldanarak nereye gittiğini bilmeden yürümeye devam etti.

"En azından Barut'un denizinden ayrılmamasını sağladım sanırım... İlk adım tamam."

Ali camiye gitmekten vazgeçip bahçeye girdiğinde babasını kapıdan çıkarken yakaladı. Hızını kesmeden, bağırarak yanına koştu.

"Baba!"

Mustafa oğlunun ona olan tepkisinin geçtiğini görünce sevinç ve şaşkınlığı aynı anda yaşadı.

"Ula, hayırdır sabah sabah? Yavaş..."

Mustafa yanakları al al olan oğlunun telaşını anlamaya çalışırken, Ali ona yardımcı oldu. Ani bir frenle tam önünde durup, selamı sabahı geçerek heyecanla konuya girdi.

"Sen denizden ayrılınca çok mutsuz olcak mısun?"

Mustafa bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü kısacık bir an. Bütün geceyi Leyla'yı nasıl kabul ettireceği düşüncesiyle geçirdiği için deniz konusunu hepten unutmuştu.

"Sen mutluysan ben zaten mutluyum Ali."

Ali'nin yüzü durumu kavramışçasına ışıldadı ve babasının yanağına elini koydu. Konuşması boyunca eksilmeyen heyecan ile babasının gözlerinin içine baktı.

"Ben de sen mutluysan mutluyum. O yüzden... Sen denizden ayrılma. Ben seni zaten hep özlüyorum. Camiye gidince de özlüyorum mesela ama camiye gitmekten vazgeçmiyorum. Hem belki ben de arada bir senin gemine gelirum. Hem... Zaten ben büyüyüp sat komando olunca sen benden mesleğimi bırakmamı istesen ben o zaman da üzülürdüm ama senin için bırakırdım ama yine de mutlu olmazdım. O yüzden sen de bırakma. Denize git ama sonra hep annemle bana dön."

Bir an oğlunun yola geldiğini sanıp umutlanan Mustafa, son cümleyle yeniden aynı çıkmazın içine girdiğini hissetti.

Ali ise hızını kesmeden anlatmaya devam ediyordu.

"Denize gitmene izin veririm. Sonra zaten hep sen ve ben oluruz. Bi' da annem. Aramuza kimse girmesun baba, olur mu?"

Mustafa oğlunu sararken buruk şekilde gülümsedi ama Ali, yüzünü o geniş omuza gömdüğü için bu acı gülümsemeyi göremedi.

Bu cümlelerin altında neyin yattığını öyle iyi anlıyordu ki Mustafa...

"Kim girebilir ki oğlum... Aramıza giremezler ama sen ve ben iki kişiyken, bizi çok seven bir kişiyle daha üç kişi olabiliriz."

Ali'nin minik bedeni bu sözle şiddetli bir şekilde kasıldı ve hızla kendini geri çekti.

"Başka kimseyi istemiyorum ben! Başka kimse beni sevmesun. Sen sev, annem sevsun yeter..."

"Ali'm, aslanum. Annen seni elbette seviyor ama yanında değil. Oysa Leyla'yı bi' tanısan ve..."

Ali öfkeyle babasını itip iki adım uzaklaştı.

"Hani en çok beni seviyodun?"

"Öyle zaten..."

"Onu benden az seviyomuşsun, öyle dedi, o zaman neden benim dediğimi yapmıyosun?"

Mustafa bu sözle kaşlarını çatıp kısacık bir an Leyla'nın yattığı odanın penceresine göz attı ve oğluna döndü.

"Sen kiminle konuştun aslanum?"

"Onunla konuştum. O dedi bana. *Baban en çok seni seviyo*, dedi ama görüyorum ki yalan söylemiş bana. Yalancı o! Beni kandırmak için söyledi."

Ali son cümlesinden sonra eve doğru koştu. Mustafa tam peşinden gidecekti ki Naz önüne çıktı.

"Abi dur."

"Naz bırak. Konuşmam lazım oğlumla."

"Abim, oğlun aynı sana benziyor. Üstüne gidip inat ettirirsen ölsen vazgeçmez. Bırak az sakinleşsin. Leyla da o sıcakkanlılık varken sen seferde olduğun sürece Ali'nin kalbini çalacaktır."

Bu gerçeğin Mustafa da farkındaydı. Başını sağa sola sallayarak gülümsedi.

"Buna hiç kuşkum yok işte."

Naz da ağabeyine gülümseyip göz kırptıktan sonra eve doğru döndü ama tam içeri girecekken geri ağabeyine baktı.

"Bu arada senun Cesur Fare'n ortada yok. Kaybolup yaylayı yakmadan bulsan iyi edersun."

O Cesur Fare koskoca Barut'u yakmıştı, bir yaylanın lafı mı olurdu?

Leyla tüm gece yağan yağmur sularının yumuşattığı toprakta düşe kalka yürürken ayaklarının onu getirdiği yere bakarak hafifçe gülümsedi. Bu bir işaret olabilir miydi?

"Merhaba Neslihan... " dedikten sonra mezar taşındaki yazının devamını okudu.

"Ali'nin annesi Neslihan..."

Sonra kaşlarını çatarak mırıldandı.

"Mustafa'nın merhum eşi Neslihan..."

Kısacık bir an ne yapacağını bilemeden etrafına baktı. Biraz dolaşayım deyip, dolaştırdığı tek şeyin aklı ve yön duygusu olması tam ona göre bir davranıştı. Hele de kaybolduğunu anlayıp evi bulayım derken Şiviloğlu Kabristanı'nı bulmak apayrı bir meziyet olsa gerekti ve bu da sadece Leyla'nın başaracağı bir şeydi. Kolunda saat falan yoktu ama zaman algısının ona söylediğine bakılırsa, en azından iki saattir koca yaylada kaybolmuş kedi yavrusu gibi dolaşıyordu. Üstelik yaylanın en fazla yarım saatte bir tur dönüleceği düşünülürse bu gerçekten bir mucize bile olabilirdi.

Sıkıntıyla mezarın başına çökerken bir umut dün oradan eve nasıl gittiğini düşündü.

İki köşe başından sonra aşağıya doğru dümdüz kaptırsa... İç çekerek elini dalgın dalgın mezar taşında gezdirdi. Azıcık dinlense iyi olacaktı.

Dalgın dalgın mezarın üstündeki eğreti otları yolarken aklından geçen düşüncenin dudaklarından kaçmasına engel olamadı.

"Çok mu sevmiştin onu?"

Avucundaki otları mezar dışına atarken sanki cevap bekliyordu ama sonra asla cevap alamayacağının farkına varmasıyla gülümsedi.

"İnşallah bol bol vakit geçiririz de sen de benim huzursuz olduğum zamanlarda saçmaladığımı anlarsın."

Ot yolma işi çok önemli bir iş olmuştu o an Leyla için. Birkaç dakika daha sessizce otları temizlemeye, toprağın üstünü düzeltmeye devam etti. Sonra da ellerindeki toprakları silkeleyip sırtını mezar taşına yasladı. Sanki iki kadın dertleşiyor gibi bir hali vardı.

"Bence çok sevmişsindir. Yani... Bir baksana ona. Bir kadın nasıl onu sevmez ki..."

Bu sözle birden kaşlarını çattı.

"Saçmaladım yine değil mi? Bence de. Niye seviyor ki kadınlar? Ama... Yani hiç aşkı bilmeyen ben bile bu kafayla onu sevmişsem..."

Birden durup topraklı elleriyle ağzını örttü.

"Ya çok pardon ya... Az önce kendi kurduğum cümlede diğer kadınların ihtimalini kıskanırken gelmiş burada sana ne itiraf ediyorum, değil mi? Yani düşünüyorum da... Hani ben Barut'la evli olsam sonra ölsem sonra da kızın biri gelse mezarımın başına, ona olan aşkını itiraf etse yeminle hortlar o kızı yolarım. Gerçekten..." derken gözleri kocaman açıldı.

"Sen sakın böyle bir şey yapma ama emi. Yani hortlama falan... Sonuçta bunlar gereksiz tepkiler..."

Leyla cümlesinin sonunu getirememişti. Bir ölüye de saçmalamıştı ya artık sırtı yere, aklı da başına gelmezdi.

"Ben biraz panik yapıyorum galiba. Ya Ali beni sevmezse diye, anladın mı? Sence sever mi?"

Kısacık bir an bekleyip başını salladı.

"Bence de sever yani. Düşünsene... Ben onu daha şimdiden sevdiysem, ileride ne kadar fazla severim. Hem ona iyi de bakarım. Evet, asla sen yaşasaydın senin bakacağın kadar iyi bakamam ama... Neyse zaten konumuz da bu değil. Konumuz şu ki..."

Sesini biraz alçaltıp devam etti.

"Ben Ali'yi ikna ettim sanırım. Babası için denizin ne kadar önemli olduğunu anlattım ona. Sen de olsan öyle yapardın, değil mi? Sevdiğin iki adamdan birinin hayatının yok olmasına izin vermezdin, değil mi?"

Başını mezar taşına koyarken bir yandan esnedi, diğer yandan mırıldandı.

"Bana doğru yaptığımı söyle..."

Mustafa koşar adım son dönemeci dönüp açık alana baktı ve telaşlı gözleri etrafta dolaştı. Kimse yoktu.

Dün kollarına alıp kızı deli gibi öptüğü yer şimdi onunla dalga geçer gibi bomboştu.

"Kızum seni bi' ele geçireyim var ya..."

Mustafa sinirden ve daha fazlasıyla endişeden delirmiş halde geldiği yolu geri koşmaya başladı. Ararken gördüğü tüm insanlar, yabancı kız görmediklerini söyleyip, ardından da aradığı kızın kim olduğunu soruyordu.

"Millete de malzeme çıkardun ya Leyla, kork benden," diye homurdansa da içinde büyüyen korkuyla bu öfkesine kendi bile inanmıyordu.

Ya Leyla onu bırakıp kaçtıysa?

Aklına gelenle ayakları zınk diye durdu.

Ya o içine sıçtığı romantiklik saçmalarından esinlenip sevdiği adam ve oğlu için fedakârlık yaptıysa.

"Yapmaz. Kuş kadar aklı varsa yapmaz."

Bildiği bir yerde yoktu ki kalksın da gitsin, diye düşünürken aklına gelenle kaldı.

Dün Ali ve onun konuşmasını nerede duymuştu? Kabristanda.

"Lan Leyla... Dua et seni orada bulayım..." diye mırıldanırken adımlarını hızlandırdı ve iki dakikalık yolu uçarak kat etti. Buradan neredeyse üç kere geçmişti ama aklına ağaçların sakladığı kabristanın içine bakmak gelmemişti.

Kendini iki koca ağacın arasından itip kabristanın girişine attığında da o aklına küfür etmek üzereydi. Çünkü Leyla rahmetli eşinin mezar taşına yaslanmış uyuyordu. Sanki yatağında uyuyor gibi rahattı.

Ama Mustafa'nın rahatlaması uyku gibi huzurlu değildi. Koşar adım kızın yanına gidip hızla ayağa kaldırdı ve kaldırdığı gibi de kendine çekerek sarıldı.

Uykudan uyanan Leyla ise acı bir çığlık bastı.

"İmdat! Yayla katili bırak!"

"Katil değilim ama sayende olmama çeyrek var Leyla. Aklım çıktı, aklım!"

Leyla o sersemlikle boynuna gömülmüş adamdan çıkan sesi elbette tanımıştı. En derin uykusundayken bile tanırdı. Bulunmuş olmanın ve daha da önemlisi Mustafa'nın kollarında olmanın verdiği sevinçle adamın sarılmasına karşılık verdi ve o anda da aklına gelenle Mustafa'yı hızla itti.

"Neslihan'ın önünde sarılma bari be!"

Korku Mustafa'nın algısını öyle bir kapatmıştı ki kızın ne dediğini anlayamıyordu.

"Ne?"

"Gel... Anlatcam," diyen Leyla, mezara dönüp elini kaldırdı.

"Görüşürüz Neslihancım... Eee, yani görüşürüz derken anladın sen onu. Hortlamaktan falan bahsetmiyorum..."

"Leyla, sen ne saçmalıyorsun yine?"

"Ay sus Barut, yürü."

Mustafa salak salak kızın peşinden yürüdü ve az önce büyük bir panikle daldığı ağaçların arasından sıyrılıp düzlüğe çıktı.

"Mustafa, az önce yaptığın hiç hoş değildi."

"Ne o hoş olmayan? Seni aramak mı?"

Mustafa konuştukça kaybettiği öfkesine ve paniğine yeniden kavuştu.

"Yoksa başına bir şey geldi diye deli gibi korkmak mı? Lan ne, ne? Hoş olmayan ne?"

"Neslihan'ın yanında bana sarılman. Tamam, bence Neslihan bu durumu anlayabilir. Ama yine de ayıp denilen bir şey..."derken Mustafa Leyla'yı susturdu. Hem de öyle sakin ve öyle anlayışlı bir ses tonuyla susturmuştu ki...

"Leyla?"

"Ay efendim Mustafa?"

"Güzelim neden korkuyorsun?"

"Kaybolduğum için azıcık korktum ama konumuz o değil. Nereden çıkardın ki sen bunu şimdi?"

"Hayır, saçmalamanın dibindesin de şu anda."

"Ben saçmalamıyorum. Sadece sana..."

Mustafa kaderin ona verdiği en güzel cezaya daha fazla dayanamadı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Leyla tamam. Allah aşkına tamam... Seni dört saattir arıyorum ve aklım feci halde dumanlı. Kurban olayım daha fazla yakma devrelerimi ve..."

Kısacık bir es verip kükredi.

"Ne halt yemeye buraya, üstelik habersiz geldiğini bana açıkla!"

Leyla bu bağırtıyla irkildi.

"Yani öncelikle bir bağırmasan iyi olur diyorum. Sonra da ben buraya bilerek gelmedim. Ali'yle konuştuktan sonra azıcık dolaşayım dedim ve sonra bir de ne göreyim?"

"Ne göresin?"

"Aaa, kaybolmuşum, iyi mi?"

Kızın bu şapşal ve su kurnazı sevimliliğine bakıp sırıtan Mustafa başını sağa sola sallayarak kızı kendine çekti.

"İyi değil Leyla'm, iyi değil. Aklım yerinden uçtu."

"Ay kıyamam..." diyen Leyla da adama sımsıkı sarılıp başını göğsüne dayadı. Onun için korkan ve endişelenen dağ gibi bir sevdiği vardı.

"Ali seninle konuştu mu peki?"

"Evet."

Ona hâlâ sımsıkı sarılmış bırakmayan adama gözerini devirdi ama kime deviriyordu ki... Sanki adamın umurundaydı.

"Ne dedi peki?"

"Denize gidebilirmişim."

"Ayy, gerçekten mi?"

"Leyla'm, sus güzelim."

Leyla derin bir nefes alıp açılan kollarını hafif bıkkın şekilde sevdiği adama doladı. Bu adam her korktukça onu böyle esir alacaksa işi vardı, işi.

Ali elindeki oku sağa sola yavaş yavaş sallarken dört saatir ettiği duaya devam ediyordu.

İnşallah o kız kaybolur ve bir daha bulunamaz. İnşallah kötü adamlar onu kaçırır ve böbreklerini alırlar. İnşallah evin yolunu kaybeder, *şehre kadar iner, sonra da geri gelemez. İnşallah karanlık olur bir an önce ve...*

Derken duası yarım kaldı çünkü babası, yanında o kızla bahçeden içeri giriyordu. Üstelik henüz onu görmemişti. Ali bu durumdan faydalanarak kendini ahır kapısının arkasına sakladı. Kapının tahta aralığından gördüğü kadarıyla babası kıza bakıp gülüyordu. Ali gözlerindeki yaşı hırsla elinin tersiyle sildi ve duvara yaslandı.

Babasına demişti. Beni daha çok seviyorsan benim istediğimi yaparsın demişti. Demek ki babası onu o kadar çok sevmiyordu? Demek ki babası onun isteklerini önemsemiyordu. Oysa o babası mutlu olsun diye denize gitmesine bile izin vermişti.

O halde babası onu görmese de özlemezdi ama o Leyla'yı gördükçe üzülecekti.

Usulca duvara sürtünerek evin alt tarafına doğru ilerledi.

Akşam yemeğini kaçamak bakışlar ve Mustafa'nın arsızca göz kırpması eşliğinde yiyen Leyla, beşinci lokmasından sonra artık daha fazla bu işkenceye katlanamayacağını düşünüp geri yaslandı. Ağzına lokma koyması bir dert, yutkunması başka bir dertti.Hele de bir yandan tuhaf davranan Ali'yi düşününce iştahı daha fazla kaçıyordu.

Ali ikisine de bakmadan, normalde yediğinden çok daha fazla yemek yiyordu. Ardı ardına ağzına tıktığı ekmek ve kaşık kaşık tereyağlı pilavı sanki birbirine çok

uyumlularmış gibi çiğnemeden yutuyordu. Üstelik arkasından atlı kovalıyormuş gibi de hızlıydı.

Leyla'nın zorla yediği beş lokmalık zaman diliminde, üç tabak yemeği midesine indiren Ali hızla ayağa kalktı.

"Ben yatayırum. Çok yorgunum."

Mustafa hızla ayağa kalktı.

"Ben yatırayım seni."

Ali şaşırarak babasına baktı.

"Koca adam oldum, yatırmana gerek yok."

Mustafa oyunbaz bir şekilde kaşlarını çattı.

"Belki ben hâlâ senin koca adam olmanı kabul edemedum, sağa ne oğlum?"

Ali, yapmacıklığı uzaktan belli olacak şekilde gülümsedi.

"Ben büyüdüm ama olsun. Yatur o zaman."

Mustafa, Ali'nin bu izniyle derin bir soluk bırakıp Leyla'ya son kez göz kırpıp odadan çıktı.

Yavaş yavaş o buzlar eriyor olabilirdi, değil mi? Bu düşünceyle de Ali'yi kol altlarından yakaladığı gibi omuzlarına kaldırdı.

"Büyüseydun seni kuş gibi omzuma kalduramazdum aslanum."

Ali gözleri dolu dolu gülümseyip tam babasının saçlarını okşayacaktı ki son anda vazgeçti ve yüzündeki gülümsemenin yerini kızgın bakışlar aldı.Yatağına yatırılıp üstü örtülürken de kızgın yüz ifadesini yok edemedi.

Mustafa oğlunun minicik, kızgın yüzüne bakıp alnındaki saçlarını eliyle geri taradı.

"Sen benim için çok kıymetlisin, biliyorsun di mi?"

Ali zorla başını salladı.

Mustafa açtığı alnı büyük bir şefkatle öperken mırıldandı.

"Her şey güzel olacak."

Bu sefer Ali bu söze inanarak babasına baktı.

"Biliyorum. Her şey daha iyi olacak."

Mustafa da gülümsedi ve bu kez de yanağından öperek ayağa kalktı.

"Allah rahatlık versin paşam. Sabah karayemiş toplamaya gidiyoruz, ona göre."

Ali cevap vermeden hafifçe başını salladı. Mustafa bir kere daha eğilip oğlunun alnını öperken fısıldadı.

"Seni seviyorum oğlum."

Mustafa kısacık bir an karşılık bekledi ama gelmeyeceğini anlayınca henüz buzların o kadar erimediğini düşünüp kapıya gitti. Tam kapıyı açıp çıkacaktı ki Ali'nin seslenmesiyle durdu.

"Baba?"

"Efendim?"

"Ben seni daha çok seviyorum."

Mustafa içindeki umutla gülümsedi.

"Yarışmayalum, kaybedersun. Hadi uyu bakalum şimdi."

Ama Ali kaybetmeyeceğini biliyordu. O sevgisini çoktan ispatlamıştı.O babasının mutluluğu için denize çıkmasına izin vermişti.

Leyla, yuttuğu beş lokmanın ağırlığı ile odaya girdiğinden beri içindeki huzursuzlukla dönüp duruyordu. Bu bilinmezlik ve gerginlik onu fazlasıyla yormaya başlamıştı. Mustafa'nın gideceği zaman yaklaşıyordu ve eğer Mustafa giderse o Ali'yle ne yapacaktı işte onu bilemiyordu.Ya babasının gidişinden onu suçlarsa? Ya onu vazgeçirdiği için kızarsa? Amcasının peşinde olduğunu bile unutmuştu Leyla. O derece huzursuzdu.

Mustafa yatmadan önce onu alnından öperken, boşa endişe ettiğini söylemişti. Büyük ihtimalle haklıydı ama Leyla sevdiği adam kadar umutlu olamıyordu. Annesiz kalmanın ne kadar acı olduğunu biliyordu. Kendini kimsesiz sanmanın, sevilmediğini düşünmenin...

Daha fazla dayanamayıp odasından çıkan Leyla, merdivenleri de aynı sessizlikle inip bahçeye çıktı ve yaylanın gece havasını derin derin içine çekti. Usul adımlarla bahçenin dibine kadar yürüdü. Yayla köyünün dağ yoluna açılan alt bahçe kapısına yaslanıp etrafını izledi. Bu taraftan bakınca yayla çok korkunç görünüyordu.

Tüm yayla karanlığa gömülmüş, herkes derin uykusuna dalmış, ay ışığı dışında insana umut veren hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

İçindeki endişeyi atmak için saçlarını sağa sola savuran Leyla, o anda bahçe çitinin dışında bir hareketlilik hissetti. Kedi miydi? Köpek miydi? Kurt muydu? Gecenin köründe bahçeden çıkan neydi?

Gittikçe uzaklaşan gölgenin bir anda geri dönüp eve doğru bakmasıyla Leyla yanıldığını anladı. Ne kediydi, ne köpek, ne de kurt.

Ay ışığının parlattığı o yüz Ali'ye aitti.

Bir an ne yapacağını şaşırmış gibi etrafına baksa da sonra ikinci kez düşünmeden eski kapıyı açıp dışarı fırladı.

Son hız yokuş aşağı koşarken, gölgenin de hızlandığını fark etti.

"Ali! Dur!"

Ali durmasa bile, Leyla'nın hızına karşı şansı olmadığı için yakalandı ve çırpınmaya başladı.

"Bırak beni."

"Nereye?"

"Sana ne! Gidiyorum ben."

"Ali saçmalama. Baban çok üzülür bebeğim..."

"Bana bebeğim deme. Üzülmez babam. Üzülse benim istediğimi yapardı, beni sevse beni üzmekten de korkardı ama o seni sevdi. Sen üzülme diye yaptı."

"Ne yaptı? Sana kötü bir şey mi söyledi?"

"Seni seçti işte. Ona seni sevmemesini söyledim, ben seni seviyorum yeter dedim ama o seni seçti. Benim artık bir babam yok."

Leyla duyduklarıyla paramparça olmuş, bu çocuğu nasıl ikna edeceğini bilemez hale gelmişti. Son bir gayret çırpındı.

"Ali'm, saçmalama güzel kuzum. Baban sen olmazsan ölür, nefes alamaz. Ben de dayanamam. Ne sana, ne babana..."

Bu söz üstüne Ali gecenin karanlığını haykırışıyla deldi geçti. Eğer evden o kadar uzaklaşmış olmasalardı Mustafa derin uykuda bile olsa uyanırdı.

"Git o zaman git! Sen varken ben babamı asla ama asla affetmiycem. Git işte. Benim için gitmiyceksen de babam için git."

Leyla bu haykırışla titrek bir nefes çekti. Şu anda bu çocuğa bir şey anlatmaktansa suyuna gitmek en iyisiydi.

"Peki... Ben gidersem babanı affedecek misin?"

"Ederim tabi. Sen git ben de babamı affedeyim. Sonra o beni yine sevsin."

Leyla ne yapacağını bilemeden başını salladı. Çocuğu eve sokup bu geceyi sağ salim geçirsin yeterdi. Sabah elbette bir çaresine bakarlardı.

"Tamam... Sabah ilk iş gideceğim. Baban da görmeyecek beni."

Ali şüpheyle kıza baktı. Bir yanı inanmak istiyor, diğer yanı bunun bu kadar kolay olamayacağını düşünüyordu.

"Gideceğine söz ver."

Leyla bu çocuğun iyiliğine de olsa tutamayacağı sözü vermek istemedi. O gitmeyecekti ki... Öyle pes edip sevdiği adamdan, sevdiği adamın kanından olan bu çocuktan, ömrünün sonuna kadar yaşamak istediği bu aileden vazgeçmeyecekti ki... Ama gözlerine kuşkuyla bakan gözlerin bu söze ihtiyacı vardı. Leyla da diliyle veremediği sözü, başını sallayarak verdi. Ama o başı sallarken aklından geçenler tamamen başkaydı. *'Söz veriyorum beni seveceksin. Söz veriyorum sana bu dünyadaki en güzel aileyi vereceğim. Söz veriyorum yeryüzünde en çok sevilen çocuk sen olacaksın.'*

Ali için bu baş sallayarak verilen sözün yeterli olduğunu anladığı zaman da ekledi.

"Bu akşam kalmama izin verirsin ama, değil mi?"

Ali öfkeyle kıza baktı ve arkasını dönerken "Babam uyanmadan git," deyip geldiği yolu o öfkeyle yürümeye başladı.

Ali'nin arkasından derin bir soluk alan Leyla az ileriden gelen sesle irkildi. Bir anda içine çok kötü şeyler

olacağına dair bir his doğdu. Bu his öylesine boğucu bir şekilde iliklerine işledi ki kımıldayamadı, nefes alamadı, bağıramadı ve tam o anda karanlıkta yankılanan o korkunç sesi duydu.

"Amcanı karşılamak için yollara mı düştün yeğenim?"

Leyla hıçkırığının boğazında sıkışıp kendisini boğduğunu hissetti. Bu adam onu nasıl bulmuştu? Nereden haber almıştı? Neler oluyordu? Leyla şimdi ne yapacaktı ve daha önemli sorusu şuydu.

Ali eve doğru gitmişti, değil mi?

Bu düşünce güçlü bir yumruk gibi göğsüne çarptı ve koruması gereken o güzel insanları, sevdiğini aklına getirdi. Amcası onun peşindeydi ve Ali babasının güvenli kollarına sağ salim ulaşmalıydı. Aniden içine dolan güçle evin ters yönüne doğru koşmaya başladı ve haykırdı.

"Ali! Eve koş!"

Hızla evin ters yönüne koşarken bir yandan Mustafa'nın onu kurtarması için dua ediyor, diğer yandan da amcası Mustafa'ya ulaşırsa olacaklardan korkuyordu. Ama daha üç adım atmıştı ki karanlıkta Ali'nin çığlığını duydu.

"Leyla!"

Leyla bu çığlıkla yönünü değiştirip hiç düşünmeden Ali'ye doğru koşmaya başladı.

"Ali!"

Leyla korkuyla Ali'nin sesine doğru koşarken haykırmaya devam etti.

"Bırak çocuğu! Bırak!"

Amcasının sesi korkunç şekilde yankılandı.

"Bırakmam için senin bana gelmen lazım Leyla."

Leyla korkudan düşünemez halde olsa bile dik durmaya ve Ali için dayanmaya çalıştı.

"Tamam... Geleceğim seninle. Çocuğu bırak yeter."

Ay ışığının izin verdiği kadarıyla Ali'yi amcasının tuttuğunu gördü.

"Bırak çocuğu, geldim işte."

Ali korku dolu gözlerle Leyla'ya bakıyordu. Leyla iyice Ali'ye yaklaşıp gülümsedi.

"Korkma küçük surat. Sen kocaman bir sat komandosusun, değil mi? Korkmazsın."

Ali başını salladı.

"Şimdi bu kötü amca seni bırakacak ve sen büyük bir adam gibi eve gideceksin. Arkana bakmadan. Anlaştık mı?"

Ali tekrar başını salladı.

Leyla amcasına baktı.

"Bırak çocuğu."

Amcası Ali'nin saçını okşarken, Leyla'dan da gözlerini çekmiyordu.

"Aferin benim kızıma. Yoksa tüm Şiviloğlu Ailesi'ni öldürmekle uğraşacaktım," dedikten sonra Ali'ye döndü.

"Hadi bakalım minik adam. Tanıştığımıza sevindim. Şimdi doğru eve... Etrafta kötü adamlar var, sana zarar gelsin istemeyiz."

Talip Kazancıbaşı, Ali'yi bırakıp Leyla'ya doğru yürüdü.

Leyla da gözleri amcasında Ali'ye doğru bağırdı.

"Ali hemen eve koş ablam."

Ali yaşadığı korkuyla zorla yutkunup başını salladı ama tek adım atamıyordu.

Leyla son kez haykırdı.

"Koş dedim Ali!"

Ve Ali arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı. Belki de artık sonsuza kadar Leyla'dan kurtulmuştu.

Olamaz mıydı?

Leyla Ali'nin eve doğru karanlığın içinde kayboluşunu izlerken gözlerinden akan yaşlara hâkim olamadı.

Güzel günlerdi be... Âşık olmuştu, sevilmişti, kendine yeni bir aile kurmuştu ve şimdi o masal mutsuz sonla bitmişti. İçinden, "En azından sağ olduklarını bilerek öleceğim," diye geçirdi. Bir de Mustafa'nın yarasını saracak oğlu vardı.

Nefret bilmeyen yüreği, ilk defa nefretin her çeşidiyle tanıştı ve gözlerinden akan yaşları başı dik silerek amcasına döndü.

"Gidelim."

Talip Kazancıbaşı bu mağrur duruşu küçümseyerek izledi.

"Gideceğiz yeğenim. Gideceğiz ama önce senin bu aptallığının izlerini yok edeceğiz," dedi ve karanlığa doğru seslendi.

"Çocuğun eve girdiğinden emin olduktan sonra evi yakın. Burnunu evden çıkaran olursa sıkın kafasına."

Karanlığın içinden pek tekin olmayan bir ses cevap verdi.

"Emredersin patron."

Leyla panik ve öfkeyle amcasına döndü.

"Hayır! Dokunma onlara. Beni aldın işte, masum insanlardan ne istiyorsun?"

Talip, psikopatlığını gözler önüne serecek kadar sakin ve şefkatli, bir yandan Leyla'nın saçlarını okşarken diğer yandan açıklama yaptı.

"Her haltı anlattığın insanlar mı? Masum olabilirler ama bana kalırsa gereğinden fazla şey biliyorlar. Özellikle Barut Reis lakaplı, Mustafa Şiviloğlu. Üzgünüm Leyla. Onların sonunu sen belirledin kızım."

Sonrası Leyla için yoktu. İçindeki korku ve dehşet saçlarından sürüklenerek götürüldüğünde kendini dışarıya vurdu.

"Yapma! Kimseye bir şey demedim, yapma dedim yapma! Zarar verme onlara!"

Ama daha fazla haykıramadı.

Sırtını saran çelik gibi kollar ve ağzına kapanan bez sarılı elle dünyası sessizliğe gömüldü. Artık tek istediği ölmekti.

Ali eve girip sırtını kapıya yasladı. Hâlâ titriyordu. Hâlâ o korkunç ses kulaklarında çınlıyordu. Ne yapacaktı şimdi?

Tamam, Leyla'yı sevmiyordu ama yine de onun o kötü adam tarafından yakalanmasını da istemezdi, değil mi?

Kendini ikna etmek istiyordu. İşte bu yüzden kısık sesle söylediği sözün her bir kelimesine inanmaya çalıştı.

"Amcası ama... Yabancı adam değil ki..."

Bu düşünceye sığınmaya çalıştı. Amcası o kızı alacaktı ve götürecekti. Ali'nin istediği gibi...

Rahat bir nefes aldı ve sessiz adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. Şimdi odasına gidecek, yatacak, sabah olduğunda da Leyla'nın gitmiş olmasına şaşıracaktı.

Tam Leyla'nın kaldığı odanın önünden geçerken durdu. Aralık kapıya bakarken kulaklarında Leyla'nın sesi yankılandı.

"Tamam. Sabah ilk iş gideceğim. Baban da görmeyecek beni. Bu akşam kalmama izin verirsin ama, değil mi?"

Kız zaten gidecekti. Ha sabah gitmiş, ha şimdi gitmiş ne fark ederdi ki?

Gözlerini kapıdan çekerek yürümeye devam etti. İki adım atmıştı ki tekrar durdu.

"Senin mutlu olman için her şeyi yapar. Peki, sen Ali? Sen babana benziyorsun. Sen de sevdiğin insan için, onun mutlu olması için her şeyi yapar mısın?"

Yapar mıydı? Babasının mutlu olması için her şeyi yapar mıydı? O kızın gittiğini öğrenen babası çok mutsuz olmayacak mıydı?

Ali ne yapacağını bilemedi. Duvar dibine çökerken sıktığı minik yumruklarını gözlerine bastırarak gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. Erkek adamlar ağlamazdı. Ama erkek adamlar böyle saklanmazdı da değil mi? Peki korkar mıydı?

"Korkma küçük surat. Sen kocaman bir sat komandosusun değil mi? Korkmazsın."

Ali, zihninde dönüp duran bu cümleyle birden yerinden fırladı. Arkasını dönüp Leyla'nın odasına bir kere daha baktıktan sonra babasının odasına doğru koştu ama tam kapısını açacaktı ki arkasından cam kırılma sesi geldi. Döndü...

Leyla'nın odasının aralık kapısından ışık geldiğini görünce kaşlarını çattı. O çocuk aklından bir an Leyla'nın geri dönmüş olabileceği geçince yönünü oraya çevirdi ama bu sefer de evin alt katından büyük bir gürültü duyuldu ve aynı anda Ali kapının arasından sızan dumanı gördü.

Leyla'nın odası yanıyordu.

Mustafa, onu neyin uyandırdığını anlamaya çalışırken gözü pencereden dışarıya takıldı. Gecenin karanlığını delen o aydınlığın nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Hızla yatağından fırladı ve cama doğru koştu. Tam cama ulaşacaktı ki gürültüyle kırılan camdan içeri bir ateş topu girdi ve odanın ortasına düştü.

"N'oluyo lan?"

Çok kısa bir an şok geçiren Mustafa, duruma aydığı an yatağının üstündeki battaniyeyi aldı ve tutuşan halının üstündeki ateşin üstüne fırlattı.

Odadaki ateş sönerken, pencereden yükselen ateş gittikçe büyüyordu. Daha fazla yerdeki halıyla uğraşmadan telefonunu, anahtarını ve cüzdanını cebine attı, odadan fırladı.

Dışarı fırladığı an Leyla'nın kapısının önünde top gibi yere kıvrılmış Ali'yi fark etti.

"Ali!"

İçinde yaşadığı korkuyu öteledi. Şimdi korkuyla, panikle hareket edecek zaman değildi. Fırtına çıkmıştı ve önce gemiyi sağ salim o dalgalardan kurtarması gerekiyordu.

Oğlunun yanına koşup kucağına aldı. O esnada Leyla'nın aralık kapısından görünen manzarayla dehşete düştü.

Leyla'nın odası alevler tarafından yutulmuştu.

"Hayır, hayır, hayır. Hayır!"

Sırtına dokunan elin, aynı anda haykıran annesi ve kız kardeşinin bile farkında değildi.

"Mustafa, oğlum çıkmamuz lazım."

"Abiii! Abi, ev yanıyor!"

Mustafa'nın tek düşündüğü o alevlerin içinde yanan kızdı. Kucağında oğluyla oraya giremezdi, oğlunu bırakamazdı. Çok kısa... Saniyelik bir zamanda aklından geçen onca düşünceyle ağır is kokusunu içine çekip annesine döndü.

"Anne, Ali'yi alıp aşağı inin. Naz, odandaki battaniyeyi ısla, ben Leyla'yı odadan..." derken Ali hıçkırıkları arasından mırıldandı.

"Leyla gitti."

"Ne?"

Ali gözyaşları içinde haykırdı.

"Leyla yok baba! Ben onu giderken gördüm. Amcası aldı onu."

Hatice Sultan ve Naz bu sözle şaşırdılar.

"Nereyedu kız?"

"Abi, odaya bakalum. Belki Ali yanıldı."

Mustafa annesini ve kız kardeşini duymadı bile. Oğlunun yüzüne baktığı an doğru söylediğini anladı. Yaşlar, siyah yüzünden inkâr edilemez bir gerçeklikle yol yol olmuş minik çenesine kadar inmişti.

Leyla odasında yoktu. Yakalanmıştı. O yatağında uyurken Leyla o şeytan adamın yanındaydı.

"Leylaaaaa!"

Çaresizlik her yerini sararken sesi yaralı hayvan gibi dumanların içinde yankılandı. Bir an önce Leyla'nın peşinden gitmeliydi ama önce ailesini bu cehennemden çıkarmalıydı.

Bir kolunda oğlunu tutarken, diğer kolunu kız karde-

şine doladı ve annesini de arkasına alarak merdivenlere doğru koştu.

"Yürüyün."

O sırada ahşap merdivenlerden gelen çatırtıyla ilk basamakta ayağı havada kaldı. Gördüğü manzara o kadar sıcağa rağmen kanını dondurdu.

Alt katı alevler çoktan yutmuştu.

O burada alevlerle boğuşurken Leyla'sı o acımasız adamın ellerinde her an son nefesini verebilirdi. Nasıl bulmuştu onları o adam? Leyla neden ona tek kelime etmeden gitmişti? Neden pes etmişti? Onu korumak için mi gitmişti?

Oğlunu kucağına sımsıkı bastırıp, annesi ve kız kardeşini yanına alarak banyoya doğru koşarken mırıldandı.

"Sakın ölme Cesur Fare. Sakın ölme."

Mustafa yoktu. Ali yoktu.

Bir arabanın arka koltuğunda, yanında Azrail'in işini yapmak için sebep tuttuğu adamla bilinmeyene doğru gidiyordu. Amcasının çalan telefonu dikkatini bir parça daha açsa da bu çok fazla sürmedi. Leyla yok olmak ve hiç var olmamış gibi bu dünyadan silinmek istiyordu. Sevdiği, ailesi yoksa o da yok olabilirdi.

"Tamam mı?"

"Tamam patron. O evden sağ kurtulmaları imkânsız. Yatak odalarının olduğu yer çöktü."

"Güzel. Barut Reis'e ve Şiviloğlu Ailesi'ne Allah rahmet eylesin."

Talip acımasız şekilde kahkaha atarken karşı taraf keyifle cevap verdi.

"Amin patron."

"İz bırakmadan İstanbul'a dönün. Basri'nin mezarına da benden bir çelenk yollayın. O olmasaydı Barut Reis'le Leyla bağlantısını kurmakta zorlanırdık."

"Emredersin patron."

Talip keyifle telefonu kapattıktan sonra yanında yarı baygın uyuyan kıza döndü.

"Gördün mü yeğenim... Tek başına uslu uslu ölmek varken peşinden onca adamı da götürdün."

Leyla'nın düşünme yeteneği artık gitmişti. Canı acıması gerekirken acıyamıyordu da... Neler oluyordu sahi?

Sormadı. Sadece boş boş karşısındaki boşluğa baktı.

"Bir gemiden Barut Reis denilen adamla kaçtın ve benim seni bulamayacağımı sandın. Neden beni bu kadar küçümsedin Leyla?"

Leyla yine tek kelime etmedi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Son hatırladığı Mustafa'nın ve ailesinin ölüm emriydi ve ayılırken de ilk duyduğu onların ölmüş olduklarıydı.

Hayat neydi ki? Ya da yaşamak? Onca şeye rağmen yaşamak için umudu ve amacı vardı, direnmişti. Kaçmıştı. Şimdi ise tek beklediği ölümdü. Mustafa'nın olmadığı dünyada olsa ne olurdu ki? Onların ölümlerine sebep olduğunu bilerek zaten yaşayabilecek miydi?

Yavaş hareketle amcasına döndü.

"Öldür beni."

Talip bu istek karşısında şaşırdı.

"Öldüreyim mi? Sen ölmemek için kaçmadın mı?"

"Öldür beni."

Talip bu sefer alayla sırıttı.

"Haa... Anladım. Yani diyorsun ki ben sevdiğim

adam olmadan yaşayamam. Tamam yeğenim, seni onun yanına göndereceğim ama önce arkanda daha ne kadar işaret bıraktın onu çözeceğim."

Leyla hiç beklenmedik bir şekilde yerinden fırlayıp amcasının boynuna yapıştı.

"Öldür beni dedim sana, öldür!"

Bu hareketten zerre kadar etkilenmeyen Talip, elinin tersiyle Leyla'nın suratına tokadı geçirip, kızı geri fırlattı.

"Önce başka kimlere konuştuğunu anlatacaksın! Ölmek için o kadar acele etme."

Leyla'nın kafası cama öyle kuvvetli vurmuştu ki sağlam bir adam o sarsıntıyla kısa bir süre sersemlerdi ama Leyla ne acıyı hissedecek haldeydi, ne beynini...

Gözleri yavaşça kapanırken tek düşündüğü şey Mustafa'nın artık bu hayatta olmadığıydı. Gözlerinin önüne gelen son görüntü ise Mustafa'nın, Ali'nin elinden tutarak Neslihan'ın mezarına doğru yürümesiydi.

Bir damla gözyaşı çenesine doğru sızarken, dudaklarından fısıltı halinde bir sözcük döküldü.

"Anne... Beni de sen mi bekliyorsun?"

Fatih vardiyasının son saatine girdiğinde gözünün kapanmak üzere olduğunu fark etti. Aslında gidip kamarasında yatabilirdi. Dördüncü ekip onun en çok güvendiği adamlardan oluşuyordu ama reislerinin olmaması onun sorumluluğunu da ikiye katlamıştı. Bu sebeple acı bir kahveyle kırk yıllık dostluğu kurmaktan başka çaresi yoktu.

Mutfağa gitmek için kaptan köşkünden çıktı. Merdivenleri inerken hafif hafif sallanan gemi öylesine aşinay-

dı ki... Bir de kulaklarından eksilmeyen makine sesi... Kapıyı ne kadar kilitlerse kilitlesin içeri sızan fırtınanın sesi...

Mırıldandı...

"Fırtınası yüreğinde olana, sessiz dünya yok..."

Mutfağa giderken gördüğü birkaç gemiciye sessiz bir baş sallamasıyla selam verdi. Fazla söz gürültü kirliliğinden başka bir şey değildi.Sadece tezgâh ışığının yandığı mutfağa girdi. Su ısıtıcısının fişini takarken gelen sesle ağırkanlı bir şekilde arkasını döndü.

Döndüğü anda da karanlığın içinde oturan Solmaz Kaptan'ı gördü. Bir şey demeden tekrar tezgâha dönen Fatih, dolaptan iki fincan çıkarttı ve acı sayılacak ölçekte kahveyi fincanlara doldurdu. Hazırladığı iki fincan kahveyle Solmaz Kaptan'ın oturduğu masaya geldi.

"Şekersiz."

Solmaz Kaptan yüzünü ekşitti.

"Şekersiz kahve mi olur?"

"İhtiyarlara özel."

"Siktir ulan..." diyen Solmaz Kaptan tüm memnuniyetsizliğine rağmen kahveden koca bir yudum aldı.

Fatih dalgın şekilde sol gözünün üstündeki bandı okşarken, sağ gözüyle Solmaz Kaptan'ın gölgeler arasındaki yüzünü inceliyordu. Kısacık bir an sessizliği paylaştıktan sonra arkasına yaslandı.

"Ve Kaptan?"

Solmaz Kaptan bu çocuğu seviyordu. Fazla söz söylemeden derdini anlayan ve naz niyaz bilmeden söze balıklama dalan...

"Barut ve o kız için endişeliyim."

"İyiymiş. Konuştuk."

Solmaz Kaptan da arkasına yaslandı ama bu yaslan-

manın rahatlıkla alakası yoktu. Loş ışığa rağmen yüzündeki endişe güneş gibi parlıyordu.

"O kızın amcası... Kuvvetli bir adam... Çocukların başına bela olacak. Keşke yollamasaydık diye düşünüyorum."

"Sen tanıyor musun adamı?"

Solmaz Kaptan başını sallayıp bir şey söylemeyince Fatih devam etti.

"Nereden?"

"Basından, haberlerden."

"Kim?"

Solmaz Kaptan sıkıntılı bir nefes sonrası cevap verdi.

"Talip Kazancıbaşı."

Fatih'in fincan tutan parmakları kasıldı. Yüzünde tek bir mimik dahi oynamayan Fatih, aldığı isim üstüne sessizliğini korudu ve kahvesi bitene kadar sesini çıkarmadı.

Bu arada Solmaz Kaptan endişe içinde devam ediyordu.

"Adam eski bürokrat. Birçok yerde de kolu var. Türkiye'nin en ileri gelen iş adamlarından biri. Bizim gümrükteki çocuklarla konuştuğumda adamın kirli işler yaptığından şüphelendiklerini ama ispatlanamadığını söylediler. Kaçakçılık falan... Ama ne kaçırıyor, neye karışmış bilmiyorum. Limanda deposu var adamın. Bu Leyla zavallı bir kız. Ne ister ki bu herif o kızdan? Ne yapmış olailir ki bu kız?" derken Fatih fincanını hızla masaya bırakıp sandalyesini iterek ayağa kalktı.

"Ben göreve kaptan... Sen de boşa endişelenme. Barut halleder."

Fatih arkasında şaşkın bir Solmaz Kaptan bırakarak mutfaktan çıktı. Aklında dolanan tek şey bir isimdi.

Talip Kazancıbaşı.

Banyo camını kırarken kesilen kolundaki acı onun ayakta kalmasını sağlıyordu.

Mustafa deli gibi öfkeli gözlerini etrafta dolaştırırken ailesini evin aşağısındaki üzüm asmasının altına sakladı. Neler olduğunu tahmin ediyor, işlerini yarım bırakmak istemeyen adamların her an bir yerlerden çıkabileceğini düşünüyordu.

Bunları düşünürken annesinin ve Ali'nin feryatlarına kulaklarını kapatmaya çalışıyordu ama nafileydi. Bu yangında, bir can kurban etmişlerdi.

Uzaktan izledikleri ev son bir çığlık gibi gürültü çıkarıp tamamen çöktüğünde annesi kollarına bayıldı.

"Bitli Kız'um gitti... Kocamun anıları gitti... Gelin gelduğum yuva kül oldi... Mustafa'm neden?"

Mustafa'nın annesine verecek cevabı yoktu. Kucağına düşen kadını yavaşça yere bırakırken gözünü için için yanan evinden alamıyordu. Bir yandan hıçkırarak ağlayan oğlu, diğer yanda annesine sarılırken güçlü duruşunun altında sarsılan kız kardeşi...

Avaz avaz haykırmak istedi ama yine onu durduran oğluydu.

"Baba..."

"Tamam oğlum, geçti."

"Geçmedi. Her şey benim yüzümden... Benim suçum."

Mustafa neye üzüleceğini bilemez bir çaresizlikle oğlunun minik bedenine sarıldı.

"Değil oğlum.Kimsenin suçu değil..."

"Hayır... Benim suçum. Eğer ben evden kaçmasaydım... Eğer o kız... Leyla... Benim peşimden gelmeseydi..."

Mustafa bu sözle hızla oğlunu kollarından tutup yüzüne baktı.

"Sen evden mi kaçtın? Neden oğlum?"

Ali üzgün yüzünü saklamak için başını önüne eğdi.

"Beni sevmediğini düşündüm, gitsem üzülmezsin dedim ama Leyla beni gördü, geldi. Sonra da o adam... Amcası. Geldi beni yakaladı. Leyla ona beni bırakmasını söyledi. Ben... Ben erkek gibi olamadım. Onu kurtaramadım. Dedim, gitsin dedim. Biz senle yine birlikte olalım, o gitsin dedim. O da gitti. Ama..." diyen Ali başını kaldırdı ve çocukluğunun verdiği tüm masumiyetle sordu.

"Ama ev niye yandı ki?"

Mustafa evin neden yandığını biliyordu. O adam köpeksiz dolaşmaz, köpeklerine de arkasında kalan pis işlerini yaptırırdı.

Ne yapacağını o an için bilmiyordu ama ne yapmayacağını biliyordu. Oğluna kendini suçlu hissettirmeyecekti. Hıçkırıklarını tutamayan oğluna sımsıkı sarıldı.

"Sakın kendini suçlama. Asla... Sen benim can parçamsın..."

"Ama ben hainlik ettim."

"Ali'm..." diyen Mustafa, oğlunun bir şeyleri anlaması için bütün üzüntüsünü bir köşeye atıp ciddiyetle oğluna baktı.

"Sen hainlik etmedin. Sen sadece korktun. Beni kaybetmekten... Oysa ben..."

"Biliyorum. Kim olursa olsun sen en çok beni seversin."

"En çok. Canımdan, herkesin canından çok... Ama

şimdi bu ailenin iki erkeği olarak böyle ağlayamayız."

Ali gözyaşlarının arasından babasına bakarken fısıldadı.

"O bana dedi. *Sen sat komandosusun, korkmazsın* dedi."

Bu söz üstüne buruk şekilde gülümseyen Mustafa oğlunun isten, dumandan sertleşmiş saçlarını okşadı. Leyla'sı yine yapmıştı Leylalığını. O durumda bile bir roman kahramanı çıkarmaya çalışmıştı oğlundan. Ali'yi iyice göğsüne çekerken mırıldandı.

"Aynen koçum. Korkmak yok. Sen benim bu dünyadaki en büyük gücüm ve desteğimsin. Sen korkarsan, ben de korkarım. Anladın mı?"

Ali babasından ayrılırken hırsla gözyaşlarını sildi ve başını salladı.

"Anladım. O zaman hadi gidip Leyla'yı kurtaralım."

Oğlu haklıydı. Leyla'yı kurtarması gerekiyordu ama nasıl? Geçen her saniye aleyhlerine işliyordu. Üstelik adamlar orada olsalardı çoktan ortaya çıkarlardı.

Tüm yayla halkının yavaş yavaş kül olmuş evin etrafında toplandıklarını gören Mustafa, eğer orada kalırlarsa çok zaman kaybedeceklerini bildiği için ayaklandı.

"Kalkın. Arabaya gidiyoruz."

Naz anlamadan abisine bakarken Mustafa tekrar etti.

"Düşünme Naz. Deduğumi yap."

Kendine gelen annesinin yanında oturan Naz başını sallayarak ayağa kalktı.

Onlara şaşkın şekilde bakan köylünün arasından geçen Mustafa, ardı arkası kesilmeyen soruları duymazdan gelerek arabanın kapısını açtı ve annesini öne oturttu. İlk önce ailesini güvenli bir yere bırakmalıydı ama nereye?

"Mustafa'm, evi boyle bırakamazuk."

"Geri gelcez ana. Ama yalvarırım soru sorma şimdi."

O adama karşı tek başına ne yapacağını bilmiyordu ama bildiği tek şey, eğer Talip Kazancıbaşı Leyla'yı konuşturmak istemeseydi orada onun işini bitirirdi. Alıp götürmezdi. Bu da demek oluyordu ki sevdiği hâlâ hayattaydı. Bu umuda sımsıkı sarıldı. Talip Kazancıbaşı'na ait ne kadar delik varsa hepsine girecekti. Barut Reis'den Cesur Fare'sini almak o kadar kolay değildi.

O anda aklına o şerefsiz herifin kızı konuşturmak için yapacağı işkenceler geldi ve yüreğinin ortasına dindirilmez bir öfke oturdu.

"Seni bu yeryüzünden silmezsem benim de adım Barut değil!"

Fatih karanlık denizi izleyen gözünü bir kere bile kırpmadan çalan telefonun açılmasını bekledi. Gece yarısıydı ve muhtemelen Mustafa uyuyordu ama içindeki bir ses bir an önce aramasını söylemişti.

Ve dostunun gergin sesini duyduğunda da o içine doğan sesin yanılmadığını anladı.

"Korsan?"

Fatih hiç girizgâhlarla uğraşmadan konuya girdi.

"Talip Kazancıbaşı neden Leyla'nın peşinde?"

Mustafa pat diye sorulan bu soruyla kaşlarını çatsa da Fatih'in laf olsun diye konuşmadığını çok iyi bilirdi. Solmaz Kaptan'ın da Fatih'e bir şeyler anlattığı düşünülürse Lodos'un Oğulları'nın da onunla aynı sıkıntıyı ve derdi paylaştığı ortadaydı. O da hiç lafı dolaştırmadan açıklama yaptı.

"Çünkü Leyla, onun uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını öğrenmiş, onu öldürmeye yemin etmiş orospu çocuğu."

Kouşmasının devamını getirebilmesi için kuvvetlice yutkunması gerekmişti. "Ve o şerefsiz bizi buldu, Leyla'yı kaçırdı. Söyle Kaptan'a, Leyla'yı bulmadan gelmiyorum."

Fatih kısacık bir an kurşun yemiş gibi kalsa da çabuk toparlandı.

"Ne kadar oldu kaçıralı?"

Mustafa çaresizlikle direksiyonu sıkarken cevap verdi.

"Tahminen bir saat... De... Nasıl buldu bizi onu anlamadım."

Fatih son derece kendinden emin cevap verdi.

"Leyla'nın hangi gemide olduğunu biliyor ve liman işletmesinden bir adam ayarlaması zor olmaz. Senin adına ulaşmıştır. Ayrıca..." deyip susan Fatih, İspanya'da topuğuna sıktığı adamın yattığı hastaneden yok olmasının tesadüf olmadığını düşündü.

"Ayrıca?"

"İspanya'da Leyla'nın peşindeki adam ortadan kayboldu ve eminim kaybolurken ötmüştür."

"O adam ortadan mı kayboldu?"

"Evet... Topuğundan vurularak hastaneye gitmiş ve oradan kaçırılmış."

Mustafa'nın kafası iyice karıştı.

"Korsan... Sen bunları nerden biliyorsun birader?"

"Şimdi konumuz bu değil. Leyla'yı bulmamız lazım," dedikten sonra sağ elinin işaret parmağıyla göz maskesini hafif hafif okşarken sesli düşünür gibi konuşmaya devam etti.

"Kızı götürdüğüne göre konuşturacak, yoksa öldürür olduğu yere bırakırdı. Konuşturacak çünkü yediği boku başka kim biliyor öğrenmesi lazım..."

Mustafa'nın içindeki ateş yine harlandı. Fatih'in tüm

bunları nasıl bildiği o an için umurunda olan son şeydi. Sıkıntıyla nefes verip vitesi büyütürken homurdandı.

"Lan kafayı yiycem... Nasıl bulacam ben bu adamın girdiği deliği?"

"O adamı tek bulamazsın. Sana şimdi vereceğim adrese git."

Mustafa, Fatih'in bu kadar soğukkanlı olmasına ve durup dururken gecenin bir körü aramasına artık daha fazla tepkisiz kalamadı. Ayar olmuş bir sesle hırladı.

"Korsan, bana hemen tüm bunları nasıl bildiğini anlatıyosun."

"Bu önemsiz bir ayrıntı Barut..."

Mustafa'nın artık nefes alacak hali kalmamıştı. Arabadakileri umursamadan kükredi.

"Lan, siktirtecen ayrıntını! İspanya'da ki adamın durumunu bilmeler, adres vermeler... Ulan ya açık konuş ya da kapat telefonu. Canım burnumda zaten!"

Fatih bu kükremeye hiç aldırmadan net bir şekilde isim verdi.

"Adem Vahap Pusat."

Mustafa, Leyla'nın söylediği bu ismi Fatih'in biliyor olmasıyla kaşlarını çattı.

"Sen nerden..." derken Fatih sanki Mustafa araya girmemiş gibi devam etti.

"Gideceğin adam... Adresini atacağım sana. O adama gitmeden, Talip denilen pezevengin gölgesini bile bulamazsın."

Mustafa kafayı yemek üzereydi.

"Ne ayak lan bu Adem Vahap Pusat?"

"Türkiye'nin silah kaçakçılığı cephesini elinde tutan adam... Talip, bu Adem'in bir numaralı kaynak sağlayıcısı. Adem denilen herifin de en nefret ettiği şey uyuştu-

rucu ve o işe bulaşanlar. Bu yüzden kendi tezgâhındaki farenin, uyuşturucu dokuduğunu bildiği an defterini dürecektir. Sen vakit kaybetmeden vereceğim adrese git."

"Dediğin gibi bi' adamsa elimi kolumu sallayarak nası gircem lan ben içeri?"

Fatih hiçbir duygu barındırmayan ses tonuyla cevap verdi.

"Sana vereceğim adresi sadece en yakınları bilir. O kapıya gittiysen, içeri mutlaka alınırsın."

Mustafa sıkıntıyla yüzünü ovalarken bir yandan da hızla geçtiği yolları gözleriyle taramaya devam ediyordu. Görmekten korktuğu manzara ile karşılaşmadığı her metrede de umuduna sarılıyordu.

Fatih sanki Mustafa'nın düşüncelerini biliyor gibi devam etti.

"Bu adamlar sandığından tehlikeli Barut. Aileni güvenli bir yere yerleştirmeden sakın ortaya çıkma.""

Mustafa sıkıntıyla iç çekti.

"Biliyorum. Ben de şimdi Trabzon'a gidiyorum. Oradaki eve..."

Fatih, Mustafa'nın sözünü kesti.

"Ünye'ye kadar durma. Peşinde adam olmadığına emin ol. Ayrılanlar Boğaz'ına yaklaştığında soldan yukarı vur. Bir kilometreye yakın çıktığında küçük bir köy evi göreceksin. Görür görmez anlarsın, etrafında ev yoktur. Ahır kapısının üstünde evin anahtarı var. Seninkiler orada saklansın."

Mustafa kuşkuyla sordu.

"Kimin o ev?"

"Benim."

Mustafa bu sorunu çözmenin rahatlığıyla hafifçe gülümsedi. Boşuna dememişlerdi... Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez.

"Tamam kardeş. Eyvallah."

Fatih kısacık bir an duygusuzluktan arınıp endişeli bir şekilde konuştu.

"Barut, gelmemi istersen..."

Mustafa devamını bile beklemeden Fatih'in sözünü kesti.

"Vakit yok Korsan."

"Tamam. Habersiz bırakma."

Mustafa tam telefonu kapatacakken durdu. Aklı öylesine firar haldeydi ki en önemli sorusuna cevap almadığını fark etti.

Şüpheli bir sesle sordu.

"Korsan?"

"Efendim."

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

Fatih'in sağ işaret parmağı tam maskeye doğru gidecekken kısacık bir an durdu ve sonra hafifçe dokundu.

Yine o duygusuzluk sesine hâkim olmuştu.

"Dedim ya Barut... Şimdi önceliğimiz Leyla."

Mustafa telefonu kapadıktan sonra arabanın içini kaplayan sessizlikle karşılaştı. Aynadan gördüğü Naz ve Ali kocaman açılmış gözlerle ona bakarken, yanında oturan annesi sımsıkı kapadığı gözleriyle dua ediyordu.

Naz birileri duyacak korkusu yaşıyor gibi fısıldadı.

"Abi... Leyla'nın hayatı tehlikede mi?"

Bu soruyla biri Mustafa'nın kalbini orta yerinden ikiye yarmıştı sanki. Ağlamak istediğini fark etti.

"Evet..." cevabı dudaklarını yakarak döküldü.

Eğer Leyla'ya bir şey olursa...

Elbette hayatta kalacaktı. Elbette oğlu için nefes alacaktı. Ama aldığı nefes hep bir parça eksik olacaktı. Eksik bir nefesle de bir insan sadece hayatta kalırdı.

Asla yaşayamazdı.

Nasıl yapmıştı bunu? Nasıl koruyamamıştı sevdiğini? Hani hep demez miydi...

Koruyamayacaksan sevmeyeceksin... Sevip de koruyamıyorsan ben adamım demeyeceksin...

Oysa öylesine inanmıştı ki onu koruyacağına. Yüreğinde, koynunda saklayacağına... Bu yüzden de vermemiş miydi o sözü?

"Söz... Bundan sonra bensiz nefes almayacaksın," dememiş miydi?

Ve şimdi tutamadığı o sözün altında ölüyordu Mustafa. Sevdiği şu anda nefes alıyor mu, onu bile bilmiyordu. Dua etti.

Leyla'nın içinde o hep var olan umudun kaybolmamasını diledi. Hâlâ o deli başını, o inat burnunu havaya dikip meydan okumasını diledi. Mustafa, sevdiği kızın gözlerindeki yaşam ışığının sönmemiş olmasını diledi.

Gözlerini zorlayan yaşlar görüşünü bulanıklaştırırken mırıldandı.

"Seni önce kaderim sevmiş be Cesur Fare... Yalvarırım vazgeçmemiş ol."

Sesi kulaklarına çaresizlik içinde dolarken boynuna dolanmış iki minik kolu hissetti ve o zamana kadar durdurduğu bir damla gözyaşı bir günlük sakalının arasından kendine yol buldu.

Gözleri cama vuran yağmur damlalarına, karanlık gökyüzüne doğru sisini kaldıran ağır başlı Karadeniz dağlarına takıldığında Leyla için ağladı.

Ve Leyla uğruna ağlamayı da adamlığı büyük bir güçle bağrına bastı.

Motoru çalıştırdığı an arabayı kaplayan türküyle boğazı düğüm düğüm olan Mustafa, aklından Leyla'nın yüzünün silinmesi için dua etti. Yoksa bir köşeye arabayı çekecek ve avazı çıktığı kadar bağırıp ağlayacaktı.

İçi yanıyordu. Dünya yanıyordu. Leyla›nın kahkahaları kulaklarında çınlarken sesler bile yanıyordu Mustafa için.

Şafak alacakaranlığı alt etmek üzereyken Mustafa dikiz aynasından arkasına baktı.

Ordu'nun yeşil örtüsü henüz yeşilin kırk tonuna bürünmez, eski Ünye evi gölgelerin arasında kalırken, kapısındaki loş ışık ona el sallayan üç kişiyi görmesini sağlıyordu. O üç kişi yavaş yavaş küçülüp, indiği köy yolu viraj alınca Mustafa'nın dikiz aynası yine karanlık görüntüye büründü.

Birazdan yavaş yavaş tan yeri ağaracak, Ünye'nin sahil boyu sokak köpekleriyle dolacak, dükkânlarını açan esnaf kaldırım taşı döşeli çarşının sokaklarını arşınlayacaktı. İnsanlar kuzeyden gelen deniz kokusunu, ona eşlik eden yeşillik kokusunu ciğerlerine doldururken belki şükredecek, belki de yaşadıkları güzelliğin farkında olmadan hayat telaşlarına devam edeceklerdi. Sanki bir yerlerde bir Cesur Fare ya da canavar ruhunu bedeninde saklayan acımasız bir adam hiç var olmamış gibi...

Ama o adam Mustafa'nın gördüğü, sevdiği, farkına vardığı her şeyi anlamsız kılacak kadar büyük bir güce sahipti. Sevdiği kızı ondan alabilecek, hayatın çarkını orta yerinden kıracak bir güçtü bu.

Acele etmeliydi.

Eğer ayağı gaz pedalında sabit kalırsa bir saat içinde Ordu Giresun Havaalanı'nda olurdu. Ve ondan sonra kalan saatlerin kendisi için hızlı, Leyla'sı için yavaş geçmesi adına dua etmeye başladı.

Çünkü vakti yoktu. Çünkü vakit onun an itibari ile en büyük düşmanıydı. Vakit; sevdiğini ondan ayıracak dakikaların acımasız sahibiydi. Sinirle yumruğunu direksiyona geçirdi.

"Seni öldüreceğim Talip Kazancıbaşı!"

Yüzüne inen yumrukla, bağlı olduğu sandalye arka ayaklarının üstünde gidip gelirken Leyla artık acı hissetmek ne demek hatırlamadığını fark etti. En azından tenine inen darbeler onun içindeki acıyla yarışacak güçte değildi. Bir ara bindirildiği özel uçağın kapısına kafasını çarptığını bile hissetmemişti. Keşke düşseydi o uçak.

Ne için yaşayacağını sorguluyordu. Şu hayatta sevdiği ne kalmıştı ki elinde?

Tonton babası, o güzel adam, kanını vermediği kızının yaşadığı her günde ona can vererek mutlulukla yaşayacağı bir koza kurmuştu Leyla'nın dünyasında. Sonra yaşının yaşlandırdığı kalbinin ufacık bir tümsekte tökezlemesiyle ayrılmıştı kızından. Kendine yar edemediği yoldaşından...

Sonra annesi ölümü bir mükâfat gibi karşılamış, çektiği acıların sonu olarak görmüştü. Arkada kalan Leyla'sını güvenli sandığı ellere emanet ederken, huzurla kapamıştı gözlerini ve Leyla'nın hayatındaki en büyük ikinci ışık da sönmüştü.

Tam her şey bitti derken karşılaştığı aşk da yoktu artık. Âşık olduğu adam da yoktu. Yeniden aile olma umudunu ona veren o güzel insanlar da yoktu. Başkasının çocuğuna babalık yapan tonton babasından aldığı sevgiyle, annelik yapabileceği o güzel çocuk da yoktu. Peki, Leyla yaşasa ne olurdu ki?

İyice kapanmış tek gözünü açarak ona işkence eden adama baktı. Amcasının köpeğine...

"Öldür beni."

Bunu söylerken yok olan bir şeyin daha farkına vardı Leyla.

Her şartta vazgeçmemesini hatta her korkusunda saçmalamasını sağlayan umudu da yoktu artık. Amcasının tüm işkencelerine katlanmasını sağlayan, kaçması için ona güç veren, bilmediği bir dünyada yabancı bir dolu insanla tıkıldığı o gemide, dünyanın kalan renklerini görmesini sağlayan o umudu da yoktu.

Sanki bir ömür Barut'unu bekleyen o yaşam ateşi, Mustafa'nın ölümüyle sönmüş gitmişti.

"Annenin gençliğine çok benziyorsun."

Deponun karanlık köşesinden gelen sesle, amcasının bu işkenceyi izlediğini anladı. Söylediği bu söze verecek cevabı yoktu ve zaten amcası da belli ki ondan cevap beklemiyordu.

Gölgeler arasından çıkıp, sabah güneşinin girdiği camın önüne doğru gelen adamın yüzüne baktı ama odaklanamadı. Görüşü kapanan gözü sayesinde iyice azalmıştı.

"Baban onu elinden tutup kapımıza getirdiği o gün aynı senin gibi bakmıştı annen. Mağrur, gururlu..."

Acımasız kahkahası depoyu sallarken, Leyla'nın da midesini bulandırdı.

"Keşke baban da azıcık gururlu olabilseydi. Keşke baban da annen kadar güçlüklerle savaşacak yüreğe sahip olsaydı..."

Nefesi Leyla'nın midesini daha kötü hale getirecek kadar kıza yaklaşıp devam etti.

"Keşke annen gibi mücadele vermek yerine intihar edecek kadar korkak ve aciz olmasaydı baban."

Duyduğu ile Leyla'nın içindeki yaşama dair enerji azıcık hareketlendi. Sıkılmaktan tahriş olan gırtlağından çıkan çatallı sesiyle cevap verdi amcasına.

"Desene babam abisine çekmiş."

Tam on ikiden vurduğunu, amcasının silinen sırıtmasından anladı.

Sandalyenin iki yanını kavrayan Talip, sandalyeyle birlikte kızı da sarstı.

"Senin babanın bana çeken tek şeyi, gözleriydi."

Leyla o an gözlerinin annesine benzemiş olmasına şükretti.

"Yanılıyorsun bence amca. Babamın sana en fazla benzeyen yeri korkaklığıymış."

"Ben korkak değilim!"

Leyla patlayan dudağının acısına rağmen gülümsedi.

"Bunu söyleyen adam, güçsüz bir kızdan korkup onu öldürmeye çalışan adam ha?"

Cümlesi bittiği an yanağında tokadın baskısını hissetti ama acı yine yoktu. Sağ tarafa yatan başını yavaşça doğrultup amcasının gözlerine baktı. Korkak babasının, acılı annesinin, doyamadığı aşkının acısını çıkartırcasına soğukkanlı bir öfkeyle konuştu.

"Korkaksın çünkü yaptığın işin arkasında bile duramıyorsun. Çevirdiğin dolapları kimlere anlattığımı düşünmekten geceleri gözüne uyku girmiyor. Barut Reis'i

öldürüp kurtulduğunu sanırken bile aslında başka birilerine daha söylediğimi düşünerek korkundan geberiyorsun. Ama haklısın. Bunu asla bilemezsin. Bir gün o Adem Vahap Pusat dediğin adamın kılıcı kelleni alacağı güne kadar da bilemeyeceksin. Şimdi beni öldür ve bu iş bitsin."

Leyla'nın hatırladığı son şey öfkeden ve korkudan kararmış bir yüz ve boğazına yapışan parmaklardı.

Sevdiği adama bir adım daha yaklaşmıştı.

Naz, elindeki süpürgeyi hızla mutfağın ortasına fırlatıp sedire çöktü.

Olmuyordu. Ne yaparsa yapsın aklından ağabeyini ve Leyla'yı çıkartamıyordu. Bir yandan Leyla'ya öfkeleniyordu. Onun hayatlarına girdiği üç beş günde yeğeni tüm dengesini kaybetmişti. Çocukluğunu, babasının anılarını saklayan evi küle dönmüş ve yerinden yurdundan olmuştu.

Ama diğer taraftan da Leyla için dua ediyordu.

Ağabeyinin gözlerinde bu zamana kadar görmediği ışığın sebebiydi Leyla. O deli halleriyle, o çocuksu paniğiyle, o farkında olmadığı kadın kadın tavırlarıyla ağabeyinin ezberini bozmuştu. Hayata bağlanmasına bahane olan, hayattan zevk almasına sebep olan, denizden başka yaşanılmaya değer şeyler olduğuna ağabeyini inandıran kişiydi Leyla ve Leyla olmasa ağabeyi hep bir parça eksik kalacaktı.

Sıkıntıyla gözlerini etrafta dolaştırdı ve mutfak penceresinden annesinin eve doğru yürüdüğünü gördü. Bu kadının ne işi vardı dışarıda? Hızla kapıya çıktı.

"Anne hayırdır?"

"Hayurluk halimiz mi kaldi?"

Naz gözlerini devirerek soluk aldı.

"Tamam... O zaman soruyu başka türlü sorayim. Ana nerden geleyisun?"

"Ha işte, boyle sor soracaksan. Bi' yerden yok. Eve çıkan tırafun* otlaruni kestum."

"Burada da yapacak bi' iş buldun, he mi? Otlar ne etti sana?"

Hatice Sultan kızına sinirli sinirli bakıp eve doğru hamle yaptı.

"Ne edeyim? Korsan uşağun sığıri vardi da ben mi sağmadum?"

"Ha yani diyorsun ki, Urfa'da Oxford vardı da ben mi okumadım."

Hatice Sultan bir hışım elindeki orağı havada salladı.

"Keseceğum o dilini ha! Küfur mi edeyisun, ne edeyisun belli değil. Öğlen oldi, kaldur Ali'yi hayde! Açtan eldi uşak. Sora da ağabeyuni ara. Bak bakayim ne etmiş."

Naz annesinin arkasından bakarken hafifçe sırıttı.

"İşte benim anam. Her daim, her dem atara hazır... Len Ali! Uyan artık len, uykucu!"

Naz bağırarak açtığı kapıdan girdiğinde, yeğeninin sanılanın aksine uyumadığını gördü.

Ali kolunu cama dayamış, gözlerini fındık ağaçlarının arasından görünen Ayrılanlar Boğaz'ının uzak siluetine dikmiş, yaşının çok çok üstünde bir olgunlukla yatağının üstünde oturuyordu.

Halasının geldiğini duysa da başını çevirmedi. Çok dertliydi. Vicdanı çok rahatsızdı. Ağlamak istiyor ama babasına verdiği sözle, bu ailenin nöbetçi erkeği olma göreviyle ağlayamıyordu.

---

* Tıraf: patika yolun kenarlarındaki yükselti

Ya babası Leyla'yı hiç bulamazsa? Ya Leyla ölürse? Ya Leyla'yı arayan babasının başına bir şey gelirse?

"Halasının paşası... Halasının tositosisi... Ne yapayısun camun dibinde?"

"Hiç... Manzaraya bakayırum."

Onu suçlayacaklar diye öylesine korkuyordu ki... Yatağındaki hareketliliğe rağmen dönüp halasına bakmadı.

"Ooooo, manzara o biçimmiş?"

Naz, iyice içine kapanan bu çocuğa kıyamazdı.

"Valla Korsan abine de helal olsun ha! Adam bize burada evi olduğunu bile söylemedi. Kesin tatile buraya kaçarız diye korkmuştur.

"Korsan abim korkmaz."

"He bildum oni. Korkmak için yaşam belirtisi vermek lazım, Korsan abinun o tek gözünde de hiç boyle bir yaşam emaresi yok."

Ali, halası içeri girdiğinden beri ilk defa gözünü manzaradan çekip halasına döndü.

"Yaşam emaresi ne demek?"

"Yani, yaşıyor olduğuna dair bir iz."

"Korkmak için yaşıyor olmak mı lazım?"

Naz yeğenini kucağına doğru çekerken cevap verdi.

"Elbette paşam... Korkmak çok insancıl bir duygudur. Her insan korkar."

"Erkekler korkmaz."

Normalde başka biri bunu Naz'a söylese, Naz onun ağzını gözünü kukarayla* kırardı, açık ve net. Ama yeğeni için şu anda durum farklıydı. İçindeki asi kızı susturarak yeğeninin saçını okşadı.

"Korkar Ali'm. Aslında biliyor musun, en çok erkekler korkar."

---

* Kukara:Ucu çengelli uzun sırık. Ağaç dallarını çekmeye yarar.

Ali hüznüne rağmen kıkırdadı.

"Hala sallama, din gardaşıyuz."

"Lan, sen bana inanmıyor musun hıyar?" diyen Naz, Ali'nin yüzünü görecek şekilde kendine doğru çevirdi ve daha ciddi ama anlayışlı bir şekilde devam etti.

"Koruman gereken şey ne kadar kıymetliyse, o kadar korkarsın paşam. Maalesef bizim toplumda erkeğin üstüne böyle bir yük bindirilmiş. Erkeksin ve aileni koruyacaksın. Erkeksin ve asla yıkılmayacaksın. Erkeksin ve güçlü olmak zorundasın. Erkeksin ve ağlayamazsın. Erkeksin ve korkamazsın."

"Ama doğru bindirmiş o toplum."

Naz bu saf yorumla gülümsedi.

"Peki Ali'm, şu anda buraya kötü adamlar gelse, ilk kim öne atlamalı?"

"Ben."

"Neden?"

"Çünkü babamdan sonra ailenin erkeği benim."

"Evet... Peki, sence öne atlayan mı korkar, arkada saklanan mı?"

Ali bu soruyla düşünürken Naz devam etti.

"O adamlardan da kaçamazsın, di mi? Çünkü erkekler kaçmaz, sonuna kadar savaşır. Hatta savaşırken seslenirler zayıf gördükleri kişiye. *Sen kaç, kendini kurtar*!"

Ali hafifçe başını sallarken halasının nereye varacağını anlamaya çalışıyordu.

"Peki, sence düşmanla karşı karşıya olan mı daha çok korkmalı, kaçan mı?"

"Sanırım düşmanla karşı karşıya olan."

"Aynen. Peki, son soru halasının paşası... Sen hiç ağlamak istedin mi?"

Ali elini havada şöyle bir salladı.

"Ohooooo... Her gün."

"Ama ağlamadın, çünkü..." diyen Naz'ı Ali tamamladı.

"Çünkü erkekler ağlamaz."

Naz, Ali'nin öne doğru eğilen başını çenesinden tutup kaldırdı.

"Ama eminim ki ahır altında ya da yorganının altında ağlıyorsun."

Ali kısık sesiyle cevapladı.

"Evet."

Çocuğun anlamasını umarak daha vurgulu şekilde devam etti.

"Unutma halacım, korkaklık ile korkuyor olmak aynı şey değil."

Naz çocuğu kendine çekip göğsüne yasladı ve saçlarından öptü.

"İşte bu yüzden bebeğim, korkabilirsin... Hepimiz korkarız. Bunun erkeği kadını yok. Savaşmak zorunda olan, kaybedecek şeyi olan her insan korkar. Korkmalı da... Bu seni güçsüz yapmaz. Aksine korkun hırsını ve dikkatini besler."

"Bazıları da Leyla gibi korkunca saçmalar ama..."

Naz tatlı tatlı kahkaha attı.

"Bence Leyla'nın saçmalamak için sebebe ihtiyacı pek yok."

Ali de bu sözle gülümsedi ama kısacık bir an sonra gülümsemesi dudaklarından silindi.

Halasını çok iyi anlıyordu. Ali'nin kaybedecek çok büyük şeyi vardı, babası. İşte o yüzden korkmuştu. Babasını kaybetmekten korkmuştu ve bu yüzden de Leyla'yı istememişti. Ama bir şeyi daha anlıyordu ki Ali, kaybetmekten korktuğu için, koruması gereken şeyi koruyamamıştı.

Başını kaldırıp halasına baktı.

"Babam Leyla'yı bulursa... Ne olacak?"

"Baban mutlu olacak. Sen şu çektiğin suçluluk duygusundan kurtulacaksın. Ama her şeyden önce..." Naz Ali'nin yanaklarını avuçlarının içine alarak devam etti.

"Her şeyden önce aslanum, ailemize yeni biri daha katılacak. Yani eksilmeyeceğiz, aksine çoğalacağız."

Ali halasına güveniyordu. Halası bugüne kadar onu çocuk gibi avutmayan tek kişiydi.

İçi bir parça rahatlarken huysuzca kaşlarını çattı.

"Ona anne demem."

"Onun da böyle bir isteği olacağını sanmam. Senin bir annen olduğunu biliyor."

"Leyla derim."

Naz bu isyana sırıttı.

"Eminim bu daha çok hoşuna gider."

"O zaman babam bir an önce Leyla'yı bulsun, sonra da gidip evimizi tamir edelim."

Naz yeğeninin yüzünü hafifçe sıkarken mırıldandı.

"İnşallah bebeğim, inşallah."

"Kreynin makarasını yağladıktan sonra makine dairesine in. Çarkçıbaşı seni çağırıyor."

Genç gemicinin, Fatih'ten gelen emir ve o emri verirken kullandığı ses tonu yüzünden bir asker selamı çakmadığı kaldı. Beline bağladığı emniyet ipini kontrol ettikten sonra gösterilen kreyne doğru yürümeye başladı. Sabahtan beri ortada soğuk fırtınalar estiren Korsan'ı kızdırmak her babayiğidin harcı değildi ne de olsa.

Fatih ise işini düzgün yapan bu adama da çatamama-

nın sıkıntısıyla arkasını döndü ve döndüğü anda da kaşları çatıldı.

Evet... İçindeki patlamaya hazır volkanın hedefi yaşam mahallinden çıkmış, aylak aylak ona doğru yürüyordu.

"Filinta!"

Murat ona seslenen Fatih'in sesindeki tonu fark ettiği an sıkı bir küfür salladı. Salonda dolaşan dedikodu doğruydu demek. Bu herif rüyasında ne görmüşse sabaha sol tarafındaki şeytanın öpücüğüyle uyanmıştı. Arkasına baktı. Geri kaçsa mesafe onu kurtarabilir miydi?

"Kime seslendim?"

Yok... Kaçamazdı.

"Kime seslendiğini sen bilmezsen ben nereden bileceğim Korsan? Ama istersen gidip bir bakayım salona, kime seslenmiş olabilirsin..."

"Cıvıma."

Lan sen de usta gemiciliğin verdiği güçle hava satma, diyecekti diyemedi.

Aslında bir yanı bu adamın kolay kolay gülmeyen yüzünü neyin bu hale getirip iyice sirke tüccarı yaptığını merak ediyordu. Azıcık makul insan taklidi yapabilirdi, öyle değil mi?

Yaptı.

"Korsan... Abi hayırdır? Neyin var?"

"Alerjim."

Murat bu cevapla gözlerini kocaman açtı.

"Lan. yine kimi hakladın?" derken de Fatih'in yumruk üstlerini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ulan bırak."

"Abi valla bırakmam. Sen ne zaman alerjim var desen, birileri bir yerde yüzü gözü dağılmış çıkıyor ortaya."

"Senin yüzün sağlam işte. Demek ki henüz kimseyi dövmedim. Yürü benimle."

"Nereye?"

"Kamarama."

Murat şahadet getirip getirmemesi gerektiğini cidden merak etti. Bir de acaba bir halt yiyip yemediğini.

"Öldürüp, ranzanın altına mı saklayacaksın?"

"Niye? Bir halt mı yedin?"

"Bu olaya hangi pencereden baktığına bağlı..."

Fatih, sinirini yendi ve Murat'a dalmadı. Bunun tek sebebi, bu herifin göründüğü kadar zirzop olmadığını bilmesiydi.

Kamarasına girdiğinde, Murat'a bakmadan dolabına yürüdü ve içinden ufak bir çanta çıkarttı.

"Bu çantayı gördün mü?"

Çantanın ebadına bakan Murat, acaba içine kaç kesici alet, kaç ateşli silah saklamıştır diye matematik hesabı yaptı. Sonunda da küçük bir grubu yok edecek mühimmatı saklayabileceğine karar verdi ve o küçük gruptan biri olmamak için dua etti.

"Gördüm."

"İyi şimdi bu gördüğünü unut."

Murat'ın kaşları çatıldı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?"

"Dinle lan! Bu çantayı unut ama eğer gemiden ayrıldığımı duyarsan gelip buraya bak. Çanta buradaysa al ve kimseye verme. Ben sonra senden alırım."

Mustafa'nın ne zaman ve nerede yardıma ihtiyacı olabileceğini kestiremiyordu Fatih, bu yüzden de hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu.

İşte şimdi Murat'ın içindeki piç bir köşeye sinmiş, meydanı akil adama bırakmıştı.

"Başın belada mı?"

"Yok."

"Bak, eğer bir durum varsa söylemen yeter..."

"Söyledim işte, uzatma," diyerek Murat'ın sözünü kesti. Ama bu Murat için yeterli değildi.

"Korsan... Beni tutup buraya getirdin ve her orta seviyede aklı olan insanın anlayacağı oranda saçmaladın. Sonra da uzatma diyorsun. Sence ben bu uzatma işini sündürmem mi? Anlat hadi. Neden daha iki aylık seferimiz varken gemiden ayrılman gerekiyor?"

Fatih bu adama güvenebileceğini bilmenin aldırdığı kararla Murat'ın suratına bakıp net şekilde konuştu.

"Barut'un başı belaya girebilir. Gerçi bu küçük bir ihtimal ama ihtimal sonuçta... Öyle bir durumda..."

"İçinde ne olduğunu bilmediğim hatta umursamadığım çantanı emanet edecek başka adam bulacağız ya da çantanı yedi yirmi dört yanımızda tutacağız. Çünkü öyle bir durumda tek başına bir yere gitmiyorsun. Şimdi durumu anlat. Neden Barut'un başının belaya girme ihtimali var?"

Fatih, ufacık bir olasılık yüzünden başına bu adamı sardığına inanamadı. Belki de Barut'un başı belaya girmeyecek, ona ihtiyacı olmayacaktı ya da belki de gemiden gayet sakin ve çantasını alabilecek vakti olarak ayrılacaktı ama o burada bu herife detaylı açıklama yapmak zorunda kalıyordu. Kendi aptallığıydı.

"Leyla'nın amcası belalı bir adam ve kızı kaçırmış. Barut şimdi onun peşinde."

Murat bu sözle zıpkın yemiş sazan gibi kaldı. Leyla kaçırılmış... Belalı adam... Mustafa peşlerinde...

Hızla çantaya uzandı.

"Lan o zaman ne duruyoruz? Ya haber geldiğinde de-

nize açılmış olursak? Nasıl döneceğiz Türkiye'ye, yüzerek mi?"

"Bu akşama kadar olay bitecek. Olası aksilikte de bu gece yola çıkacağım."

"Çıkacağız! Duydun mu?"

Murat sözü bitmeden arkasını döndü ve kamaradan çıkana kadar söylenmeye devam etti.

"Kendi gidecekmiş... Lan nereye diye sorarlar adama. Hayır, bu özgüven ne? Sen tek başına nereye gidiyorsun, kiminle uğraşacaksın? Nesin sen birader, Malkoçoğlu'nun Lodos şubesi mi?"

Fatih bir kere daha kendine küfür ederken çantasını dolaba geri koydu. Sıkıntıyla gözündeki bandı ovalarken de telefonu çaldı. Arayan numaranın alan kodunu görünce kaşları mümkünmüş gibi daha fazla çatıldı.

"Alo?"

"Korsan?"

Karşıdan gelen kızın sesini tanımasa da, aradığı yer ve son durumlardan yola çıkarak kim olduğunu anlamakta zorlanmadı. Hayırlı haberdir inşallah, diye dua ederek kıza cevap verdi.

"Hayırdır Naz?"

"Abimi merak ediyorum. Arayacağım ama yeni numarası bende yok. En son seninle konuşmuştu..."

"Benim numarayı nasıl buldun peki?"

"Abimin önceki numarasıyla senin numaran arasında sadece son rakam değişikti ya oradan aklımda kalmış işte."

"Anladım. Kâğıt kalem al vereyim numarayı ama fazla çaldırma, tamam mı? İşi olabilir."

"İşte biz de o işten korkuyoruz ya..."

Fatih dişlerini sıkarak yatağa otururken, parmağı her zamanki yerine gitmişti.

"Naz, korkacak bir şey yok. Barut, Leyla'yı alıp gelecek ama olur ya sen aradığında ters giden bir şeylerden şüphe edersin, bana hemen haber veriyorsun. Tamam mı?"

"Tamam Korsan. Çok sağ ol. Sen ver numarayı da ben arayayım..."

Mustafa, kiraladığı arabanın gazına yüklenirken rötar yapan uçaklara ana avrat küfür ediyordu. Uykusuzluk, yorgunluk, stres canına okumuştu. En çok da korku... Gözlerini kapatsa başka, açık tutsa başka bir rahatsızlık duyuyordu ama sonra aklına Leyla ve ne halde olduğu gelince yorgunluğu umursamayıp dua ediyordu.

Tam Fatih'in verdiği adrese giden çevre yoluna çıkmıştı ki benzinciden aldığı şarja takılı olan telefonu yan koltukta titremeye başladı. Numarasını bilen insan sayısı üçü geçmiyordu ve bu düşünceyle de kaşlarını çattı. Hızını kesmeden telefona uzandı.

"Efendim?"

"Abi..."

Mustafa korkuyla direksiyonu sıktı.

"Naz, iyi misiniz?"

"İyiyiz abim. İyiyiz biz. Sadece seni, sizi merak ediyoruz."

Mustafa derin bir oh çekip kısacık bir an sızlayan gözlerini kapatıp açtı.

"İyiyim ben. Yoldayım."

Hiç iyi değildi oysaki...

"Ali nasıl?"

"İyi."

Bir an iki taraf da konuşmadı. Arabanın sessizliğini

otobanın gürültüsü dağıtırken, Naz'ın sessizliğini bozan şey köy kahvesinde yeni yeni toplanıp sabah çaylarını içmeye gelen adamların sesleriydi.

Naz içinde tutmakta zorlandığı endişeyle fısıldadı.

"Abi... Korkuyorum."

Mustafa'nın gücü öylesine tükendi ki o an... Oyun yapacak, birilerini avutacak gücü kendinden bulamadı.

"Ben de Naz."

İşte korku denilen o yakıcı his, kaybedecek çok şeyi olan adamın ağzından ancak bu kadar çaresizce dökülebilirdi. Naz yutkundu ve *"Leyla'yı al ve gel abi,"* dedikten sonra telefonu kapattı.

Ve Mustafa, Zekeriyaköy'e varana kadar kırmızı ışık dâhil hiçbir kurala uymadı.

Adem Vahap Pusat, aynanın karşısında kırlaşmış saçlarını tararken çalan kapının sesiyle tarağı şifonyerin üstüne koyup kapıya döndü.

"Gel."

Kaz ayakları iyice belirginleşen gözlerini içeri giren adamına çevirdiğinde, adı gibi biliyordu ki gözlerinde merhametten eser yoktu. Çünkü küçük yaşta öğrendiği şey, merhametten maraz doğacağıydı. Anan baban, eşin evladın olsa da...

"Ne var?"

"Efendim... Biri sizi arıyor."

Adem Vahap'ın kaşları belli belirsiz çatılırken yüzü hiç renk vermedi. Bu kapıyı çalan biri ya cami avlusuna işeyen kaybolmuş bir itti ya da onu çok iyi tanıyan biri.

Gelenin it mi, dost mu olduğunu öğrenmek için sordu.

"Kimmiş?"

"Mustafa Şiviloğlu."

Adem Vahap hızla hafızasını taradı ve bu isimde birine rastlamadı.

"Beni aradığına emin misin?"

"Evet efendim. Bizzat isminizi söyledi."

Başını hafifçe sallayan Adem Vahap, kapıya doğru giderken, "Arka bahçeye alın ve kim olduğunu araştırın," dedi.

Adam madem cami duvarına işeyen bir avare değildi, kim olduğunu öğrenmek gerekecekti. Onun kalesinin kapısı yolgeçen hanı gibi çalınamazdı.

Mustafa kendine doğru yaklaşan adama bakarken sabırsızlığı hat safhadaydı artık. Kırk kilitli şehir kapısı gibi her kilidi açmak için harcayacak zamanı yoktu. Ona beklemesini söyleyen adamın peşinden içeri dalmak istemiş ama kulağında kulaklıklarla, on beş kadar takım elbiseli adam buna izin vermemişti. Şimdi ise içeriden destur çıkmasını bekliyordu.

Adamın, "Arka bahçeye buyurun Mustafa Bey," demesiyle neredeyse koşar adım gösterilen yere ilerledi.

İki dönüme yakın arazinin ortasına inşa edilmiş dev malikâne, bahçe duvarlarını kalın bir zırh gibi ören mezarlık çamlarıyla çevrelenmişti. Görüntü öylesine ayrı dünyadaymış gibi hissettiriyordu ki Mustafa, o an bildiği dünyada olmayı diledi. Yanında Leyla'sı, gözlerinin önünde uçsuz bucaksız deryası...

"Olacak," diye mırıldandı. O asla olmayacak hayallerin peşinden koşan adam olmamıştı.

Köşeyi döndüğünde, önüne çıkan beyaz çardağın altında oturan yaşlı adamın aradığı adam olduğunu anlaması zor olmadı. Oturur haldeyken dahi arkasında duran iki irikıyım adamdan daha heybetliydi. Mustafa, Fatih'in planının işe yaraması için dua etti.

"Adem Vahap Pusat?"

Adam duygu yoksunu gözlerini Mustafa'ya çevirdi ama yerinden kalkmadı.

"Mustafa Şiviloğlu... Buyur, hoş geldin."

"Hoş gelmedim ve zamanım yok."

Adamın yaşına inat enerjiyle attığı kahkaha, Mustafa'nın pamuk ipliğine bağlı sinirlerini oynatmaya yetmişti ama sakin kalmaya devam etti.

"Heyecanlısın genç, severim," dedikten sonra ışık hızıyla yüzündeki gülümsemeyi silip öne doğru hafifçe eğildi.

"Ama fazla heyecan zarardır. Duygusal karalar aldırır."

Ve Mustafa daha ağzını açamadan geri yaslandı.

"Anlat bakalım şimdi beni nasıl buldun?"

Şeytanla aşık attığını anlayan Mustafa, sorulara cevap vermenin yanlış hamle olacağını anladı. Atağa geçmediği takdirde bu kapıdan eli boş dönecekti.

"Nasıl bulduğum değil, sana hangi bilgiyi vereceğim önemli."

"Vay vay vay... Benim bilmediğim bir bilgin var ama ben senin ne adını ne sanını duydum, öyle mi?"

Mustafa bu yemi de yutmadı. Gözlerini bir dirhem adamdan çekmeden karşılık verdi.

"Görünen o ki öyle."

"Peki, Mustafa Şiviloğlu. Bana vereceğin bilgi ne? Ve daha önemli soru şu. Neden? Kimse kimseye bedava bilgi vermiyor bu devirde."

"Bedava yapmıyorum. Ben bilgiyi vereceğim ve sen benim için bir adamın yerini bulacaksın."

Adam tekrar kahkaha attı.

"Ah be iki gözüm. Güldürdün beni. Ben kendi çıkarım olmadan kılımı kımıldatmam."

"Çıkarın olmadığını söylemedim."

Adem Vahap bu sefer sinirlendi ve hızla ayağa kalktı.

"Benimle oyun oynama. Vaktimi sirk hokkabazlarına ayırmam."

"Benim de bir soytarıyla harcayacak kadar bol vaktim yok."

"Haddini aşıyorsun."

Mustafa dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Mümkündür. Şimdi söyle, anlaşmaya var mısın, yok musun?"

Adem Vahap, iyice kıstığı gözlerinin arasından karşısındaki adamı süzdü. Bilgi önemli olmasa bu adam buraya gelmezdi çünkü onun kim olduğunu bilerek bu kapıyı çaldığı ortadaydı. O halde anlaşma yapmak işine gelir miydi?

Sözünün eri bir adam olsa elbette hayır... Ama şükür ki o işine gelmeyen hiçbir sözün eri olmamıştı.

"Peki, anlaştık. Ver bakalım bilgiyi."

"Talip Kazancıbaşı sevdiğim kızı kaçırdı ve sen onun yerini bana söyleyeceksin."

Adem Vahap duyduğu isimle gerilse de hiç renk vermeden tebessüm etti.

"Bilgiyi senin vereceğini sanıyordum."

"Ben adresi aldıktan sonra vereceğim bilgiyi."

Genç adamın duruşunda heyecan, korku ve patlamaya hazır bir adrenalin seziliyordu. Yıllar ve yaşadığı tecrübeler onu yanıltmıyorsa, bu genç adamın soğukkanlı

duruşu tamamen kurmacaydı. Üstelik tenindeki güneş esmerliği, duruşu, lisanında saklanan Karadeniz aksanı onun doğası gereği sakin bir insan olmadığını gösteriyordu.

Tüm bunları düşünürken adamlarından biri malikânenin arka kapısından çıkıp yanına geldi.

Mustafa, Adem Vahap'ın gözlerini ondan çekmeden yanına gelen adamının söylediklerini dinlemesini izledi. O da çekmiyordu gözünü ve o an her ne söylendiyse adamın gözlerinden parıltı geçtiğine yemin edebilirdi.

Gelen adam söyleyeceklerini bitirip geri dönerken Adem Vahap Pusat geri yerine oturdu.

"Seninle bir anlaşma yapıyoruz Mustafa Şiviloğlu. Ben senin kızı kurtaracağım ama bunun bedelini bana vereceğin bilgi ile ödeyemezsin."

Mustafa bu anlaşmadan hiç hoşlanmamıştı ve zaman gittikçe daralıyordu. Hatta çoktan bitmiş bile olabilirdi.

"Bilgiye karşılık adres... Senden kızı kurtarmanı istemedim. İşin o kısmını ben hallederim."

"Talip'in ininden elini kolunu sallayarak çıkacağın gibi aptalca bir fikre nasıl kapıldın delikanlı? Ben olmasam kızın gölgesini bulamazsın."

Mustafa iyice kapana kısılmış hissetti.

"Ne istiyorsun?"

Adem Vahap uzun uzun Mustafa'ya baktı. Sonrasında gülümsedi.

"Bunu zamanı gelince öğrenirsin. Şimdilik tek bilmen gereken, bana bir can borcun var Şiviloğlu."

Adem Vahap karşısında duran genç adamın sıkılan yumruklarını keyifle izledi. Demek Lodos Gemisi'nin reisi buydu ha? Şans ayağına mı gelmişti yoksa ayağına yollatılmış mıydı emin olamadı.

Leyla, beyaz sislerin arasından kendine bir yol, bir ışık ararken onu gördü. Ellerini ona uzatmış gülümseyen sevdiği adamı. Barut'u...

Sanki gittiği yere onu da çağırıyordu. Leyla o an o kadar istemişti ki... Koşmayı ve öteki dünyada da olsa sevdiğine kavuşmayı...

Ama kapının sesiyle uyandığında henüz o kadar şanslı olmadığını anladı. İçeriye giren üç adamın konuşmasına kulak asmadan kendi dünyasına kapandı.

Artık Mustafa'nın öldüğüne emindi. Çünkü eğer ölmemiş olsaydı denizleri aşar, dağları yarar gelirdi Mustafa'sı.

Ona sımsıkı sarılır, *bundan sonra bensiz nefes almayacaksın Cesur Fare,* derdi. Sanki onsuz nefes alamayacağını bilmiyor gibi...

Titredi. Tıpkı yakalandığı gün, Mustafa'nın altında titrediği gibi...

"Bu titremenin sebebi umarım korkudur ateş parçası."

Leyla şimdi biliyordu ki o titremenin sebebi korku değildi. İlk göz göze geldikleri an içine doğan aşktı...

İlk öpüştükleri zaman ona, *"Ateşsin Cesur Fare,"* demişti ya...

Ateşti belki ama Barut'u olmadan ne yanabiliyor, ne yakabiliyordu.

İsim söyleme oyununda iddiaya girdiklerinde sevdiği adam onun gözlerinin içine bakarak, *"Kim durduracak beni?"* diye sormuştu.

Peki, şimdi kim durduracaktı Leyla'yı? Mustafa'sına kavuşmaması için kim durduracaktı?

Aklına yaylada öpüştükleri zaman geldi. Uçsuz bucaksız yeşilliğin karşısında, masmavi gökyüzünün altında, kolları sevdiği adama dolanmış...

"Nasıl oluyor ki filmlerde?" diye soran sevdiğinin muzır sesi...

Nasıl da çekememişti gözlerini o gözlerden.

"Eee, kız kaçıyo böyle..."

"Sonra?"

"Sonra da erkek kovalıyor..."

"Hımm, neden?"

Sevdiğinin nefesi dudaklarını nasıl da güzel okşamıştı...

"Kızı yakalamak için."

"Kız neden kaçıyor?"

"Erkek yakalasın diye."

"Yakalanınca ne oluyor?"

"Öpüşüyorlar."

Bir dilekti bu onun için. Yeniden o yaşam pınarına kavuşmak için bir dilek... Ve kayan yıldızlardan dilemişçesine gerçek olmuştu isteği. Sevdiği dudaklarına kapanmadan önce ne güzel de bakmıştı ona.

"Hımm... O zaman kaç Cesur Fare."

Kaçmamıştı. Bir kere daha dünyaya gelse yine kaçmazdı.

On dakika sürse de bitmek bilmez bekleyişin ardından Adem Vahap malikanesinden çıkıp yanına geldi.

"Ben hazırlıklarımı yaptım, Talip'in yeni sığınağının yerini öğrendim. Adamlarım senin kızı kurtarmak için hazır. Kısmetse akşama doğru kız elinde olur."

Mustafa dehşet içinde adamın sözünü kesti.

"Akşama doğru mu? O zamana kadar kızı öldürür!"

"Evet, bu da mümkün ama gidip görmeden emin olamayız. Şimdi sen ver bakalım şu bilgiyi."

Adem Vahap, her şekilde o kızı oradan kurtaracaktı ama bu genç adam buraya belli ki sağlam bir bilgiyle gelmişti. Sonuçta Adem Vahap Pusat'ı bir şeylere ikna etmek için elinizdeki kozunuzun da sağlam olması gerekiyordu. Mustafa yeterince oyalandığının bilincinde dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Talip Kazancıbaşı uyuşturucu işine girdi. Yeğeni de bunu duyduğu için onu öldürmeye karar verdi ve..."

Adem Vahap'ın yüzünde oluşan ifade Mustafa'nın susmasına sebep oldu. Adam resmen kırmızı görmüş boğa gibi burnundan solumaya başlamıştı.

"Biliyordum. O kansızın böyle bir bok yiyeceğini biliyordum. Ve..." deyip Mustafa'ya döndü. "Yeğeni de senin sevdiğin kız oluyor. Doğru muyum?"

Mustafa sadece başını salladı ve arabasına bindi. Şu anda tek düşündüğü bir an önce Leyla'ya ulaşmaktı. Adem Vahap, Talip denilen şerefsizle istediğini yapabilirdi.

Leyla, açlığın ve susuzluğun verdiği halsizlikle artık canına tak edecek duruma gelmişti. Bitecekse bir an önce bitseydi ya bu bekleyiş. Kaybettiği yaşam enerjisi, yaşama hırsı ve hevesi, şimdi yerini ölme hırsına bırakmıştı. Bilmem kaçıncı kez deponun kapısı açıldı ve amcası tek başına içeri girdi.

"İyi akşamlar yeğenim."

Kaybedecek çok şeyi olan insanın korkusu nasılsa, kaybedecek bir şeyi kalmayan insanın cesareti de aynı derecede kaçınılmazdı.

Leyla da kaçmadı. Mustafa'sı onu bekliyordu.

"İyi akşamlar mı? Senin olduğun yerde iyiye dair bir şey olabilir mi? Hayır olursa söyle, boşu boşuna günahını almayayım. Bak şimdi günah demişken... Seninkiler de al al bitmez be mübarek. En iyisi sen..."

"Lan sus!"

"Aaaa, ama ayıp. Sen bana örnek olmalısın. Ne de olsa senin gibi korkak ve bencil orospu çocuğu olan kardeşinin emanetiyim sana. Ay yine aklıma bir şey geldi amca. Hazır emanet demişken, acaba sen şu çok büyük mirastan pay alacağım diye de korkmuş olabilir misin? Valla bence olursun. Sen kendi bokuyla kavga eden, kendi gölgesinden bile korkan hazır yiyicinin tekisin sonuçta..." derken cümlesi yüzüne inen tokatla kesildi.

Ama bu Leyla'yı vazgeçirmeye yetmemişti.

"He anladım. Sen benim söylediklerimden de korktun."

Talip artık daha fazla dayanamayacağını anladı. Bu

kızdan başka hiçbir şey çıkmayacaktı. Bu yüzden onu öldürmesi şarttı. Yaşadıkça daha başına ne işler açacağını ancak Allah bilirdi, üstelik şu an söylediği her söz sinirini yıpratıyordu. Eğer birilerine öttüyse bunu zamanı gelince düşünecekti.

Silahını çektiği gibi kızın kafasına dayadı ve o an gördüğüyle de şaşırdı.

Kız resmen ona cennet müjdelenmişçesine huzura ermiş gibi görünüyordu.

"Bekle beni Barut..."

Leyla'nın fısıltısı depoyu zar zor doldururken Talip elindeki silahın emniyetini açtı.

"Babana selam söyle. Annene de tabi..."

Leyla bunları duymuyordu bile. O sevdiği adama kavuşacaktı. Bir an önce masalının mutlu sonla bitmesi gerekiyordu.

Üstelik hangi seyrek akıllı demişti ki *kavuşmalar bu dünyaya aittir* diye. En güzelini söylememiş mi? Ümit Yaşar Oğuzcan:

"Oysaki sen aradığım, bulduğumsun benim.
Oysaki bu en güzeli kavuşmaların.
Bakma şimdi böyle kahırlı olduğuma.
En mutlu şiirleri söyleyeceğim sana yarın.

Yeter ki mahşere kadar beni özle, beni sev.
Zamanların en ölümsüzünde yaşat beni.
İşte geldim yanına alev alev dopdolu,
Al dilediğin gibi yeniden yarat beni."

Şiirin dizeleri beyninden ruhuna, oradan da dudaklarına dökülürken tam huzura ermişti ki dışarıdan silah sesleri gelmeye başladı.

Panikle gözünü kapıya doğru çeviren Talip'in silah tutan eli titrerken deponun kapısı hızla açıldı ve içeri patlamaya hazır bir Barut düştü.

Leyla hafifçe gülümsedi bu görüntü karşısında.

O silah sesleri demek ki dışarıdan değil amcasının silahından çıkmıştı, öyle mi? Ölmüştü ve sevdiği adama kavuşmuştu, öyle mi? Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu bu kavuşmanın ama asla şikâyetçi de değildi.

Fısıldadı...

"Barut..." Mustafa, dışarıda kopan kıyamete rağmen sevdiğinin o kanlı dudaklarından dökülen ismini duydu. Belki kulaklarında değil ama kesinlikle ruhunda...

Sonra da kandan nerdeyse görünmeyen o yüze odaklandı. Yaşadığına dair tek belirti gözlerinden damlayan yaşlar ve dudaklarındaki gülümsemeydi.

Fısıldadı...

"Leyla'm..."

Leyla, kulağına dolan sözle daha fazla ağlamaya başladı ama bu mutlu bir ağlamaydı onun için. Şu hayatta onu mutlu eden şey, öteki tarafa gittiğinde de onu yalnız bırakmamıştı işte. Cehenneminin kapısını kırmış, ona yine o dolu dolu aşkla bakan gözlerini dikmişti. Hâlâ yakışıklıydı. Hâlâ korkutucuydu. Hâlâ sığınacağı tek liman gibi sağlamdı.

Leyla onu kurtarmaya yetişememişti ama o Leyla'sını kurtarmak için hiç vakit kaybetmemişti. Acaba dokunsa kaybolur muydu? Bağların morarttığı elini uzatmaya korktu.

Mustafa için ise gözyaşlarının yararak yol açtığı o kanlı yüz, dünyayı büyük bir kasırganın ortasına atmaya yetti. Bu adam onun sevdiğine mi dokunmuştu?

Birkaç saniyeyi aşmayan ama Mustafa'ya bir saat gibi gelen o süre sonunda düşmanı ile karşı karşıya geldi.

"Kimsin lan sen? Çık dışarı!"

Talip Kazancıbaşı'nın korkuyla haykırması sinek vızıltısından daha büyük bir etki bırakmadı. Nefret ve öfke dolu gözlerini ona çevirdi. Gözleriyle sevdiği kızın vücudunda hasar tespiti yapan Mustafa, onu kurtarmak için vakti olduğunu anladı. Adem Vahap'ın adamları da dışarıyı hallettiğine göre... Önce ölüyü gömmeliydi.

"Seni öldürmeye ant içmiş adam."

Cümlesi bittiği anda ileri doğru atıldı ve tam o anda Talip ani bir hareketle Leyla'nın olduğu tarafa doğru hamle yaptı.

"Öldürürüm kızı Barut."

Mustafa o anda adamın kendini tanıdığını anladı ve yapacağı hamleyi tahmin etti. Leyla'yı bu cehennemden çıkış bileti olarak kullanacaktı.

Onun da adı Barut'sa kullandırtmazdı.

Ayarlayamadığı hızla adamın üstüne atladı. Altında kalan adamın kafasını yere çarpması Mustafa'yı durdurmadı. Silah tuttuğu elini bileğinden kavrayıp sert zemine hızla vurdu ve vurmasıyla da silah patladı.

"Kimin için açmıştın lan o emniyeti?"

Tuttuğu eli zemine bir kere daha çarptığında silah fırladı ve Leyla'nın ayaklarının dibine gitti. Silahı gözleriyle takip eden Mustafa, incecik bileklerin kalın bir iple sandalye bacağına bağlandığını gördü ve yerine oturmayan kanı yine beynindeki ibreyi zorladı.

Bacaklarını iki yandan açıp adamın üstüne oturmasıyla da yüzüne yumruklarını indirmesi bir oldu. Attığı her yumrukta öfke ve acıyla kükredi.

Sevdiği saatlerdir bu adamın insafında ve ölümle burun burunaydı.

"Böyle mi vurdun yumrukları? O kanlar akarken böy-

le mi hissettin? Gücün kıza mı yetti lan! Vursana bana da! Yemiyor mu lan! Kalksana lan orospu çocuğu! Kalksana laaan!"

Ardı ardına gelen yumruklardan sonra Talip'in haykıracak gücü kalmadı. Yüzüne, burnuna, gözüne inen her yumruk, beyninde büyük patlamalara yol açıyordu. Üstünde ölümün nefesi dans ediyordu ve o işe yaramaz köpeklerinden de ses seda çıkmıyordu.

Ölüyordu.

Leyla'nın ise kafası biraz karışmıştı.Mustafa cehennem zebanilerini mi dövüyordu?

Tam o sırada deponun kapısından Adem Vahap Pusat içeri girdi.

"Ooooo... Kargoyu paket yapmışsın Barut Reis! Zahmet oldu."

Cehennemde kargo?

Leyla korkunun, stresin ve aldığı darbelerin sonucunda dünyasını karanlık boşluğun içinde kaybetti.

Mustafa'nın ise Leyla'nın aksine, attığı her yumrukta dünyası aydınlanıyordu. Ne Adem Vahap'ın sesini duydu, ne omzuna dokunan eli hissetti. Tek odaklandığı bu adamı öldürmekti ve uzandığı gibi yerdeki silahı alıp Talip'in iki kaşının arasına dayadı.

Bu adamı öldüreceğine yemin etmişti.

"Şahadet getirirsen kafana sıkarım."

Arkasındaki adam muzır bir tonla cevap verdi.

"İmanlı göçmesin diye şahadet getirtilmeyen adama yapılacak en mantıklı tehdit delikanlı."

"Git başımdan!"

Mustafa gözlerini Talip'ten çekmeden gürledi ve parmağını tetiğe dayadı. Çekmesine saliselik zaman kalmıştı ki arkasındaki ses bir kere daha devreye girdi.

"Kız baygın. Hadi diyelim senin çektiğin tetiğin sesiyle ayılacak, sonra ne olacak? Sen hapisteyken sana temiz iç çamaşırı, zeytinyağlı sarma, cigara mı getirecek?"

Mustafa bu sözle parmağının baskısını hafifletti. İçindeki öfke ve delilik o tetiği çekmesi için yalvarırken, aklı Adem Vahap'ın haklı olduğunu söylüyordu ama bu adamı da sağ bırakamazdı.

"Ölmesi lazım."

"Biliyorum. Ama eceli sen olmayacaksın. Bırak bana."

Mustafa kendini bile ürpertecek sesle hırladı.

"Hayır... Yemin ettim."

"Tamam işte. Ben tutacağım o yemini. Sen kızın yanına git. Can almak o kadar kolay iş değildir. Toprağa girse de peşini bırakmaz," dedikten sonra durup alaycı bir sesle devam etti.

"Yani öyle derler. Ben onların yalancısıyım. Yoksa benim gömdüğüm adamlar gayet sessizler."

Mustafa arkasındaki adamın bu hastalıklı espri anlayışını algılamayacak kadar tek noktaya kilitlemişti algısını. Ve o tek nokta da adamın haklı olduğunu söylüyordu.

Bakışlarını, Talip'in üstüne atıldığı andan beri bakmadığı sevdiğine kaldırdı. Öne düşen başına, omuzlarından göğsüne doğru salınan ateş kırmızısı saçlarına, hafifçe inip kalkan kanlı göğsüne... Dişlerini sıktığı gibi silahın kabzasını Talip'in suratına geçirdi ve kalktı.

Kalkmasıyla da soluğu sevdiği kızın başında aldı.

Aceleyle çözmeye çalıştığı iplerle boğuşurken içeri girip Talip'i dışarı çıkartan adamları fark etmedi.

Sandalyeden indirip kucağına aldığı sevdiğinin yüzünü okşarken fısıldadı.

"Leyla'm uyan. Geçti Cesur Fare'm, geçti ateşim. Geçti."

Leyla tepki vermeyince Mustafa panikledi.

"Leyla kendine gel."

Kızı hafifçe sarsınca gözlerinde bir hareketlilik gördü. O kurban olduğu ela gözler aralanıp kendi koyu kahvelerine kilitlendi ve Mustafa için hayat o an ikinci kez yeniden başladı.

"İyi misin?"

Sadece başını sallayan Leyla gözlerini tekrar kapadı.

Gözlerinin üşüdüğünü hisseden Mustafa tatlı bir sertlikle kucağındaki kızı uyardı.

"Aç gözlerini."

Leyla sadece başını sağa sola sallayınca Mustafa daha kesin bir dille tekrarladı.

"Bana bakarken gözlerini kapamana ayar oluyorum. Leyla, aç gözlerini."

Leyla, gözlerini açmadan fısıldadı.

"Açmam."

Mustafa'nın kaşlar burnunun üstüne kadar düştü.

"Lan kızım niye?"

"Açarsam kaybolursun. Gidersin."

Düştüğü gibi geri kalkan kaşlarının yanında, dudakları da hafifçe kıvrıldı.

"Nereye giderim?"

Leyla'nın korkusu sesinden öylesine belirgindi ki...

"Ne biliyim, burada pek bir yer bilmiyorum ki ben."

Mustafa'nın gözler depoda dolaştı ve tekrar Leyla'ya baktı.

"Burası sadece boş bir depo Leyla'm."

Bu sözle Leyla birden tek gözünü açtı ve Mustafa'yı şok eden o cümleyi kurdu.

"Öte taraf değil mi?"

"Öte taraf?"

Leyla bu sefer diğer gözünü de açtı.

"Ya hani şu ölünce gidilen yer."

Mustafa sevdiği kızı tanımanın verdiği rahatlıkla sırıttı. Sinirleri de bu konuda ona yardımcı olmuştu doğrusu.

Başarmıştı. Sevdiği kızı kurtarmış ve yeniden o saçmalamalarını duymuştu.

Şükürler olsun...

"Leyla'm, yaşayan insanlar neden 'öte tarafa' gitsin?"

Bu sözle Leyla kaşlarını çattı, gözlerini etrafta dolaştırdı, sonra da sevdiği adamın kucağında kızgın şekilde diklendi.

"Ne yani, ben ölmedim mi?"

Mustafa'nın içinin korkuyla titrediği sesinden belliydi.

"Çok şükür ki hayır..."

"E, o zaman sen de ölmedin?"

Saklamaya çalıştığı tebessümle cevap verdi.

"Hayır."

Bu cevapla Leyla'nın zincirler kırıldı.Hızla dizlerinin üstünde doğrulup Mustafa'nın omzuna yüzüne hafif hafif vurmaya başladı.

"E, o zaman ne ölü taklidi yapıyorsun be adam? Ne diye beni korkutuyorsun? Ne diye üzüyorsun? Sen gıcık mısın? Uyuz musun sen? Pis herif!"

Nefes nefese kalsa da son bir güçle haykırdı.

"Lazkopat herif!"

"Ne?"

"Bak yine başladın ne'lemeye. Sıkıştın ya ne'le tabi... Hem madem ölmedin, sen ne demeye bu kadar geç kaldın. Ben ne haldeydim biliyor musun?"

Tüm bu saçmalığı kapıdan izleyen Adem Vahap, acaba kızı kurtarıp Barut'un başını daha beter yaktım mı diye düşünmeden edemedi.

"İyi misiniz?" diye sorduğunda da aslında endişe ettiği Mustafa'ydı.

Adem Vahap'ın sesiyle o tarafa dönen Mustafa başını sallayacakken Leyla araya girdi.

"İyiyiz bey amca, iyiyiz. Azıcık kaşım patladı, sanırım biraz da dudağım... Bir de... Neyse. Sen kimsin?"

Adem Vahap daha fazla dayanamayarak sırıtan Mustafa'ya döndü.

"Bu kız deli mi?"

Mustafa kahkahasını bastırmaya çalışarak cevap verdi.

"Hayır."

"O zaman neden saçmalıyor?"

"Korkuyor."

Adem Vahap, vurdumduymaz havayla omuzlarını silkip, "Sen halinden memnunsan," diye mırıldandı ve depodan çıktı.

Adamın yanan devrelerini çok net gören Mustafa, Leyla'sının gücüne bir kere daha şapka çıkarttı ve hâlâ ona sinirle bakan yüze döndü.

"Geçti mi korkun?"

"Korkmadım ben."

Yemezler, diye düşünen Mustafa sevdiği kızın hayatta olmasına bir kere daha şükredip alayla kaşlarını kaldırdı.

"Eminsin yani?"

"Eminim tabi..." diye diklenen Leyla, yavaş yavaş kendine geldiği için titremeye başladı. "Yani sanırım..." diye titrek bir şekilde cevap vermeye çalışırken yavaşça sesini kaybetti. Evet, Mustafa'sı yanındaydı ve korkusu geçiyordu. Bu yüzden de gerçeklerin acımasızlığı ile eziliyordu.

Kızın yüzünde anbean değişen duygu belirtileri, Mus-

tafa'nın da sırıtmasını yavaş yavaş soldurdu.

Artık ikisi de birbirlerinin gözüne bu zamana kadar tutmayı becerdikleri ortak korkuyla baktılar ve birkaç saniyeyi geçmeyen o bitmez bakışmanın sonunda Mustafa hızla Leyla'yı kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Leyla da kollarını büyük bir açlıkla Mustafa'ya doladı.

"Öldün sandım."

Mustafa da fısıldadı.

"Ölmemen için dua ettim."

Leyla yüzünü sevdiği adamın boynuna gömdü.

"Peşinden gelmek istedim..."

Mustafa yüzünü ateş kızılı saçlara gömdü.

"Peşinden geldim."

Leyla kokuyu derince içine çekti.

"Bırakma beni."

Mustafa kokuyu derince içine çekti. Ömrünün sonuna kadar tutacağına yemin ettiği o sözü verdi.

"Asla."

Bir süre de sarılarak durdular. Birbirlerinin kokularında, korkularında kendilerini yeniden buldular.

Sonra Leyla hafifçe geri çekildi ve gözleri korkuyla etrafta dolaştı.

"Amcam..."

Mustafa parmağını kanı kurumuş yaralı dudağa değdirdi.

"Şşşt! Bir daha onu görmeyeceksin."

Leyla ürkek bir şekilde gülümsemeye çalışırken Mustafa'nın içi kırk parçaya bölündü.

Fısıldadı...

"Leyla'm..."

Leyla, sevdiği adamın sesinin tonuyla titredi, yutkundu.

"Adımı söyleme."

Mustafa, en sevdiği oyunun hatırlatılmasıyla hafifçe tebessüm etti.

"Sebep?"

"Dudağımda, yüzümde kan var... Seni öpemem."

Mustafa umursamadı. Kıza doğru eğilirken tebessümü gülümsemeye döndü. Yanaklarını avuçlarının içine aldı ve Leyla'nın gözlerine, ruhunu yakarcasına bakarak yeniden fısıldadı.

"Leyla'm."

Ve sonra dudaklarını sevdiği kızın dudaklarının üstüne kapattı.

Naz kaldığı odada sağa sola dönerken gözü sürekli saatteydi. Ağabeyinin çoktan bir şeyler yapmış olması, haber vermesi gerekiyordu ama o kör olası telefon çalmıyordu bir türlü. Stresten tırnaklarını kemirirken odasının kapısı açıldı.

"Naz, abinden hâlâ haber yok mi? Aramadi mi Korsan? Gelmedi mi kahveden haber?"

"Yok ana. Olsa para karşılığı satmak için saklamayacağım herhalde haberi."

"Egı bak yine başladun antirik kuntirik laflara ha! Kalk git kaveye de ara abini," dedikten sonra yatağa oturdu.

"Arayamam anne. Ya uygun değilse..."

"La havle! Rebbum sen uşağumi koru. O zaman Korsan'i ara, belki oni aramıştur."

Naz sıkıntıyla başını salladı. Bu aklına gelmişti ama ağabeyinin Korsan'dan önce kendilerini arayacağını düşünmüş, vazgeçmişti.

Naz peşinde annesi ile apar topar çıktığı evden, kahveye varana kadar dua etti. Leyla'ya bir şey olursa ağabeyinin, ağabeyine bir şey olursa onların hayatı dururdu.

Kahveye vardığında onlara şaşkın şaşkın bakan köy eşrafını umursamadan telefona gitti ve numarayı çevirdi.

Birinci çalması daha bitmemişti ki karşı taraftan soğuk bir ses geldi.

"Haber mi var?"

Naz bu cümleyle sandalyeye çöktü ve Naz'ın çökmesiyle de Hatice Sultan kalbini tuttu.

"Ne oldi?"

Naz elini havada sallayıp, "Bir şey yok, telaşlanma," diye fısıldadıktan sonra Korsan'a cevap verdi.

"Bu demek oluyor ki sende de haber yok."

"Yok."

Naz, durumu anlamayan annesinin meraklı ve endişeli bakışlarına karşılık gözlerini kapadı.

"Korsan, bir şeyler yapmamız gerekmez mi? Valla kafayı yiyeceğiz beklerken."

"Biz Filinta'yla çıkıyoruz birazdan."

Naz'ın gözler kocaman açıldı.

"Filinta'yla mı? Allah aşkına Korsan, o zibidi serseri ne işe yarayacak da onunla çıkıyorsun? Daha aklı başında adam yok mu o gemide?"

"Bir de alkol tiryakimiz var. O uyar mı?"

"He uyar. Bir de çilingir sofrası kurarsınız oh mis! Ya Korsan... Çok geç kalmış olabiliriz..."

"Olabilir."

Aldığı bu soğukkanlı cevapla Naz'ın kalbi sıkıştı. Güçlü durmaya çalışan bir sesle karşılık verdi.

"Sağ ol ya... Acayip rahatlattın."

"Hadi kapa. Çıkıyoruz şimdi. Haber alırsan ara."

Naz daha ağzını açamadan telefon suratına kapanmıştı.

"Ne oldi, ne dedi?" diyen annesine sinirle döndü.

"Bir Karadenizli, bir zibidi, bir Tiryaki bir gün İtalya'ya gitmişler..."

Hatice Sultan sinirle ayağa kalkıp kahveden çıkarken haykırdı.

"Allah'um bi' tane akılli yok. Bi tane akılli yoooook!"

Naz da aynen böyle düşünüyordu işte ve onlara hâlâ ağızları açık bakan köy halkına doğru ellerini iki yana açtı.

"Olanı da delirtiyor bu dünya işte."

Birkaç ihtiyar başıyla onaylarken, geri kalanlar da bu davetsiz misafirlere hâlâ kuşkuyla bakıyorlardı. Çünkü bir tane akıllı yok, diye isyan edenler, köyün en delileri gibi görünüyorlardı.

Naz eve doğru, annesinin peşi sıra yürürken polisi işe karıştırmayan ağabeyine mi, yarenlerini saçma sapan insanlardan seçen Korsan'a mı, yoksa burada sıkışıp kalmaktansa ağabeyinin yanında gitmeyen kendisine mi kızsın bilemiyordu.

Çok geç kalmışlardı çok.

Mustafa artık gitmeleri gerektiğini düşündü. Leyla'nın bir an önce hastaneye götürülüp kontrol ettirilmesi lazımdı. Adem Vahap denilen adamın ise Talip Kazancıbaşı'na ne yaptığı umurunda bile değildi. O adamda düşmanını sağ bırakacak ne göz, ne kalp vardı sonuçta.

Kucağına sığınmış, kaçmasından korkar gibi sımsıkı sarılmış kızın yüzünü avuçlarına aldı.

"Kalkalım hadi."

"Bence de... Eve gidelim. Ali merak etmiştir."

Mustafa o an artık gidecekleri bir evlerinin olmadığını söylemek istedi ama yapamadı. Şu an için bu fazla gelirdi Leyla'ya ve sustu. Ama Leyla sanki bunu hissetmiş gibi Mustafa'ya baktı.

"Herkes iyi, değil mi? Yani senin... Sizin öldürüldüğünüzü söyledi amcam ama demek yalan söylemiş. Herkes iyi, değil mi?"

Bunun cevabını rahatlıkla verebilirdi işte.

"Herkes iyi, merak etme."

"Ali? Ali çok korktu, amcam onu yakalayınca..."

"Şşşt! Ali kocaman bir adam... Merak etme bomba gibi o."

Leyla, tatlı ve huysuz mırıldandı.

"Kocaman değil, daha minicik o."

"Sen bu gidişle o hergeleyi başımıza çıkartacaksın ama Cesur Fare."

"Çıksın. Senin kafan kalın ya hani, sıkıntı olmaz."

Mustafa bu kızın bunca yaşadığı şeye rağmen koruduğu neşesine, ona hayat oluşuna, oğlunu bağrına basışına kurban olurdu.

"Hiç fırsat kaçırma Cesur Fare. Aman sok o laflarını," diyen Mustafa, ayağa kalkıp kızı da bir hamlede kucaklarken devam etti. "Görünen o ki seni de ben çıkarttım başıma."

Leyla kollarını sevdiği adamın boynuna dolayıp başını omzuna yaslarken yorgun bir şekilde cevap verdi.

"Lütfen bir üstteki cümleme bakınız. Cevabınız orada Barut Reis."

Mustafa yüreğinden kalkan büyük bir yükle kahkaha atarak depodan çıktı.

Ve çıktığı anda da Leyla'nın görmemesini dilediği bir manzara ile karşılaştı.

Adem Vahap ve adamları, yerde diz çöktürdükleri Talip'i ortalarına almış, sorguya çekiyorlardı.

"Başka karıştırdığın halt var mı Talipcim?"

Talip'in Adem Vahap'a cevap veren ağlamaklı sesi içine su serpti.

"Yok dedim, yok dedim. Her şeyi anlattım, yalvarırım affet, öldürme..." derken telefon sesi duyuldu ve Talip kafasına yediği tekmeyle yere devrildi.

"Seninle birazdan hesaplaşacağız Talip," diyen Adem Vahap, çalan telefonunu açıp arkasını döndüğünde Mustafa ile göz göze geldi.

Telefona doğru "Söyle," diyen Adem Vahap, Mustafa'dan gözlerini çekmeden karşı tarafı dinledi ve halinden memnun sırıttı.

"Güzel."

O sırada Leyla gözlerini daha sıkı yummuş bekliyordu.

"Mustafa'm, gidelim."

"Gideceğiz Cesur Fare..."

"O adamı görmek istemiyorum."

Kızı daha fazla kendisine bastıran Mustafa nefret dolu gözlerini ona yalvararak bakan Talip'e kısacık bir an çevirip, "Görmeyeceksin," dedikten sonra ona yaklaşan Adem Vahap'a çevirdi.

"Sevdiğine kavuştun, ha Mustafa?"

Mustafa hiç dostluk emaresi göstermeyen bir sesle direkt konuya girdi.

"İste borcunu."

"Zamanını ben belirlerim," dedikten sonra telefonunu cebine koyarken devam etti. "Hem belki de sana ihtiya-

cım olmaz, kim bilir. Belki de bir daha hiç karşılaşmayız Mustafa."

"Ya şimdi ya asla Pusat..."

Adem Vahap bu cevapla sırıttı.

"Öyle olsun bakalım. Haydi, kalın sağlıcakla," deyip Talip'in yanına doğru uzaklaştı.

Adem Vahap'ın arkasından bakan Mustafa, nasılsa sevdiği kıza kavuşmuş olmanın verdiği duygularla arabaya doğru yürüdü.

İncitmemeye çalıştığı Leyla'yı büyük bir özenle arabanın ön koltuğuna yerleştirdikten sonra şoför tarafına geçti ve vakit kaybetmeden aracı çalıştırdı. Bir an önce hastaneye gidip kontrollerden sonra ailesine kavuşmayı düşündü. Tam o sırada motorun sesini bastıran bir kurşun sesi geldi.

Leyla hâlâ kapalı tuttuğu gözlerini açmadan fısıldadı.

"Öldü mü?"

Mustafa dikiz aynasından geriye baktığında, kalabalık adamların ortasında, toprağa serilmiş Talip Kazancıbaşı'nın bedenini gördü.

"Öldü."

Leyla derin bir iç çekerken, yüreğinde bir yerlerin sızladığını hissetti.

Ne olurdu ki amcası sevgi dolu bir adam olsaydı ve babasının yokluğunu ona aratmasaydı? Sonra gözlerini açıp yanında duran adama baktı. Sert profiline, yola dikilen koyu kahve gözlerine, direksiyonu kavrayan güçlü ellerine...

"Varlığına şükürler olsun."

Mustafa duyduğu sözle yutkundu ve gözlerini kadınına kısacık bir an çevirip gülümsedi.

"Kurban olurum..."

Telefonla ayarladığı uçak saatine az kalmıştı ve sabah olmadan soluğu İstanbul'da alırlardı. Bu saate kadar Mustafa'dan haber çıkmaması kötü şeylerin habercisiydi ve eğer onlara bir şey olduysa Fatih o İstanbul'u cehenneme çevirecekti.

Dalgın dalgın bandını okşarken ona doğru gelen Murat'ı gördü ve iskele tarafındaki filikaya doğru yürüdü.

"Solmaz Kaptan'la görüştüm ve adamı bir manitaya gitmediğime ikna etmek için göbek çatlattım."

Yanına gelen Murat'ın huysuz sesine karşılık vermeye bile gerek görmeyen Fatih, filikayı yuvasında tutan iplere uzanırken, "Halat merdiveni küpeşteye bağla. Ön taraf sıkıntılı..."

Fatih'in onu takmamasına aldırmadı. Zaten onun da amacı sıkıntıdan sıkışan yüreğini kendi yöntemleriyle rahatlatmaktı.

"Tamamdır," diyen Murat yine o nadir ciddiyetine kavuşmuştu.

Murat halat merdivenle uğraşırken Fatih'in telefonu çaldı. Ekrana baktığı an bir eliyle Murat'ın kolunu tuttu, diğer elindeki telefonu kulağına götürdü ve sağ gözünü hâlâ açıkta bulunan geminin pruvasına dikti.

Aslında alacağı cevaptan korktuğunu, o soğuk sesini duyan hiç kimse anlayamazdı.

"Asayiş?"

"Berkemal."

Mustafa'nın rahatlamış sesi, Fatih'i de hafifçe güldürdü.

"Güzel. Dinlen, sonra konuşuruz."

"Tamamdır Korsan... Bu arada..." deyip susan Mustafa'nın ne diyeceğini çok iyi bilen Fatih, soğukkanlılığını muhafaza eden sesiyle dostunun sözünü kesti.

"Teşekkürü telefonda almıyoruz Reis."

Mustafa'nın kahkahasını Murat bile duymuştu.

"Tamam lan, çilingir sofrası sözüm olsun. Görüşürüz."

"Kıza dikkat et," dedikten sonra telefonu kapattı.

Fatih çatık kaşına tezat, alt dudağını ısırarak saklamaya çalıştığı tebessümüyle Murat'a döndü.

"Gerek kalmadı. Topla halatı."

Murat'ın heyecanı ve merakı hâlâ olduğu gibi duruyordu.

"He sağ ol, o kısmı anladık zaten. Neler oldu onu söyle."

"Leyla'yı kurtarmış."

Devamını bekleyen Murat, bir şey gelmeyeceğini anlayınca kaşlarını merakla kaldırdı.

"Ve?"

"Ve mi kaldı?" diyen Fatih, ellerini cebine soktu ve arkasını dönüp sancak tarafına doğru yürümeye başladı.

Giden adamın arkasından bakan Murat sinirle homurdandı.

"Adam resmen kelime cimrisi... İki kelam etse ölür."

O sinirle de dönüp halata asıldı. Tam çekip topluyordu ki Enis'in sesini duydu.

"Hayırdır Filinta? Mehtap sefasına mı çıkacaksın filikayla?"

İçinden, *bir bu gereksiz eksikti,* diye geçiren Murat bıkkınlıkla adama döndü ve elinde konyak şişesiyle dikilen Enis'le karşı karşıya geldi.

"He Tiryaki. Belki dedim bir Siren düşürürüm ağıma."

"Ooooo, sinirliyiz? Korsan mı kudurttu?"

Aklına yine Korsan'ın gelmesiyle deliren Murat, içeri çektiği halatı olduğu yere fırlatıp sanki Fatih hâlâ oradaymış gibi uzaklaştığı tarafa doğru bakarken homurdandı.

"Lan, adam kudurtmaya bile tenezzül etmiyor ki? Çakacam beynine de, usta gemici hergele."

"Hepsi havalı bunların... Ee, neyi paylaşamadınız Korsan'la?"

"Adam tutmuş..." derken kendine gelip kaşlarını çattı. "Bir dakika ya... Baba sen beni gaza mı getiriyorsun?"

Enis pis pis sırıttı.

"Geliyor musun?"

"Lan yürü git! Belanı benden bulma."

Murat, Enis'e bir omuz atıp giderken Enis elindeki şişeyi dudaklarına götürdü.

Mustafa, Naz'la yaptığı telefon konuşması sonrası hastane odasına girdiğinde, doktorun elinde dosya ile Leyla'nın başında durduğunu gördü ve hızla yatağın yanına yürüdü. Leyla'nın ona uzanan elini, sanki dünyaya geliş amacı buymuş gibi tuttu.

"İyi miymiş Ali?"

"İyiymiş. Naz'ın selamı var."

"Ayyy, aleyküm selam..." diyen Leyla, daha kaptırmış gidecekti ki dosyayı inceleyen doktor sözünü kesti.

"Tetkikler içimizi rahatlattı Leyla Hanım ancak her ihtimali göz önünde bulundurmamız gerektiği için bu gecelik sizi misafir edeceğiz."

Karşısındaki hoş kadına bakan Leyla, söylenilen sözlerin sadece tek noktasına takılmıştı. Telaşlı gözlerini yanı başında duran ve hastaneye geldiği andan beri elini sadece ailesini aramak için bırakan Mustafa'ya dikti.

"Barut olmadan kalmam. O da benimle kalsın. Vallaha giderim bak. Başka hastane mi yok? Değil mi Barut? Bir şey desene..."

Doktor Leyla'nın tatlı telaşına gülümseyip elindeki dosyayı yataktaki dosya askılığına bırakırken bu sevimli kızın endişesini yok etmesi gerektiğini düşündü. Ama bunu yaparken azıcık takılsa fena olmazdı.

"Bizce bir mahsuru yok ama beyefendi ister mi bilmem..."

Bu söz Leyla'nın diklenmesine yetti.

"Nesini istemeyecek ya! Zaten beni gıcık etti, koca bir gün bir gece ölmüş taklidi yaptı. Eşşek gibi isteyecek..."

Derken Mustafa Leyla'nın o güzel ağzını kapamasının zamanı geldiğini anladı. Sakin bir şekilde Leyla'nın sözünü kesti. Ama bunu yaparken de sevdiği o ela gözlerde az daha ateş yakmasının bir mahsuru olmadığını düşündü.

"Başka çarem yok gibi görünüyor Doktor Hanım."

Bu âşık çifte keyifle bakan doktor, başlattığı oyundan memnun gülümsedi.

"Bana da öyle geliyor. Nasılsa başka hasta yok bu gece, diğer yatakta yatabilirsiniz," dedikten sonra ciddileşti. "Sabah muayeneden sonra darp vakası için ifadeniz alınacak, ondan sonra çıkabilirsiniz. Tekrar geçmiş olsun."

Mustafa uzun zamandır içinde olmayan huzurla doktorun arkasından bakarken, kafasına çarpan plastik bardakla neye uğradığını şaşırdı ve yatakta kötü cadı gibi uzanan Leyla'ya döndü.

"N'oluyo kızım?"

"Hı, tabi! Doktora sırıtmalar, canımlar cicimler, bize 'n'oluyo kızım'lar..."

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Mustafa zorla, "Ben canım cicim demedim..." dese bile Leyla'nın onu dinleyecek havası yoktu. Huysuz bir şekilde kıçını Mustafa'ya döndü.

Mutluydu. Huzurluydu. Ama sevdiği adam o doktora o şekilde bakmamalıydı. Doktorun yaşı... Iııı... Annesi kadar olsa da...

Leyla yüzünü ekşiterek gözlerini kapadı. Tamam, saçma bir kıskançlık olmuştu, bu çok netti. Ama neyse neydi. Seven insan kıskandırdı. Hep böyle olmaz mıydı? Filmlerde... Kitaplarda...

"Heeey!"

Leyla'nın düşünceleri ve utancı karşı duvara yapışmış duran koskoca hasta yatağının sürtünme sesiyle bölündü.

Hızla arkasını döndüğünde ise Mustafa'nın hiç zorlanmadan diğer yatağı, kendi yatağına doğru sürüklediğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

Mustafa hafif hızlanan nefesini dengede tutarak açıklamasını, şanına layık homurdanmayla yaptı.

"Ne mi yapıyorum? Dur bak anlatayım. Sakin adam olayım dedim. Sevdiğim zor saatler geçirdi, anlayışlı adam taklidi yapayım dedim ama yeter lan! Saatlerdir kıskanmadığın tek bir kadın kalmadı ki o kadınların varlıklarından, senin kıskanmanla haberim oluyor. Korkmasın ve saçmalamasın dedim ki saçmalamanı deli gibi özledim ama..."

O sırada iki yatağı birleştirip cümlesini yarıda bırakırken, ateş eden gözlerini Leyla'nın ışıl ışıl parlayan ela gözlerine dikti.

Leyla da o bakışların etkisiyle heyecanlı bir şekilde yutkunup Mustafa'nın cümlesini tamamladı.

"Ama konumuz bu değil, değil mi?"

Birleştirdiği yatağın üstündeki örtüyü açan Mustafa son derece ciddi cevap verdi.

"Aynen Cesur Fare, konumuz bu değil," dedikten sonra ayakkabılarını çıkarmak için tek dizinin üstüne çöktü ve devam etti.

"Saçmalama diye böğürtülerimin hepsini yuttum ama nafile. Sana iyilik yaramıyor kızım. Sen ısrarla saçmalamak için yer arıyorsun, anlaşıldı."

Ayakkabıları fırlatıp yatağa geçerken ona şaşkın şekilde bakan Leyla'yı hiç umursamadı ve cümlelerine hiç ara vermedi.

"Tamam... Saçmalamak mı istiyorsun? Bana uyar," dedi ve Leyla'nın yanına uzandı. "Saçmala..."

Daha Leyla ne olduğunu anlayamadan kolunu kızın ince beline dolayıp hiç acıma göstermeden hızla kendi bedenine doğru çekti.

"Ama koynumda saçmala."

Sonrasında da yüzünü sevdiği kızın, o çok sevdiği ateş kırmızı buklelerinin arasına gömerek son sözünü söyledi.

"Ve sana saçmalamak için bir dakika izin. Sonra uyuyoruz. Çünkü ben bittim."

Ay! Kıyamam, diye iç geçiren Leyla da bitmişti.

Bedenine dolanan güçlü kolların verdiği huzurla, genzine dolan kokuyla, bacaklarını zapt eden kaslı bacaklarla bitmemesi zaten işten bile değildi. Leyla ki bu adamı görmeden sesiyle bile başka boyutlara geçmişti; şimdi böyle koyun koyuna yatıyor olmak... Bu kadar yakın... Bu kadar sıcak...

Huzurla içini çekti. Kaybettiğini sandığı geleceğinin kollarında olmaktan başka hiçbir dileği yoktu.

Ama elbette ki bu Leylalık yapmasına engel değildi.

İyice gömüldüğü geniş ve güçlü göğüsten başını zorlanarak kaldırıp, gözlerini kapayan saçlarının arasından sevdiğinin güçlü çenesine bakarken de Leyla'ydı işte.

Bir kere daha böyle bakmıştı sevdiğine... Bir kere daha böyle yatmıştı koynunda... Ama o zamanlar Cesur Kaptan'ın gemisinden dış dünyaya açılan kapının onlara neler getireceğini bilmiyordu. Oysa şimdi bunu öyle iyi biliyordu ki...

Ve nerede kalmıştı?

"Şey... Barut?"

Daha erken gelmesini beklediği o kurban olduğu sesi

duyduğunda tebessümünü saklayan Mustafa, *'hey gidi koca Barut, ne hallere düştün,'* diye iç çekmekten kendini alamadı.

"Ne var Cesur Fare?"

"Şimdi o doktor var ya?"

Arkasından gelecek şey onu titretmiyor değildi. Zaten kızı koynuna bu şekilde çekmesi gittikçe ona manyakça bir fikir gibi gelmeye başlamıştı. Üstüne de çenesine vuran o nefes...

Titreyerek bir nefes çekti içine...

"Eee?"

"Hani annem yaşında falan ya..."

Bu sözle Mustafa gelecek olan şeyi anladı ve başını hafif geri çekip, kızın yüzünü görmek için aşağıya eğdi.

"Ee?"

"Ama güzel mi? Yani güzel, değil mi? Doktor yani. Sonuçta kadın..."

Öyle masum, öyle kadın ve öyle Leyla gibi bakıyordu ki o gözler...

Asla doymayı istemediği acıyla gözlerini kapadı ve tam ciğerinden dökülen bir nidayla sessiz kükreyişini sevdiği kızın yüreğine bıraktı.

"Oy Leyla'm oy!"

Ve hemen arkasından koynundaki kızın kıkırdadığını ve kollarından sıyrıldığını hissetti.

"Ney Mustafa'm ney..."

Kulağına dolan o işveli ses sondan bir önceki damlayken, dudaklarının üstünde hissettiği o ateş dudaklar ise romanlara konu olan o son damlaydı işte. Gözlerini kapattı. Öleceğini bilse bile gözlerini açmadı.

Üstüne uzanan kızın yaralarını incitmemek için insanüstü bir çaba harcadı. Sağ elini, bir daha asla eksikliğini

hissetmek istemediği ateş kırmızısı saçların arasına daldırıp iyice kendisine çekerken, sol kolunu canı pahasına korumaya yemin ettiği o narin bedene doladı.

Mustafa odaya sessizce girdiğinde sevdiğinin hâlâ melek gibi uyuduğunu gördü ve içinde bir yerler yine korkuyla titredi.

Onu bulamayabilirdi... Bulduğunda her şey için çok geç olabilirdi... Bu dünyayı yakmak istese de oğlu için bu hayatta kalmak, bir ömür boyu içinde sönmeyen bir ateşle yaşamak zorunda kalabilirdi... Ama çok şükür ki bunların hiçbiri olmamıştı.

Hoş, yine yanmıştı ama bu yanış, bütün geceyi koynunda geçiren sevdiğinin o masum bedeninden, kendi bedenine amansız savaş açan ateş yüzünde olmuştu. Sınıra gelene kadar sevdiğinin öpücüklerine izin vermiş, sonrasında ise 'uykum var' diyerek kızı kendi üstünden atmıştı.

Leyla ise buna isyan etmiş, "Bir daha sana dokunursam, öpersem sen de görürsün!" diye huysuzca isyan etmişti. Razıydı... Sınırı geçip sevdiğine hak etmediği bir macera yaşatmaktansa o isyanı göğüslemeye razıydı. Nasılsa Leyla'nın gönlünü almak o kadar zor olmasa gerekti.

Keyif ve huzurla kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Sabah servisi başlayana kadar oyalansa, sonrasında hastane polisine ifade verip yeni hayatlarına doğru yol alırlardı.

Gözleri ekrana takıldığı anda kısıldı. Sesi kısık olan

televizyonda sabah haberleri veriliyordu ve alt banttan onları fazlasıyla ilgilendiren bir haber geçiyordu.

Eski bürokratlardan Türkiye'nin ileri gelen iş adamı Talip Kazancıbaşı, şehir merkezinin dışında ölü olarak bulundu.

Tam o anda ekrana Talip Kazancıbaşı'nın bir fotoğrafı geldi. Ekrana gülen yüzle bakan adam, bakışlarının arkasında sakladığı pisliklerle bu dünyadan göçmüş gitmişti. Rahatladı ve televizyonu kapattığı an o kurban olduğu sesin uykulu şekilde mırıldandığını duydu.

"Şimdi daha fazla rahatladım. Belki ölmemiştir diye düşünüyordum."

Leyla'nın haberi gördüğünü anlayan Mustafa hızla kızın yanına geldi.

"Ölmeseydi bile sana dokunamazdı. Sana ulaşması için beni geçmesi lazımdı Cesur Fare."

"Biliyorum ama... Bir yandan da ben çok kötü bir insan oldum diye düşünüyorum. Bir insanın ölümü beni böyle mutlu etmemeli, değil mi? Yani bu kötü insanların düşüneceği bir şey... Ben öyle kötü biri..."

Mustafa daha fazla dayanamayıp hüzünle büzülen dudaklara kapandı.

Tek bir gerçek vardı artık. Bundan sonra her güne böyle başlayacaktı. Belki seferde olduğu zamanlarda değil ama o zamanlarda bile o dudakların ona ait olduğunun bilincinde sadece özlemle savaşacaktı.

Nefes alma boşluğunda fısıldadı.

"Senin içinde kötülük adına hiçbir şey yok güzelim..."

Yeterince nefes aldığına kanaat getirip yeniden rotasını o kırmızı dudaklara çevirdi ve işte tam o anda göğsünden geri itildi.

"Sen bir dakika ya, hayırdır? Az uzaklaşsana..."

"Leyla'm?"

"Hiç bana Leyla'm deme ve öyle anlamamış masum kaplan gibi de bakma. Artık seni öpmek yok. Dün gece ben bir söz verdim."

Mustafa gülümsemesini saklamaya çalıştı. Elbette bu ânı bekliyordu ve ne yapacağına çoktan karar vermişti. Kızın yanağını avucunun içine alırken içindeki aşkla fısıldadı.

"Leyla'm, yapma. Kendinden mahrum bırakma..."

Leyla'm, sözüne ne zaman dayanabilmişti ki bu kız?

"Hah! Artık yemezler, bağışıklık kazandım ben bir kere. Çekil ya bir, çöktün tepeme heyula gibi. Çekil. Ay çişim geldi, kalkcam..."

Mustafa gerçekten kafası karışmış gibi kızın yanından uzaklaştı. Bu kız ne ara bu kadar cin olmuştu ya...

"Kafana çok mu darbe aldın sen Leyla'm?"

Leyla bu soruya cevap vermek yerine, atarlı bir şekilde banyoya gitmeyi tercih etti. Hayır yani, dün gece *az ötede oyna* diyen adam, şimdi tepesinden inmiyordu. O istediği zaman mı öpüşeceklerdi yani...

"Zor bulursun bundan sonra Barut Efendi Hazretleri," derken gözleri aynadan kendi gözleriyle kesişti.

Yüzündeki morluklara aldırmadı bile çünkü o an çok başka bir şey görüyordu aynada. Yüzünü ekşitti.

"Sen de inanmadın, değil mi? Yani bundan sonra zor falan bulacak değil. Adamın üstüne zıplaman an meselesi... Ama hatırım için azıcık dayan Leyla. Kız valla sana hediye alacağım dayanırsan. Anlaştık mı bebişim? Aferin kız. Sırıt bakim şimdi... Çak bi de..."

Aynaya yapıştırdığı beşlikten sonra hastane geceliğini sıyırdı.

"Leyla, ver şu elini."

"El benim değil mi ya! Allah Allah ya!"

"Senin her şeyin benim hatun."

"Hı canım, tabi! Dalak, böbrek, mide... Hangisinden paketleyelim?"

"Leyla!"

Mustafa tam kükremeye hazırlanıyordu ki Leyla arabanın kapısını açtığı gibi oturdu ve Mustafa'nın gözünün içine baka baka küt diye kapattı.

Mustafa, sinirlenmek için çok yanlış bir zaman olduğunu düşündü. En iyisi kibar olmaktı, sonuçta kız o kadar zorluktan sonra daha yeni hastaneden çıkıyordu.

Şoför tarafına geçerken homurdandı.

"Ya sabır Barut... Bunların intikamını alacağın gün de gelecek."

Arabayı çalıştırdı ve o sinirle gaza sonuna kadar yüklenip lastiklerin canına okudu.

Leyla bir an irkilip, bu oyunu azıcık kısa mı tutsam, diye düşünürken, Mustafa'nın sesiyle düşüncesini askıya aldı.

"İfadende ne söyledin?"

"Senin dediklerini. Yüzünü tanımadığım adamlar tarafından gasp edildim ve kurtarıcım geldi beni kurtardı."

Mustafa bu cevapla rahatladı. Sonuçta Talip Kazancıbaşı ölmüştü ve adamın adını vermek, ona yardım eden Adem Vahap Pusat'ı ortaya atmak olurdu. Tamam Adem denilen adamdan zerre hoşlanmamıştı ama onun meşrebinde adam satmak yoktu. Rahatlamış şekilde sevdiceğine döndü.

"Kahvaltı yapalım mı Leyla'm?"

Midesindeki amansız sevinci görmezden gelen Leyla somurtarak karşı noktaya baktı.

"Leyla'm deme bana ve kahvaltı yapalım. Açlıktan ölüyorum."

Mustafa bu atara da bu gidere de kurban olurdu.

Yarım adayı tam karşıdan gören kahvaltı mekânına girerken Mustafa'nın yüzü sirke satıyordu. Çünkü Leyla o ellerini Karun hazinesi gibi saklamış, Mustafa'ya koklatmıyordu. Bir insan evladı elbette sözünü tutup böyle ketum olabilirdi ama söz konusu Cesur Fare'si ise bu kızın bir yerlerde dayanamayıp patlaması gerekmez miydi?

"Lan, elini vermiyosun bari koluma tutun kızım. Daha tam toparlanamadın."

"Toparlandım ben toparlandım. Tostoparlandım hatta..."

"Leyla, o ne demek?"

Leyla ağaçların altında olan boş masaya doğru yürürken ciddi ciddi düşündü. Sonra ne demek olduğuna karar verdi.

"Yani sana ihtiyacım yok demek," dedikten sonra saklamaya çalıştığı telaşıyla devam etti.

"Yani sana ihtiyacım var da hayatın geneli olarak var. Şu anda yok."

Sağlam bir açıklama getirdiğine inanarak sandalyeye oturdu ve tam karşısına yerleşen Mustafa'nın iyice aklı karışmış gibi duran bakışlarıyla karşılaştı.

"Anladın mı?"

"Hayır."

"Hıı... Tamam o zaman," diyen Leyla dirseklerini masaya dayarken devam etti. "Şöyle anlatayım, biz bir anlaşma yaptık ve..."

"Siz?"

"He biz... Ben ve Leyla..."

"Leyla karşı tarafsa sen kimsin ki?"

"Cesur Fare. Neyse işte, biz dedik ki bu Barut'a azıcık ders vermek lazım dedik..."

Mustafa o an anladı. Sırıttı. Daha fazla sırıttı. Çok daha fazla sırıttı.Mustafa sırıttıkça Leyla sinirden kudurdu.

"Barut sırıtma!"

Mustafa sakinleştirmek ister gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Dur dur... Şimdi sen yani Cesur Fare, Leyla'ya dedin ki benim bu sevimli burnum inmeden önce Leyla olmayacaksın, Cesur Fare olarak kalacaksın. Çünkü Leyla olursan, Mustafa'nın seni alt etmesi an meselesi dedin. Doğru anlamış mıyım?"

Leyla sinirle ağzını açtı. Sonra kapadı. Diyecek bir şey düşündü. Tam aklına söyleyecek bir şey geldi; saçma olduğuna karar verip ikinci kez açtığı ağzını geri kapattı.

"Neyse ne işte..."

Bu adamın bu kadar zeki olması sinir bozucuydu... Ya da kendinin cin olmadan şeytan çarpmaya çalışması... Ama umursamadı. O sonuca bakardı.

"Karnım aç benim."

Mustafa garsona işaret ederken gözlerini Leyla'dan çekmedi.

"Yalnız bizim memlekette kocaya böyle diklenilmez, hatırlatayım da..."

Yanına gelen garsona kahvaltı siparişi verirken sırıtmasını yeniden saklamak zorunda kaldı. Çünkü bir azara daha ihtiyacı yoktu ama sevdiği kızın ela gözleri koca birer bilyeye döndüğünde çok sevimli duruyordu ve bu Mustafa'daki de candı yani.

Siparişleri alıp giden garsonun ardından Leyla soru soran bir tonla fısıldadı.

"Kocaya?"

Mustafa keyifle arkasına yaslandı.

"Evet... Yani sen bana böyle diklendikçe biz seninle çok papaz oluruz ve en kötüsü annemi karşına almış olursun."

"Anneni?"

"Hı hı... Kaynanan yani. Benim annem senin kaynanan oluyor ya hatun."

"Kaynanam..."

Leyla yanan devrelerini hizaya sokmaya çalıştı.

Hatice teyzenin kaynanası olması demek, Mustafa'nın onun kocası olması demekti. Mustafa'nın onun kocası olması demek, onların evlenmesi demekti ve evlenmek için de... Yani çok fazla bilgisi yoktu ama en azından bir evlilik teklifi edilmesi gerektiğini biliyordu. Öyle romantik romantik... Kitaplardaki gibi... Filmlerdeki gibi... O teklif alınmadan da bu adamla evlenmeyecekti.

"Ya bir dakka ya, sen bana evlenme teklif etmedin ki ne kocası?"

Sanki kız bilmediği bir dilde konuşuyor gibi baktı.

"Teklif mi? Gerek yok ki kızım?"

"Nasıl gerek yok ya, öküz?"

"Kızım bak öküz falan deyip durma..." diye başlayan Mustafa'nın sözünü elinde kahvaltılıklarla masaya gelen garson kesti. Garson masayı donatıp çay servisini yapana kadar Mustafa ve Leyla gözleriyle savaş ettiler.

Mustafa ona elini bile tutturmayan ve Leyla ile anlaşma yapıp onu süründürmeye ant içen Cesur Fare'sine bakarken şeytana uymamak için insanüstü bir savaş veriyordu. O şeytan bu kızı kolundan tutup sürükleyerek

köyüne götürmesini sonra da Allah'ın emri ile kendine hatun yapmasını söylüyordu.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye soran garsona bakmadan eliyle gitmesini işaret ettikten sonra aklına gelen soruyu sordu.

"Sana bu akılları da mı o 'Leyla' veriyor Cesur Fare?"

"Yok canım, bana bu akılları..." deyip susan Leyla öfkeyle koca bir dilim peyniri ağzına tıktı. Ağzında lokmasıyla homurdandı. "Benim akla ihtiyacım yok."

Aynı öfkeyle kaynar çayı boğazından yuvarlamadan önce "Belli belli... Akla ihtiyacın yok," diyen Mustafa, gırtlağının alev almasıyla su bardağına yapıştı. Bu kız onu yakıyordu. Her anlamda!

Kahvaltı bitene kadar sessiz kalmaları bile, sonrasındaki büyük patlamanın habercisiydi aslında. Leyla çatal bıçakla kavga ederken, Mustafa savaş aleti olarak parmaklarını seçmiş, ekmeğin, yumurtanın canına parmaklarıyla girişmişti.

Sonunda daha fazla dayanamadı ve yeterince doyduğunu fark ettikten sonra kıza doğru eğildi.

"Evleniyoruz."

Leyla sinirle masadan kalkarken homurdandı. "Emredersin."

"Kızım dur! Leyla bak beni ayar etme..."

"Durmuyorum ve bana o kitaplardaki gibi evlilik teklifi etmeden..."

Leyla giderken avaz avaz bağırıyordu ve son cümlesi de uzaklaştığı için Mustafa tarafından duyulmadı.

Yürüyen kızın arkasından bakarken aceleyle cebinden para çıkartıp masaya bıraktı. Onlara şaşkın şaşkın bakanlara da "Dönün lan önünüze!" diye kükredikten sonra bir hışım mekândan çıkan kızın arkasından koşturdu.

"Cesur Fare... Bence sen fazla oluyorsun..." Leyla'nın

hiç dinlemeden köşeyi döndüğünü görünce hızını arttırdı.

"Kızum dur!"

Mustafa kızın döndüğü köşeyi üç adımda aşıp, kolundan tuttuğu gibi kendine çekti.

"La havle be hatun! Dur dedim!"

Leyla'nın cırlaması Salacak Sahili'ni inletti.

"Ne yapıyorsun sen ya!"

Mustafa, kanın hücum ettiği pembe yanaklara dudaklarını kapatmamak için uğraşırken tek kaşı havada cevap verdi.

"Bana hemen ne saçmaladığını anlatacaksın Leyla."

Leyla, gözlerini o dudaklardan çekmeden çemkirdi.

"Bana Leyla deme Mustafa!"

Mustafa'nın da gözleri kızın dudaklarına kaydı.

"Hımm, sen öp diyorsun yani. Peki..."

Leyla, Mustafa diyen ağzına birkaç kere vurdu. Adam haklıydı...

"Bak sakın Mustafa... Ay yani Barut. Bak sakın... Şu anda kavga ediyoruz. Şu anda bunu yapamazsın. Mustafa demedim, tamam... Yani dedim ama ben şey diye..."

Mustafa Leyla'yı hiç dinlemeden, gözleri hâlâ kızın dudaklarında onu duvara doğru itip kendilerine kuytu bir alan sağladıktan sonra dudaklarını kızın ağzının üstüne kapattı. Kollarındaki kız yavaş yavaş bedenini ona yaslarken vücudu bu sürtünmeyle isyan etti ama aldırmadı. Soluksuz kalana kadar öptü.

Leyla da neye isyan ettiğini çoktan unutmuştu o dudakların altında. Kendini sevdiği adamın dudaklarına, fırtınasına teslim etti.

Yavaşça geri çekilip alnını kızın alnına yaslarken, asla bu kıza doyamayacağını hissetti. Aklına ilk öpüştükleri zaman geldi. Yine böyle bir sokakta, yine böyle bir du-

var dibindeydiler ama o zamanki fark öpen kişinin Leyla oluşuydu.

Hafifçe gülümsedi.

"Takip ediliyoruz."

Leyla bir an panik olsa da sevdiği adamın gözlerindeki ışıltıyla duruldu ve ne demek istediğini anladı.

Zaten hangi kız ilk öpücüğünü unuturdu ki... Hele âşık olduğu adamla...

Ellerini Mustafa'nın yanaklarına koydu.

"Unutmamışsın..."

"Mümkün mü?"

"Değil."

Leyla gülümsedi.

"Takip edildiğimiz için öpmemiştim ben seni. Adımı söyledin diye öpmüştün."

"Biliyorum. Gerçi bunu anlamam biraz zaman aldı ama..."

Mustafa yanağında hissettiği güven duygusunu bir ömür boyu yaşayacağının sevincindeydi. Telaşlar, endişeler, korkular denize dökülmüş düşman gibiydi. Ellerini kızın belinden çekerek yanaklarındaki ellerin üstüne koydu.

"Çektirme bana Leyla'm."

Leyla hâlâ yaşadığı yakınlığın etkisinde gözlerini kaldırdı. Ne diyordu ki bu adam?

"Hı?"

"Evlen benimle."

Leyla hızla gözlerini kırpıştırdı. Evet, şimdi hatırlamıştı az önce olanları. Aslında... O bir teklif bekliyordu ve bu bir teklif sayılır mıydı?

"Ama teklif etmedin."

Mustafa dudaklarında hâlâ sevdiği kızın tadı varken kendini kükrerken buldu.

"Lan, az önce ne yaptım?"

Söz konusu Barut'sa romantizm ancak buraya kadardı. Leyla bir hışım Mustafa'yı itip ellerini beline koydu.

"Teklif değil o, emir."

Mustafa sıkıntıyla saçlarını karıştırdı.

"Dinime imanıma seni kaçırırım Leyla. Beni zıvanadan çıkartma!"

"Aman, çok korktum," diyen Leyla Mustafa'ya omuz atıp yürümeye başladı.

Kızın arkasından sabır dileyerek bakan Mustafa, yine başa dönmüş olmalarının verdiği sinirle kudurdu. Lan az önce öpüşüyorlardı ya!

Hızla yürüyüp Leyla'nın koluna yapıştı.

"Kızım nereye?"

"Kaynanamın yanına. Hayırdır?"

Mustafa iyice bozulan dengesini toplamaya çalıştı.

"Kaynanan olması için önce benimle evlenmen lazım."

"He, bildum oni canum."

İşte o an Mustafa için dönen dünya durmuş, atan kalbi dörtnala koşmuştu. Bu kız böyle kendi şivesiyle konuşuyordu ya... Sokak, cadde umursamadan kükredi.

"Ulan Leyla, ulan Leyla! Haftaya varmaz karım olmazsan, ben de barut olur bu şehri yakarım!"

Leyla içindeki kelebekleri saymaya başlarken nazlı edalı omuz silkti.

"Ateş olmadan barut hiçbir haltı yakamaz."

Adamı arkasında bırakıp yürümeye başladı. Bir adım attı... İki adım attı... Üç adım attı... Derken ensesinde duyduğu sesle titredi.

"Ateşim ol o zaman hatun."

Ve Leyla o an dünyanın en güzel teklifini aldığına inandı.

Mustafa, gözünü yoldan çekip kısacık bir an yanı başında uyuyan kıza baktı ve gördüğüyle içi sızladı. Leyla'nın kimliği olmadığı için uçağa binememişler ve kiraladığı arabayla hiç durmadan yol almışlardı. Tüm bu saatlerde de uyumamak için direnen sevdiği ancak bu kadar dayanabilmişti işte ve inatla yatırmadığı koltuk yüzünden boynu tutulacak derecede yamuktu.

Dörtlülerini yakarak gecenin karanlığında arkasından gelen arabaları uyardı ve yavaşça Samsun yolunun kenarına çekti. El frenini de ses çıkarmamaya özen göstererek çektikten sonra emniyet kemerini çıkarıp kıza doğru uzandı. Koltuğun geri yatırma kolunu çekerken üst bedenine değen bedenin keyfini çıkardı ve koltukla birlikte o da eğilince neredeyse Leyla'nın üstüne uzanmış gibi bir pozisyon aldı. O an kaynayan kanı ona tek bir şey söyledi.

Bir hafta geç. Sabah ezanıyla o nikâh kıyılsın.

O yaşına kadar hissetmediği, bu kızdan sonra baş gösteren yoğun duygular bir yanını korkudan titretse de diğer yanını hayata yeni başlamış, savaşmaya aç bir savaşçı gibi heyecanlandırıyordu. Hele de hafif aralanan o ela gözler yok muydu?

"Geldik mi?"

Uykunun daha da masumlaştırdığı sese dayanamayarak dudaklarını kızın alnına değdirdi ve fısıldadı.

"Daha var. Uyu sen..."

Leyla hızla doğrulmaya çalışırken, bir yandan da gözlerini aralık tutmak için çabaladı.

"Yok, uyumayacağım. Ben yanında uyursam senin de uykun gelir..."

"Leyla'm. Ben gece nöbetlerine alışkınım, uyu dedim uyu işte."

Leyla aslında çok yorgundu. Yüzünü Mustafa'ya döndürüp yatırılan koltukta rahat yer bulana kadar kıvranırken uykuya hazır halde mırıldandı.

"Yalnız var ya... Sen böyle emir vermeye devam edersen ben şu evlilik işini bir kere daha düşünürüm."

Düşünmesine nah izin verirdi.

Kendi koltuğuna geri dönen Mustafa ağzının içinde homurdandı.

"He kızum he! Fırsat verirsem düşünürsün."

Nasıl yapmıştı, hangi cümlesi kızı yumuşatmıştı bilmiyordu ama evlenmek istediğini avaz avaz bağırırken söylediği bir şeyin o romanlardaki cümlelere taş çıkarttığı kesindi. Yoksa sevdiği kız boynuna sarılıp, "Beni evimize götür," diye sokak ortasında dudağına yapışmazdı.

Ve bu da o romantik evlilik teklifini yazan bilinmeyen yazara kapak olsun, diye düşündü.

Radyonun sesini çok hafif açtı ve çalan türküyü mırıldanarak onu gülümseten geleceğe doğru gaza bastı.

"Endum dereye, attum suya kancayı.
Yardan geldi bir haber, oy verdum tabancayi.
Ela ela gözlerun oy, doldi güzelum doldi.
*Ela ela bakışun başuma bela oldi."**

Mustafa kısık sesle söylediği türküye öylesine kendini kaptırmıştı ki Leyla'nın uykulu sesiyle irkildi.

"Belaysa da bir ömür katlanacaksın Barut Reis. Şansına küs..."

Kısacık bir an gözlerini yoldan çekip kendini izleyen

---

* Resul Dindar: Ela

kıza bakarken sevdiğine saçmalamanın ne kadar yakıştığını bir kere daha düşündü ve o edalı bakışların...

O ela gözlere kurban olurdu be o...

Bu sefer türküyü daha sesli ve dudağında muzır bir sırıtmayla mırıldandı.

"Beyaz gömleğun, dar bedendur dar beden.
Sevdum seni güzelum, ne sebep var ne neden."

Yandan bir bakış atarak devam etti.

"Ela ela gözlerun oy, doldi güzelum doldi.
Ela ela bakışun, başuma bela oldi."

Leyla'nın dudakları hafifçe kıvrılırken, gözleri daha fazla o koyu kahvelere bakamadı. Bir kere utanmıştı yani. Böyle gözlerine baka baka da bir kızın yüreği ateşlere atılmazdı ki canım...

Kulakları yine sevdiği adamın kısık sesiyle doldu.

"Hava karardi, dağlari duman aldi.
Gözlerine yanduğum, sevsa idi arardi..."

İşte bu sözle birden diklendi ve diklendiği gibi de yüzünde huysuz bir ifade ile bir hışım Mustafa'ya döndü.

"Ay evleniyoruz işte ya! Aramadıysak telefonumuz olmadığındandı canım. Hem hatırlatırım, sen o sıralarda ölü taklidi yapıyordun... Ay!"

Ani fren Leyla'nın cümlesinin sonu oldu ve yanındaki adam ne ara ensesinden tutup emniyet kemerine rağmen onu kendine çekti anlamadı. Anladığındaysa çoktan iş işten geçmiş, dudakları sevdiği adamın ağzının içinde hapsolmuştu.

İyi de olmuştu hani... Sevmişti o bu öpüşme işini...

"Şansını zorlama Cesur Fare. Seni en yakın camideki imamın karşısına atıp, sabahına da nikâh dairesinin kapısına dikmem an meselesi."

He... İşte bu iyi olmamıştı. Akıllı düşünmeye ihtiyacı

vardı ve bu sebeple o dudakların ona ikinci kez yaklaşmasına izin veremezdi.

"Çeyizim yok."

Mustafa tam yeni alışkanlığı olduğu üzere o dudaklara eğiliyordu ki durakladı.

"Ne?"

"Yani diyorum ki çeyizsiz bir kız alamazsın."

"Yasak mı var?"

"Ee, tam emin değilim tabi bu konudan ama bence araştırmamız lazım. Yani sonuçta çeyiz önemli... Tamam, dantel yapmadım, kasnak işi bilmem ama en azından lif örebilirim."

"Lif?"

Leyla gözlerini saf saf kırpıştırdı.

"Hı hı... Hani şu banyo yaparken..."

"Leyla'm, lifin ne olduğunu biliyorum."

"Biliyorsan neden soruyorsun ki? Hayır, konuyu mu saptırmaya çalışıyorsun anlamadım. Eğer öyleyse..."

Yanaklarından tutulup susturuldu. Kocaman açtığı gözler panikle kırpışırken Mustafa gülümsedi.

"Leyla'm. Sakin kal. Sadece şakaydı. Sana olan açlığımı ve sevdamı anla diye söylenmiş bir şeydi."

Leyla, nefesini kesik bir şekilde içine çekti.

"Yani?"

Mustafa başını öne eğdi ve sırıtışını göstermemek için başını hafifçe sağa sola salladı.

Gerçi keşke başını eğip kafasını sallamasaydı çünkü Leyla dudaklarına hafif hafif değen o saçlara yüzünü gömmek için deliriyordu. Hoş, istese de gömemezdi çünkü hâlâ yanakları sevdiği adam tarafından sıcacık şekilde tutuluyordu.

Mustafa gülmesini zapt edeceğine inandıktan sonra başı hâlâ eğik, gözlerini kaldırıp baktı.

"Yanisi şu ki Cesur Fare, saçmalamana gerek yok. Hemen, sabah evlenmiyoruz."

Leyla bir an acayip rahatladı ve sırıttı.

"Oh çok şükür... Bence de sabah evlenmek için azıcık erkendi..."

Mustafa bu sefer başını kaldırıp rahat bir şekilde sevdiği kızın ela gözlerine bakarak sırıttı.

"Haftaya evleniyoruz."

"Ne?"

Mustafa, yaşadığı şoktan gözleri kocaman açılan kızı bırakıp tekrar el frenini indirirken acayip keyifliydi.

"Ohooo, sen de başladın ne'lemeye. Bence çok yakıştık biz birbirimize, çooook..."

Naz deli gibi dört dönerken telefonsuzluğuna bir kere daha isyan etti. Aklına yazmıştı. Bundan sonra yangından kurtarılacak üç şeyin içerisinde kesinlikle telefon ilk olmasa da ikinci sıradaydı.

"Egi, hâlâ gelmediler mi? Abin yola çıktuk diyeli hani zaman oldi?"

"Yoo geldiler anne, ama abim dedi ki yaşadığım macera yetmedi, ben az bi' şey şu ağaç arkasına saklanayım da..." derken kafasına yediği anne şaplağıyla yüzünü ekşitti.

"Ama anne, sen de Rabbena hep bana hep bana ha! Evlenip gideyim de gör gününü."

Hatice Sultan homurdanan huysuz kızını zerre kadar takmadı. Zaten eğer takacak olsa bu zamana kadar ikisinden biri gazi, diğeri zanlı olurdu.

"Telaş yok kızum, zaten üç günün sonuna seni alan kapuma geturur."

"Niye getirecek be! Bulmuş benim gibi kızı...".

"He, işte o yüzden geturur. Dünyanun tek salağı ben miyum da en büyük delisini bağa verdunuz der."

Naz bir hışım ağzını açtı, tam annesine karşı atağa geçiyordu ki sadece ayın aydınlattığı köy yolu araba farıyla ışıldadı. Sonrasında da ağabeyinin kiraladığı araba köy mezarlığının sapağını dönüp görüş alanına girdi.

Araba otların kapadığı yolları yara yara gelip tam evin önünde durduğunda anne kızın didişen hallerinin yerini büyük bir rahatlama aldı. Hele de Mustafa tüm haşmetiyle arabadan indiğinde kendilerini, gözleri dolu dolu onlara gülümseyerek bakan adamın kollarına attılar.

"Abim, çok şükür geldin..."

"Şüphen mi vardı Naz Hanum?"

Kardeşinin saçlarına öpücük koyan Mustafa, sağ kolunun altına aldığı annesinin beyaz tülbentli başına da bir öpücük kondurdu.

"Anam nasisun?"

"Eyiyum, niye eyi olmayayim. Habu gardaşunla cenk etmekten başka derdum yok çok şükür."

Mustafa annesine daha sıkı sarıldı. O her zamanki güçlü kadındı işte. Oğlu için gecelerce uykusuz kaldığını saklayan, her zorluğun karşısında hâlâ onlara sırtlarını dayayacakları bir kale olduğunu hatırlatan Hatice Sultan.

O sırada Leyla usulca indiği arabadan gördüğü bu manzaraya gülümseyerek bakarken, bir yandan da nereye geldiklerini düşünüyordu. Başka bir yere gelmişlerdi ama neresi olduğuna dair bir fikri yoktu.

Tam kara kara bunu düşünürken kolundan çekiştirilip, hızla sarmalandığını fark etti.

"Leyla, seni yeniden gördüğüme çok sevindim."

O an Leyla'nın aklındaki tüm düşünceler uçup gitti.

Kendini yuvasına dönmüş gibi hissetti ve hep o hayallerini kurduğu kız kardeşine kavuşmuş gibi sevindi. Kollarını onu saran kıza sımsıkı dolarken mırıldandı.

"Ben de Naz. Sizi yeniden görmek çok güzel..."

"Eee, anlatsana neler oldu?"

Hatice Sultan, birbirine sarılmış fısır fısır konuşan kızları büyük bir huzurla izleyen oğluna bakarak fısıldadı.

"Allah'un emriyle isteyecek miyuz kızi?"

Mustafa gözlerini kızlardan çekmeden cevap verdi.

"İsteriz de... Senun gelinin çeyiz olmadan evlenmem diyo ana."

Hatice Sultan iki günün stresini bir kalemde üstünden atıp sık duyulmayan şen kahkahasını ortalığa saldı.

"Doğri demiş. Ben da çeyizsuz kız almam zate..."

İşte Mustafa şimdi gözlerini kızlardan çekmişti, hem de büyük bir hışımla.

"Ne?"

"E, oyle."

"Şaka."

"Essah."

Bu sefer de Mustafa'nın gür sesi ortalığı şenlendirdi.

"Ula, sıçarum boyle işe! Zaten romantik kitaplardan çekmişum, bi' da çeyiz derdi çıkarmayun başuma, yemin olsun yakarum bu köyü."

"E, ha! Bağırma," diyen Hatice Sultan, kendilerine şaşkın şaşkın bakan müstakbel gelininin yanına yaklaşarak elini uzattı.

"Öp bakalum gelin hanum."

Leyla'nın gözler o karanlıkta dahi seçilecek kadar irileşirken Mustafa ile göz göze geldi ve sevdiği adamın sırıtmasını bıyık altına gizlediğini gördü. Uyuz ve gıcık adamın tekiydi işte. Ama çok sevilesiydi...

Hain adam, diye düşünürken utançla gözlerini karşısındaki kadına çevirdi ve eline uzanırken fısıldadı.

"Ama benim çeyizim yok."

"Aldum haberini," diyen Hatice Sultan bu masum kızı onlara gönderen Rabbine şükür ederken, öptüğü eli alnına götürmek için başını eğen kızın ay ışığında parlayan kızıl saçlarını diğer eliyle okşadı.

"Bi'şeler edeceğuk artuk."

Leyla saçında hissettiği elle ağlamak istedi. Bir anne tarafından okşanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Naz'ı o an deli gibi kıskandı. Onun annesi de sağken onun saçlarını okşardı, değil mi?

Girdiği bu duygu selinden kurtulması gerektiğini düşündü ve bunu sevdiği adama bakarken yapamayacağını bildiği için ortaya konuştu.

"Burası neresi?"

Bu soruya cevabı Mustafa verdi. Kızın utanan halleri fazlasıyla hoşuna gitse bu soru ona hâlâ sorunlarını tam olarak atlatamadıklarını hatırlatmıştı.

"Korsan'ın köyündeyiz şu anda ve bu ev de onun. Hadi içeri geçelim artık..."

"Ya hayır, geçmeyelim."

Leyla'nın bu itirazı herkesi şaşırtsa da Leyla devam etti.

"Burası da güzel ama bence biz yine bizim evimize gidelim. Hadi Ali'yi çağırın..."

Leyla oluşan sessizliği hiç sevmedi. Kaşları çatılarak bir sevdiği adama, bir diğerlerine baktı. Aklına gelen şeyin olmaması için dua etti. Ali neredeydi ki?

Kapının arasından mahmur gözlerle onları izleyen Ali'den habersiz Mustafa'nın koluna yapıştı. Artık ne utanma kalmıştı ne çeyiz telaşı...

"Bir şey oldu. Ne oldu? Ali yok. Barut Ali'ye mi bir şey oldu?"

Gözlerinin dolmasına engel olamadan daha telaşlı devam etti.

"Oldu değil mi? Bana yalan söyledin, herkes iyi dedin... Ama Ali..."

Mustafa hızla kolunu kurtarıp bu sefer o kızın omuzlarını sardı ve bir yandan onu sakinleştirirken diğer yandan evin yandığını bu kıza nasıl söyleyeceğini düşündü.

"Leyla'm sakin ol, iyi herkes, Ali de iyi. İyi olmasa ben böyle rahat olur muydum?"

"O zaman niye öyle bakıyorsunuz?"

Ali büyük bir hışımla saklandığı kapı aralığından çıktı ve Leyla'nın karşısında dikildi.

"Çünkü bizim ev yandı."

Leyla, Ali'yi gördüğü an boğazından kaçan hıçkırığı durdurmak için yutkundu ve kendini toplamaya çalışarak çocuğun gözlerine baktı. Evin yanmış olması ya da nasıl yandığı o an düşüneceği son şeydi. Bu çocuk sağ salim karşısındaydı ya... Leyla başka hiçbir şey istemezdi.

O an Ali'ye sarılmayı o kadar istiyordu ki... Sarılamama sebebi ise son ayrılışlarıydı. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

"Ali, sen iyi misin?"

Ali ise bir Leyla'ya bir de büyük bir dikkat ve sessizlik içinde onları izleyen ailesine baktı.

"Evet," diye mırıldanırken sesinin bu kadar çaresiz çıkmasını sevmedi.

Leyla onun tüm yaptıklarına rağmen onun için endişelenmiş, evin yandığını umursamamış, tek derdi kendiymiş gibi davranmıştı. Aslında bir de ona sarılsaydı güzel olmaz mıydı?

Leyla ve Ali birbirine bakarken ortamda oluşan gerginlik Mustafa'yı da germiş olacaktı ki araya girme ihtiyacı hissetti.

"Hani lan babaya hoş geldin?"

Leyla sarılmasa da babası sarılırdı ona, değil mi?

Ali girdiği duygunun da etkisiyle kendini babasının kollarına attı.

"Babaaammm!"

Mustafa da tek dizinin üstüne çöküp oğlunu kollarına aldı.

Aslında Leyla'yı da çok iyi anlıyordu ama keşke oğluna biraz daha sıcak davransaydı, diye düşündü. Sonuçta kızın endişelendiği ortadaydı ama o da oğlunu çok iyi biliyordu. Leyla ilk adımı atmasa Ali o adımı asla atmazdı.

Bu konuda en büyük görevin kendine düştüğünü anladı.

Oğlu kucağında ayağa kalktı ve bir kolunu da Leyla'ya doladı. Gözleriyle ise annesinden ve kız kardeşinden anlayış istedi ve onlar da gülümseyerek karşılarındaki manzarayı izlerken, Mustafa'nın istediği izni verdiklerini belli ettiler. Çünkü onlar da bu ikilinin arasındaki ilişkinin sağlıklı olması için en büyük görevin Mustafa'ya düştüğünü biliyorlardı.

Yani en azından Leyla normal bir kız olsaydı bu düşünce doğru taktik olabilirdi.

"Barut, koala gibi sarılmasana."

"Ne?"

"Diyorum ki çek azıcık kolunu. Ali'yi de indir. Allah Allah! Koskocaman adam oldu, bebek gibi kucağına alırken sordun mu acaba Ali'ye?"

Ali bu çıkışla fazlasıyla utandı. Kaşlarını çatarak ister istemez o sevdiği kucaktan inmek istedi ve doğal olarak da Leyla'nın tarafını tuttu.

"Bence Leyla haklı baba... Sormadan kucağına alma, ben artık kocaman adam oldum."

Leyla belki çok konuda saf olabilirdi ama söz konusu çocuk ruhu ve aklıysa, Leyla'dan daha kurnaz birini bulmak biraz zordu. Çünkü Leyla, çocukluğunda yaşadığı tüm travmaları o çocuk aklının sihriyle atlatmıştı.

Bu yüzden de Ali'ye ulaşmak için Ali gibi düşünmesi gerektiğini biliyordu.

"Hiç yani... Gel Ali."

Mustafa ise şaşkın şekilde oğlunu indirdi ve aynı şaşkınlıkla eve doğru yürüyen ikilinin arkasından baktı. Kendi kendine sayıkladığı, "N'oldu ula şimdi?" sorusunu annesi cevapladı.

"Senun kızun yardıma ihtiyacı yok. O oldi."

Naz da ikilinin arkasından giderken son derece keyifli annesinin sözünü tamamladı.

"Ve bunlar iyi anlaşırsa hepimiz yandık. Bi' da o oldi."

Mustafa o an bir akıllıya o kadar ihtiyaç duydu ki...

"Zaten ben de şans olsa..." dedi ve cümlesini tamamlamadı.

Şanslıydı o be! Hem de çok şanslıydı.

Mustafa, çok nadir içtiği sigarasından son nefesi çekip dumanını geceye salarken arkasında bir hareketlilik hissetti. Dönüp baktığında kapı eşiğinde duran kızın, ay ışığıyla parlayan kızıl ateşleri andıran saçlarını gördü. Bu görüntü içine öylesine büyük bir huzur verdi ki gözlerini o görüntüden çekmek yaşamaya veda etmek gibi geldi. O da gözlerini çekmedi.

Kıstığı gözleriyle karşısındaki manzarayı yudum yudum içerken, sigarasını tekrar dudaklarına götürdü. Çıkan dumanın bile saklayamadığı manzaraya bir ömür doymayacağına emindi.

Hadi kendisi bu manzarayı bir hayat boyu sabit tutmak için kımıldamıyordu, peki sevdiği? O neden öylesine hareketsiz ona bakıyordu ki? O da mı gördüğü manzaraya bir ömür adayacağını düşünüyordu?

Öyle olmasını umdu ve sigarasından son bir nefes çekti. Yere attığı izmariti ayaklarıyla ezerken Leyla'nın ona doğru yaklaştığını gördü ve kızın bakışlarındaki keskinliği görünce artık kaçamayacağını anladı. Yorgunluğu, Ali'nin uykusuzluğunu bahane etmesi buraya kadardı işte.

Leyla tam karşısına dikildi ve net bir şekilde sordu.

"Seni dinliyorum. Eve ne oldu?"

"Leyla'm..."

"Mustafa'm..."

Mustafa'nın kalbi bu kadar yüke nasıl dayanacaktı arkadaş! O da altı üstü fani bir insandı işte.

"Mustafa'm mı dedin sen bana?"

"Hı, evet. Dedim ama..."

"Bir kere daha desene..."

"Konumuz bu değil..."

Mustafa huysuz şekilde sözünü kesti.

"Bir kere daha söylesen ne olur? İnat mısın kızım sen..."

Leyla, koskoca Barut Reis'in böylesi sevimli bir delikanlıya dönüşmesini seviyordu. Gülümsedi ve Mustafa'nın sol kolunu tutup kaldırdı.

Mustafa daha ne olduğunu anlayamadan kolunun altına giren bedeni ve bileğinden tutulmuş kolunun, o incecik bedene dolandırılmasını izledi.

"Hadi anlat. Evi amcamın adamları yaktı, değil mi?"

Leyla, bedenine dolanmış kolun kasıldığını hissedince iyice sevdiği adama sokuldu ve başını kaldırıp gölgelerin arasında kalan sakallı yüze baktı.

"Ben çocuk değilim Barut. Amcamın nasıl bir adam olduğunu ve beni götürürken adamlarına verdiği emirleri biliyorum."

Mustafa belli ki bu kızı fazla küçümsemişti. Üstünde durdukları merdivene otururken, Leyla'yı da yanında aşağıya çekti ve kolunu daha fazla dolarken teslim oldu.

"Anlatılacak fazla bir şey yok. Uyandığımda ev alevlerle sarılmıştı ve Ali senin odanın kapısının önündeydi. Çok net hatırlayamıyorum aslında... Onları nasıl o evden çıkardım, ne dedim, ne söyledim... Aklımdaki tek şey sana ne olduğuydu."

Leyla sıkıntıyla içini çekti.

"Hatice teyze bana çok kızdı mı?"

"Neden kızacakmış?"

Leyla mahcup bir şekilde başını önüne eğdi.

"Evi yandı. Benim yüzümden... Yani kızmakta haklı olmaz mıydı?"

"Sen kızar mıydın? Annemin yerinde olsan, masum bir kıza kızar mıydın? Ya da anneme kızar mıydın?"

Leyla usulca fısıldadı.

"Annene kızmazdım... Yani kimseye kızmazdım ama..."

Mustafa son derece ciddi bir ifadeyle Leyla'ya baktı.

"Annem de kızmadı Leyla. Ama eğer seni bulamasaydım işte o zaman bana çok fena kızardı."

Leyla gözlerindeki yaşlara inat, umutla ışıldayan bakışlarını sevdiği adamın koyu bakışlarına dikti.

"Gerçekten mi?"

Mustafa, ay ışığının parlattığı bir damla gözyaşını parmak ucuyla Leyla'nın yanağından silerken gülümsedi.

"Gerçekten. Hem de kızmakla kalmaz, orakla kafamı yarardı."

Leyla bu sözle acayip mutlu bir şekilde iç çekip sevdiği adamın göğsüne iyice sokuldu.

"Nasıl buldun beni?"

Mustafa diğer kolunu da ufacık bedene doladı.

"Korsan sayesinde."

Leyla hızla başını kaldırdı ve şaşkın şekilde Mustafa'ya baktı.

"Korsan ne alaka ki?"

"İşte o soruyu ben de merak ettim ama o hergele herif her sorduğumda lafı kaynattı. Ben de sonrasına takılmadım. Önemli olan seni buldum mu? Buldum. Gerisi hikâye."

Sonra Leyla'nın çenesinden tutup gözlerinin içine baktı.

"Leyla'm... Sana bir şey olsaydı..."

Leyla parmağını Mustafa'nın dudaklarının üstüne götürerek susturdu.

"Ama olmadı. Aileme kavuştum."

Bu kız böyle *ailem* diyordu ya... Mustafa adamlığından utanmasa ağlayacak hale geliyordu.

"Kavuştun..."

O an Leyla daha fazla tutamadığı gözyaşlarını saldı ve Mustafa'nın yerine de ağlamaya başladı.

Yaşadığı hayatı hep bir masal diyarının arkasından izlerken, bir anda gerçeklerin ortasına düşmüş ve bu gerçeklerle ölüm kalım savaşı vermişti. Koza içindeki dünyası bir anda yerle yeksan olmuş, güvendiği tüm dallar kuru bir odun gibi kırılıp avuçlarına batmıştı. Ama sonra...

"Sonra sen çıktın karşıma..." diye konuşmaya başladı.

Sanki iç sesi, iç dünyası çok önceden konuşulmuş, bilinmiş, anlatılmış gibi...

Mustafa da bu itirafın öncesini sorgulamadı. O an tek bildiği, sessizlik içinde geçen birkaç dakikada Leyla'nın kendi hayatının muhakemesini yaptığıydı. Nasıl mı biliyordu? Çünkü o yıllardır, uçsuz bucaksız deryada birçok insanın sırrına, derdine, sessiz vaveylasına tanık olmuştu.

Ve bu tanıklığı büyük bir sessizlik içinde yapmıştı. Yine öyle yapacaktı. Sustu.

Sevdiği kızın içini dökmesini beklerken nefes almaktan bile vazgeçti.

"Sen öyle güzel çıktın ki karşıma... Öyle güzel korudun ki beni... Sonra öyle güzel kahraman oldun ki masalıma..."

Mustafa, ilk defa o masal kısmını sevdi.

"Ben tam, her şeyi kaybettim derken sen öyle güzel, öyle büyük bir hayat verdin ki bana... Saçmalıklarımı bile kıskanacak kadar öyle güzel sevdin ki beni..."

Sevmek bile hafif kalırdı içindeki yangına ama yine sustu.

"Sonra... Sonra sen bana kocaman bir aile verdin. Tek başıma bu hayatta nasıl var olabilirim, dediğim an beni tek başıma koymadın. Sensiz nefes alamayacağımı söyledin ya hani?"

Mustafa yine sustu. Ah bir bilseydi sevdiği... Asıl onsuz nefes alamayanın o olduğunu bilseydi...

"Haklıydın. Sensiz nefes alamadım ben. Öldüğünü zannettiğim andan beri aldığım her nefes masalıma ve kahramanıma ihanet gibi geldi."

Mustafa daha fazla dayanamadı. Yine sustu ama bu sefer nefesini sevdiği kızla paylaşmak için sustu.

Dudaklarını tiryakisi olduğu dudakların üstünü örterken bir erkeğin, böylesine güzel bir itiraf karşısında ne kadar büyüdüğünü fark etti.

O hep dünyaya kafa tutan koskocaman Barut Reis'ti ya hani... Mustafa asıl o anda gerçekten koskocaman Barut Reis olduğunu hissetti.

Dudaklarını sevdiği kızın gözyaşlarıyla nemlenmiş yanaklarında gezdirirken fısıldadı.

"Ben süslü cümleler bilmem. Tek bildiğim, sen benimsin hatun. İşte o kadar."

"Yani ben senin ateşinim o zaman, değil mi?"

Bu sözle Mustafa kısacık bir an kaldı ve evlenme teklif etmeye çalıştığı o âna gitti. Böyle söylemişti ona... Ateşim ol yak beni, demişti.

O an anladı. O romantik kitaplara taş çıkartacak o cümlenin hangisi olduğunu anladı ve pek alışkanlığı olmayan kahkahasını sevdiği kızın kulağına kısık şekilde bıraktı.

"Hem de nasıl bir ateşsin bir bilsen, bana acırdın Leyla'm."

Leyla bu itirafla şımarık bir şekilde sevdiği adamın yanağını öptü ve arkasını döndü. Sırtını Mustafa'nın göğsüne dayadı ve kollarını tutup beline doladı.

"Ben yakarım, ben söndürürüm."

Mustafa başını eğip kulağına fısıldadı.

"Söndürtürsem şerefsizim."

"Biz şimdi nerede yaşayacağız?"

Uzun ve huzurlu sessizliği, aklına gelen soruyla bozan Leyla, Mustafa'nın homurdanmasına sebep oldu. Zaten merdiven kıçını acıtıyordu...

"Leyla, bi' sus da uyuyalum."

Mustafa'nın kollarından kurtulmaya çalışan ama beceremeyen Leyla çemkirdi.

"Ay, ne rahatsın ya! Hem burada uyuyamayız, kurtlar bizi her an basabilir..."

"Burada kurt olmaz Leyla."

"Ne biliyorsun acaba?"

"Ben her şeyi bilirim?"

"Nerede yaşayacağımızı da bil o zaman."

"Evimizde..."

Leyla kurtulma çabası sonucunda onu sarmalayan kollardan kurtulup Mustafa'ya döndü.

"Evimiz yandı ya Barut, unuttun mu?"

Mustafa'ya uyku haramdı.

Yüzünü ovalayarak cevap verdi.

"Yayladaki evimiz yandı Cesur Fare. Sürmene'deki evimiz son gördüğümde sağlamdı."

Leyla'nın gözleri sevinçle parladı.

"Ay, bizim iki evimiz mi vardı?"

Dayanamayan Mustafa piç piç sırıttı.

"Hadi yine şanslısın. Varlıklı aileye gelin gittin."

"He canım," diyen Leyla huysuz huysuz bakarken devam etti. "Aile varlıklı ama oğlu odun."

"Ya kızum, Allah'unu seversan, adamlara odun deme sevdası nerden geliyor? Naz da bi' tutturmuş odun da odun diye. Kim yıkıyo lan sizun kafanızı?"

Bu çıkışı beklemeyen Leyla kem küm etti.

"Eeee, yani o romantik kitaplarda..."

Mustafa sinirle ellerini kaldırdı.

"Deme! Sakın devamını getirme. Yoksa yemem içmem, o romanları da, o romanları yazanları da bulur haklarından gelirum."

"Ve ben de sana odun deyince kızıyorsun. Bari kendini yaktın, Ali'yi yakma. Bırak da onu Naz'la ben yetiştirelim."

Mustafa alayla kaşlarını kaldırdı.

"Anama ne oldu? Onu niye saymadın?"

Leyla sır verir gibi Mustafa'ya doğru eğildi.

"Valla darılma ama Mustafa'm, ananın yetiştirdiği mal ortada."

Mustafa sanki mümkünmüş gibi kaşlarını daha fazla kaldırıp başını yana eğdi.

"Mal? Anamun yetiştirdiği mala sevdalandun ama onu ne yapcaz Cesur Fare?"

Leyla ciddi ciddi bu soruyu düşündü.

"Heee, evet o da var. Tamam o zaman. Azıcık o da yetiştirebilir."

Mustafa kızın bu hallerine ölüyordu. Bir an önce kalkıp yatsalardı çok iyi olacaktı çünkü ya burada kıçı başı tutulacaktı ya da bu kızı tuttuğu gibi...

"Öhm... Hadi yatalım Cesur Fare. Öğlen olmadan yola çıkmamız lazım."

Sabah gözlerini ışıl ışıl güneşe açan Leyla, kapıdaki tıkırtıyı duyunca onu uyandıranın güneş olmadığını anladı. Kafasını kaldırıp baktığında, kapı eşiğinde başı önde duran Ali'yi gördü ve o anda yine içine dün geceki duygu doldu. Bu çocuğa sarılma isteği...

Dirseklerine dayanarak doğruldu.

"Gelsene Ali."

Ali başını kaldırmadan mırıldandı.

"Kapıyı çaldım ama senden ses gelmeyince ben de yine gittin sandım."

Leyla soracağı soruya alacağı cevaptan korksa da sormaktan vazgeçmedi.

"Gitmemi mi isterdin?"

Ali bu sefer başını yerden kaldırdı ve Leyla'ya baktı.

"Hayır."

Leyla rahatladığını belli etmemeye çalıştı.

"Neden?"

"Çünkü sen gidince babam üzülüyor."

"Sadece baban mı?"

"Hı hı..."

Leyla içini çekerek yataktan kalktı.

"Ben sanırım birazcık da senin üzülmeni isterdim."

Bu sefer alacağı cevaptan korkma sırası Ali'ye geçmişti. Odanın ortasına doğru gelip fısıldadı.

"Neden?"

Leyla, Ali'nin ona inanması için gözlerine bakarak cevapladı.

"Çünkü sanırım ben seni sevdim. Genelde sevdiğimiz insanlar tarafından sevilmeyi istemez miyiz?"

"Sevmesen de olur..."

Leyla bu söze nasıl karşılık vereceğini düşünürken Mustafa'nın sesiyle ikisi de aralık kapıya döndü.

"Ali'm... Bu soruya böyle cevap vermemen gerekiyordu..."

Leyla, Mustafa'nın o an doğru olanı yapmaya çalıştığını anlıyordu ama Ali'nin kırgın ve tepki dolu bakışları bunu başaramadığını gösteriyordu.

Hemen oyunbaz haline büründü.

"Kapıyı çalmadan içeri giremezsin, bu bir. Bir insanın hangi soruya ne cevap vereceğine karışamazsın, bu da iki."

Ali öyle şaşırmıştı ki... Leyla'nın aldığı bu destekle babası ile bir olup üstüne geleceğini sanmıştı ama Leyla yine onu şaşırtmıştı. Üstelik o daha söylediği sözden pişman olur olmaz...

Aslında öyle söylemek istememişti. Babası haklıydı. O soruya öyle cevap verilmezdi. *Ben de sevdiğim insan tarafından sevilmek isterim,* diye cevap vermek istemişti ama yine de Leyla'ya karşı tavırlarını bir türlü dengeye oturtamıyordu ki... Saçmalıyordu işte.

Ve bu saçmalığına daha fazlasını eklemek istemediği için de kaçarcasına odadan çıktı.

Ali'nin arkasından bakan Mustafa, sıkıntıyla Leyla'ya döndü.

"Bu işi benim halletmeme izin vermen lazım."

Gözleri hâlâ Ali'nin çıktığı kapıda olan Leyla, "Hangi işi?" diye mırıldandı.

"Ali ve senin aranı düzeltme işini."

Leyla sabırsız bir şekilde Mustafa'ya döndü.

"Oradan bakılınca sence hangimizin yardıma ihtiyacı var? Ali'nin mi benim mi?"

Mustafa bu kızı anlamakta zorlanıyordu.

"Leyla... Sen yine başladun saçma saçma konuşmaya ha."

"Başlamadım. Bak şimdi... Sen hani bizim aramızı düzeltmeye çalışıyorsun ya?"

"He, hani sen de izin vermiyorsun ya..."

Mustafa'nın aksi ve huysuz hallerini hiç takmayan Leyla elini şöyle bir savurup kaldığı yerden devam etmeye çalıştı.

"Evet işte, her neyse... Konumuz bu değil..."

"Konumuz tam olarak bu. Mesela dün gece sana sarılmak istedi ama sarılamadı..."

Leyla duyduğu sözle heyecanlanıp Mustafa'nın anlatmak istediği şeyi umursamadan sözünü kesti.

"Gerçekten mi?"

Mustafa da sabırsız şekilde cevap verdi.

"Gerçekten. Bak bunu bile anlamadın çünkü onu tanımıyorsun ama ben tanıyorum. Oğlumu biliyorum. Gel benimle dikleşme Leyla'm. Bana bırak bu işi..."

"Bak hâlâ iş diyor. Dün gece bana sarılmak isteyip sarılamamasının senin bilmediğin bir sebebi var. Tıpkı benim de ona sarılmak isteyip sarılamamam gibi..."

Daha fazla dayanamayan Mustafa, sakin kalmaya çalışarak kükredi.

"Neymiş sebebi lan, neymiş?"

"Ay, bir bağırmasana sen ya! Son ayrıldığımızda pek iyi vedalaşmadık biz Ali'yle. Benim gitmemi istedi. Sonra da olanları biliyorsun işte... Bu ikimizin arasında olan bir şey ve bunu da ancak ikimiz düzeltebiliriz. Bunu o kalın kafanın anlaması bu kadar zor mu acaba? Allah Allah ya!"

Delirmesi gereken kendisiyken bu inatçı kızın delir-

mesi, Mustafa'ya sopasını saklama ihtiyacı hissettirdi ve başka bir taktik denemeye karar vererek kızı sakince kendisine doğru çekti. Yoksa bu inat onu delirtecekti.

"Leyla'm, ben sadece sizin iyi olmanızı istiyorum."

Sakinleşmeye çalışan Leyla da, bu konuda ona yardımcı olan kokuya sığınarak, "Biliyorum," dedi ve sonra başını kaldırıp Mustafa'nın gözlerine bakıp devam etti.

"Ya bak... Tamam, ben pek normal biri olmayabilirim. Hani saçmaladığımı bilerek saçmalamaya devam eden, kaçıp bir gemiye sığınan, sen adımı söyledin diye seni öpen manyak bir şey de olabilirim..."

Dayanamayan Mustafa kızın burnunun ucunu hafifçe ısırarak fısıldadı.

"Ama tatlı manyak..."

Ciddiyetini kaybetmemeye çalışan Leyla, huysuz şekilde yüzünü geri çekti.

"Ha ha, komik şey. Neyse konumuz bu değil," dedikten sonra daha şefkatli devam ederken sağ elini Mustafa'nın sol göğsünün üstüne koydu.

"Çoğu yerde hâlâ saçma tepkiler veriyor olabilirim, ama bir çocuk kalbi nasıl kazanılır biliyorum. Rahmetli tonton babamdan öğrendim. Bana güven ve asıl bu konuyu sen bana bırak, olur mu?"

Göğsündeki elden gözünü çekemedi.

"Emin misin?"

"Eminim. Biz ne yaşarsak yaşayalım sakın aramıza girme. Ne haliniz varsa görün, de. Unutma biz iyi oluruz, sen kötü olursun. Sen her ikimizi de affedersin ama biz senin yüzünden sorun yaşarsak ne seni ne de birbirimizi affedemeyiz."

Devam etmeden önce duraklayıp hafifçe gülümsedi.

"Mesela annem, tonton babamla arama hiç girmezdi."

Sonra elini çekip Mustafa'nın yanağına koydu.

"Sana söz veriyorum Barut, gün gelecek *'keşke bu kadar da iyi anlaşmasaydınız'* diyeceksin."

Leyla cümlesini bitirip tatlı tatlı sırıtırken, Mustafa içinde kaynayan aşkla, yanağını yakan alevle mücadele etmeye çalışıyordu. Bu kız ona Allah'ın en güzel ikinci hediyesi değildi de neydi ki...

Tuttuğu gibi kızı kendine çekti.

"Kızım sen ne güzel bir şeysin ya..." deyip tam Leyla'ya doğru eğilecekti ki kapı pat diye açıldı.

"Leyla, uyan!"

Mustafa hızla geri çekilip kapıda dikilen annesine dönerken, Leyla alev almış yanaklarını serinletmekle meşguldü.

"Ula, senun ne işun var bu odaya?"

Mustafa mahcup mahcup kafasını kaşırken kıvıracak alan aradı.

"Ee, Leyla'yı uyandırayım dedim de..."

"İyi dedun, şindi de git arabayi hazır et."

Hatice Sultan, oğluna çatık kaşlarla bakarken odaya tam vaktinde girdiği için kendini tebrik etti.

Ali'nin ağlamaklı gözlerle odadan çıktığını görüp neler olduğunu anlamak için kapıya geldiğinde Leyla'nın sözlerini duymuş ve geliniyle gurur duymuştu ama gururu, kobel oğlunun kızı yemeye niyetlenmesiyle telaşa dönmüştü.

Nikâh olmadan bu kızı oğluna yedirtmezdi.

Mustafa ise annesinin düşüncelerinden habersiz, öpemediği dudaklara gözleriyle veda edip odadan çıktı.

Arkada kalan Leyla ne yapacağını bilemez halde müstakbel kayınvalidesine bakarken aklına bu kadına karşı ne kadar mahcup olduğu geldi.

"Şey... Evinizin yanmasına sebep olduğum için üzgünüm Hatice teyze..."

"Bağa teyze deme."

Bu ani çıkış Leyla'ya bir kurşun gibi çarptı. Gözleri anında dolduğu için başını hızla önüne eğip mırıldandı.

"Haklısınız. Evinizin yanmasına sebep olan kız size neden teyze desin ki..."

"Siçmişum eve," diyen Hatice Sultan, hızlı adımlarla yaklaşıp Leyla'nın yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Ev senun yüzünden değil, o kobel amcan yüzünden yandi. ' daha boyle dersan seni kızılcuk sopasıyla döverum."

Leyla şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırırken mırıldandı.

"E, o zaman neden teyze diyemiyorum sana?"

"Egız sen azcuk saf misun? Hangi gelin kaynanasına teyze der. Anne diycesun, anne!"

Leyla'nın ağlamaklı yüzü birden gülmeye başlayınca Hatice Sultan kendinden başka herkesin deli olduğuna kanaat getirdi.

"Bi' akılli lazim bağa. Hayde, giyin, gideyiruk."

"Baba, ön tarafa ben oturabilir miyim?"

Mustafa tam oğluna sarılıp bunu kabul edecekti ki kapıdan çıkan Leyla ile göz göze geldi. Leyla'nın havaya kalkan kaşlarına anlam vermeye çalışırken kızın sözüyle onun da kaşlar havaya kalktı.

"Yok canım... Ön tarafa ben oturuyorum."

Ali bu çıkışla öyle kötü oldu ki yardım ister gibi babasına baktı. Babası onu seviyordu, değil mi? Bu kızı öne oturtmazdı, değil mi?

Leyla o medet uman bakışlara hiç aldırmadı.

"Ooo, babadan yardım istemek ha? Dışarıdan destek almak yok Ali Bey."

Ali bu sefer de Leyla'ya döndü. Ne yapmaya çalışıyordu ki bu kız?

"Ben destek almıyorum."

Lafı bittikten sonra arabanın arka kapısına geçti. Tam kapıyı açacaktı ki Leyla alayla onu durdurdu.

"Çabuk vazgeçiyorsun?"

Ali asık suratla Leyla'ya baktı.

"Ne yapcam, kavga mı etcez?"

"Korkuyor musun kavga etmeye?"

Hatice Sultan ve Naz bu manzarayı merakla izlerken, Leyla bu taktiğin işe yaraması için dua etti ve Ali'nin bakışlarında anbean değişen ifadeyle doğru yolda olduğunu anladı.

Babasının oğluydu Ali ve korkaklıkla tehdit edilemezdi.

"Ben korkak değilim."

Mustafa'nın soru soran bakışlarına aldırmadan elini Ali'ye uzattı.

"O zaman ön koltuk için kapışırız."

Ali bir an babasına baktı, sonra hızla bakışlarını çekip ona uzatılan eli sıktı.

"Olur. Nasıl kapışacağız?"

Tokalaşma işini kısa tutan Leyla elini çekip etrafına baktı. Hortum takılı bahçe musluğuna gözlerini dikti, düşünür gibi çenesini kaşıdı, sonra da gözleri ışıl ışıl Ali'ye döndü.

"Suyu en uzağa fırlatan kazanır."

Ali de aynı hırslı ifadeyle Leyla'ya baktı ve başını salladı. Kendisi fark etmese de dudakları yeni oyun arkadaşının fikrini sevdiğini gösterircesine kıvrılmıştı.

"Önden bayanlar."

Leyla daha hırslı bir ifadeyle hortumu eline alırken homurdandı.

"Kadınlar baymaz, erkekler bayar."

Ali babasının oğluylu işte. Anlamayan ifadeyle kaşlarını çattı.

"Ne?"

Naz, bu sözle kahkaha atarak Leyla'nın yanına geldi.

"Yani bayan değil, kadın diyeceksin demek istiyor. Ben Leyla'yı tutuyorum."

Mustafa da Leyla'nın saçmalayan zekâsına hayran kalmış, Ali'nin yanında yerini almıştı çoktan.

"Bayan da desek, kadın da desek hatunlar ömür törpüsüdür. Oğlumu tutuyorum."

Leyla bir komutan edasıyla kafasını havaya dikip karşısındaki iki erkeğe baktı.

"E, hadi o zaman beyler. Hünerlerinizi görelim. Naz, suyu aç."

Naz'ın musluğu açmasıyla hortumdan su akmaya başladı ve Leyla, parmağıyla sıkıştırdığı hortumun ucunu havaya kaldırdı. Tazyiki artan hortumu kaldırıp ileriyi hedefleyen Leyla parmağını bastırıp hızı iyice arttırdı ve yapabildiği en uzak köşeyi Naz'ın ıslıkları eşliğinde ıslattı. Büyük bir başarıydı.

Sıra Ali'ye gelince Ali de başlama çizgisine gelip aynı taktiği denedi. Su neredeyse eşit yere düşünce Mustafa homurdandı.

"Hadi oğlum, sağ taraftan kapa hortumu. Rüzgârı hesaba kat, hadi!"

"Ya baba yaaa, bi' sussana, dikkatim dağılıyor..."

Leyla yerinde zıplayarak Ali'in sözünü kesti.

"Susma Baruuut! Susmaaaa! Sustukça sıra sana geleceeeeek!"

Naz yüzünü ekşitti.

"Gerçekten bu espriyi yaptın mı Leyla?"

Ellerini ağzına kapayan Leyla kıkırdadı.

"Yaptım valla."

Mustafa hırsla haykırdı.

"Ali hadiiii!"

"Baba suuus!"

Ortalık cümbüş alanına dönmüşken Hatice Sultan'ın sesi ıssız mekânda yankılandı.

"Ula, yürüyün arabaya!"

Dörtlü Hatice Sultan'ın sesiyle anında susup arabaya doğru döndüler ve ön koltuğa paşa paşa kurulmuş Hatice Sultan'ı gördüler.

Leyla'nın sırıtması dudaklarında saklı kalırken, Ali sinirle babaannesine baktı.

"Babaanne yaaa, ben kazanıyordum, öne ben oturacaktım."

"Ben oni buni bilmem. Köpri yıkıldi, dava bitti. Haydeyun, geç kalduk."

Mustafa bu savaşın atlatılmasına sevinmiş halde şoför koltuğuna geçti.

"Anam haklı, yürüyün."

Naz da Ali ve Leyla'yı teselli ederek arabaya yürüdü.

"Eee, gençler... Kazanmak da var, kaybetmek de."

Arkada kalan Ali ve Leyla ise sinirle arabaya bakarken Ali fısıldadı.

"Babaannem işte... Hep böyle yapar."

"Sen onu hiç dert etme Alicim. Hakkından geliriz evelallah."

Ali heyecanla Leyla'ya döndü.

"Geliriz, di mi?"

"Tabi geliriz. Bizim savaşımızın arasına hiç kimse giremez."

"Heeeyt beeee! Çak o zaman!"

Leyla da aldığı gazla bağırdı.

"Çaaak!"

İkili keyifle arabaya binerken Hatice Sultan dertli ama bir o kadar neşeli mırıldandı.

"Yanduk. Birdiler, iki oldiler."

Tam o sırada arka koltuğa oturan Leyla ile dikiz aynasından göz göze gelen Mustafa, sevdiği kadına göz kırparak annesini cevapladı.

"İkisi de benim."

Leyla bu sözle utansa da o da Mustafa'ya göz kırptı ve Ali'ye dönerek ikinci göz kırpmasını çocuğa gönderdi.

"Bir sonraki yarışımız denizde taş kaydırmaca. Var mısın?"

Ali de keyifle Leyla'ya göz kırptı.

"Bu savaşta en iyisi babam ama..."

Leyla entrikacı bakışlarını Mustafa'ya çevirdi tekrar.

"O zaman babana karşı savaşırız."

Mustafa bu meydan okumaya sırıtarak cevap verdi.

"O halde şimdiden ikinize de geçmiş olsun."

Ali Leyla'ya doğru eğilip fısıldadı.

"Belinden gıdıklanırsa dengesini kaybeder."

Leyla hain hain sırıttı.

"Mesaj alınmıştır."

Naz, büyük bir acımayla ağabeyinin omzunu okşarken sırıtıyordu.

"Abi, yandın."

O anda arabayı Mustafa'nın birçok anlam barındıran sesi doldurdu.

"Ben yanalı çok oldu Naz'ım, çok."

Final

Mustafa, siyah takımının kravatını takarken konağın kapısının şiddetle çarpılmasıyla durdu. Bu sefer olmazdı. Bu sefer yapmamalıydılar. Bugünde hayır... Derken uzaktan gelen bağrışmalarla dudaklarında yorgun bir tebessümle gözlerini kapattı.

"Ali! Bu son şansın!"

"Rüyanda görürüsün Leyla!"

Bıkkınlıkla yüzünü sıvazladı. Bunlar birbirine çekinerek baktıkları zamanlarda daha mı iyiydiler acaba? Kapıdan gelen kıkırdamayla kendine acıdığı belli olan gülümsemesini yüzünden silip kapıya döndü.

"Şimdi ne için dalaşıyorlar?"

Naz siyah saten elbisesinin ucunu tutarak abisine yaklaştı ve kravatını düzeltirken cevap verdi.

"Ali kravat takmayacağını, Leyla ise romanlardaki sağdıçlar gibi kravat takmasını söylüyor. İşte kavganın sebebi bu..."

Boğazındaki kravatı çekiştiren kardeşine huysuz huysuz bakıp homurdandı.

"Bu sefer Ali'nin tarafındayım, kimse beni tutamaz."

Naz, abisinin sinirli görünen ama içten içe mutlulukla kaynayan gözlerine bakarken ciddileşti. Elini abisinin isyan içinde alnına düşen saçlarına götürdü.

"Mutlusun."

Kardeşinin bu tek kelimelik tespiti ile Mustafa da ciddileşti.

"Mutluyum."

Başka söze gerek yoktu. Naz'ın bakışları şefkatle abisinin yüzünü tararken Mustafa'nın da aklından atlattıkları onca zorluk geçti. Evet, mutluydu. Tamamlanmıştı. Birkaç saate kalmaz evlenecekti ve ömrünü sevdiği bu

dört kişiye adayacaktı. Naz'ın koluna girmesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"O halde bu mutlu damat aşağıya insin ve misafirler gelmeden iki delisini zapt etmeye çalışsın."

"Yok, işte onu hayatta yapmam. Ne zaman aralarına girsem ikisi güç birliği yapıp bana yükleniyor. Ne halleri varsa görsünler."

Naz, kıkırdayarak abisini kapıya doğru sürükledi.

Aşağıda ise kızılca kıyamet kopuyordu.

"Bana bak çocuk, bu kravat takılmazsa köyün en güzel kızını tavlamana yardım etmem, ona göre."

Ali konağın bahçesini turlarken cevap verdi.

"Köyün ikinci güzel kızı... Hatırlarsan birincisini tavlamama yardım ederken kızı kaçırdın. Yüzüme bile bakmıyor şimdi. Kız beni mal sanıyor be senin yüzünden!"

"Hah!" diyen Leyla elinde kravatla Ali'nin boş bir ânını yakalamaya çalışırken devam etti. "O kız romantik kitaplardan anlamıyorsa bu benim suçum olamaz." Ve cümlesi bittiği anda da Ali'nin üstüne atıldı.

"Gel buraya!"

"Ölsem gelmem. Ya kızum sen gelin olcan bugün, az uslu dur ya!"

"Ölsem durmam. Ali bak gelinlik zaten koşmamı engelliyor, zorlama beni!"

"Zorlanma sen de!"

"Ali gel dedim!"

"Leyla bi' yürü git dedim!"

İkili karşılıklı dalaşırken Mustafa'nın sesi konağın duvarlarını inletti.

"Lan, yine ne kudurdunuz!"

Ali ve Leyla zınk diye durup Mustafa'ya döndüler. Mustafa ise ikisine sinirle bakarken, Leyla'sının beyaz

gelinliği içinde ama saçları darmaduman halde ona bakıyor oluşuna inanamıyordu. Zaten Leyla'dan normal gelin olması da beklenemezdi, değil mi? Kızın elindeki kravatı görünce kendi boğazını sıkan yuları hatırladı ve oğluna bunun yapılmasına izin vermeyeceğini düşündü.

"O şeyi oğluma takmayı aklından bile geçirme!"

Ali aldığı destekle memnun olması gerekirken, kendi savaşlarına babasının karışmasına da sinir olmuştu. Tam müdahale edecekti ki Leyla çemkirdi.

"Bu şeyi Ali takacak ve sen buna karışmayacaksın!"

"Karışacağım. O benim oğlum!"

Leyla gözlerini öfkeyle kısıp Mustafa'ya baktı. Şimdi normal bir üvey anne olsa, bu sözden alınması gerekirdi, değil mi? Senin oğlunsa benim neyim? O senin oğlunsa ben senin neyinim? Ne yani, aranıza girmeyeyim mi?

Hah işte, normal bir üvey anne olsa aynen bu tepkileri verirdi ama Leyla ne zaman normal olmuştu ki?

"Allah Allah! Bunun konumuzla ne alakası var acaba? Oğlunsa oğlun, benim de damadımın sağdıcı ve bu kravat takılacak."

Zaten Mustafa da o sözü ederken sevdiği kızın kırılacağını düşünmemişti bile, çünkü o bu kızın normal olmayan tepkilerini ve kocaman yüreğini öyle iyi biliyordu ki.

O sırada konağın kapısından onları gülerek izleyen Naz'ın yanına Hatice Sultan geldi ve gördüğü manzarayla gözlerini devirdi.

"Bu deliler yine neden kapıştı?"

"Ay anne uzun hikâye..."

Naz daha cümlesini tamamlayamadan Hatice Sultan arkasını dönüp eve girdi.

"Sormadum say. Birdiler iki olduler başuma."

Naz son bir kez bu delilere bakıp makyajını tamamlamak için içeriye girdi.

Mustafa ise tehlikeli adımlarla kıza yaklaşıyordu. Acaba o kravatı elinden kaparken bir de öpücük çalabilir miydi bu serseri görünüşlü gelininden?

"Oğlumdan uzak dur Cesur Fare."

Leyla hızla Ali'yi kolundan yakalayıp Mustafa'yla arasına çekti.

"Sıkıyorsa gel kurtar Barut Reis."

Ali ise gözlerini devirmişti çoktan. Babası onların üstüne böyle yürümeye başladıysa yine Leyla'yı kurtarması gerekecekti işte. Babası bu savaşın arasına girmekten ne zaman vazgeçecekti acaba?

"Beni gaza mı getiriyorsun sen Cesur Fare?"

"Geliyor musun peki Barut Reis?"

"Leyla! Uzatma."

"Mustafa! Uzaklaş."

Ali sonunda dayanamayıp iyice diplerine kadar giren babasını karnından tutup itti.

"Leyla'dan uzak dur."

Mustafa alıştığı bu tepkiyle gülmek istedi ama yapmadı. Ciddi bir ifadeyle oğluna baktı.

"Sana kravat taktıracak."

Bu fikir Ali'yi sinir etse de babası dahi olsa hiç kimse Leyla'yı korkutup üstüne yürüyemezdi. Leyla onun en eğlenceli oyun arkadaşıydı. Arada sinir bozucu olsa da... Şu andaki gibi...

Bıkkın şekilde uzandı ve kravatı Leyla'nın elinden aldı.

"Evet ve ben de takacağım."

Leyla bu işin buraya varacağını elbette biliyordu ve büyük bir meydan okumayla Mustafa'ya sırıttı.

"Gördün mü? Takacakmış."

Kravatı alıp homurdanarak uzaklaşan Ali'nin arka-

sından kısa bir an bakan Mustafa, Leyla'ya döndü.

"Gördüm hatun, gördüm."

Adamın bakışlarındaki ateş Leyla'yı yaktı yakacak, yutkunmasına sebep olurken Leyla bir adım geri atarak mırıldandı.

"Şimdi şöyle bakmazsak eğer..."

Mustafa da aynı bakışlarla kıza doğru bir adım atarak cevap verdi.

"Peki, bakmam."

"Ama bakıyorsun hâlâ..."

Mustafa, çok ortada olduklarını düşünerek gözleriyle hızlı şekilde etrafı taradı. Allah'tan Sürmene'deki konaklarında saklanabilecekleri kuytu yerler vardı.

Kızı kolundan tuttuğu gibi serenderin altına çekti.

"Gelsene sen az benle..."

"Mustafa olmaz. Daha saçımı yapacağız. Hatırladın mı? Ben gelinim ve gelinlerin saçı böyle..." derken cümlesi dudaklarını örten ağzın içinde yok oldu. O da el mecbur, derin bir iç çekerek bu baskıya teslim oldu. O kim oluyordu ki buna karşı gelecekti ...

Nefessiz kalmasını sağlayacak kadar yoğun öpen adamın kısacık bir an geri çekilmesiyle ciğerlerine bayram ettiren Leyla, bu bayramın çok uzadığını düşünerek bu sefer de o sevdiği adamı ensesinden tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Doyamaması tamamen Mustafa'nın suçuydu. Ve bu gece öpüşmekten çok daha ileriye gideceklerdi, işte o zaman... Düşüncelerinin devamını getiremedi. Hissettiği yoğun istek ve aynı zamanda korku titremesine sebep oldu. Şimdilik sadece öpüşseler yeterdi. Tabi o ses ortalıkta çınlamasaydı.

"Baba, ne yapayısanuz toplanun ben geliyorum."

Mustafa dişlerini sıkıp sinirle geri çekilirken hırladı.

"Bu çocuğu gemiyle sefere yollasam mı acaba?"

Leyla zar zor toparlanırken saçlarının arasından sinirle Mustafa'ya baktı.

"Hı, yolla da bak ben seni ne yapıyorum. Bundan sonra üçümüz asla ayrılmıyoruz." Sonra arkasını döndü. "Gel Ali."

Ali içeri girip pis pis sırıtırken Mustafa da oğluna ters ters baktı ama kime bakıyordu ki... Ali'nin hiç bunu taktığı yoktu.

"Leyla, bir adam geldi. Seni sordu."

Mustafa'nın sinirler anında gerildi.

"Ne adamı lan?"

"Ne biliyim. Yayladaki ev için mi gelmiş ne. Leyla orayı yaptıracakmış mı adam usta mıymış..."

Leyla bu sözle yüzünü ekşitirken Ali devam etti.

"Tam bilmiyorum ama böyle bir şey işte..."

Leyla ürkerek fısıldadı.

"Bir de bilseydin, yanmıştık yani."

Ali omzunu silkip boynundaki kravatı çekiştirerek çıktı.

Leyla ise ona sinirle baktığını tahmin ettiği adama dönemiyordu. Şimdi yanmış olabilirdi.

"Leyla... Bir açıklama yapacak mısın?"

Leyla bu adamın onu sevdiğini düşündü. Seven insanlar da, sevdiklerini öldürüp serender altına gömmezlerdi, değil mi? Tatlı tatlı sırıttı.

"E, şimdi şöyle ki..." derken Mustafa'nın ateş eden bakışlarıyla karşılaştı ve yutkundu. "Öpüşmeye geri dönemiyoruz, değil mi?"

Mustafa'nın aklında öpüşmek falan yoktu.

"Yok sana öpüşme falan. Sen beni dinlemedin ve gidip bir adamla mı konuştun?"

"Ama bak bi' dinlesen..."

"Sana kaç kere dedim. O evi ben yaptırcam! Sen bu işe karışmayacaksın dedim! Demedim mi?"

Leyla anlayış bekler gibi baktı ve sakince açıklama yapmaya çalıştı.

"Dedin ama ben de sana dedim ki... Mirasımdan kalan parayla o evi yaptırabiliriz dedim. Yanmasına sebep olan amcamdı ve ben..."

"Ve sen de kendini hâlâ suçlu hissediyorsun, öyle mi? Leyla, sus ve ben o adamı geri gönderirken şu saçına çiçek, tül ne takacaksan tak da geline benze!"

Mustafa tam serenderin altından çıkacaktı ki Leyla koluna uzandı ve bu sefer gözleri dolu dolu Mustafa'ya baktı.

"Yapma Mustafa'm, ne olur. Ben kendimi bu ailenin bir parçası gibi hissetmek istiyorum."

"Zaten öylesin."

Leyla telaşla sevdiği adamın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Biliyorum. Biliyorum Mustafa'm, öyleyim ama... Ama bak benim çeyizim yok, sana kendimden başka vereceğim bir şey yok. Biliyorum sen zaten benden fazlasını istemiyorsun ama ne olur anla. Ben istiyorum bunu. Ben ailem için bir şey yapmak istiyorum. Bu beni çok mutlu edecek. Yalvarırım bunu bana çok görme."

Mustafa kızın bu çaresizliğine daha fazla dayanamayıp kollarının arasına çekti.

"Güzelim, sen bana en güzel şeyi verdin zaten..."

"Mustafa'm ne olur..."

Mustafa'ya bu olay çok ağır gelse de sırf sevdiği kadının gözlerinde o hüznü ve çaresizliği görmemek için kabul etmek zorunda kaldı. Yoksa ona kalsa bir kuruş bile

almazdı Leyla'dan. Leyla'dan ya da herhangi birinden... Sonra birden durdu. Geri çekildi ve Leyla'nın şaşkın gözlerine baktı.

Yine yapmıştı işte. Leyla'sı yine ona çok yumuşak ve ince bir şekilde bir hayat dersi vermişti. Leyla onun için herhangi biri değildi ki... Hayat yoldaşıydı, canıydı, diğer yarısıydı. Herhangi birinden alamayacağı yardımı sevdiğinden de almazsa onun diğerlerinden ne farkı kalacaktı ki?

Derin bir nefes çekti ve kızın yanağında özgürce salınan saçını geri itti.

"Ben gidip adamla konuşayım o zaman."

Leyla sevinçle sevdiği adamın boynuna sarıldı.

"Teşekkür ederim. Bu iyiliğin için teşekkür ederim."

Mustafa fısıldadı.

"Ben herhangi biri için iyilik yapabilirim ama senin için yaptıklarım iyilik olmaz Leyla'm. Onlar boynumun borcu, kelimelere sığdıramadığım sevdamın haykırışı olur."

Leyla romantiklikten uzak bu adamın sevdasını gösterme şekline şükretti.

Kazancıbaşı ailesinin yirmi iki sene önce yirmi yaşında intihar ederek hayatına son veren küçük oğulları Galip Kazancıbaşı'nın gayri meşru kızı Leyla Ovalı, açtığı babalık davasını kazandı. Soyadını Leyla Kazancıbaşı olarak değiştiren Leyla Ovalı, soyadından elde ettiği mirastan çok cuzi bir rakamı alıp kalanını mağdur bekâr annelerin

ve kadınların haklarını koruyan bir vakfa bağışlayarak ülkenin takdirini kazandı. Şu günlerde evlilik hazırlığı içinde olan Leyla Kazancıbaşı, yakın zamanda Leyla Şiviloğlu olarak hayatına devam edecek.

Okuduğu gazeteyi büyük bir heyecanla kapatan Aksak Tayfun, yanında oturan Murat'ın omzuna var gücüyle vurdu.

"Ula, gördün mü benum kızumdaki yüreği Filinta. Helal olsun valla, adamum diyen adamda bu kada büyük bi' yürek yok."

O an çürüdüğüne emin olduğu omzunu ovalayan Murat bıkkın şekilde Tayfun'a baktı.

"Gördüm Aksak, gördüm. Bence sen de yeterince gördün, zira havaalanından beri o gazeteyi yüzünce kere okudun ve her defasında da sağdan gelişine gelişine omzuma vuruyorsun. Artık yeter. Bu bendeki de omuz yani. Acıyı hissediyor biliyor musun?"

Aksak Tayfun bu sefer arabanın ön koltuğuna doğru eğildi.

"Peki, sen gördun mi Kaptan?"

Solmaz Kaptan boynuna takmaya çalıştığı kravatla uğraşırken homurdandı.

"Ben de gördüm, Korsan da gördü. Ama sen bir daha görürsen seni şu köy yolundan aşağıya yuvarlarım Aksak." Sonra sinirle kravatı çekip aldı. "Bunu da bağlayamıyorum yahu! Ben nasıl kız babası olarak o hergele Barut'un karşısına dikileceğim?"

Vitesi yükselten Fatih sıkıntıyla yüzünü kırıştırıp bu soruyu cevapsız bırakırken Murat arkadan söze girdi.

"Sen de amma meraklıymışsın Kaptan. Kendi kızını

vermeye kıyamıyorsun da Leyla'da mı atıyorsun heyecanını?"

"Benim kızımı alacak bir deli bulayım, düşünmeden veririm de... Yok, öyle bir deli işte."

Fatih yarım ağız sırıtarak Solmaz Kaptan'a baktı.

"Senin etrafında deliden bol ne var Kaptan?"

Solmaz Kaptan ciddi ciddi bunu düşündü. Gerçekten de onun etrafında bir tane akıllı yoktu ki. Çaresizce kravatı boynuna geçirdi.

"Haklısın, ne diyeyim."

Fatih telefondaki konuma bakıp son virajı aldığında karşısına çıkan tepenin üstündeki şahin yuvası gibi konağı gördü. Böyle güzel yerleri bırakıp denizde ömür tüketmek zaten akıllı işi değildi ki.

"Geldik beyler. Hazırlanın."

Murat, Fatih'in sözüyle Tayfun'a döndü.

"Lan Aksak abi, Korsan hazırlanın dedi. Çeyreği aldın, değil mi?"

"Ula, ne çeyreği. Tam altun takacağum ben kızuma."

Murat sırıttı.

"O zaman ben de Barut'a takayım. Yani altını... Ee, takı olarak altını."

Bu söz üstüne Fatih bile sırıtmasını saklayamadı ve park ettiği arabanın kapısını açar açmaz kucağına fırlayan şeyle geri koltuğa devrildi.

"Korsan abi!"

"Oo, koç! Bir dur oğlum, yıktın geçtin."

Murat, Tayfun ve Solmaz Kaptan arabadan inip konağın bahçesine girerken, Fatih de kucağında Ali ile arabanın kapısını kapatıp bahçeye doğru döndü. Dostunun düğününe geldiklerinin tek işareti, bahçenin ortasına yerleştirilmiş uzun bir masaydı. Mustafa'nın sessiz sakin bir düğün olacak derken doğru söylediğini anladı.

O sırada Mustafa arabanın sesini duymuş, konuklarını karşılamak için bahçeye çıkmıştı.

Karşıdan yaklaşan adamlara bakarken dostlarının az ama öz olduklarını düşündü. Ona doğru yaklaşan bu dört adam hiç düşünmeden onun için ateşe atlayabilirdi. Naz'dan öğrendiğine göre, Fatih ve Murat onu aramak için yola çıkmak üzereyken aramıştı onları. Nerede ve nasıl bir belayla uğraştığını düşünmeden, gözlerini kırpmadan dostlarının peşinden gitmeye karar vermiş olan iki adama yaklaştı ama önce Solmaz Kaptan'ın elini öptü.

"Kaptan, hoş geldin."

"Hoş bulduk evlat. Bugünleri de gördüm ya, ne mutlu bana."

Mustafa gülerek Kaptan'dan ayrıldı ve Aksak'a sarıldı.

"Aksak, nasisun?"

"He, ben iyiyum da asıl benum kızum nasidu?"

Murat sıkıntıyla başını salladı.

"Abi Allah aşkına çağır Leyla'yı, yol boyunca beynimizi sik..." devamını getiremeden Mustafa'nın ağzını kapamasıyla durdu.

"Lan, ayarsz Filinta! Çocuk var yanında az dikkatli konuş, yamulturum."

Yamulturum demişti ama evin serseri oğlu yerine koyduğu Filinta'yı da sıkı sıkı kucaklamayı ihmal etmemişti.

Sonra Fatih'e döndüğünde fazla bir şey söylemesine, hatta sarılmasına bile gerek olmadığını biliyordu. Dostunun omzunu tek eliyle sıktı.

"Hoş geldin Korsan."

Kucağında Ali, sağ parmağını kaldırıp hafifçe bandına dokunarak dostuna yarım ağız gülümsedi Fatih.

"Hoş bulduk Barut. Baktık sen gelmiyorsun, biz gelelim dedik."

"Fuşki oyle deduk. Biz düğüne gelduk, düğüne. Haneyadu bu düğünün gelini?"

Aksak Tayfun'un bu isyanını duymuşçasına evden bir patırtı duyuldu önce ve sonra da kapıdan saçıyla, gelinliğiyle, duvağıyla, zarafetiyle tam bir gelin olan Leyla göründü. Ama bu sadece görüntüdeydi. Zira Leyla gelinliğinin eteklerini kaldırmış, büyük bir coşkuyla onlara doğru koşuyordu.

"Ay, nerede kaldınız ya siz?"

Ali hızla Fatih'in kucağından yere inmeye çalıştı.

"Allah aşkına bırak Korsan abi, Leyla hepimizi devirecek."

Fatih, çok seyrek sergilediği gülümsemesini yüzüne yayarken Ali'yi bıraktı ve bırakmasıyla kollarında Leyla'yı buldu.

"Korsancım! Canım! Hoş geldin."

Fatih şaşkın şekilde Mustafa'ya bakarken dostunun hiç rahatsız olmadığını hatta deli kızın bu hallerine hayran hayran baktığını fark etti ve başını sallayıp kollarını güzel geline doladı.

"Hoş bulduk yenge hanım."

Leyla hızla başını geri çekti, gülen gözleriyle baktı.

"Yenge hanım mı? Sevdim bunu ama sen böyle söyleme. Sen söyleyeceksen, şu Barut Reis denilen adama *damat bey* de. Neden?"

Herkes şaşkın şaşkın soruyu tekrarladı.

"Neden?"

"Çünkü seni abim ilan ediyorum. Sen benim tarafımdasın. Aksak Abim de babam gibi. E, bu durumda Filinta ve Solmaz Kaptan erkek tarafı oluyor."

Bu sözle Fatih ve Aksak sırıtırken Solmaz Kaptan'ın yüzü düştü.

"Hayda! Kızım ben yol boyunca kız babası provası yaptım."

Leyla sevgiyle Solmaz Kaptan'ın koluna girdi.

"Teşekkür ederim Solmaz Kaptan amcacım ama şöyle ki... Şimdi Aksak abim benimle çok zor zamanlar paylaştı. Bu hödük Reis beni..." derken gözleri ona kaşlarını kaldırmış hayretle bakan Mustafa'ya takıldı ve omuzlarını kaldırdı. "Hiç öyle bakma Mustafa'm bu doğru ama konumuz bu değil."

Diğerlerine döndüğünde aynı enerjisine kavuştu. "Neyse bu Barut Reis beni kilitlediği zamanlarda Aksak abimle dert ortağı olduk. E, malum Korsan da beni kurtarmak için..." Dudakları hafif titrediği için sustu ve tam devam edecekti ki Mustafa'nın hatırladıklarıyla gerildiğini gören Murat duruma el attı.

"Aman neyse ne! Anlaşılan sen gelin olmanın heyecanıyla saçmalamana ara vermeyeceksin. Bu durumda ben kayınbirader oluyorum ve bu güzel gelinden bir sarılma istiyorum."

Gerginleşen ortamı yumuşatan bu genç adama minnetle bakan Leyla kollarını Murat'a doladı, yanağından öperken fısıldadı. "Çok mu belli oldu heyecanım?"

Murat kıza sarılırken gülümsedi ve o da sessizce fısıldadı.

"Birazcık."

Leyla mahcup şekilde Murat'tan ayrılıp babası yerine koyduğu Aksak Tayfun'un koluna girerek bahçedeki masalara doğru yürüdü.

"Hadi gelin."

Arkada kalan Mustafa, kızın ve Aksak Tayfun'un gidişini izlerken mırıldandı.

"Beyler... Başım ciddi belada, di mi?"

Solmaz Kaptan buna cevap vermeyip ilerlerken Fatih

ve Murat Mustafa'nın omzuna kollarını attılar ve aynı anda cevap verdiler.

"Hem de ne bela!"

Düğün tam gaz devam ediyordu. Resmi nikâhı konukların önünde, imam nikâhını aile büyüklerinin yanında konakta kıymışlar, hazırlanan ziyafetle de fazla kalabalık olmayan yakın dostlar, eşler, akrabalar düğün eğlencesinin dibine vurmuşlardı.

Mustafa elindeki kadehi masaya bırakıp bahçenin ortasına bakarken gülmemek için dudaklarını ısırdı. Leyla'sı bir kolunda Naz, diğerinde amcasının kızıyla horon etmeye çalışıyordu ama daha çok horonu bozuyor gibiydi. Bir yandan da gelinliğine kızdığı eteklerini çekiştirmesinden o kadar belliydi ki... Neler söylediğini bile az çok tahmin edebiliyordu. Mustafa'nın kolunda bahçeye girerken gelinliğinin eteğine takılınca sadece Mustafa'nın duyacağı şekilde fısıldamıştı.

"Acaba mini bir gelinlik neden seçmedim ki?"

Mustafa verdiği cevabı da hatırlıyordu.

"Çünkü romanlarda kızlar kabarık ve tüllü gelinlikler giyiyor."

Gülümsemesi genişlerken bu sefer de gözü arkadaşlarıyla konuşan Ali'ye takıldı. Boynundaki kravatı çekiştirip göz ucuyla Leyla'ya bakıyordu oğlu. Sırıttı. Oğlunun o anda oyun arkadaşıyla alakalı bir macerasını anlattığına adı kadar emindi. Babası kahramanıysa, Leyla macera arkadaşıydı. Deli dolu, masum ama bir o kadar da gözü pek bu kız gelmiş ve tüm dünyasını, sevdiklerinin dünyasını tek bir dokunuşla değiştirmişti. Annesinin bile gelinini gurur dolu gözlerle izlediğini gördü. Zor günler

bitmişti ya... Geriye bir tek seferde olduğu zamanların hasret dolu günleri kalmıştı.

Fatih'in hafif alaycı sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Çilingir sofrası sözün bu muydu Barut Reis?"

Mustafa tek kaşını kaldırıp dostuna döndü.

"Hayırdır Korsan? Neyi eksik sofranın da beğenemedin?"

"Beleşe getirdin birader. Üstüne bir de altın taktık sana."

Mustafa şaşırmıştı. Korsan Fatih bu kadar açık ve neşeli olmazdı. Eğer şimdi böyleyse Cesur Fare bir kişiyi daha inanılmaz şekilde değiştirmiş demekti. Sırıttı.

"Buldun bunama dostum. Ama bir söz daha sana, Lodos'a gidelim, bir çilingir sofrası da orada kurcam."

Bu söz üstüne Aksak Tayfun telaşla söze girdi.

"Ula etmeyun! Zaten Tiryaki denilen manyağı zor zapt edeyiruk. Adam bu sefer her akşam çilingir sofrası ister."

Mustafa sıkıntıyla iç çekip Murat'a döndü.

"Onu düğüne sen çağıracaktın?"

"Çağırdım ama 'fazla samimi olmaya gerek yok' dedi kestirip attı. Sanki meraklıydık herife."

Mustafa bu adamda bir tuhaflık olduğunu biliyordu. Tutarsız hareketleri, insanın sinirini bozacak kadar gevşek tavırları...

"Bizden sonra ne oldu?"

Fatih parmağını alışa geldiği gibi yine göz bandına değdirirken cevapladı.

"Hiç... Ertesi gün çıktı, bir sinir geri döndü ve ondan sonra kamarası ve mutfak harici yüzünü görmedik."

"Bu adamda bir bela kokusu seziyorum."

Mustafa'nın bu sözünü herkes onaylarken Murat sı-

kıntıyla araya girdi. Bu akşamı kimsenin bozmasına izin vermeyecekti.

"Lan, herif ateş olsa cürümü kadar yer yakacak. Bırakın şimdi bunları ve haydeyun sahneye."

"Neye neye?"

Mustafa'nın alık halleri geri döndüğüne göre, her şey normalleşti, diye düşündü Murat ama gözü onu uyarır gibi bakan Fatih'e takılınca içindeki piçe dur diyemedi. Cevap vermeden kendini sahneye fırlattı.

"N'apıyor bu geri zekâlı?"

Fatih, Mustafa'ya bakmadan gözleriyle Murat'ı delik deşik ederek cevapladı.

"Düşündüğüm şeyi yaparsa ağzına sıçarım."

Ve Murat kemençe çalan gencin elinden kemençeyi kapıp mikrofona uzanınca Fatih yanılmadığını anladı. Bu gereksiz herif tam da düşündüğü şeyi yapıyordu, üstelik reddedemeyeceği biçimde.

"Leyla yenge?"

Tam da öğrenmeye başladığı anda horonun birden durmasına zaten sinirlenen Leyla, sahneden kendine seslenildiğini duyunca şaşırdı ve döndüğünde Murat'ı elinde mikrofonla gördü.

"Söyle yengecim."

Mustafa karısının cevabını duyunca gülmeye başladı. Koca adama yengecim mi demişti bu kız?

"Yenge, Korsan'dan bir türkü istiyor musun?"

Leyla şaşkın şekilde Fatih'e bakarken onun başını sağa sola salladığını gördü ve kaşlarını çatarak Murat'a döndü.

"Söyleyebilir mi?"

"Söyler, hem de çok güzel söyler de bunu bizlerden gizler. Ama bence bu gece senin şerefine söylemeli."

Leyla yüzünde tüm samimiyeti ve sıcaklığıyla Fatih'e baktı ve ona doğru yürüdü.

"Söyler misin?"

"Leyla... Ben söyleyemem... Bu herif saçmalıyor."

"Ya... Ama söyleyebilseydin çok güzel olurdu. Değil mi Mustafa'm?"

"Leyla'm, ısrar etme."

Fatih, kızın üzüldüğünü görünce içinden Murat'a okkalı bir küfür savurdu. Tüm köy durmuş onlara bakarken de iyice gerildiğini hissetti. Lan, bir kere de onun başına patlamasaydı bu işler arkadaş!

Fatih bir soluk bırakıp anlayış dilercesine Leyla'nın kolunu tuttu.

"Leyla gerçekten söyleyemem..."

"Tamam... Ben de ısrar etmiyorum."

Israr etmiyordu ama bakışları yalvarır gibiydi. Mustafa'ya baktığında onun da kızgın şekilde Murat'a baktığını gördü. Ama Murat hiç bu bakışlardan etkilenmemiş, kemençeye ufak ufak dokunmaya başlamıştı bile. Biliyordu piç.

Sıkıntıyla bir kere daha ona umutla bakan kıza döndü ve başını salladı.

"Ama sahneye çıkmam."

Leyla sevinçle el çırpıp Fatih'in yanağından kocaman bir öpücük aldı ve hızla sevdiği adamın yanına oturup sırtını göğsüne yasladı.

Bu durumdan faydalanan Mustafa da kızın beline kolunu dolarken Fatih'e minnetle baktı ve Fatih'in türküye başlamasıyla Murat kemençesini çalarak masaya yaklaştı.

"Lodos üstüne lodos da fırtınanun öncesi.
Sus pus olmuş martılar da bu neyin habercisi.
Bir türkü takıldı da bitmedi geberesi,

Bir türkü takıldı da bitmedi geberesi, bitmedi geberesi.'"

Leyla kendini Fatih'in hiç ummadığı kadar duygulu olan o sesine kaptırmışken, sırtını yasladığı adamın da nakarat kısmında türküye eşlik ettiğini fark etti.

"Ne yelkenumuz kaldi ne dümenumuz, ne yelkenumuz kaldi ne dümenumuz.

Kalanlarumuz tamam da nerde gidenlerumuz, nerde gidenlerumuz."

Başını kaldırdığında, Fatih ile Mustafa'nın sanki ortak bir acı paylaşır gibi birbirlerine bakarak son kısmı söylediklerini gördü.

"Kalanlarumuz tamam da nerde gidenlerumuz, nerde gidenlerumuz."

İçi bir an için öylesine acımıştı ki... Mustafa *nerde gidenlerimiz* derken merhum eşini hatırlamış olabilir miydi?

Murat kemençesini konuştururken Mustafa da Leyla'ya baktı ve kızın gözlerindeki hüznü anlamaya çalışırken Leyla fısıldadı.

"Türkünün nakarat kısmını söylerken Fatih'le bakıştın ya... Nerde gidenlerimiz derken çok üzgündünüz... Sen... Sen Neslihan'ı mı düşünüyordun?"

Mustafa o an, o ela gözlerdeki hüznün sebebini anladı. Kızı iyice kendine çekip usulca fısıldadı.

"Leyla'm... Sevdiğim... Korsan hiç kimseye hikâyesini anlatmadı ama onun yüreğinin yandığını anlamak için hikâyesini bilmeye gerek yok. Onun bu kadar acıyla bu türküyü söylemesi içimi yaktı. Benim gibi o da mutluluğu bulsun diye dua ettim ve bu yüzden dostuma o kısımda eşlik ettim. Senin aklına gelen o şey ise... Şimdilik bunu unut. Ben sana onun açıklamasını baş başa kaldığımızda yapacağım, tamam mı?"

---

* Selçuk Balcu: Nerde Gidenlerimiz

Leyla ona bakan sıcak gözlere, onu sımsıkı saran kollara sığındığında, Fatih türkünün kalanını söylemeye başlamıştı bile...

"Dalga dalga aşılmazsa aşılmaz Karadeniz.

Deniz kokar kız kokar da yakar sevdalarumuz.

Analari ağlar da bilmez uşaklarumuz.

Analari ağlar da bilmez uşaklarumuz, bilmez uşaklarumuz."

Naz'ın gözleri Fatih'ten annesine çevrildiğinde Hatice Sultan'ın gözlerinden, oğlu ve gelinine bakarken mutluluk gözyaşları aktığını gördü ve gülümsedi.

"Ne yelkenumuz kaldi, ne dümenumuz. Ne yelkenumuz kaldi, ne dümenimuz.

Kalanlarumuz tamam da nerde gidenlerumuz, nerde gidenlerumuz."

Naz, Fatih'in dolu dolu sesine eşlik eden Murat ve abisine dönüp annesini kendi dünyasıyla baş başa bıraktı. Çünkü biliyordu ki annesi, o an yanlarında olmayan babalarının da duygularını taşıyordu o koca yüreğinde.

Mustafa ailesini yollayıp sevdiği kadının onu beklediği odanın kapısına gelirken az önce olanlar aklına geldi ve gülümsemesine engel olamadı. Annesinin Ali'yi ve Naz'ı alıp eltisine gideceğini duyan Leyla telaşla itiraz etmiş ama sonunda patavatsız annesi, *"Gerdek gecesinde evde kaynana isteyen başka bir gelin daha var mıdur acaba?"* diye isyan edince Leyla kendini bir hışım odaya kapatmıştı. Bir yandan annesine karısını utandırdığı için kızsa da bir yandan da anlayışı için minnet duyuyordu. Sonuçta o kadar fırtınadan sonra Mustafa'nın tutkusu karısının kollarında kolay kolay durulacağa benzemiyordu.

Bir an kapıyı tıklatıp tıklatmamayı düşündü ama sonra o kapı ve arkasında duran Cesur Fare'nin sonsuza kadar ona ait olduğu aklına geldi ve usulca kapıyı açtı. Açmasıyla da oturduğu yerden telaşla ayağa fırlayan karısını gördü.

Başı önüne eğilmiş, karnının üstünde birleştirdiği elleri birbirine sıkı sıkı tutunmuş, dudakları heyecandan sımsıkı kapanmış... Bu manzara Mustafa için uçsuz bucaksız okyanusa bedeldi.

Gözlerini karısından bir an bile çekmeden ceketini çıkardı, gevşek duran kravatını söküp attı ve karısının tam karşısında durdu. Başı hâlâ eğik, gözleri hâlâ ellerinde duran karısının gözlerini görmek için o an ruhunu verebilirdi.

"Bana bak."

Leyla ikiletmeden bakışlarını kaldırdı. Korkuyordu, utanıyordu ve her şeyden önemlisi az sonra olacakların bilinciyle içinde bir yerlerde bilmediği bir ateş yanıyordu. Ya yanlış bir şey yaparsa?

"Sevdiğim..."

Mustafa, uzanıp kızıl bir bukleyi dalgalı topuzdan kurtarıp parmağına doladı. Usulca eğilip dudaklarını parmağındaki saça değdirdi. Geri çekilmeden başını kızın omzuna düşürdü ve sanki onun karşısında acizlikten geberiyormuş gibi iç çekti.

"Seni bana verene şükürler olsun..."

Leyla bir kere daha titredi ve boynuna yakın duran omzundaki başa yanağını yasladı. Birbirine bağlı olan ellerini çözüp sevdiği adamın beline doladı. İlk defa saçmalayamıyordu. Ne söyleyecek sözü, ne saçmalayacak cümleleri vardı.

Ama Mustafa'nın da ondan bir şey beklediği yoktu

belki de. Kolunu incecik bele dolayıp titreyen minik bedeni kendine doğru iyice çekerken, iradesindeki son kırıntıya sığınıp konuşmaya devam etti.

"Ben hiç âşık olmadım. Aşk nedir bilmedim. Anam evlenmen lazım dedi, evlendim. Eşimdi, saygı duydum, sadakat gösterdim, kendimce sevdim, öldüğünde üzüldüm, onu koruyamadığım için kendimi suçladığım zamanlar oldu ama o yokken de nefessiz kalıyormuş gibi olmadım hiç."

Leyla, Mustafa'nın ne yapmak istediğini anlamıştı. Fatih'le birlikte o türküyü söylerken Leyla'nın içine anlık doğan kuşkuyu yok etmeye çalışıyordu. O kuşkuyu yok etmeden karısına dokunamıyordu. İşte o yüzden Leyla bu adam için ölürdü.

Mustafa başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı ve devam etti.

"Ama şimdi... Şimdi dünya toplansa, bu kız olmaz dese, Leyla'yı senden alıyoruz dese dünyanın anasını ağlatır seni yine koynuma sokardım çünkü sensiz nefes alamıyorum. Anladın mı? Yani sen benim yüreğimin ilkisin. Bundan sonra dinlediğim her türküde sevdaya dair olan her şeysin. Benimle istediğin kadar kavga et, istediğin şekilde saçmala ama sakın bir daha bendeki yerinden kuşkuya düşme, tamam mı Cesur Fare?"

Leyla hiç düşünmeden sevdiği adamın dudaklarına kapandı, yoksa gözlerindeki yaşlar gecenin tüm büyüsünü yok edecekti.

Aldığı bu ani öpücükle önce şaşıran, sonra kollarını daha da sıkılaştırıp karşılık veren Mustafa, bir süre sonra geri çekildi ve piç bir şekilde gülümsedi.

"Bu öpücük romanlardaki gibi aşk itirafı yaptığım için miydi?"

"Hayır... Cesur Fare dediğin için."

Aldığı cevapla başını sağa sola sallayan Mustafa, sırıtmasını saklayarak homurdandı.

"Sana toplum içinde nasıl sesleneceğim kızım ben? *Leyla* diyorum öpüyorsun, *Cesur Fare* diyorum öpüyorsun. Karım mı desem ki?"

Leyla'nın kalbi üç kere atıp durdu ve dördüncüyü atarken zorla cevap verdi.

"Oha! Asıl onu hiç deme. Üstüne atlarım sonra rezil oluruz."

Mustafa'nın gülümsemesi işte tam o anda şaşkın ama mutlu bir kahkahaya dönüştü. Leyla da gülmeye başladı ve birbirlerinin gözlerinde eriyip gidene kadar o mutlu ânı paylaştılar.

Ama sonra... Kahkahalar yavaş yavaş duruldu, gülümseyen yüzler yavaşça ciddileşti, keyifli ortam gerildi, yumuşak bakışlar ateş almaya başladı.

Mustafa'nın eli usulca gelinliğin fermuarına giderken Leyla'nın elleri gömlek düğmelerine uzandı. Mustafa'nın gözlerine bakarken mırıldandı.

"Önce senden korkmamayı öğrendim. Sonra sana güvenmeyi, arkasından seni sevmeyi öğrendim ve şimdi..." Düğmeleri açılan gömleği Mustafa'nın omuzlarından aşağı indirirken yutkunarak devam etti. "Şimdi de senden utanmamayı öğreniyorum."

Mustafa kollarından kurtulup yere düşen gömleğini hissedememişti bile. O kızıl saçların çevrelediği kafanın usulca ona yaklaştığını ve göğsüne doğru eğildiğini fark edince dondu, ne yapacağını bilemez halde baktı ve Leyla'nın ateş gibi yakan dudakları sol göğsünün üstüne değdiğinde gözlerini kapattı. Helaliyle cennete gitmek böyle bir şey olsa gerekti.

Leyla geri çekildiğinde sıra ona gelmişti ve Mustafa ufak bir öpücükle bu işi bitirmeyeceğine emindi. Açılan her noktasına ufak öpücükler bırakarak sevdiği kızı, tüm gün boyunca şikâyet ettiği gelinliğin kabarık tüllerinden kurtardı. Leyla'yı kucağına aldı ve ayaklarının altında beyaz bir bulut kümesi gibi duran gelinliğin içinden çıkartıp yatağa doğru taşıdı. Üstü çıplak, altında pantolonu, kızın üstüne uzandı.

Leyla ürkek sesiyle sordu.

"Işığı kapatmıyor muyuz?"

"Benden utanmamayı öğrendiğini sanıyordum?"

Leyla kollarını sevdiği adamın boynuna dolarken mırıldandı.

"Haklısın."

Sonrası Mustafa için okyanusun dalgalarında boğulmak gibiydi. Öylesine yoğun, öylesine hırçın ve öylesine eşsiz bir özgürlük...

Korkutmadan, incitmeden sevdiği kızın üstündekileri çıkardı. Kendi soyunurken kısacık bir an yataktan uzaklaşsa da geri dönmesi ona saatler kadar uzun geldi. Dudakları önce korkusunu almak için Leyla'nın dudaklarında gezdi. Yavaş yavaş aşağıya indikçe gerilen bedeni dokunuşlarıyla gevşetti. Parmaklarının altında alev alan ten sadece kendisini değil, dünyayı yakıyor gibi sıcaktı.

Dudakları Leyla'nın köprücük kemiğinden göğüs ucuna geldiğinde, sevdiği kızın genzinden kopan inleme dünyasını alt üst etti. Bu gidişle sabaha uyanacağı bir dünya kalmayacaktı. İçindeki tutkuyu daha fazla zapt edememekten ve yok olan dünyaya bir darbe de kendisi vurmaktan korktu ama sırtını okşayan parmaklarla o korkusunu bile unuttu.

Leyla üstünde ağırlığını hissettiği adamın onu incitmemek için insanüstü bir çaba harcadığını içgüdüsel

olarak hissedebiliyordu. Bu adam Barut'tu. Barut ateşe değdiği an patlardı. Bunu biliyordu ve sevdiği adamın kulağına fısıldadı.

"Barut ateş olmadan yakmaz Reis. Şimdi ateşini bulmuşken patlamamaya çalışmak neden?"

Mustafa'nın soluğu kesildi. Kafasını kaldırıp altındaki ela gözlere baktı. Yanacaktı. Başka yolu yoktu.

"Ateşsin Leyla. Sana Cesur Fare dediğim günkü kadar ateşsin. O günkü kadar cesursun. Bana neler yaptığını bir bilsen..."

Cümlesi dudaklarına dokunan parmaklarla kesildi.

"Seni sadece ben yakarım. Şimdi sus da şu acılı kısmı bir an önce geçelim. Hayır, geçmezsek benim aklım sürekli o acıda olacak ve ben..."

Bu sefer Mustafa Leyla'nın cümlesini yarıda bırakmıştı ama dudaklarıyla, bir yandan da sırıtıyordu. Konuşacak kadar kısa bir zaman geri çekildi ve "Sevişirken bile saçmaladığına inanamıyorum kızım," deyip yeniden Leyla'yı öpmeye başladı. Dudaklarını hiç çekmeden bir eliyle kızın bacağını tutup ayırdı ve kendini bundan sonra ait olduğu yere koydu. Kalçalarına dolanan bacaklarla da genzinden kopan hayvansı inlemeyi durduramadı.

"Acılı kısım için üzgünüm Leyla'm."

Leyla ise üzgün değildi. Artık tamamlanacak olmanın verdiği güçle bacaklarını daha fazla sıktı ve yavaşça içini dolduran güçle kasıldı. Beklediği acı gelmedikçe rahatladı, rahatladıkça kendini daha fazla gevşetti ve tam her şey bitti diye düşünürken hissettiği acıyla gözlerini sımsıkı kapattı.

Bir süre acının daha da artacağını bekledi ama acı artmak yerine gittikçe hafiflemeye başlayınca yeniden gevşedi. Kollarını doladığı nemli bedeni iyice kendine çekip

sevdiği adamın omzuna öpücük kondurdu. Biliyordu ki yine tutuyordu sevdiği kendini. Fısıldadı...

"Sen Barut'sun. Tutma kendini."

Altında yatan bedeni incitmemek için kımıldamayan Mustafa, kırılacak kadar sıktığı dişlerinin arasından fısıldadı.

"Canını acıtmak istemiyorum, bence sus ve geçmesini bekle."

"Ama..."

Hareket edemediği için ölmek üzere olan Mustafa başını kızın omzuna yaslayarak hırladı.

"Sus dedim Leyla!"

"İyi de..."

Mustafa hızla başını kaldırıp tutkudan iyice kararmış olan gözlerini sevdiği kıza dikerek kükredi.

"Ya kızum bi' sus!"

Leyla adamın onu dinlemeyeceğini anladığı an kalçalarını kaldırıp Mustafa'nın daha da içeri gömülmesine sebep oldu. Bu hareket de Mustafa'ya dünyasını şaşırttı.

"Hay ben boyle işun..."

Çıkmaya çalışırken bacaklar tarafından iyice sıkıştırıldı ve Leyla ellerini Mustafa'nın yanaklarına koyup mırıldandı.

"Mustafa'm, acı geçti." Bunu derken de kalçalarını hafifçe oynatmıştı.

"Lan, niye demiyosun o zaman?" Mustafa cevap verirken ufak ufak hareketlenmeye başlamıştı bile.

"Dinliyor musun be adam!"

Bu kız onda akıl koymuyordu vesselam.

Hareketleri seri bir hal alınca Leyla acının zevke dönüşmesiyle ikinci bir şok yaşadı ve inlemeyle hayret arası bir nida koyverdi.

"Ohaa!"

"Aldığı zevkten dolayı oha diyen tek kadınsın..."

"Şşş! Konuşma. Konuşma ve... Aaa... Şey. Devam... Oha, ama bu çok... Çok güzel."

Mustafa çoktan saçmalayan sevdiğinin derinlerinde kaybolmuştu. Kalçalarını sımsıkı saran bacakların ve gövdesine sanki düşmemek istermişçesine dolanmış kolların el verdiği sürece devam etti. Artık dünya dönüyor muydu kimsenin umurunda değildi. Onlar kendi dünyalarında kendi fırtınalarına yakalanmışlardı.

Leyla'nın özgürce savurduğu inlemeleri, masumluğunu tutkusuyla harmanladığı sözleri odayı doldururken, Mustafa da direnebildiği yere kadar direnip en nihayetinde sevdiğinin kollarında tükendi.

Sonunda nefes nefese Leyla'nın yanına uzandığında, koynuna sokulan kızın kalp atışlarıyla huzur buldu. Leyla'nın fısıltısı bile çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Bu... Bu hep böyle mi olacak?"

Mustafa soluğunu düzene sokmaya çalışırken mırıldandı.

"Öyle sanıyorum ki... Seninle hep böyle olacak Cesur Fare."

Leyla yorgunluktan kapanan gözlerini açmadan, sanki bir görevi yerine getiriyormuşçasına uzandı ve sevdiği adamı öptü. Geri yatarken mırıldandı.

"Mümkünse sabaha kadar, Leyla veya Cesur Fare deme. Hele karım hiç deme. Güç toplamam lazım. Ama sabah devam ediyoruz..."

Mustafa boşta kalan elini yüzüne götürüp hızla ovalarken sırıtmasına engel olamıyordu.

"Bittin oğlum sen!"

Epilog

"Sana uyan aklımı si..."

Leyla hızla Mustafa'nın ağzını kaparken bir yandan da Ali'nin etrafı şaşkınlıkla izleyip arkalarından yürüdüğüne sevindi.

"Şşşş... Çocuğun yanında küfür yok. Aa, sen iyice azıttın ama kocacım."

Mustafa valizleri çekiştirirken homurdandı.

"Azıttım he, ben azıttım? Lan kızım, çocuğun yanında küfür yok diyorsun ama çocuğu da alıp bir ordu gemicinin ortasına getiriyorsun. Sence biz ne yapıyoruz gemide Leyla? Her gün salon bebeleri gibi mi konuşuyoruz?"

Uzaktan görünen Lodos'a bakıp yuvasını görmüş gibi sevinen Leyla, kocasının bu isyanına çok da önem vermedi. O sırada yanlarına gelen Ali'nin söze karışmasıyla gözlerini Lodos'tan çekip sevimli surata çevirdi.

"Leyla?"

"Efendim canım."

"Babam yol boyunca susmadı. Sence ne zaman susar?"

"Aman sen ne bakıyorsun babana! Susar o, yakındır," dedikten sonra kendine öfkeyle bakan surata gülümseyip ekledi. "En azından tayfasına kükrerken bizi unutabilir."

"Unutmam efendim. O kamaradan çıkmak yok, ikinizi de birbirinize bağlar denize atarum."

"Hah, yine başladık denize atmalara."

Tam o sırada gemiye binmek üzere olan Fatih'i gören Ali sevinçle yerinden zıplayıp ona doğru koşturdu.

"Korsan abiii!"

Mustafa giderek uzaklaşan oğluna bakarken gerçekten nasıl büyük bir oyuna geldiğini düşündü. Oğlu ve

karısı bir olmuş, onu bir seferlik gemiye gelmeleri için ikna etmişlerdi. Ama bu fikrin kimden çıktığını çok iyi biliyordu. Oğlu bunca senedir böyle bir baskı kurmazken, karısı olacak Cesur Fare'den yüz bulmuş, izni boyunca burnundan getirmişti. Hırsla Leyla'ya döndü.

"Gerçekten karım, bi' açıklasana. Ben nasıl geldim sizin bu oyununuza?"

Kocasının dudaklarına bakıp işveli cilveli gülümseyen Leyla cevap verdi.

"Çünkü kocam, biz ikinci çocuğu istiyoruz ve takdir edersin ki sen seferdeyken bu biraz imkânsız."

"Ha, yani sırf çocuk yapmamız için peşime takıldın, öyle mi?"

Leyla bu sefer ciddileşip Mustafa'nın gözlerine aşkla baktı.

"Bir de seni özlemeye dayanamayacağım için. Sen yokken ben de yok oluyorum. Sen yokken Ali çok eksik kalıyor. Biz senin dünyanda, seninle her şeyi paylaşmak istiyoruz. Çok şey mi istiyoruz?"

Mustafa ölmüştü de gömeni yoktu. O masum gözlere bakarak içini çekti ve karısına sarıldı.

"Yapma böyle be kızım. Bakma şöyle."

Kolunu karısına dolayıp gemiye doğru yürürken, yanındaki kadının gülen yüzüne bakmadan kendi durumunu da kabul etti.

"Eğer sensiz bir gün bile geçirebilecek olsam zor binerdun sen bu gemiye. Ama bak," deyip uyaran bakışlarını karısına çevirdi ve devam etti. "Gemide fazla dolanmak yok. Bizim çocuklardan başkasıyla samimi olmak yok, yakarum."

Leyla kocasının göğsünde elini dolaştırırken mırıldandı.

"Yakarsın tabi kocam benim, yakarsın. Söz bak sen ne dersen o. Hadi şimdi gemimize gidelim."

Tam gemiye çıkacakken de geri döndü.

"İlk nereye gidiyoruz aşkım?"

Mustafa içinin erdiğinin farkında, bir an önce o kamaraya gidip çocuk yapma işine başlama telaşında cevap verdi.

"İtalya'ya gidiyoruz aşkım, İtalya'ya. Şimdi direkt benim kamaraya yürü, Ali çocuklarla oyalanana kadar seninle işimiz var."

Leyla dudaklarında arsız gülümsemeyle merdivenleri çıkmaya devam etti. E, sonuçta kocası ne derse oydu. En azından işine geldiği sürece...

S O N